

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

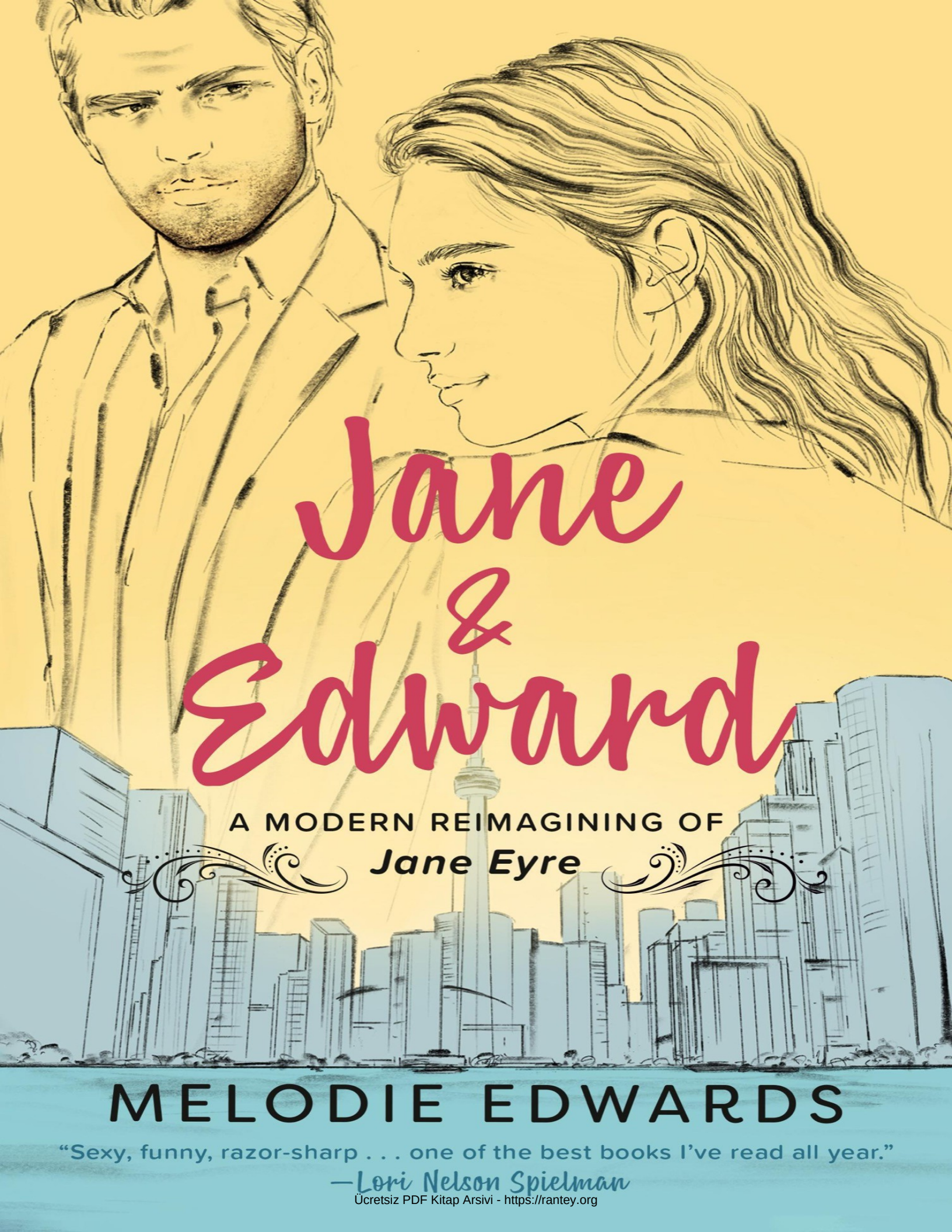
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jane & Edward

A MODERN REIMAGINING OF
Jane Eyre

MELODIE EDWARDS

"Sexy, funny, razor-sharp . . . one of the best books I've read all year."

—Lori Nelson Spielman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jan & Edwar için övgüler

"Anında sürükleyici ve son derece büyüleyici. Başından sonuna kadar kendimi gülümserken (bazen gözyaşları içinde) buldum. Bu seksi, komik, keskin romantik komedi tüm yıl boyunca okuduğum en iyi kitaplardan biri. Melodie Edwards, klasik *Jane Eyre*'e birinci sınıf, modern bir yorum getiriyor, Charlotte Brontë'nin kendisinin bile gözlerini kamaştıracak kadar lezzetli bir romantizm."

-Lori Nelson Spielman, *The Star*- kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Toskana'nın Çapraz Kız Kardeşleri

"Melodie Edwards'ın ilk romanı *Jane & Edward* beni çok etkiledi; keskin, hınzırca komik ve dokunaklı. Nadiren bir romanın sonucuna bu kadar bağlı kalmışımdır. Bu kesinlikle okunması gereken bir kitap!"

-Jenn McKinlay, *Wait for It* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Melodie Edwards'ın *Jane Eyre*'i esprili bir şekilde yeniden canlandırması, bize orijinalinden bile daha sevimli olan mükemmel bir kahraman sunuyor. Bu kitap yürekle dolup taşıyor; aklınızdan çıkmayan karakterler ve hayat ve aşk hakkında zekice, zamansız içgörüler."

-Ashley Winstead, *Fool Me Once* kitabının yazarı

"Sevilen klasik romana neşeli bir saygı duruşu."

-Danielle Jackson, *The Accidental Pinup* kitabının yazarı

"Büyüleyici ve keyifli bir ilk roman. Melodie Edwards, zekice ve esprili diyaloglarla derinliği ve kahkaha dolu anları kusursuz bir şekilde dengeliyor."

-Meredith Schorr, *As Seen on TV* kitabının yazarı

"Hepimizin özlemini çektiği Jane'i sunuyor; hepimizin bayılacağı, son derece modern, pragmatik ve komik bir kadın kahraman. Toronto'daki ünlü bir hukuk firmasının acımasızca komik ekosisteminde geçen *Jane & Edward*, işyeri ilişkilerinin inceliklerini ve kendine has özelliklerini ve dünyada kendi yolunuzu çizmenizi sağlayan sofistike, seksi ve komik bir yeniden anlatım."

-Jessica Martin, *For the Love of the Bard* kitabının yazarı

"Karşı konulamaz derecede asabi bir kahraman ile yerini bulan ruhlu bir genç kadın arasında katmanlı bir aşk hikâyesini ustalıkla örüyor. Zarif bir şekilde yazılmış ve büyük duygularla dolu, zamansız temaların bu yeni yorumu hem bayıltıcı hem de güçlendirici. Tıpkı dirençli kahramanı gibi, bu modern yeniden uyarlama da kendi başına dimdik ayakta durabilir."

-Holly James, *Nothing But the Truth* kitabının

yazarı OceanofPDF.com

Jane & Edward

A MODERN REIMAGING
OF *JANE EYRE*

M ELODIE EDWARDS

BERKLEY ROMANCE NEW YORK

OceanofPDF.com

BERKLEY ROMANTİZM

Berkley tarafından yayınlandı

An imprint of Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2023 yazar Melodie Edwards

Okuyucu Rehberi telif hakkı© 2023 yazar Melodie Edwards

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uydüğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Edwards, Melodie, yazar.

Başlık: Jane & Edward : Jane Eyre'in modern bir yeniden canlandırması / Melodie

Edwards. Diğer başlıklar: Jane ve Edward

Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Romance, 2023.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022025640 (basılı) | LCCN 2022025641 (e-kitap) | ISBN 9780593440773 (ticari cilt) | ISBN

9780593440780 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR9199.4.E356 J36 2023 (baskı) | LCC PR9199.4.E356 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20220531 LC kaydı

<https://lcn.loc.gov/2022025640> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2022025641> adresinde

mevcuttur İlk Baskı: Mart 2023

Kapak tasarımı Sarah Oberrender Kapak

illüstrasyonu Emma Leonard

Kitap tasarımı Elke Sigal, e-kitap için uyarlayan Molly Jeszke

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_142851243_c0_r0

OceanofPDF.com

İçerik

[Kapak](#)

[Jane & Edward için Övgüler](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafi](#)

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27 Sonsöz](#)

[*Teşekkür Okuyucu*](#)

[*Rehberi*](#)

[*Tartışma Soruları*](#)

[*Yazar Hakkında*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com) önerisini yapan anneme
teşekkürlerimle

Dea Reade ,

Jane Eyre'in *Jane*'i her zaman en sevdiğim kadın kahramanlardan biri olmuştur. Kendinin farkında, özgür düşünceli, yetkin, sırayla ateşli ve sakin ve kitapta onu bilerek ya da bilmeyerek taciz edenlerin hepsinden daha güçlü bir karakter. "Ayağımı oraya koyuyorum" dediğinde okuyucu ona inanıyor.

Ve bu büyüleyici kadın kahraman, doğasını test etmeye hazır bir ortam olmadan nerede olurdu? Charlotte Brontë, Thornfield Malikânesi ve sarp kırlarıyla ne yaptığını biliyordu. *Jane Eyre*'i yıllardır okuyorum ve tekrar tekrar okuyorum, her zaman ve her zaman *Jane*'in Thornfield'daki yaşamı yönlendirmesini izliyorum. Ancak Toronto'nun Finans Bölgesi'nde bir iletişim uzmanı olarak çalışmaya başladığımda ve birkaç farklı hukuk firmasından geçtiğimde, *Jane* ilk kez zihnimdeki o gotik ortamdan koptu.

İşte aynı garip hiyerarşi, sırlar, labirent koridorlar, hayranlık uyandıran mimari ve dile getirilmeyen kurallar hissine sahip belirli türden bir ortam vardı. Lobiye ilk kez giren, manzarayı seyreden ve bu şeydeki yerlerini anlamaya çalışan, bu ortama yabancı neredeyse her insanın yüzünde bunu gördüm. Bana Thornfield'a giren *Jane Eyre*'i hatırlattılar. Önünden geçtiğim boş kabinlerde oturan ya da asansöre binen, sanki tırmanmayı sevdiği Thornfield'ın mazgallarınıymış gibi gittikçe daha yükseğe çıkan modern bir *Jane* görmeye başladım.

Bunu anneme söyledim ve o da bu fikri bir romana dönüştürmemi önerdi.

Orijinal *Jane Eyre* öyküsünde, modern okurların yirmi birinci yüzyıl duyarlılıklarına aykırı bulabilecekleri unsurlar vardır. *Jane* ve Rochester kusurlu bir aşk yaşıyorlardı ve *Jane Eyre*'in aşkını anlatıp anlatmamak zor bir seçimdi.

işveren-çalışan ilişkilerini #MeToo sonrası bir dünyaya taşımak. Nihayetinde, bu prizmatik bir ilişki, sorunlu ama istismarcı ya da zorlayıcı değil ve karmaşıklıkları Jane'in yürümek zorunda olduğu zorlu yolun önemli bir parçası. Orijinal romanda bile Jane adamı seviyor ama içinde bulundukları durumu sevmiyor. "Ayağımı oraya basıyorum" dediğinde, bunun nedeni kumdaki çizgisinin aşılmış olmasıdır ve biz de onu, sırf doğru olduğuna inandığı için altın bir yoldan uzaklaşıp cazip olmayan bir yola girdiği için ve karakterinin gücü için alkışlarız. *Jane Eyre*'in sonuyla ilgili en tatmin edici şeylerden biri, Jane'in Rochester'la yeniden bir araya gelmeyi *seçmesidir*, artık eşit bir konumdadır ve yanında zenginlik ve deneyim vardır.

Okuyucu, umarım bu hikayeyi beğenirsiniz, ilham kaynağı neredeyse iki yüz yaşında olsa da. Dirençli bir kadının karmaşık duygusal ve entelektüel hayatını anlatan bir romanın zamansız olduğunu düşünüyorum.

İyi okumalar,
Melodi

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Hamburgerden nefret

ederdi.

Kokusundan, görüntüsünden, aşırı kabarmış çöreklerinden ve içlerinden sızan etli yağdan nefret ediyor, masadan masaya dolaşıp onlara eşlik eden yapış yapış çeşni şişelerinden ve müşterilerin her zamanki fazla pişmiş/az pişmiş şikâyetlerinden nefret ediyordu. Sanki pembeler ve kahverengilerden oluşan evrensel bir renk çemberi varmış da bunu en ince ayrıntısına kadar ezberlemesi gerekiyormuş gibi.

Çocukken hamburger seviyor olabilir, diye düşündü mutfakta sipariş beklerken, ama gerçekten hatırlayamıyordu. Bugün hariç, bu işin öncesini ya da sonrasını pek düşünmezdi. Çocukluğunu düşünmesi daha da nadirdi.

Son gün, son gün, son gün. Masa altı sipariş, masa dokuz hazır. Bir elinde ağır yüklü bir tepsi, dört hamburger ve çocuk boyunda bir spagetti kâsesi, diğerinde ise yapışkan deri bir çek dosyası ile sallanan kapıları iterek yemek salonuna girdi. Ayakları aşağıda çılgınca hareket ederken, yüzünde kibar ve sakin bir gülümsemeyle masaların arasında dolanıyordu. *Ben şu ayakları tekerlekli Jetgiller karakteriyim. Whee!*

"Senin için iyi pişmiş burger, senin için orta pişmiş burger, senin için iyi pişmişten biraz daha az pişmiş burger ve spagetti." Son tabağı yükseltici koltuğun önüne koydu.

"Bunun orta pişmiş olduğuna emin misin? Orta pişmişin bu kadar pembe olduğunu sanmıyorum." "Sizi temin ederim ki aşçı orta-az pişmiş isteğinizi anladı, ama eğer

Memnun kalmazsanız onu mutfağa geri götürüp size başka bir tane getirebilirim. Yaklaşık on beş dakika sürer." En iyi boş bakışını takındı

İfade. On beş dakikalık bekleme bazı müşterileri caydırdı, ancak gecikmenin isteklerini boşa çıkarmak için tasarlandığını anlamamışlarsa.

"Şey . . . Sanırım sorun yok."

Heyecanıyla beni uçur. "Umarım yemeğinizi beğenirsiniz."

Boğul. "Birazdan içkimi tazeleyip geleceğim."

Sola dön, sağa dön ve dokuzuncu masadaki sürüngeyi kontrol et. *Son gün, son gün.*

"Buyurun efendim. Nakit mi, kredi kartı mı?" Bir elini önlüğünün cebindeki kredi kartı makinesine dayadı ama masa dokuzun gözleri daha yukarılara kayarak göğsüne takıldı. Üniforma dolabında her zaman küçük beden kalmıyordu ve büyük beden bolluğu, işin getirdiği eforla birlikte gelen sürekli teri gizlemeye yardımcı oluyordu; bu ve zar zor gelişen vücudu arasında, masa dokuzun tam olarak neye baktığını düşündüğünü merak ediyordu.

"Efendim? Nakit mi kredi mi?"

"Nakit. Bir yemek için her zaman nakit ödeme yaparım. Kartıma yüklersem ödemeyi yapmadan geçmiş olurum." Güldü.

Büyüleyici. "Para üstünü hemen getiriyorum." Parayı almak için uzandı ama dokuz numaralı masa bu fırsatı değerlendirerek parmaklarını bileğine doladı ve elini kendine doğru çekti.

"Sana büyük bir bahşış bırakacağım."

Jane, böyle bir durumla her yaptığı gibi, kafasının içinde sessiz paniğin uğultusunu duyarak mide bulandırıcı bir şekilde gülümsedi. Kaç kere olsun.

İfadesini dikkatle boş tuttu. Son bir bileğini bıraktı, parmak uçlarının yağı

bileğinin iç kısmında hastalıklı bir parfüm gibi hamburger kokulu bir iz

bıraktı. Mutfağa geri döndü, hızını her gibi aynı tutmaya zorladı, bileğini

önlüğünün pürüzlü yüzeyine gizlice sürttü

polyester.

Bu benim son günüm.

Jane altı yıl boyunca "son gün" diye bir şey düşünmeyi inatla reddetmişti. "Son gün" bir sonraki adım, bir plan, başka bir iş anlamına gelirdi ve onun hiçbir işi yoktu.

Restoran ne lüks bir yemek ne de yağlı bir kaşıktı, ancak Toronto'nun şehir dışındaki banliyölerine dağılmış, aile yemekleri, randevu geceleri ve barda spor maçları gibi daha gürültülü şeyler için uygun olan saygın bir orta kademe zincirin parçasıydı. Ücret düşüktü ama bahşişler iyiydi ve bol polo tişört ve önlük ücretsiz olarak veriliyordu. Dış bakımı dahildi ve çoğunlukla genç garsonların sürekli değişmesi, her zaman hazır bir vardiya kaynağı olduğu anlamına geliyordu. İyiydi. Gerçekten iyiydi. Çok daha kötüsünü yapabiliirdi.

Çok daha iyisini yapabilirim.

Ama bu bastırılması gereken bir düşünceydi. *Lise eğitiminden başka bir şeyim yok. Gerçek bir becerim yok. Hiç yardımcım yok. Bu benim gibi biri için iyi bir iş. Dişçilik var.*

Yirmi birinci doğum günü geldi geçti, yirmi ikincisi, yirmi üçüncüsü, yirmi dördüncüsü: kabullenme mantrası giderek inceldi. Hamburger kokusu daha da arttı; ayakları her vardiyanın sonunda daha yorgun hissediyordu. *Gencim; bu pek de yıpratıcı bir iş değil; sineye çek.* Ama gençlik kalıcı değildi. Kendisini kırk yaşında hâlâ aynı masalara bakarken, aynı çeşnileri oradan oraya taşıırken, aklını ellerinde, ellerini siparişlerde tutarken ve kasveti görmezden gelirken hayal etti. Bir zamanlar onu kaderine razı eden aynı iç ses, şimdi onu azarlamaya, bunun sürdürülebilir olmadığı ve kendisi yapmadığı sürece hiçbir kurtuluşun gelmeyeceği, görünürde hiçbir iyileşmenin olmayacağı fikrine razı etmeye başlamıştı.

Cevap, bir gece kapanış sırasında en beklenmedik kaynaktan geldi.

Arkadaşı garson Mandi ikinci kez okulu bıraktıktan sonra üniversiteden eve yeni dönmüştü. Profesörlerin baskısından, derslerinin baskısından ve şimdi de ailesinin baskısından ve onların okula dönmezse çalışması konusundaki ısrarlarından yakınıyordu. Herhangi bir okula.

Mandi'nin arkadaşı "Her neyse", Jane'in bu kelimeyi bir tık gibi tekrar tekrar kullandığını duyduktan sonra ona zihinsel olarak verdiği isimle, Mandi'nin sorununa bir çözüm öneriyordu.

"Eğitim üniversitesi. Hukuk asistanı. Hukuk sekreteri. Her neyse."

"Ne resepsiyonist olmak istiyorum ki?" Mandi suratını asarak telefonuna baktı, floresan ışıklarının hünerle sürdüğü Sephora farının parlaklığını yakalaması için başının eğimini dikkatle ayarladı ve bir selfie çekti. Whatever sandalyeleri dizmeye devam ederken sonucu eleştirel bir gözle inceledi. Jane'in altı masasına karşılık o iki masa dizmişti.

"Hukuk asistanı, avukatın ofis elemanı gibi bir şey. Parlak bir plan gibi. Okulda olduğun için geri çekilecekler ve mezun olup olmaman umurlarında olmayacak - belki de avukat olmak isteyeceğini düşünecekler, her neyse," dedi.

Jane sandalyelerini dizerken durakladı, dinliyordu.

"Ama *ders çalışmam* gerekecek mi?"

"Tina'nın reddedilen kardeşi rehabilitasyondan döndüğünde mi ne yapmıştı; oradan biliyorum. Her neyse, ancak bir yıl ve çoğunlukla çevrimiçi, yani"-Mandi bakarken durakladı, açıkça parlak planındaki as kartı ortaya koymayı bekliyordu-"neredeyse hiç ders yok ve her neyse, ailen dizüstü bilgisayarındayken şikayet edemez! Insta'nız üzerinde çalışmak için daha fazla zaman, böylece kariyeriniz üzerinde çalıştığınızı düşündüklerinde, kesinlikle öylesiniz, ama bir influencer olarak gerçek kariyeriniz gibi."

Huh.

O gece Jane adını duyduğu devlet üniversitesini Google'da aradı ve web sitelerini inceledi. Her neyse, bir şeyler bulmuştu. Yarı zamanlı bir program, çoğunlukla çevrimiçi, başlamak için GED ve bir başvurudan başka bir şey gerektirmiyor. Harç biraz fazla olabilirdi ama yapılabilirdi. Tamamen yapılabilir.

Bir avukatın bürosuyla ilgili tek deneyimi babasının ölümünden hemen sonraydı. Jenson, Jenson ve bir şey. Bir plazanın yanındaki büyük bir binada aile hukuku bürosunda üç adam. Masanın arkasında ona hüznle gülümseyen ve on üç yerine üç yaşındaymış gibi orta yaşlı bir kadın vardı. Bu onların hukuk asistanı mıydı?

Google solucan deliğinde bir saat geçirdikten ve *Suits* dizisinin iki bölümünü izledikten sonra her şey biraz daha netleşti -New York'taki ofislerinin Toronto'da çekildiği çok açık olan kısım hariç- ama geri kalanı umut verici görünüyordu.

Hukuk asistanı. Temiz, sessiz bir ofis. Belirli bir beceri seti. Daha iyi maaş. Burger yok.

Evet, bu bir gelecekti. Bu başarılabilirdi.

Bu düşünce onu altı ay boyunca takip etti. Baharatlar ellerinin altında körü körüne değişti, siparişler geldi, siparişler arttı, berbat bahşişler ve iyi bahşişler ve ebeveynlerin onayladığı ve çocukların her zaman masanın altında yağlı ıslak spiral bir yığın halinde bıraktığı Zucchini Spirelli adında yeni bir çocuk menüsü spesiyali.

Jane onları suçlamadı.

Cesaretini toplamak için altı ay, emin olamadığı için kendini azarlamak ve aslında çok küçük bir adım olan korkusuyla alay etmek - öyle değil miydi? Değildi. Jane'in o güne kadar yaptığı en büyük alışveriş olan parayı teslim etmek korkunç ve mide bulandırıcı bir durumdu ve kampüsteki ilk gün kayıt ve oryantasyon için tıka basa dolu bir sınıfta sinirleri bir kez daha gerildi.

Biraz şaka gibi geldi. Bir klişe. Eski bir evlatlık çocuk ve daha iyi bir hayat arayan bir garson.

Birinin reddedilen kardeşi yapabiliyorsa, ben de yapabilirim. Her neyse.

Ve öyle de yaptı.

Mandi ve Whatever arasındaki o konuşma neredeyse iki yıl önceydi. Okulun bir yılı ne yavaş ne de hızlı bir şekilde geçmişti, ama sınıf ödevleri ve hamburger günlerini işaretleyen istikrarlı bir akışla. Ve restoranda kısa ömürlü, unutulmaya yüz tutmuş garsonlar sürekli olarak çalışmaya başlamıştı. Mandi ve Whatever'ın yerini Kirstie adında sevimli bir sarışın almış, ardından herkesin bahşişini çalan ve kovulan asık suratlı Stanley ve en sonunda da dokunduğu her şeyi düşüren Rob adında sivilceli bir genç gelmişti.

Jane, endüstriyel boyuttaki plastik ketçap kaplarını bu şekilde parçalamanın mümkün olduğunu bilmiyordu.

Jane için mezuniyet günü iki ay önceydi. Çift vardiya çalışmak uğruna bunu atlamıştı ama diploması de postayla gelmişti. Evindeki mutfak masasının üzerinde duruyordu, sabahları bir mihenk taşı gibi,

Yakında daha fazla Mandi ve masa dokuzlusu ile uğraşmak zorunda kalmayacağından emindi.

Ve şimdi bugün *onun son günüydü*.

"Masa 9 için bozukluğa ihtiyacım var. Rob! Bunu dokuz numaralı masadaki müşteriye geri götürebilir misin?" Jane iki yirmiliği bir beşlik ve bozuk parayla değiştirdi ve eli ayağı birbirine dolaşmış genci işaret etti.

"Ne? Neden?"

"Ürkütücü müşteri. Bunu benim için bırakabilir misiniz?" Para üstü dolu çek dosyasını adama uzattı ve kesinlikle bir kahraman arayan biri gibi değil, gerçekçi görünmeye çalıştı. Kendisini kurtarması için on yedi yaşındaki bir çocuğa yalvarmıyordu. Hayır.

"Oh, uh, tabii, sanırım." Teklif edilen dosyayı aldı ve oturma alanına geri döndü. Dönerken önlüğü tezgâhın köşesine takıldı, kumaş gerildi, aynı anda dosya parmaklarının arasından yere kaydı, bozuk paralar şingirdayarak etrafa saçıldı. Büyük bir *gürültüyle* önlüğünün cebi yandan yarıldı ve içindekileri -üç kalem, bir sakız ve hâlâ sarılı beş yara bandı- bozuk paralarla birlikte yere düşürdü.

"Kahretsin."

Eğildi, etrafındaki nesnelerin görece uzaklığını ve mekânsal kalıcılığını fena halde yanlış değerlendirdi, başını mermer tezgâha çarptı ve Jane'in ayaklarının dibine yığıldı.

Jane iç çekti.

"Marianne! Rob için yine bir sağlık görevlisine ihtiyacımız var."

Son gün.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

Jane'in menajeri Marianne, her zamanki gibi gönderilen sağlık görevlisinin niteliği konusunda büyük hayal kırıklığına uğradı.

"Yani, birinin babasına benziyor, Tanrı aşkına. Neden hiç genç ve seksi olanları alamıyoruz? Onları hastanede *gördüm*. Orada olduklarını *biliyorum*! Oh, iğrenç, bu kan ..."

"Marianne, ateşli sağlık görevlilerini senden kasıtlı olarak saklıyor değiller. . ."

"değil mi? Sadece bir keresinde boğulma numarası yaptığım için..."

"Oh, sen boğulan kızsın." Dost canlısı orta yaşlı adam, sersemlemiş Rob'a son kelebek bandajlarını yapıştırdığı yerden başını kaldırdı. "Evet, sen de listedesin tatlım."

"Hey, ben senin hayatını yargılamıyorum. Bir dahaki sefere yardım gönderdiklerinde, görünür arka kaslar istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Pekala evlat, ne yapacağını biliyorsun. Parmağımı takip et . . ."

Rob'un başındaki yara halledilmiş, masa dokuz halledilmiş, polo tişörtü ve önlüğü temelli asılmış ve dolabı temizlenmiş olarak Jane, taze ve yeni olduğu kadar tehlikeli bir özgürlük hissiyle son kez kapıdan çıktı.

Meydandan ayrıldığında hava çoktan kararmıştı. Gün ışığı saatleri kısalıyordu -Kanada kışı yakında geliyordu. Ama bu gece hava ılık ve durgundu, inatçı bir eylül tortularına tutunuyordu ve Jane alışılmadık bir boş zaman hissiyle her zamanki otobüs durağını geçip eve yürümeyi tercih etti.

Ev, Jane'in on sekiz yaşındayken dosyasını kapatan sosyal hizmet görevlisinin yardımıyla taşındığı üç katlı bir binanın en üst katındaki tek yatak odalı daireydi. Bina eski ve dökülüyordu ama ev sahibi, azılı suçlulara itiraf ettirecek bakışlara sahip Polonyalı bir kadındı ve potansiyel kiracıları Ivy League'e kimi kabul edeceğine karar verir gibi inceliyordu, bu yüzden Jane'in komşularının hepsi sessiz, kendi halinde tiplerdi, bu da ona uyuyordu. Bodrum katındaki jetonla çalışan çamaşır ve kurutma makinelerini kullandıktan sonra daima tiftik kapağını boşaltıyorlar ve asla gürültülü partiler vermiyorlardı.

Mahalleye Port Credit deniyordu, sınırları gevşek bir şekilde tanımlanmıştı. Bir zamanlar kendi başlarına küçük köyler olan ve Ontario Gölü'nün çevresini çevreleyen bir dizi mahallenin bir parçasıydı. On yıllar önce Toronto'dan dışarıya doğru yayılan banliyö tarafından yutulmuşlardı ve şimdi şehirden batıya giden bir banliyö tren hattında sadece isimlerden ibarettiler. Yolun yirmi dakika aşağısı sizi, gençleri Jane'in mahallesinden "Pot for Credit" diye bahseden daha varlıklı Oakville mahallesine götürürdü.

Ancak "Kredi için Pot" yakında ortadan kalkacaktı. Bir imar patlaması, hafif salaş sokakları bir dizi etkileyici yüzlü şehir evine, yoga stüdyolarına, hatta bir zamanlar içkili bir barın bulunduğu yerde bir gece kulübüne dönüştürüyordu. Kiralar hızla artmaya başlamıştı ve Jane, Bayan Zielinski'nin henüz evini satmadığı ya da fiyatlarını yükseltmediği için minnettardı. Jane Port Crediti seviyordu; ulaşımı kolay bir transit terminali, yürünebilir marketi vardı ve her ne kadar yeni yenilenen liman ve iskele okyanusa değil de sadece göle baksa da -yazın sıcak bataklık gibi kokan ve yüzmek için fazla kirli olan bir göl- de seviyordu. Yakınlarda duran iki katlı kırmızı-beyaz deniz feneriyle okyanusmuş gibi davranmak kolaydı, ancak bu fener sadece yandaki Starbucks'a giden yolu aydınlatmaya yarıyordu. Ayrıca, on üç yaşından beri ilk kalıcı eviydi. Oraya bağlanmıştı.

Mutlu bir iç çekişle kapısını iten Jane, spor ayakkabılarını çıkardı ve mutfığa doğru ilerlemeden önce hem çantasını hem de ceketini koridorda yere bıraktı. Sonra hemen geri dönüp onları aldı ve koydu. Bu yaz tatili değildi. Çıldırma gerek yoktu.

Çünkü Marianne, Rob ve diğer burger çetesinin arkasını kalıcı olarak görmüştü. Umarım.

Evinin geri kalanı gibi sıkışık ama titizlikle düzenlenmiş mutfığa geri döndü ve parmak uçlarını masanın üzerinde gururla duran diplomaya hafifçe dokundurdu. Hâlâ gerçektir. Hemen yanına, tıpkı çatal bıçak takımları gibi yerleştirilmiş olan telefonunu koydu. Sesli mesajını sıraya koydu ve hoparlöre çevirdi.

"Merhaba Bayan Raine, ben MD Associates hukuk personel ajansından April Kindree. Geçen hafta sizinle tanışmak bir zevkti."

Bazı akşamlar Jane kendine yemek hazırlarken arka plandaki gürültü olarak mesajı dinlerdi, ızgara peynirin üzerinde rahatlatıcı bir sohbet. Ama bu gece tetikte dinliyordu. Ajansın koordinatörlerinden birinin profesyonelce kesilmiş ses tonu odada dolaşıyordu.

"Bir açık pozisyonumuz var - belki de mesleğe başlayan biri için alışılmadık bir durum, ancak eğitmeniniz parlak bir referans verdi, bizimle yaptığınız görüşmede çok odaklanmış görünüyordunuz ve özgeçmişinizi ilettiğimizde ve sizi yerleştirme için önerdiğimizde İK'ları deneyim eksikliğinizle ilgilenmedi, ki bu çok ... şey, şehir merkezindeki bir hukuk firmasında bir pozisyon için ..."

Jane ilk başta bunun yanlışlıkla Mississauga şehir merkezi anlamına geldiğini düşünmüştü; eski belediye binası ve devasa bir alışveriş merkezi etrafında toplanmış yüksek binalar kümesi, Toronto'nun batısındaki banliyö yayılmasının kendi bölümleri için bir odak noktası olarak duruyordu. Ama artık "şehir merkezi"nin Toronto şehir merkezi anlamına geldiğini anlamıştı. Gerçek şehir.

"Tam ayrıntıları bu sabah gönderilen bir e-postada bulacaksınız..."

İmzalanması gereken bir iş sözleşmesi vardı. Sosyal sigorta numarasına ihtiyaçları vardı. Başlangıç maaşı -Jane buna hâlâ inanamıyordu- ilk üç aydan sonra tüm sosyal hakları içerecekti. Doğal olarak, firmada çalışmaya devam etmesi altı aylık bir denemeden sonra tatmin edici bir performans değerlendirmesine tabi olacaktı.

Hem personel ajansından hem de firmanın İK departmanından gelen ve ayrıntıları teyit eden e-postaların çıktısı alınmış ve diplomasının arkasına düzgün bir şekilde istiflenmişti; bu da ilk gününde nerede olduğunu gösteriyordu. Orada hatta bir vardı.

Kendisini nazikçe ajansla tanıştıran ve parlak bir referans sağlayan üniversite eğitmeninden tebrik e-postası.

"Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun ve dersimden A alıyorsun, yani ..." Profesör Grady o sırada gülümseyerek şöyle demişti. "Bu ajansta çalışan bir arkadaşım var. İyi öğrencileri hep onlara yönlendiririm."

İşteki ilk günü olan Pazartesi için her şey hazırды.

Jane dinlemeyi bitirdi ve mesajı tekrar kaydetmek için telefona iki kez dokundu. Üç haftalık bir mesajdı ve telefon sürekli onu silmesini istiyordu. Kaba. Eski Androidler bu konuda çok kalpsizdi. Ama gerçekten silmesi gerekiyordu.

Elini diplomanın üzerinde gezdirdi ve tekrar dinlemek için play tuşuna bastı.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Cuma gecesinin rüya gibi kalitesi ertesi sabah çatırdadı ve parçalandı. Acımasız gerçeklik bir elini umudunun etrafına sardı ve onu bastırdı

Zor. Hiçbir şeyin ters gitmesine izin verilemezdi. Bu da muhtemelen her şeyin ters gideceği anlamına geliyordu.

Tüm olasılıkları ortadan kaldırmam gerekiyor.

Cumartesi sabahı, Pazartesi sabahı 8:30'da 100 King Street West'te olması gerektiğini belirten e-postaların yedek kopyalarını yazdırdı ve trende birinin üzerine kahve döküp bir seti ıslatması ihtimaline karşı çantasının iki farklı bölümüne doldurdu. Tren tarifelerini ve peronları ezberlemişti: Port Credit Eastbound'dan Union İstasyonu'na, Hat 1.

Bu yetersiz görünüyordu.

Cumartesi öğleden sonra Port Credit GO istasyonuna kadar yürüdü, Toronto'daki Union İstasyonu'na giden trene bindi ve istasyonun giriş katındaki Starbucks'ta kısa bir kahve içtikten sonra geri dönüp doğruca eve gitti ve burada ofise kadar gitmediği ve aslında iptal edilmiş bir deneme seferi için bir tren bileti parasını boşa harcadığı için kendini azarladı.

Pazar öğleden sonra, Pazartesi günü giyeceği kıyafetini yatağın serdikten sonra tekrar ütüledi ve lacivert bluz ile siyah pantolonun sadece iki gün önce ütülenmiş olmasına rağmen üzgün ve solmuş görüldüğüne karar verdi. Pantolon garsonluk yaparken giydiği pantolonun aynısıydı.

Dönmeyi bırak. Kimse onların garson pantolonu olduğunu bilmeyecek. Evet, ben bileceğim. Üzgün garson pantolonu olduğunu bileceğim.

Dikkati dağılmıştı, sonunda elindeki ütüden çıkan zarif dumanı fark ettiğinde artık çok geçti. Çok fazla ısı ve basınç plastik bir düğmeyi umutsuzca bluzun kumaşı içinde eritmişti. Jane kendine yalan söylemenin sahip olmadığı bir lüks olduğuna karar verdikten sonra, kupkuru küvetine oturdu ve ağladı. "Kahretsin.

Bok! BOK!"

Ama sadece on dakikalığına.

Çünkü kendine yalan söylemenin yanı sıra, dükkanlar saat altıda kapandığında on dakikadan fazla ağlamak da sahip olmadığı bir lüktü.

Çoklu görev, Jane. Gerekirse alışveriş yaparken ağla.

Alışveriş merkezi başlı başına bir cehennem stresiydi. Bu pantolon ve bu bluz onun tek kıyafetiydi. Üniversitede "yardımcı ipuçları" içeren broşürler vermişlerdi ama kıyafet konusunda verdikleri tek tavsiye şuydu "Profesyonelce giyindiğinizden emin olun. Unutmayın, muhafazakâr kıyafet-gündelik kıyafet beklenen şeydir. Kişisel hijyene ekstra özen gösterin."

Kişisel hijyen, yani dişlerimi fırçala. Tamamdır. Çok yardımcı oldun. Teşekkürler, üniversite.

"Günlük kıyafet" gibi terimler Jane için "abartısız zarafet" ve "randevu gecesine yakışır topuklu ayakkabılar" gibi güzellik dergisi terimleri kadar anlam ifade ediyordu. Bir randevu için yeni ayakkabılar almış, bir randevuya çıkmış ya da en azından çıkma teklifi almış kızlar için bu terim bir anlam ifade edebilirdi, ancak üç yıldır Kurtuluş Ordusu'ndan aldığı aynı kot pantolonu giyen bir kız için "gündelik kıyafet" ...

İki otobüs ve bir aktarma sonrasında kendini devasa bir alışveriş merkezi kompleksinin dışında buldu. İlk yolculuk tam bir felaketti. İkincisi soğuk terler dökmesine neden oldu. Üçüncüsü bir çaresizlik eylemiydi. Mağaza vitrinlerini, bedenine, yaş aralığına ve üzücü bütçesine göre nereye gideceğini düşünüp durdu. Dakikalar geçip gidiyordu. Sonunda, otobüste reklamlarını gördüğü için Reitmans'a girdi; modeller nefes almak ve gülümsemek gibi basit şeylerden sinir bozucu bir şekilde memnun görünüyorlardı, ama temiz kesimli ve profesyonel görünüyorlardı ve sloganları bütçeyle şık olmak üzerineydi.

Mağaza sessiz ve boştu, arka planda belli belirsiz bir Top 40 pop radyo istasyonu çalıyordu. Dükkânın diğer sakinleri olan iki satış görevlisi kadın, Jane içeri girerken yorgun gözlerle baktılar ama onu görmezden gelmekten mutlu . Jane raflara üstünkörü bir göz attıktan sonra ofise yakışır gibi görünen bir kucak dolusu kıyafet aldı ve soyunma odasına girdi. İnsanlar bunu her zaman yapardı; bu yapılabilirdi.

Elbise pantolonu onu tamamen yenmişti. Hiçbirinin boyu doğru değildi, çok uzundu ve garip yerlerde dikişleri vardı, kıvrımlarının olması gereken yerde fazladan kumaş toplanıyordu. Her şey teorik bir figür için yapılmış gibiydi.

Bu pantolona uyan kadın her kimse, ondan nefret ediyorum.

Pantolon yığınını terk eden Jane etekleri karıştırdı. Sonunda siyah, beli lastikli polyester bir parça iş gördü. Sıradan bir şeydi ama tam oturuyordu. Düz beyaz bir bluz ekledi. Yumuşak mavi bir bluz daha vardı, biraz büyüktü ama eteğin içine sokulduğunda iyi görünüyordu. Sonra siyah bir takım elbise ceketini vardı. Jane onu giyip çıkardı, sonra tekrar giydi ve karar vermeye çalıştı. Olması gereken bu gibi görünüyordu, bir ceket ofise yakışır ve ciddi olurdu ama erkeksi ve ağır bir parçaydı.

Fiyat etiketini kontrol etti ve bırakmaya karar verdi. Blazer ceket gerçek bir maaş çeki gelene kadar beklemek zorundaydı. Jane, kıyafetinin toplam maliyetini gösteren yazarkasa onu irkilttiği sırada o maaş çekini düşünerek kendini şımartmaya çalıştı. Saatlik vardiya artı bahşış yerine sabit bir ücret almak tüm bunlara değecekti.

Domino etkisi gibi, yeni eteğin, başlangıçta pantolonun altına saklamayı planladığı aşınmış siyah oxfordlar yerine uygun elbise ayakkabılarına ihtiyacı olacaktı, ancak elbise ayakkabıları bugün çok fazla öğrenme eğrisi gibi geliyordu. Walmart'tan bir çift düz siyah babet iş gördü ve onlarla ne tür çoraplar giyeceğini bulmaya çalıştıktan sonra Jane bir sonraki reyonda külotlu çorapları buldu. Hortumu satın almak gezinin en kolay kısmıydı; paketlerin arkasındaki yaklaşık boy ve kiloya göre bedenleri gösteren çizelgelere baktı ve her ikisi için de bir tahminde bulundu.

İşini bitirdiği için rahatlamamanın ötesinde, Jane zorlukla kazandığı alışverişlerini eve sürükledi.

Boyundan büyük işlere , Raine.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Boyundan büyük işlere , Raine.

100 King Street West onun üzerinde yükseliyordu.

Tam anlamıyla yükselmiş.

Bir ofis kulesinin yekpare deviydi, parlayan beyaz Carrara mermeriyle kaplanmış, sanki bir imparatormuş gibi yakınında kümelenmiş daha kısa, simsiyah ve gri ofis kulelerini gölgede bırakan, yükselen bir devdi.

100 King Street West'in tabanı tüm şehir bloğunu tekeline almış gibi görünüyordu; çıkıntıları olan devasa mermer sütunlar, bir kavşağın köşesinin her iki tarafını saran çok sayıda girişi kaplıyordu. Döner kapıların yakınında kümelenmiş, nefes nefese kalmış ve öfkeyle mesajlaşan şık giyimli sigara içen sakinleri barındırıyordu. Bazı kapılar, şık asansör filolarının bulunduğu aynı derecede büyük beyaz mermer bir lobiye açılıyordu. Diğerleri ise Bank of Montreal "BMO" logosuyla süslenmiş, arkasında banka çalışanlarıyla dolu yeşil kadifemsi kabinlerin sıralandığı cam bir ek binaya bağlanıyordu. Bir mermer sütunun etrafını saran dijital bir kayan yazı, parlak mavi ekranı logoyu keskin bir netlikte yanıp sönüyor ve borsa rakamlarını kaydırıyor, yeşil veya kırmızı oklar çılginca küresel ekonomik performansı iki blok yarıçapındaki herkesin yararına gösteriyordu. Binanın zemin katının diğer tarafının neye benzeyebileceğini görmek bile imkansızdı -çok fazla blok ötedeydi, birkaç futbol sahasına eşdeğer mesafeyi yürüyüp görmek çok fazla zaman alacaktı.

Demek BMO kulesi bu.

Bir yabancı onu buranın adı konusunda aydınlatmıştı. Telefonundaki Google Haritalar uygulamasını takip ederek Union İstasyonu'ndan kuzeye doğru birkaç blok yürüyen Jane, Finans Bölgesi'ne doğru yol aldı. Turistler ve sıradan insanlar

İstasyondan hızlı adımlarla çıkan keskin takım elbiseler bir anda kömür grisi, lacivert ve ince çizgili bir dalga yarattı. King Street ve Bay Street'in köşesinde durdu, görev yerindeki güvenlik görevlisi yüzündeki ifadeyi görüp ona acıdığında kendini çaresiz ve minnettar hissetti.

"Kayıp mı?"

"Evet, 100 King Street West'i arıyorum."

"Ah, BMO kulesi." Kısaltmayı telaffuz etmek yerine tek bir kelime olarak "beemoh" diye telaffuz etti.

"Hayır, ben bir hukuk bürosu arıyorum."

Eğlenerek ofladı. "Kulenin sahibi BMO. Büyük bankaların çoğunun burada kuleleri var. Daha kısa olan siyah kulelerin hepsi TD Bank'a ait." Caddenin karşısında, bir avlunun her iki yanını çevreleyen dört opak siyah kuleden oluşan bir kümeyi ve Jane'in sadece tepelerini görebildiği daha uzaktaki iki kuleyi işaret etti. "Şu köşedeki altın sarısı aynalı olan RBC. Yüz King Caddesi BMO'ya ait ama resmi adı First Canadian Place. Kulenin sahibi banka ama işyerleri katları kir alıyor. Bir sürü var."

Jane boynunu geriye atarak böyle olması gerektiğini kabul etti. Her biri birkaç kat olsa yine de Pazar gününü geçirdiği alışveriş merkezinden daha fazla yer kaplayacaktı.

"Bay Sokağı'na ilk geliştiniz mi?" diye sordu. Jane şüpheyle köşedeki Bay Sokağı'nı gösteren tabelaya baktı.

Tekrar güldü. "Hayır, tatlım, gerçek değil. King Street ve Bay Street, şehrin kalbi, zenginliğin merkezi. İngiltere'de Square Mile ve Canary Wharf var. Ve Amerikalıların - "Amerikalılar "ı yabancılardan hoşlanmayan bazı Kanadalıların yaptığı gibi, kelimeyi abartılı, kısaltılmış bir şekilde etti- "Amerikalıların Wall Street'i var. Wall Street'i duydun mu? Duydum. Bizimkinin adı Bay Street. Ve siz de oradasınız. Ve *şu da*" - caddenin karşısını işaret etti- "BMO kulesi. Durağınız orası. 100 King Street West."

Aman Tanrım.

İki dakikalık bir konuşma sırasında, yeni eteğin beraberinde getirmiş olabileceği azıcık güven de buharlaştı. Bir güvenlik görevlisi bu dili ondan daha iyi biliyordu. Her şeyin *tam anlamıyla* dışında olan bir adam ondan daha içeriden biriydi. Jane artan paniği içinde bunu karanlık bir şekilde komik buldu ve döner kapılar pervasızca sallanmaya devam edip içinden geçmesi için onunla alay ederken gülmek için yüzünü buruşturdu.

Saati 8:15'i gösteriyordu. Kapının yanındaki oyuğa girdi, telefonunu çıkardı ve bir zamanlayıcı ayarladı.

Üç dakika boyunca çıldırabilirsin. Sonra içeri girmek zorundasın.

Yakındaki sigara içenlerin yararı için mesaj yazıyormuş gibi yaptı. Bu kurnazlık tamamen gereksizdi; kayan stok numaraları, telefonlar ve hızla tüketilen sigaralar onların tek ilgi alanıydı. Jane, sade, ucuz kıyafetleri ve eski, hırpalanmış Android'i ile en iyi şekilde sıradan olarak tanımlanabilirdi ve kimsenin ilgisini çekmiyordu. Ufak tefek, hafif çilli teni, çamurlu kahverengi gözleri ve kahverengiyle sarı arasında gidip gelen saçlarıyla itici olmasa da her zamanki çekingen ve temkinli ifadesine eşlik ettiğinde sevimsizdi.

Kendi koyduğu son tarihe sadık kalarak, saat 8:18'de Jane kapıdan içeri girdi. Doğru asansör katını bulmak için biraz deneme yanılma yapması ve 6300 numaralı süitin makul bir şekilde altmış üçüncü kat olarak yorumlanabileceğine karar vermesi birkaç dakika daha sürdü.

Asansörden inip altmış üçüncü kata adım atmak, daha önceki paniği dağıtmak için hiçbir şey yapmadı.

Daha önce benzerini hiç görmediği, boğucu bir lüksün içine anında kundaklanmıştı. Zemin ve duvarlar cilalı beyaz mermerle kaplıydı (*bu binadaki her şey mermerden mi yapılmıştı?*); bordo renkli bir yolluk halı, asansör bankosundan resepsiyon görevlisinin masasına giden uzun yolu işaretliyordu. Masanın kendisi göğüs hizasındaydı, mermerden devasa bir yay şeklindeydi, bu kez simsiyahtı, en az Jane'in mutfığı kadar uzun ve genişti, üzerindeki duvarda siyah harflerle ROSEN, HAYTHE & THORNFIELD LLP yazıyordu. Arkasında, alçak maun sehpa'nın etrafına sakın bir şekilde dizilmiş çivili deri sandalyelerle göz kamaştıran açık bir bekleme odası uzanıyordu.

Üstünde *Times*, *Wall Street Journal* ve diğer birkaç uluslararası gazete özenle yayılmış bir şekilde duruyordu. Ağırbaşlı bir şamdan her şeyin üzerinde parlıyor, ışık mermer ve maunun parlak yüzeylerinden yansıyarak halı ve kanepenin zengin malzemeleri tarafından emiliyordu.

Jane asansörde donup kalmış, zenginlik karşısında şaşkına dönmüştü. Bu bir hataydı; tüm bu olanlar bir hataydı. Hiçbir şekilde böyle bir yerde çalışmaya ait değildi, hiçbir pozisyonda. Her şey eski parayı ve dışlanmayı çağırıyordu. Buranın muhtemelen uşakları vardı. Hukuk bürolarında uşak var mıydı? Böyle bir şey var mıydı? Hazırlanırken *Suits* yerine *Downton Abbey* mi izlemeliydi? Resepsiyon görevlisi başını kaldırdı, sarışın kabarık saçları ve kaplumbağa kabuğu tasarım çerçeveleriyle Jane'e bakıyordu. Bekleme odasındaki biri öksürdü.

Jane paniğe kapıldı. Asansörün kapıları onun şaşkın bakışları arasında gizli bir *çınlamayla* kapandı ve yeryüzüne doğru inmeye başladı.

Personel ajansının tereddütleri şimdi anlamlıydı, Jane'in seyrek özgeçmişinin firmanın İK departmanı tarafından kabul edilmesinden duydukları hafif şaşkınlık havası.

"Üniversiteden yeni mezun olan hukuk sekreterlerinin çoğu küçük işlerle başlar. Kişisel yaralanma firmaları, ambulans takipçileri, küçük talepler vergi avukatları," demişti Bayan Kindree, Jane'in çantasında sakladığı işe alınmayı onaylayan e-postasında. "Yani bu büyük bir fırsat. İyi şanslar."

Bu şans gibi hissettirmiyordu. Şansın tam tersi gibi hissettirdi. Bu sanki ... şey, siktir.

Jane'in midesi bulandı. Karşısında kambur duran UPS elemanı çenesini ileri geri sallayarak baskıyı dağıttı ve Jane asansörün hızla yükseklik kaybetmesinden dolayı kulaklarının patladığını hissettiğinde bunun nedenini anladı.

Üniformalı polo tişörtü Jane'e sadece üç gün önce attığı kendi polosunu hatırlattı. Ona geri ihtiyacı olacaktı.

Bu düşünce onun içinden geçti.

Neye geri dönmek? *Ne?* diye sordu kendine. Garsonluğa, berbat bahşişlere ve her zaman hamburger gibi kokmaya mı? Sonsuza kadar mı? UPS elemanı indi.

Beşinci kata ulaştığında ani bir mahremiyet içinde ayağını yere vurdu ve gözlerinden öfkeli yaşlar süzüldü. "İlk gün bile yapamıyorsan, hiçbir şey yapamazsın," diye tısladı. Kapılar zemin seviyesinde kayarak açıldı. Düğmeye bastı.

Altmış üçüncü kata kadar. Tekrar.

İşin ilk gününde gülünerek odadan kovulmaktan daha kötü şeyler de vardı. Muhtemelen.

- - -

Sonraki bir saat rüya gibi geçti. Jane, çivili deri sandalyelerden birine oturması için yönlendirildi.

Kaplumbağa kabuğu gözlüklere göre İK onu "toplayabilir".

Diane, Jane'den daha yaşlı olmayan, dinleyicilerinin tepkisini kontrol etmeden yavaşça konuşan, çok az açıklama yapan ve en uygun açı için sürekli telefonunu ve yanlarından geçtikleri yansıtıcı yüzeyleri tarayan bir kadın olduğunu kanıtladı. Jane dayanılmaz bir şekilde Mandi'yi hatırladı ve Mandi gibi birinin Diane'e para aldığı işi yapmasını hatırlatması gerektiği için mi alınmayı bekletildiğini merak etti.

"Pekâlâ, önce tur, tamam mı? Dört katımız var - resepsiyon altmış üçte, yani ana katta, altmış iki 'bodrum', davacıların oturduğu yer, altmış dört 'üst kat' ve altmış beş 'tavan arası' olarak adlandırılıyor. "

Havada altmış iki katlı bir bodrum garip görünüyordu ama Jane sadece başını salladı.

"Her katta küçük mutfaklar var, buyurun, ama büyük mutfak altmış üçte ve oraya sadece mutfak personeli girebilir." *Bir hukuk bürosu neden mutfak personeline ihtiyaç duyar?* "Muhasebe, pazarlama ve insan kaynakları altmış dörtte; orası yarım personel katı. Diğer her yerde avukatlar var. Ortakların ofisleri pencerelidir ve her katın dışını çevreler - yollarından çekilin; asistanlar iç kısımdaki bölmelerde oturur; ve hiyerarşi şu şekilde işler: kıdemli ortaklar, ortaklar, küçük ortaklar, kıdemli avukatlar, avukatlar, küçük avukatlar, hukuk katipleri, hukuk öğrencileri." Diane bir seviyeyi belirtmek için elini kaldırdı ve sonra her unvanla birlikte elini giderek aşağı indirdi.

göz hizasından beline kadar inmişti. Jane, hukuk öğrencilerinden sonra gelen şeyin çamur olması gerektiğini düşündü. "Hukukçu olmayan tüm personel bundan sonra gelir." *Anlaşıldı*. "İki ortak genellikle bir asistanı paylaşır, üç küçük ortağa bir asistan düşer ve bu böyle devam eder. Eğer kıdemsiz bir avukatsan, o zaman bir asistanı diğer beş kıdemsiz avukatla paylaşmak zorundasın."

Masalar ve bölmeler, küçük mutfaklar ve gizli dolap odalarından oluşan sonsuz bir labirentte bir aşağı bir yukarı koşturuyorlardı. Kapalı kapılar daha fazla ofisin bulunduğu koridorlara açılıyordu. Diane anahtar kartını defalarca okutup bipleyerek kör bir rahatlık ve verimlilikle mekânlar arasında hareket ederken, kilometrelerce yürüdüklerinde Jane'in yeni ayakkabıları su topladı.

"Annnnd ... here we are back on sixty-three, lotta boardrooms here. Ve biz sadece bunu yakalayacağız ..." Jane'i içeri götürdü ve Jane'in gülünç bulduğu bir şekilde, devasa odanın enine uzanan uzun, cilalı ahşap masanın başına oturdular, iki yanında yirmi kadar boş deri ofis sandalyesi vardı. Sanki yetişkinler yokken çocuklar yetişkin olmaya çalışıyordu.

"Pekâlâ, evrak işleri. Bunlar her katın haritası, işte geçici güvenlik kartınız, bir iki hafta içinde size resimli yeni bir tane vereceğiz, bunu bordro için doldurmanız gerekiyor ve sonra size erişilebilirlik politikamız, işyeri davranış ve cinsel taciz politikamız, gizlilik politikamız ve sosyal medya politikamız hakkında bilgi vermem gerekiyor."

Dört ağır klasörü Jane'in önüne acımasız bir teslimiyetle bıraktı.

"Kemerini . Oldukça kuru."

"Sosyal medya politikası mı?"

"Ve gizlilik. Bunlar el ele gider." Jane'in kibar ilgisine karşılık, "Burası bir boşanma mahkemesi hukuk firması değil; bu adamlar büyük. Bay Street'teki en büyük ve en eski firmalardan biri. *Herkes* için iş yapıyorlar. Bankalar, holdingler, milyarder teknoloji şirketleri. Hani şu Orella kozmetik şirketi var ya, haberlere konu olmuştu çünkü ürünleri sözde insanları göz kanserine yakalamıştı ve tüm o insanlar toplu dava açmıştı."

"Göz kanseri mi?"

"Sözde dedim. Ya da sanırım, *sözde*." "Bu firma toplu davayı mı temsil ediyordu?"

Diane alay etti. "Orella'yı temsil ediyorlardı. Milyonlarca dolarlık uluslararası bir şirket. Dosyadaki ödeme, ... gibiydi." Gözlerini yukarı doğru yuvarladı ve saçlarını bir omzunun üzerinden attı. "Her neyse, şirket ödemenin neredeyse tamamını yaptıktan sonra hayır kurumlarına büyük bir bağışta bulundu, aslında - haberlere çıktı - yani her şey yolunda, ama eğer granola yiyen, bunu kurtaran, miras bırakan biriyseniz, Insta'nızda şirket hakkında kötü şeyler söyleyemezsiniz. Ve eğer bankacı bir erkek arkadaşın falan varsa" -gözleri Jane'in sade kıyafeti üzerinde gezindi ve bunun açıkça çok varsayımsal bir senaryo olduğunu telkin etti- "ona uğraştığımız son şirket birleşmesi gibi şeylerden bahsedemezsin; bu içeriden bilgi sızdırmak olur. Görünürde hiçbir evrak ya da bilgisayar ekranı olmadığı sürece burada fotoğraf bile çekemezsin. Yani evet, gizlilik."

Jane, Diane'in sözsüz işten çıkarmasına, etik açıdan şüpheli toplu davalarla ilgili şirket sırlarını yeni bir çalışanla gizlilik sözleşmesini imzaladıktan sonra değil, imzalamadan *önce* paylaşmamakla ilgili kendi zekice sözleriyle karşılık vermek istedi ama bunu geri aldı ve bunun yerine dikkatini büyük klasörlerin ilkine çevirdi.

Oldukça kuru olması yetersiz bir ifade oldu.

Jane elinden geldiğince dikkatle dinliyordu ama bu hızlı tur, Diane'in ortaya attığı garip terimler ve jargon ve bilgilerin çoğunun uyumsuz doğası yüzünden başı dönüyordu. Daha sonra anlamlarına bakabilmek için bir şeyler not almak istedi ama çantasından defterini ve kalemmini çıkarmaya başladığında Diane gözlerini devirdi ve sınav yapılmayacağını, sonunda İK'nın her şeyi açıkladığını ve kendisinin de şartları anlayıp kabul ettiğini belirten formu imzalamasını söyledi.

Ne tür bir hukuk firması, bu selfie çubuğunun bana açıklamasına dayanarak benden yasal belgeleri imzalamamı istiyor?

Sabah uzadıkça uzadı. Bağlayıcılar çilesinden sonra, Jane bilgisayarlarla dolu bir odaya yerleştirildi ve teknoloji departmanından genç bir adam, Jane'in kullanabileceği her yazılım programının tanıtımını yaptı.

muhtemelen ihtiyaç duyabilir. Tek ilginç öge, nihayet mutfak personelinin varlığını açıklayan toplantı odası uygulamasıydı: tesis bünyesindeki şarap mahzeninden seçimlerle birlikte müşterilere servis edilmek üzere üç çeşit yemek sipariş etmek mümkündü.

Jane'in büyüyen yığınının birkaç bildiri daha eklendi.

"Muhtemelen bunu not almak isteyeceksin," diye mırıldandı Adı Her Neyse (kendini hiç tanıtmamıştı, sadece saatlerdir onunla birlikte odada bulunma amacını söylemişti) ve Jane defterini ve kalemını çıkarırken kızarmamaya çalıştı ve içten içe küfretti.

"Evet, burası acımasız bir yer," diye ekledi Whatshisname daha sonra, gözleri vurguyla hafifçe irileşerek. "Bir keresinde kıdemli bir ortağın hamile bir kadına, iş-yaşam dengesi istiyorsa çalışacak başka yerler olduğunu söylediğini söylüyorlar."

"Bu sabah uyguladığım işyeri davranış politikasına aykırı değil mi?"
Cehennem A.Ş. için mi çalışıyorum?

"Evet, o politikayı birkaç yıl önce koydular. Gerçekten de uyguluyorlar; bu harika. Ama burada çalıştığınızda size sahip oluyorlar. Bu konuda oldukça açıklar. Ama eğer ayak uydurabilirseniz, maaş ve yan haklar harika."

Jane, tüm çalışanların aynı tahterevalli alışkanlığına sahip olup olmadığını merak etmeye başlamıştı; firmanın ne kadar aşağılık olduğunu belirtmek için acı çekiyorlardı ve sonra bir sonraki nefeste geri çevirip savunuyorlardı, tutarsızlıktan rahatsız olmadan. Belki de firmanın kendisi ahlaki açıdan muğlaktı ve bu yüzden kendisi gibi bir yabancıya açıklanamıyordu.

Unutma Jane, adalet ve mantık çoğu zaman soğuk, kalpsiz ve yanlışlarla doludur. Babasının sesi kafasının içinde çınlıyordu. Julius Caesar suikastını düşünün. Sezar iyi bir adam. Ama Sezar yok edilmeli. Bu ifadelerin ikisi de doğru ama ikisi de doğru olamaz.

Jane bir an için afallayarak başladı. En son ne zaman babasını düşünmüştü?

Öğleden sonra yorgunluk çöktü. Whatshisname'in monoton uğultusu devam ediyor, PowerPoint slaytları sonsuz. Düşük seviyeli bir

Baş ağrısı Jane'in boynunun dibine yerleşmiş, ayaklarındaki kabarcıklarla birlikte zonkluyordu. Küçük, derli toplu dairesini, fokurdayan ezik su ısıtıcısını ve dizüstü bilgisayarında Netflix'i özlemle düşündü. Bir santiminin bile rahatlayamadığını hissettiği bu baskıcı, görkemli yeri değil.

"Daha fazla ofis malzemesi sipariş etmek için bu uygulamayı kullanıyorsunuz ve genellikle birkaç saat içinde masanıza teslim ediyorlar. Devam edelim..."

Saat 17.00'de, bir metronomun aniden durması gibi, derslerin o gün için sona erdiği ilan edildi ve Jane bir kefaretin sona ermesinin tüm acele rahatlamasını hissetti. Yüz hatları kasılmış ve mırıldanarak cevap veren Whatshisname'e veda etti, ardından koridorların labirentinde sadece iki kez kaybolup en yakın asansöre ve muhteşem ev beklentisine doğru yol aldı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 5

Evde, Jane akşam yemeğinden hemen sonra uykuya daldı, tam on saat uyudu ve her şeyi tekrar yapmak zorunda kalmanın kabus gibi beklentisiyle uyandı.

Mermer sütunlar ona baktı, kaplumbağa kabuğu tasarım gözlükler tıkırdadı ve ona yazdı, Diane onu topladı ve sonra onu bir kez daha terörist saldırı, silahlı saldırı veya yangın durumunda ne yapılması gerektiğine dair talimatlarına başlayan Whatshisname'e bıraktı ve Jane'in sıkışıp kaldığı matristeki deja vu aksaklığı seğiriyor gibiydi.

(Ve söyleyebildiği kadarıyla, yangın zemin ile altmış ikinci kat arasında bir yerde başlamışsa, temelde mahvolmuşlardı, o halde bunun anlamı neydi, gerçekten?)

"Sorusu olan var mı?" Whatshisname sonunda Sisifosvari PowerPoint destesinin sonuna ulaşmıştı.

Jane başını salladı.

"T'mam. Diane'in sizi alıp iş yerinize götürmesi gerekiyordu..."

"Merhaba, merhaba, ben geldim! İş bitti mi?"

Gözlerini kırıştırdı. "Kontrol listesindeki her şeyi gözden geçirdim." Jane bunun bir açıklama mı yoksa bir soru mu olduğunu anlayamamıştı ama Diane bunu birincisi olarak algılamaya meyilli görünüyordu.

"Harika. Çok mu sıkıcıydı? Her zaman çok sıkıcıdır. Endişelenme, çünkü işler birazdan ciddileşecek. Seni çalışma masana götüreceğim ve sonra muhtemelen patronunla tanışacaksın. Yani senin asıl patronun sekreterlik hizmetleri şefi Shirley - o da senin gibi tüm personeli yönetiyor - ama demek istediğim, yanında çalıştığın avukatla tanışacaksın. Bay Rosen."

"Vay canına," dedi daha önce konuşmasındaki bir şeye tepki veren donuk Whatshisname.

"Değil mi?" Diane kaşlarını kaldırdı ve sırttı. Adı Her Neyse, Jane'e gergin bir belirsizlikle baktı, sanki iki gündür bu odada kapana kısılmışken o ana kadar sakladığı duyulmamış güçlere aniden sahip olmuş gibiydi.

Jane sormadı. İnsanların size söyleyecekleri bir şey varsa söylerlerdi; aksi takdirde sadece yemlenirdiniz. Belirli bir müşteri tipi her zaman iç çeker ve ters ters bakar, yemeklerinden şikayet etmeden önce sunucunun sorunun ne olduğunu sormasını bekler, sonunda pes etmeden önce değiştirilmesini istemezdi; aslında müşteri size angarya bir şey sorduruyordu. Garsonluğa başlayalı altı hafta olan Jane sormamayı öğrenmişti.

Bu yüzden şimdi sormadı, sadece eşyalarını topladı ve sırttan ev sahibini itaatkâr bir şekilde takip ederek, her katın ortasından tirbuşon gibi geçen ve firmanın dört katını altmış beşinci katın "tavan arasına" bağlayan pirinç korkuluklu merdivenlerden yukarı çıktı. Diane onu uzun bir koridora götürdü. Gidecekleri yere yaklaştıkça, kabinlerin arkasından meraklı kafalar çıkıyor, yollarını ve varacakları yeri izliyorlardı. Diane bakışlara karşı yapmacık bir kayıtsızlıkla yoluna devam etti, yeni bir tür kendini beğenmişlik her zamanki dalgın tavrının dağılmasına neden oldu. Jane, kurbanını gururla tanrının huzuruna çıkaran bir rahip izlenimi edindi.

Sondan ikinci ofis kapısına ulaştıklarında, karmaşık sarı saçlarıyla yaşlı bir kadın yollarına çıktı.

"Adele," dedi Diane soğuk bir sesle.

"Diane," diye cevap verdi Adele, Jane'in etkileyici bulduğu, son derece kibar ama aynı zamanda soğuk bir şekilde küçümseyen bir ses tonuyla.

"Ben sadece İK temsilcisi olarak birine yerini gösteriyorum."

"Bugün burada olduğunu sanmıyorum," dedi Adele üstü kapalı bir şekilde ama yoluna devam ederek bir bölmenin kıvrımında kayboldu.

"Meraklı yaşlı kaltak," diye mırıldandı Diane, ama rüzgâr yelkenlerini suya indirmişti.

Bir köşeyi döndü ve onları çıkmaz sokağa getirdi.

Burası sessizdi: Sağ tarafta kapalı bir ofis kapısı vardı, yanında altın bir isim levhası vardı ve yazı tipinde E. W. ROSEN yazıyordu; solda, koridorun karşısında ve tam karşıda, koridorun köşesine yerleştirilmiş geniş bir kabin vardı, böylece yüksek gri bölmeler sanki binanın bir mağara fışkırmış gibi arkasındaki duvarlara uzanıyor ve karışıyor gibiydi.

"Bu sensin," dedi Diane elini küçümseyici bir şekilde sallayarak, ama dikkati ofis kapısına odaklanmıştı ve Jane hayal kırıklığına uğramış bir merak sezdi. Bay Rosen her kimse ve Diane onun hakkında bu kadar büyüleyici ne bulduysa, kapı kapalı kaldı ve boşluktan yere ışık yayılmadı.

İçeride değildi.

"Yani, bir şeye ihtiyacın olursa ..." *Beni rahatsız etme.* Gerisini Jane doldurdu. Başıyla onayladı. Koridor sessiz ve serindi, köşedeki insanların ve ofislerin sesleri boğuktu. Diane, Jane'e masaüstü bilgisayarındaki eğitim programlarıyla meşgul olması için son bir talimat vererek koridora geri döndü ve Jane yalnız kaldı.

Odası seyrekti. Uzun, koyu renkli ahşap bir masa bir bölme duvarını boydan boya kaplıyordu ve altına siyah, ayarlanabilir bir tekerlekli sandalye yerleştirilmişti. Standart bir metal dosya dolabı, birkaç çekmece ve bir askılık vardı. Masanın üzerinde düzgün bir şekilde dizilmiş sarı cetvelli kâğıtlar, bir kutu yeni mavi mürekkepli kalem ve bilgisayar şifresinin Sharpie ile karalandığı yapışkan bir not vardı.

Jane usulca masasına oturdu, ellerini masanın üstünde gezdirdi ve iki gündür ilk kez gülümsedi.

Çekmeceleri kontrol etti ve ataçlar, renkli bayraklar, fosforlu kalemler, elastik bantlar, kullanılmış bir tırnak törpüsü ve bayat bir sakız paketine benzeyen bir şey buldu, son iki eşya muhtemelen önceki bir işgalci tarafından bırakılmıştı.

Jane'in ofis malzemelerine karşı her zaman gizli bir ilgisi olmuştu: taze bir kâğıt tomarının pürüzsüz parlaklığı, mürekkep kesin işaretlerle aşağı akarken elin ve kalemin üzerinde kayması, ağır bir boğa klipsinin otoritesi. Staples mağazasında koridorda durup tükenmez kalemleri incelemeyi, yeni düzenleyiciler ve kâğıt kılıfları bulmayı, düzenlemek, dosyalamak ve saklamak için sonsuz yollar bulmayı severdi.

Hayatının kağıt işlerini, faturaları, vergileri, maaş koçanlarını, bunların kontrolünü etiketliyordu. Evdeki masasının içindekiler tertemizdi.

Bu yüzden, şimdi kendi iddiasını ortaya koymaktan belli bir zevk alıyordu - toplamak, bir şeyleri atmak, ataçları kutularına geri koymak ve cüzdanı için tam olarak uygun bir yer bulmak.

En son bilgisayara dokundu ve dikkatlice açtı. Bu yepyeni bir modeldi ve Jane ekranın keskin netliği karşısında gözlerini kırıştırdı.

Saat 15.00'te, bilgisayarına yüklediği tüm eğitim programlarını gözden geçirdikten sonra, yapacak daha iyi bir şey bulamadığı ve gizemli patronu ortaya çıkmadığı ya da İK'dan başka bir talimat almadığı için, en yakın mutfak bulmak için haritaya baktı.

Beyaz fincanlar dolapta, kahve ve çay çeşitleri de tezgâhtaydı. Jane lavaboya yığılmış kirli tabak ve fincanları görünce kahve yapma görevinden vazgeçti ve bunun yerine kollarını sıvayıp bulaşık yıkamaya hazırlandı. Kirli bir mutfaktan nefret ederdi.

Uzun boylu bir esmer içeri girdiğinde lavaboyu köpükler doldurmuştu ve Jane nedenini bilmeden utanarak donakaldı. Esmer kadın dudağını büktü. Jane'in yanından geçerek duvara asılı bir iPad'e dokundu.

"Mutfak dağınıksa, uygulamayı kullanarak mutfak personelini uyarıyorsunuz. Onlar da gelip temizliyor. Ofis personeli *temizlik* yapmıyor."

Jane en iyi boş ifadesini takındı ve başını salladı. Dikkatle ellerini lavabodan çekti ve kahve yapmaya devam etti. Acele etmeyecekti.

Esmer kız da aynı özenle etrafından dolaştı, buzdolabından bir yoğurt seçti ve gitti.

Lanet olsun.

- - -

Saat 17:00'de Jane kendi gününün sona erdiğini ilan etti ve Union İstasyonu'na doğru akın eden kalabalığa katıldı. Yemek yedi, uyudu, kalktı ve bir kez daha odasına döndü. E. W. Rosen'ın kapısı kapalı kaldı.

Hareketsizliğin canını sıkması uzun sürmedi. Kendini odasından çıkmaya ve yerde kısa bir tur atmaya ikna etti. Yeşiller giymiş bir adamın ofis bitkilerini düzenli bir şekilde suladığını, beyaz önlüklü mavi giysili bir kadının temiz bardak ve tabaklarla dolu bir arabanın arkasında dolaştığını ve kahverengi giysili bir adamın her ofise ve odaya posta dağıttığını gördü.

Saat 11'de Jane bir kez daha olay yeri mutfağına geri döndü.

Ve kısa sürdü.

Gerçekten başka bir mutfak bulmalıyım.

Mini mutfağın içinde bir adam, Jane'in hemen saygı duymaya başladığı pahalı, pırıl pırıl gümüş kahve makinesiyle bir şeyler yapıyordu.

Neredeyse endüstriyel büyüklükteki Folgers telvesi paketini iri bir yumruğa sıkarak koyu renk giysili adam, fincanlar ve tabaklar tıkırdayıp Nespresso kapsülleri yere düşerken paketi büyük makineye defalarca vuruyordu.

"Tanrı aşkına. Kahve! Bana kahve ver!"

Bip sesi masumca ona geri döndü ve ekranda bir hata mesajı yanıp söndü. Adam durakladı ve sanki hakarete uğramış gibi geri çekildi, sonra hırladı, gözleri kısıldı.

"Kendini R2-D2 sanıyorsun, değil mi? Sakın bana biplemeye kalkma! Seni yok edip yerine gerçek bir kahve makinesi koyacağım."

Makine tehdidi sorgular gibi tekrar bip sesi çıkardı.

Homurdandı ve vuruşlarına devam etti, her darbeyi kelimelerle noktaladı.

"Senin yerini alacağım." *Thwack*. "Eski moda bir kahve makinesiyle."

Thwack. "Filtreli!" *Thwack*. "Ve bir cezve!" *Thwack*. "Ve Kahve fincanında kahve!" *Thwack*. *Güm*.

Beeeeep.

"BANA BİPLEME DEDİM!"

Yüzü kızarmış ve hırlayarak saldırıyı durdurdu. Jane girişte donup kalmıştı, bir ayağı içeride bir ayağı dışarıdaydı, kararsızdı.

Dönüp iki kez baktı, aniden izleyicilerinin farkına vardı. Kadın onun utanmasını beklediye de utanmamıştı.

"Yardım et ya da siktir git."

Yıllarca garsonluk yaptım. Kahve isteyen öfkeli bir adam mı? Düşünmek için durmadı bile.

Onu yolundan çekti, reset tuşuna bastı, bir fincan için düğmeye bastı ve menüden "kahve, sade" seçeneğini seçti. Dolaptan bir fincan aldı ve otomatik olarak yakındaki kaplardan bir karıştırma çubuğu ve peçete ekledi ve ikincisini düzgün bir kare şeklinde katladı, hepsini ustalıkla musluğun altına kaydırды ve ne yaptığıını bile bilmeden demlemeye başladı.

Kahretsin.

Buraya ait olan insanlar hizmet edilmeyi bekler ve bir müşteri ya da ortak olmadığı sürece hizmet etmezlerdi.

Jane utanarak makineden geri çekildi. "İşte. Demleniyor." Adam şüpheyle ona baktı ve sonra fincanın içine bakmak için ilerledi.

Mutfakta katı çaresizlik kuralını unutmuş olsa da, onun da unutmuş olduğunu düşünerek kendini rahatlatı. Ofis adabına uygun olarak makineyi çağırmak yerine tam gaz ona saldırıyordu, bu yüzden Jane bunu çözmeye çalıştı. Fabrikatör ya da teslimatçı ya da benzerleri değil. Onlar takım elbise giymezlerdi ve o da kuşkusuz çok buruşuk bir takım elbise ve kravat takıyordu. Her halükarda, diye kendini teselli etti, makineyi tamir ederken onu görmüş olması endişelenmeye değmezdi. Çılgınca hareketlerine bakılırsa, buraya ait biri olmadığı açıktı. Kendini hafifçe gevşemeye zorladı.

"Neden hâlâ kahve yok?" diye homurdandı.

"İzlenen bir tencere asla kaynamaz," dedi ona açıkça. ", sadece ona bakmayı bırak."

"Kahve izlendiğini bilmiyor."

"Kahve *makinelere* siz söylediğiniz bip sesini kesmeyi biliyor mu?"

Ters ters baktı.

Splat!

Kahve her yere fışkırdı, beyaz gömleğine, takım elbise ceketine ve eskiden tertemiz olan mutfak tezgahına sıçradı. Böylece hoşnutsuzluğunu ifade etmiş ve intikamını almış olan makine daha sonra kibar bir sesle gürledi ve fincanına düzgün bir şekilde içecek koydu.

"Lanet olsun!"

Jane kendini tutamadı. Güldü. Ve hemen durdu, sesi avucunun içinde yakalamak için gecikmeli olarak hareket etti. Çok geç kalmıştı.

"Seni küçük cadı!" Yabancı onun üzerine yürüdü. "Bunu sen yaptırdın!"

"*Ben mi ?* Ona hakaret ettin." Başını iki yana salladı. Bu konuşma saçma.

Ağzının bir köşesi neredeyse gülümseyerek yukarı doğru seğirdi.

"Hakaretlerimi hak etmiştim. Ama ona en son dokunan sendin." "Ona vuran sendin."

"Çalıştırdı! Bana bipleyip durdu!"

Sıçrayan göğsü öfkeyle gümbürdüyordu, ama şimdi sırtıyordu, kutsal olmayan bir zevk sırtışı. Jane, iradesi dışında eğlenerek ve dehşete düşerek ona baktı.

Cep telefonunun uğultusu onları böldü.

Ekrana bakmak için cebinden çıkardı. "Tanrı aşkına. Kalıp bu kahve randevusunu bitirmek isterdim ama başka bir yerde bana ihtiyaç var." Başını ekrandan kaldırmadan aniden döndü ve dinlenme odasından dışarı çıktı, ayrılışı da bu karşılaşmayla ilgili diğer her şey gibi tuhaftı.

"Kahveni istemiyor musun?" Jane seslendi. "HAYIR!"

Tipik.

- - -

Jane odasına döndüğünde iki şey fark etti. Birincisi, kıvrıcık siyah saçlı, uzun boylu, dengeli bir kadın, masasına dayanmış, sanki oranın sahibiymiş gibi bekliyordu. İkincisi ise Bay E. W. Rosen'in ofis kapısının aralıktı. İçeride hafif bir hareket vardı.

Kadın Jane'i tepeden tırnağa hızlıca dolaşan bakışlarıyla süzdü, değerlendirdi ve hala rahatsız görünen küçük, dostça bir gülümseme takındı. Jane bu incelemenin altında kıpırdamadan durdu.

"Jane? Ben Beth Fahmey, insan kaynakları müdürüyüm."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ve siz de. Şimdiye kadar kendimi tanıtma fırsatı bulamadığım için özür dilerim. Umarım Diane sizinle ilgilenmiş ve şirkete hoş geldiniz demiştir."

Beni karşıladı mı? Tabii, öyle diyelim.

Jane kibarca ama sözsüz bir şekilde başını salladı.

"Umarım eğitim iyi geçmiştir. Biraz sıkıcı olabileceğini biliyorum, ama sahip olunması gereken önemli bilgiler."

Jane tekrar başını salladı. "Eğitmen çok titizdi."

Bu kadın ne istiyor?

Güvercin grisi şık takım elbisesi özel dikim, manikürü tertemiz görünüyordu. Ortaklardan birinin yerine geçebilirdi: Şirkette yüzden fazla hukuk sekreteri varken bir tanesiyle ilgilenmesi pek olası değildi.

Beth gülümsemeye devam etti ve Jane de ona gülümsedi. Sessizliği doldurmaktan daha iyisini biliyordu. Sizi dışarı çekmek isteyen insanlar bunu yapardı. Sosyal hizmet uzmanı bunu yapardı. Onun güven verici gülümsemesi Jane'i de benzer şekilde temkinli hissettirmişti. Sistemdeki bir genç için hiçbir zaman iyi haberler gelmezdi.

Beth çıkmaza son verdi. "Sadece Bay Rosen'a yardımcı olmak üzere görevlendirildiniz. Şirketteki konumu, iş yükü ve buna bağlı olarak sizin iş yükünüz göz önüne alındığında, yardımcı olacağınız tek şirket ortağı o olacak."

Jane başını salladı.

"Bunun çok yoğun bir çalışma ilişkisi olduğunu görebilirsiniz. Çok fazla zamanınıza ve odaklanmanıza ihtiyacı olacak."

Açıkça konunun etrafında konuşuyordu ve Jane onun bir an önce konuya gelmesini diledi.

"Bay Rosen seyahatleydi, ancak bugün ofise geri döndü ve ilk toplantının sorunsuz geçmesine yardımcı olmak için sizi tanıştıran kişi olmak istedim."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Jane. "Bunu genellikle İK müdürü mü yapar?" Bölüm başkanı için küçük bir görev gibi görünüyordu.

"Genelde değil, hayır, ama yardımcı olabileceğini düşündüm ve alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın olacak."

Yeni patronunun beliren gölgesiyle ilgili o kadar çok soru vardı ki... Sonunda bu, gerçek bilgi almak için bir fırsat gibi görünüyordu. Sadece diplomatik ve nazik olması gerekiyordu.

"çalışmak biraz zor olabilir mi diyorsun?" Beth'in yanıtı

"O kutsal bir terör," oldu.

Şans hayatında o kadar az şeydi ki, gerçekten, artık neden şaşırmaya zahmet ettiğini merak ediyordu.

"Düzinelerce tecrübeli, deneyimli, son derece yetkin asistan işe aldık. Her birini kaybetti."

Tam olarak nasıl kaybettiniz?

"Açıkkçası, bu çok yorucuydu ve personelimin zamanını alıyordu," diye devam etti. "Bu yüzden şimdi yeni bir yaklaşım deniyoruz. Dışarıdan bir ajansla anlaştık ve onlara bu pozisyon için istekli, ancak fazla deneyimi olmayan ve belki de onun yöntemlerine uyum sağlamaya daha istekli birini istediğimizi söyledik."

Çok az özgeçmişle işe alınmanın çözölemeyen gizemi bir anda çözülmüştü ve Jane hararetle bunun olmamasını diliyordu.

"Ben sadece sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum." Jane'in çok iyi bilenmiş nötr ifadesi ürkmemişti ama Beth'in tonu yine de savunmacı bir hal almıştı. "Hazırlıklı olmanızın adil olacağını düşünüyorum. İnsan Kaynakları olarak devreye girip olayın daha fazla kanlı bir hal almasını engelleyebilirim, ama dediğim gibi ... bu şirkette çok yüksek bir mevkiye sahip" -*Haydi canım,* diye düşündü Jane, bağlantıyı kurmuştu, *her şeyde onun adı var, antetli kâğıtta ve lobideki lanet tabelada*

-*"Böylece sınırlarımı takdir edebilirsin. Her küçük şey için ofisime koşma, ama gerçekten yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım."* Bu bir yanıt gerektirmiyor gibiydi, bu yüzden Jane yanıt vermedi. Beth masasına yaslanmaya devam etti ve satın alacağı atı inceleyen ama sabana uygun olup olmadığından emin olamayan bir çiftçi havasıyla onu inceledi.

"Bazen hayatın farklı insanlar ..."

Sadece bir anlığına, hafif bir titreşimle Jane'in demir gibi soğukkanlılığı kayboldu. Ama Beth cümlesini asla bitiremedi.

"OROSPU ÇOCUĞU."

Jane sıçradı. Beth iç çekti.

"Şeytandan bahsetmişken ..." Beth tekrar iç çekti. Takım elbisesinin ceketini ve omurgasını düzeltti ve topuklarını vurarak koridoru geçip Bay E. W. Rosen'ın eskiden kimsenin oturmadığı ofisine girdi ve başını eğerek Jane'e onu takip etmesini söyledi. Jane bunu midesi bulanarak yaptı. Bu o olamazdı. Bir avukata bile benzemiyordu. Evren ondan bu kadar nefret ediyor olamazdı, değil mi? Yetimlik ve koruyucu ailelik hayatta yeterli bir ceza değil miydi?

Anlaşılan öyle değilmiş. Çünkü Bay E. W. Rosen'ın ofisinde, dinlenme odasından gelen kahve sıçramış bir kasırga duruyordu.

Sikeyim.

"Fahmey! Beth Fahmey! Tam da görmek istediğim kadın. Ama beni görmek istemiyorsun, değil mi?"

"Bay Rosen ..."

"Hayır! Sakinleştirici saçmalıklara başlama! Bana karşı klinik bir tavır takınma. Ben veterinerin bir eliyle beni okşarken diğer elindeki iğneyle taşaklarımı kesmek üzere olduğu bir köpek değilim. Nedenini bilmek istiyorum, *neden* eski moda kahve makinelerinin yerine lanet olası ... her neyse onu koyduk? Kimin parlak fikriydi bu?"

"Efendim, size insan kaynakları müdürü olduğumu hatırlatabilir miyim? Kahve makineleri benim yetki alanımda değil."

"Sikeyim senin yetki alanını! Siz insan kaynaklarısınız. Kahve biz insanlar için gerekli bir kaynaktır!"

Sonunda Jane'i fark etti. "Bu kim?"

"Bu Jane Raine." Beth cevap verdi. "O da defolup gidebilir."

Ofisi çok büyüktü, gerçek bir köşe , neredeyse Jane'in dairesi büyüklüğündeydi ve tam bir enkazdı. Yeşil döşemeli iki koltuk kitaplarla, kâğıtlarla, sapı eğilmiş bir şemsiyeyle ve kuru temizleme torbalarıyla kaplıydı. Arkasında durduğu devasa maun masa da aynı şekilde çeşitli eşyalarla kaplıydı. Zemini kaplayan süslü kırmızı halı kahve lekesi içindeydi. Dağınık sandalyeler vardı. Sadece iki devasa pencere, Bay Street'in parıldayan binalarının tepelerine bakıyordu.

ve güneye, güneş ışığında parıldayan Ontario Gölü'ne kadar tertemizdi.

"Hayır, bekle, seni tanıyorum." Jane'e daha yakından baktı, sanki hafızasını zorluyordu ve onunla henüz beş dakika önce tanışmamıştı. "İşi bitirmeye mi geldin? Beni kahveyle ıslatarak kahve ikram ediyormuş gibi yapmak yetmedi mi? Şimdi de saçımı baltayla kesmeyi mi teklif edeceksin?"

"Jane senin yeni asistanın," diye araya girdi Beth, onun anlaşılmasız laf kalabalığını görmezden gelmeyi tercih ederek.

"Benim neyim?"

"Yeni asistanın."

Jane'e kuşkulu bir bakış attı. "Bir gün bile dayanamaz." "Eh, şehirdeki tüm asistanları yakıp bitirdiniz..." "Toronto'daki bütün hukuk asistanlarını mı? Gerçekten mi?"

"Geriye bu kaldı. O nitelikli ve tam bir yetişkin. Kabul et ya da etme."

Al ya da bırak? Kendisi olmak mı? Jane sert ifadesini korumaya çalışsa da içinden öfkelen-di. Bu pislik onun görünüşünü beğenmedi diye onu bir kürekten atar gibi atamazlardı. Onu altı aylık bir deneme süresi vaadiyle işe almışlardı ve ayrıca o bir insan çalışandı, hakkında konuşulacak ve ofiste dolaştırılacak bir saksı bitkisi değil.

Bay Rosen'ın şimşek gibi hızlı yüz ifadesi çarpık bir sırıtışa dönüştü. Onun sessiz öfkesini okumuş gibiydi.

"öyle mi?" Jane

hiçbir şey söylemedi.

"Sessiz miyiz?"

Göz temasını korumak için kendini zorladı. *Şimdi de Yoda gibi konuşuyor.*

"Oh, sinirlendik, öyle mi?" Cıvıl cıvıl ruh hali yeniden değişti, hırıltısı yumuşayarak mırıltıya dönüştü. "Ama görüyorum ki bir şey söyleyemeyecek kadar akıllıyız. Ağlayamayacak kadar da gururluyuz. Peki, bu bizi nereye götürüyor?"

Ona göz kırptı ve kalbi iki kez çarptı. Şüpheyi düştüğünde, sessiz kal.

"Bu bizi nereye götürüyor Folgers?" dedim.

"Bay Rosen ..." Beth araya girdi.

"İşte şimdi bir gizem oldu! Çözmek için bunu denemem gerekecek. O kalabilir. Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Fahmey. Bana bir iyilik yapın ve insan kaynakları mağaranıza dönün. Sen de, sessiz olan. Yapmam gereken işler var ve benim için çalışmanın ilk kuralı, rahatsız edilmekten hoşlanmamamdır. Sana ihtiyacım olursa bağırırım."

Homurdanarak kendini sandalyesine bıraktı. Kahve makineleri, lekeli gömlekler ve yeni asistanlar görünüşe göre anında unutuldu.

Jane o günün geri kalanında Bay Rosen'ı bir daha görmedi. Saat 17:00'de, akşam eve gitmeden önce bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmak için ürkekçe koridoru geçip ofisine geri döndüğünde, ofisi boş, ışıkları kapalı ve evrak çantasının yerinde olmadığını gördü.

Her yere fırtına ve gürültüyle gelen biri için, çıkışlarında kesinlikle gizliydi.

- - -

Jane, zengin ofisinde geçirdiği bir günün ardından her zaman biraz daha pis görünen evinde akşam yemeğini yerken bu ikilemi düşündü. Elinde sandviçle lavabonun başında durmuş, gözlerini gözlüğünün üzerindeki ağarmış bir noktaya dikmişti.

Sayaç.

Belli ki akli dengesi yerinde değildi.

Her ihtimale karşı başka bir iş mi aramalı? Ajansa geri dönüp bir tur daha mı istesin? Diğer asistan pozisyonları için yeni başvurular mı göndermeli?

Her şeyden vazgeçmeden önce en azından bekleyip ne olacağını görmeli miyim?

Günün yorgunluğu ve bir plan yapamaması nedeniyle erkenden yattı. Günü gününe yaşamak zorunda kalacaktı.

Biraz dinlenmeye çalıştı. Çoğunlukla yatak odasının tavanına baktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 6

Bay Rosen'la ofisteki hayat çılgıncaydı.

Ertesi sabah Jane erkenden geldi, temkinli ama kararlıydı.

Bay Rosen'ı ofisinde yerde oturmuş, *Büyük Kaçış* filmindeki Steve McQueen gibi tenis topunu duvara fırlatırken buldum.

"Folgers! Canlanın!" diye seslendi açık kapıdan. "Bugün iki farklı gelecek, bu yüzden iki farklı toplantı odasına ihtiyacım var ve A müşterisi B müşterisiyle karşılaşamaz ve arka arkaya burada olacaklar, bu yüzden onları ayrı tutmanın bir yolunu bulman için sana güveniyorum." Topu son bir kez daha fırlattı, ancak bu kez yakalayamadı ve sandalyenin üzerindeki devasa bir kâğıt yığınının çarparak yere düşürdü ve dökülmüş kahve birikintisine benzeyen bir şeyin içine atarak her sayfayı kahverengiye boyadı. Umursamaz görünüyordu.

"Müşteri A, müşteri B'yi göremez." Jane çantasını yere bıraktı ve not almak için bir defter ve kalem aldı, tam o sırada Bay Rosen ayağa kalktı ve masasına doğru yürüdü, görünüşe göre ofisini daha da tahrip etmeyi başardığı için tek kişilik tenis oyununa olan ilgisini kaybetmişti.

"Ah, konuşuyor! Evet, gördüğünüz gibi bir ticari gayrimenkul geliştirme şirketi, şu anda iftira davası açtıkları belli bir gazetenin öne sürdüğü gibi son yüksek katlı projelerinde yatırımcıları dolandırmadıklarını kanıtlamamız için bize para ödüyor, bu eğlenceli olacak çünkü o gazeteci bir süredir kanıtsız kutsal beyanlarda bulunuyor ve birinin onu terletmesinin zamanı geldi; ve diğer müşteri, tamamen ücretsiz olarak güven senetlerindeki değişiklikleri incelediğimiz çok büyük bir hayır kurumu

Tabii ki, merhaba, bu bir hayır kurumu ve en yeni hayırseverlik mücadeleleri şehirdeki yeşil alanları korumak ve güneşi engelleyen o korkunç yüksek binaların gelişimini sınırlamak, bu yüzden bunun nasıl çok karışık olabileceğini görebilirsiniz. *Batı Yakası Hikayesi* gibi ama daha az dans ve daha çok mahkeme."

Jane kaşlarını ovuşturdu ve düşündü.

"İlk günkü turumda toplantı odalarından birinde kaldırılabilen katlanabilir bir bölme gördüm. Tesis personeline sorarsam, müşterilerinizi kuzey yerine güney kapısında tutacak şekilde yeniden düzenleyebilirler. Asansör banklarına ulaşmak için etrafta dolaşmaları gerekecek, ancak bu, ...'den kaçınabilecekleri anlamına gelecektir."

"Umurumda değil, sadece ."

Jane başını salladı ve bir not daha aldı. "Peki müşteri B'nin gerçek adı nedir?" Adam onu görmezden geldi.

"Sırada, kuru temizlemem var. Son asistan onu otoparka götürüp bir çöplük yangınında yakmış olabilir, ki bu tamamen adil, ama o yapmadıysa, caddenin karşısındaki Sam & Sons'da bulabilirsiniz. Benim için alır mısınız?"

"Peki ya kuru temizleme biletin?"

Bir kaşını kaldırdı.

"Tamam, çöplük yangını. Bir yolunu bulacağım."

"Mükemmel. Üçüncü şey. Hayırseverler, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, içmeyi severler. Müşteri B toplantısı için bana biraz mimoza getir."

Jane başını salladı ve mutfakla konuşmak için bir not aldı.

"Ve eğer bunun mutfakla konuşmak kadar kolay olduğunu düşünüyorsanız, muhtemelen saat 11'den önce içki içmek için izniniz olmadığını öğreneceksiniz, bu yüzden bir yerlerde saat 11'den önce içki içmek için izni olan ve gelip servis yapabilecek bir tedarikçi bulmanız gerekecek ve bu da muhtemelen mutfakçı kızdıracaktır, bu yüzden size iyi şanslar."

Jane yukarı baktı.

"Çünkü sizden yapmanızı isteyeceğim bir sonraki şey, kendim ve saat sekizde burada olacak olan hukuk derneğinden iki milletvekili için bir akşam yemeği ayarlamak.

Farklı müvekkiller için kapatılmış beş dosyam var, bunları dosyalamanız ve basılı kopyalarını kayıt odasına göndermeniz gerekecek. Sonra masamda bir özet var, onu yazıp Ron Jensen ve Mike Cormack'a dağıtmanı istiyorum - onlar menkul kıymetler hukuku grubunun bir parçası. Altmış ikide oturuyorlar ve özetle ilgili yorumlarını talep etmemiz gerekiyor, ancak özetle ilgili yorumlarını da istemiyorum çünkü ikisi de aptal, bu yüzden özetle ilgili herhangi bir yorumları , bana vermeyin. Onlarla ne yapabileceğini biliyor musun?"

"Çöp konteyneri yangını mı?" Jane çekingen bir tavırla sordu. O güldü.

Bu böyle sürüp gitti. Jane'in başı döndü, masasındaki klasörler yığıldı, yapılacaklar listesi büyüdü. Mutfağı aradı, caddenin karşısında bulunan ve günün her saati geçerli bir içki ruhsatı olan Bymark adlı restoranı aradı, yolun karşısındaki kuru temizlemeciye koştu ve uygun talep fişi olmadan siparişini iade etmeleri için , altmış iki numaralı avukatlara e-posta gönderdi, gerçekten de geri yorum gönderdiklerinde panikledi, Mr. Rosen'in özeti üzerindeki tavuk tırmalamasını yorumlamak için uğraştı, Google'da yazdığı şey olabilecek muhtemel yasal kelimeleri aradı ve sanki onlar da el yazısıyla yazılmış gibi mektupların ilmeklerini ve diplerini karşılaştırmaya çalıştı.

The Devil Wears Prada filmi bu tür bir istismarı çok daha çekici ve sevimli göstermişti.

Ve Bay Rosen, kusursuz Prada giysileri içindeyken onu görmezden gelerek içeri girip çıkan soğuk, buyurgan bir *Vogue* editörü değildi. Ortaya çıkıp böğürmeyi seviyordu ve ondan taleplerini yığarken sonsuz derecede eğleniyor gibiydi.

Saat üçe doğru gözlerinin arkasında bir stres baş ağrısı belirmeye başlamıştı. Bu noktada, Bay Rosen'ın taleplerinin acısını yayarken şirketin yarısının ondan nefret etmesi kaçınılmaz görünüyordu. Diğer yarısı ise ona acımaya meyilli görünüyordu.

Jane, altmış dördüncü katta, tavandan tabana metal kitap rafları olan kendi yasal kütüphanesi olduğunu keşfetti. Kitap rafları raylara yerleştirilmişti ve her iki ucunda da devasa tekerlekler vardı, böylece onları çevirerek, ki bu biraz güç gerektiriyordu, zemin boyunca kayıyor, yakın istifleniyor veya

Yer tasarrufu sağlayan bir akordeon hareketi. Kitapların hepsi, sırtlarında *Tort Law, Saskatchewan 2005* gibi şeyler yazan seri ciltlerdi. Tozlu sessizlikte Jane tekerleklerden birini çevirerek iki kitap rafı arasında küçük bir boşluk yarattı, içine girdi ve gözlerden uzakta, kendine nefes almak ve ağlamak için beş dakika verdi.

Beş dakika, daha fazla değil.

Çünkü saat dörtte Bay Rosen'ın başka müşterileri de gelecekti ve Jane'in onların birbirlerini görmemelerini sağlaması gerekiyordu. Bu da bir mucize olurdu.

"Ne var? Oh, o pislikler, hayır, ertelemek zorunda kaldılar. Muhtemelen haftaya gelirler. Bütün o bölmeyi kendin mi taşıdın? Posta odasındaki çocuklar sana yardım etmedi mi? Ha. Güçlü küçük şey, değil mi?"

Ağlamayı unut. Odasında tek başına kalan Jane, ceketini ağızına tıkadı ve çığlık attı.

Whap. Whap. Whap. Tenis topuyla oynamaya geri dönmüştü. Bir duraklama oldu, sonra bir çarpışma.

"Folgers, orada mısın?" Bir saat daha var.

- - -

Ertesi gün daha hoş bir kesinti oldu. "Bonjour!"

Jane bilgisayarından başını kaldırdı. Daha önce Diane'i ikinci gününde fetheden kadın, odasının kapısında duruyordu. "Demek yeni asistan sensin. Aman Tanrım, hem de çok genç! La pauvre. Ne düşünüyorlardı ki?"

Jane yakından bakınca onun ellili yaşlarının sonunda, belki de altmışlı yaşlarının başında olduğunu görebiliyordu. Jane'in boyu civarındaydı ama kesinlikle kadınsı bir vücudu vardı. Ancak, ne bu durum ne de yaşı onun gösterişini ya da güzelliğini bir nebze olsun azaltmamıştı: Karmaşık bir chignon ile şekillendirilmiş ağartılmış sarı saçlarından, zarif özel dikim bluzuna, mücevherlerine ve gök yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarına kadar her şeyiyle bir dergi kapağına ya da emekli bir Bond kızına benziyordu. Aksanı Jane'e tanıdık gelmişti,

On ya da on bir yaşındayken babasının yanında çalışan misafir bir yüksek lisans öğrencisini hatırladı. Sorbonne'da okuyormuş ama Marsilya'da büyüdüğünü söylemiş. Boş zamanlarında ona bazı Fransızca dersleri vermişti, bazılarını hala hatırlıyordu.

"Bonjour, madam. Je m'appelle Jane. Mösyö Rosen'in yeni asistanıyım."

"Enchantée! Fransızca konuşabiliyor musunuz?"

Jane parmaklarını kaldırarak evrensel "birazcık" işaretini yaptı. Kadın gülümsedi ve İngilizceye geçti.

"Aksanınız çok iyi zaten! Ben Adele. Koridorun sonunda çalışıyorum. Bay Breck'in asistanıyım. Ofise hoş geldiniz demek istedim." Adele daha sonra hayat hikâyesini anlatmaya başladı; Jane'in tahmin ettiği gibi aslında Marsilya'dan geldiğini, Kanada'ya nasıl geldiğini, evlendiğini, şimdi hepsi yetişkin olan üç çocuğu olduğunu ve yaklaşık son on beş yıldır Bay Breck'in şirketinde çalıştığını anlattı. Tüm hikâyesinin arasına Fransızca parçalar ve kocasıyla tanıştığı gün ya da ilk çocuğunu doğururken giydiği kaşmir astarlı, "tek kelimeyle görkemli" gümüş lohusa paltosu gibi bazı önemli günlerde giydiği kıyafetlerin ayrıntılı açıklamaları serpiştirilmişti.

Karşılığında Jane'den kendisi hakkında çok az bilgi istedi. Adele onu bir bakışta değerlendirmiş gibi görünüyordu ve dünyada yalnız, deneyimsiz ve ilk gerçek işinden korkan kız için sempatik bir şekilde gıdıkladı.

"İK benim hakkımda dedikodu mu yaptı?" Jane şüpheli görünmemeye çalışarak sordu. İçgüdüsel olarak Adele'den hoşlanıyordu, ancak kişisel bilgilerle ilgili kısıtlamalara hiç aldırmış etmemesi belki de kırmızı bayrak olmalıydı. Ama bu dünyanın Diane'lerine karşı mücadele ve galip gelen herkes saygıyı hak ediyordu.

"Chérie, bu görevde o kadar çok asistan var ki, İK artık onları takip etmek için zaman harcamıyor. Sona erdiğini görene kadar kimse senin hakkında dedikodu yapmaya zahmet etmeyecek. Ve kimse kalıcı değil."

Jane kararlılığını hatırladı ve yenilgiyle çökmemeye çalıştı.

"Birkaç gündür buradayım. Nasıl bir şey olduğunu gördüm. Buna dayanabilirim." Sesi kibardı ama Adele sadece memnun görünüyordu.

"Kararlı görünüyorsun. Belki de bu üzerinde çalışılacak bir şeydir. Umarım kalıcı olursunuz. Bu katta başka asistan yok ve komşusuz olmak çok yalnızlık verici."

Bay Rosen konusunu bırakan Adele, ona ofisle ilgili birkaç yararlı ipucu verdi; örneğin hangi mini mutfak daha iyi stoklanmıştı, BT'de kim gerçekten arızalı bir bilgisayarı nasıl tamir edeceğini biliyordu, kim size sadece kapatıp tekrar açmanızı söyleyip sonra vazgeçiyordu ve muhasebede kim avukatların seyahat masraflarını işliyordu.

"Posta odasında çalışan uzun boylu ve sakallı adamdan da uzak durmaya çalışın." Bir dizi garip el hareketi ve garip yüz buruşturma hareketleri yaptı, Jane bu hareketlerden söz konusu adamın uygunsuz bir şekilde ellerini kullanabileceği sonucunu çıkardı. "Ama biri sana bir şey yapmaya kalkarsa, doğrudan İK'ya git. Burada cinsel taciz politikası konusunda çok katılar."

Jane'in kuşkulu bakışları karşısında Adele başını salladı ve şöyle dedi: "Çalışanlardan bu kadar talepkar olan ve stresli bir kültüre sahip olan bir işyeri, bu kültürün tamamen başka bir şeye dönüşmemesini sağlamalıdır. Bu bir -İngilizcede nasıl denir- ikilemdir. Çalışanlar saçlarını başlarını yolmak isteyebilirler ama yine de güvende olmalıdırlar."

Peki ya Bay Rosen'in hız treninden korunmak?

". . ve başka bir şeye ihtiyacınız olursa, koridorun hemen aşağısındayım." "Neden, Folgers, yeni arkadaşlar mı ediniyorsun?"

Bay Rosen geri dönmüş, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, koyu renk başını yana eğmiş, ofisinin kapı çerçevesine yaslanmıştı.

"Mösyö Rosen." Adele onu selamladı.

"Madam Benoit." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılmış bir şekilde eğildi. "Folgers'ı kanatlarınızın altına mı aldınız? Onu yılanlardan ve merdivenlerden mi koruyorsunuz? Yoksa yılanlar ve latteler mi demeliydim?"

"Ben sadece 'merhaba' diyorum," diye yanıtladı asaletle. "Onu şirkete ediyorum."

Sanki bir şaka yapmış gibi sırıttı, sonra Jane'e döndü.

"Umarım bu akşam için bir planın yoktur. Müşteri sekizde geliyor; geç saate kadar kalacaksın. Toplantıyla ilgili notlar al."

"Evet, efendim."

"Evet, efendim, hayır, efendim, üç torba dolusu, efendim. Öyle değil mi, Folgers?"

Benim adım Jane. Pislik.

"Bana ihtiyacın olursa hemen koridorun sonundayım." Adele son sözlerini Jane'e vurgulayarak söyledi ve koluna sıcak bir el koydu.

Bay Rosen onun geri çekilen saçlarını izledi. "Yani, öldürmek için üç saatiniz var, ama sizin için bir işim var! Zaman su gibi akıp geçecek."

Jane sonraki üç saatini, daha önce yazılmış bir şey üzerinde değişiklikler yapmak için Bay Rosen'ın karalama notlarını karıştırarak geçirdi. Düzenlemekte olduğu belgenin güncel olmadığını, Bay Rosen'ın kırk beş dakika önce belge yönetim sisteminde yeni bir versiyon oluşturduğunu fark etmesi için iki saat geçmesi gerekti.

Sekize on kala, onun ofisinden çıktığını duydu. Müşteriler burada mıydı? Onunla gitmesi mi gerekiyordu? Peşinden mi gitmeliydi? Neden gelip söylemedi ki? Olduğu yerde kaldı.

Sekize beş kala Jane'in telefonu çaldı, akşam resepsiyon vardiyası -evine gittiğinde kaplumbağa kabuğu gözlükleri kim değiştirdiyse- Bay Rosen'ın misafirlerinin geldiğini haber vermek istiyordu.

"Sanırım çoktan yola çıktı. Hemen aşağıya geliyorum. Lütfen onlara toplantı odasını gösterir misiniz?"

"Boş , Bay Rosen geldi." Telefonu kapattı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Not defterini ve kalemmini topladı ve koridor boyunca yürüyerek, tamam *koşarak*, merdivenlerden toplantı odasına indi. Akşam resepsiyon görevlisi - biraz daha genç ve esmer olması dışında kaplumbağa kabuğu gözlüklü olana neredeyse tıpatıp benziyordu - başını kaldırıp ona endişeli bir bakış attı. Bay Rosen toplantı odasının kapısında durmuş, kollarını iki yana açmış, önündeki üç beyaz saçlı adamı içeri buyur ederken yüzünde hoş bir ifade vardı.

Belki de kapı kapanmadan hemen önce hayalet gibi içeri süzülebilirdi. Yaklaşmak cesaret istiyordu; 1.80'lik boyunun eksikliğini her santiminde hissediyordu. Adamlar uzun boylu, iri ; yavaşça hareket ediyor, yer kaplıyorlardı,

Birbirlerini selamlarken alçak ve gürültülü sesler çıkarıyorlardı, tıpkı ağır sularda güçlü bir şekilde ilerleyen devasa gemiler gibi.

Odaya en son Bay Rosen girdi. Jane neredeyse arkasından görünmeden içeri girecekti ki, aniden döndü: "Akşam yemeği. Mutfığa söyle hemen servis yapsınlar, yoksa bu fareler sonsuza dek burada kalacaklar"-ve kapıyı bir çırpıda yüzüne kapattı.

Jane geri sıçradı, yanakları yanıyordu.

Yirmi dakika sonra, beyaz giysili bir mutfak arabası gürültüyle odaya girdi ve Jane nihayet arkasına geçme fırsatını yakaladı. Adamlar yüksek sesle gülüyor, toplantı masasının etrafındaki sandalyelerinde arkalarına yaslanmışlardı. Mutfaktaki kadın, büfe tarzında, ithal bira, su ve süslü sürahilerde meyve suyu ile birlikte, salata kenarları olan, zanaatkâr işi ve pahalı sandviçlerden oluşan yemeği büfeye yerleştirdi. Yavaş bir gergedan sürüsünün kendini uyandırması gibi bir gürültüyle ayağa kalktılar ve kendilerine yardım etmeye başladılar.

"Nerelerdeydin? Not alman için burada olmanı istediğimi söylemiştim," diye çıkıştı Bay Rosen Jane'e. "Şuraya otur, pencerenin karşısındaki sandalyeye. Notlar Pazartesi sabahı masamda olacak."

Jane itaat etti. Ama adamlardan biri onu görmeden önce değil.

"Merhaba, kimsiniz?"

"Yeni asistan, şey ..." Bay Rosen'ın onun adının ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı.

"Böyle güzel bir kadına sahip olduğu için şanslı bir adam." Gümüş gözlüklerinin arkasından gözleri parıldayan, beyaz saçları tutam tutam duran adam ona nazikçe gülümsedi. Jane de ona gülümsedi. Sonra gözleri onun vücudunda gezindi ve oyalandı.

"Ne kadar güzel bir *bluz*." Sırıttı. Arkadaşları kıs kıs güldü.

Gülümsemesi dondu; kalbi tavşan hızıyla çarpmaya başladı.

"Yay burcu," diye havladı Bay Rosen

aniden. "... Ne?"

"Yay ... benim yıldız burcum. Bir şeylerin evi, ... her neyse ona eğilimi var. Özür dilerim, birbirimiz hakkında alakasız şeyler söylediğimizi sanıyordum. Öyle olmalı, çünkü şirketimdeki bir çalışana bu tür bir yorum yapmadığınızı biliyorum."

Diğer iki adam donakaldı, biri bir çatal dolusu salatayı komik bir şekilde dudaklarına götürüyordu. Bay Rosen sakın bir şekilde duruyordu, elleri cebindeydi ama çenesi sabitti, gözleri parlıyordu. Odadaki hava buharlaşmıştı. Onun yerine elektrik çatırdıyordu.

"Ne . . . hayır, hayır, elbette değil. Beni yanlış anladınız. Kötü bir niyetim yoktu." Yaşlı adam ona güçsüzce gülümsedi ama hızla odanın diğer tarafına doğru ilerledi ve aralarında bir metre mesafe kalacak şekilde oturdu. Bay Rosen gök gürültüsü gibi bir yüz ifadesiyle onun gidişini izledi, gözlerini bir an bile ondan ayırmadı. Jane sessizce yerine oturdu.

"Öyleyse gelecek yılki yedek üyelerin seçimi hakkında konuşalım..." O an geçti.

Jane tüm konsantrasyonuyla notlar aldı. Yaklaşık bir saat sonra, odada volta atan Bay Rosen büfeden paketlenmiş bir sandviç aldı ve kararsızca kucağına bıraktı.

"Ye."

Saat onda toplantı nihayet bitmişti. Jane'in elinde sadece yarısını anlayabildiği beş sayfalık not vardı. Bu gece deşifre etmek için çok geçti; pazartesiye yetiştirmek için cumartesi sabahı gelmesi gerekecekti. Gözleri kaşınıyordu. Toplantı odasının havası bayat ve nefessizdi, erkek kolonyasıyla ağırlaşmıştı. Şehrin ışıkları pencereden parıldıyordu, neon ve yapay bir parlaklık. Trenler bu saatte daha seyrek çalıştığından, gece yarısından önce eve varabilirse şanslı sayılırdı. Bay Rosen tarafından dışarı çıkarılan adamlar nihayet ayrılırken o sandalyesinde oturmaya devam etti.

"İşte." Kucağına bir çek defteri gibi bir kâğıt yığını bırakıldı. Mr. Rosen geri dönmüştü. Kafası karışmış görünüyordu.

"Bu bir taksi ödeme makbuzu defteri. Bir tanesini doldurup taksi şoförüne veriyorsunuz. Firma hesabından tahsil edilecek."

Bu onun kafa karışıklığını gidermedi.

"Geç oldu. Gece geç saatte eve tek başına dönmek, değil . . . Sadece kuponları al."

"Ben şehirde yaşamıyorum. Port Credit'te yaşıyorum. Orası neredeyse ..."

"O zaman bu bir taksi şoförünün şanslı gecesidir. Ya da isterseniz Uber' kullanabilir ve masrafları karşılayabilirsiniz. İş yüzünden buraya geç geldiniz; eve döndüğünüzde

güvenli bir şekilde. Benimle tartışmayın, sadece alın."

Jane kâğıtlardan birini yırttı ve geri kalanını uzattı.

"Teşekkür ederim, Bay Rosen."

"Onları saklayın. Kullan onları. Buraya yeterince geç geleceksin. Eve toplu taşımayla gittiğini duymak istemiyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Ertesi hafta Pazartesi ve Salı günleri Bay Rosen Jane'i görmezden geldi. Sabahları sokağın aşağısındaki başka bir hukuk firmasında çalışıyordu.

mahkemeye gitmeden önce arabuluculuk yapmak için. Öğleden sonraları ofisinde hararetle bir şeyler hazırlıyordu. Ona "Folgers" demeyi bırakmıştı ama artık hiçbir şey demiyordu. Jane'e yapması için yığınla yazı bırakıyor ve çoğunlukla homurdanarak iletişim kuruyordu. Ondan kendisine hamburger getirmesini ve daha hızlı yazmasını istedi ve başka pek bir şey söylemedi.

Jane, son asistanın o çöplük yangını başlatmasına neden olacak ne yaptığını özellikle merak etti.

Jane, bir kitaba eşdeğer uzunlukta bir şeyi yazmasına ve değişiklikleri girmesine rağmen, işin içinde bir emeklilik fonu ve kara para aklamayı önleme anlamına gelen AML adında bir şey olduğundan daha fazlasını belirleyemedi.

Çarşamba günü, onu bu kadar derinden etkileyen her neyse çözüldü ve yeni bir kasırga başladı.

Okul Jane'i Bay Rosen için çalışmanın akıl almaz deneyimi için oldukça yetersiz hissettirmişti. Bir yandan, bir hukuk asistanının sıradan görevleri için iyi hazırlanmıştı ve bu görevlerde ustalaşması restorandaki görevlerinden az çok daha kolaydı. Öte yandan Beth Fahmey, Bay Rosen için kutsal bir terör derken yalan söylemiyordu. "Her gün" planı ilerledikçe, Jane sıradan görevlerini "vahşi patron" görevlerinden ayırmaya çalışırken çaresiz hissediyordu.

Örneğin, toplantılarda tutanak tutma dersi ona genel tartışmalardan öne çıkan noktaları hızlı ve dikkatli bir şekilde seçmeyi ve bunları ileride başvurmak üzere dikkatlice kaydetmeyi öğretmişti. Hoşluklar ve

Genellikle bir toplantının öncesinde ve sonunda yapılan küçük konuşmalar atlanabilirdi. Ancak patronunuz karşı tarafın avukatına sinirlenip ona "bırakın hukuki bir özet yazmayı, iki eliyle kışını bile bulamayan bir gerizekalı" dediğinde ve karşı tarafın avukatı ile müvekkili hışımla dışarı çıktığında, Jane bunun için nasıl uygun notlar alacağını şaşırdı.

Toplantı beklenmedik bir şekilde ertelendi mi?

İkinci sömestrinde, patronunuz adına yazışmayı kapsamlı bir şekilde ele alan bir ders almıştı: başka bir firmadaki veya kendi firmanızdaki kıdemli bir ortağa karşı küçük bir ortağa nasıl kibarca cevap verileceği, bir hakime erken bir erteleme için nasıl dilekçe verileceği, bir hukuk fakültesinden gelen bir konuşma görevinin nasıl reddedileceği veya kabul edileceği ve bir müvekkile ödenmemiş ücretleri nazikçe hatırlatmak için en diplomatik dil. Kursu, firmanın genç avukatlarına, kıdemli avukatlarına, karşı tarafın avukatlarına ve hatta bazen Bay Rosen'ın düzenli olarak ağılattığı müvekkillerine nasıl özür notları yazılacağını kapsamıyordu. Bu görev, Bay Rosen'ın sorgulandığında, neden olacak ne yaptığının tamamen farkında olmadığı gerçeğiyle daha da zorlaştı.

"Senin gibi tecrübeye ihtiyacı olan genç avukatlara iş vermem gerekiyor! Ve hata yaptıklarında onlara ders vermeliyim! Yani senden Blue Mountain davasındaki hissedar haklarıyla ilgili bir araştırma istesem ve sen de bana saçma sapan şeyler söylesen, ben de saçma sapan şeyler söylememeli miyim? Karşı tarafın avukatı bir gün seni öğle yemeği niyetine yiyecek, bunu mu istiyorsun? Sana iyilik yapıyorum! Ne yani, şimdi de ağlayacak mısın? Gerçekten mi? Gel buraya!"

*Bay Rosen, kendisini bu şekilde ifade ettiği için içtenlikle özür diler.
ve firmamızda aldığınız hukuk eğitiminin kalitesinin her zaman onun için
en önde geldiğini açıklamak için
düşünceler . . .*

Jane'e evrak işlerinin nasıl düzgün bir şekilde tamamlanacağı öğretilmişti: bir temyiz başvurusunun nasıl yapılacağı, bir dilekçenin nasıl kanıtlanacağı, bir mahkeme kararına nasıl cevap verileceği. Kendisinden (bir başka) mahkemeye itaatsizlik bildirimiyle ilgilenmesi istendiğinde ne yapması gerektiğini biliyordu

ya da uyarı. Ama Bay Rosen, modern kahve makinelerinin kötülükleri hakkında bir bildirinin bina hizmetlerine gönderilmesini talep ettiğinde?

Madde 1. Açıklama yapmadan çalışmayı ve karşılığında dayak yiyebilirler.

Madde 2. Uyarıda bulunmadan kahve püskürtebilirler.

Madde 3. İyi niyetli bir mağara adamı için çalışıyorum ... Patronumun saçma sapan öfke nöbetleri geçirmesine neden oluyor ...

İlk başta onun işini nasıl sürdürdüğünü merak etti. Ancak, sınırlı eğitimine rağmen, kısa sürede onun tuhaflıklarının ve öfkesinin altında, en kıdemli ve yetenekli ortakların bile saygı duyduğu ve gıpta ettiği parlak bir zeka olduğunu görebildi. Küçük koridorlarında sürekli bir geçit töreni oluyor, ondan bir ricada bulunuyor, hukukun düğümlü bir noktasında danışmak için beş dakikasını istiyorlardı. Karşı tarafın avukatları onun geldiğini görünce inliyordu. Müvekkiller, eğer ona dayanabilirlerse, onun için kavga ediyor, Jane'in yazıya dökmesi için agresif telefon mesajları bırakıyorlardı. Çoğu kişi onun akli başında olup olmadığından şüphe ediyordu ama kimse onun zeki olduğundan şüphe etmiyordu. Üzerinde çalıştığı emeklilik fonu davası kısa süre içinde haberlere konu oldu ve Jane ne olduğunu tam olarak anlayamasa da "dönüm noktası" ve "emsal teşkil eden" terimlerinin ne anlama geldiğini biliyordu.

Bunu aklında tutabilirse, onun sabırsızlığına biraz daha iyi katlanabileceğine karar verdi. Eğer beyni ışık hızında çalışıyorsa, diğer herkes ona çok yavaş geliyor olmalıydı ve sıradan şeyler -kibar davranışlar gibi- onun radarında değildi. Her zaman kendi düşüncelerinde, kendi dünyasında kaybolan parlak akademisyen babasını hatırladı. Bay Rosen'ın tam tersiydi, yavaş, sakin ve nazikti, etrafındaki dünyayı pasif bir şekilde kabulleniyordu, ama onun da hayatın sıradan gerekliliklerine karşı belli bir umursamazlığı vardı. Sabahları kahve makinesini kapatmayı unutmak ya da not vermesi gereken öğrenci sınavlarını yanlış yere koymak gibi. Bir vasiyetname hazırlamayı ya da tek çocuğu için yasal bir vasi seçmeyi unutmak gibi. Sadece küçük şeyler.

"Raine! Bir özür notu daha yazmanı istiyorum ..."

Onunla iki hafta çalıştıktan sonra Jane, Bay Rosen'ı daha iyi anladığını hissetti ve önemli bir keşif daha yaptı. *Aslında* zalim biri değildi. Gerçek zalimlikle ilişkilendirildiği şekillerde değil. şımarık, talepkâr ve sert biriydi. Ağzında hiçbir filtre yoktu. Durmaksızın çalışır ve herkesten de aynısını yapmasını beklerdi. Genelde insanları ve duygularını umursamazdı. Ama bu işi yapabiliirdi. Beth onu bir terör olarak tanımlamıştı. O daha çok bir kasırgaya benziyordu. En azından gerçek adını kullanmaya başlamıştı... bir . Bu bir tür ilerlemeydi, değil mi?

"Raine! Olabildiğince abuk bir yangın söndürücü bulmanı istiyorum. Orada durup bana bakma! Koş! öp kutumdaki bazı kağıtları ateşe verdim. Neden? Çünkü öp kutusunu ateşe verebilecek tek kişi o değil. . ."

Üç hafta sonra Jane kararını vermişti.

Kimse bu işte uzun süre kalmamıştı, siktir et. Yapacaktı.

İsterse onu kovabilirdi ama istifa etmek yoktu. Elbette ilk maaş çekini alması kararlılığında büyük bir fark yaratmıştı. Telefonundaki banka uygulamasından bakiyesini kontrol etmeye devam etti. Ona ne yaparsa yapsın, sürekli artan rakamlara bir göz atmak onu çalışmaya devam ettiriyordu.

Ama garip bir şekilde, paradan daha fazlasıydı; meydan okumayla ilgili bir şey vardı. Kimse bu işte uzun süre kalmamış mıydı? Kimse onun gibi motive olmamıştı. Yaptığı işin standartların altında olduğu konusunda atıp tutmak mı istiyordu? Ona göre hava hoş. Yemeklerinin soğuk olduğunu söyleyen bir müşteriiden farkı yoktu. Ofiste fırtınalar koparmak, avazı çıktığı kadar kendi kendine tartışmak mı istiyordu? En ufak bir provokasyonda küfürler savuran dört numaralı koruyucu ebeveynden hiçbir farkı yoktu. Aynı belgenin on kez yeniden yazılmasını mı istiyordu? O da tek kelime şikayet etmeden yirmi kez yeniden yazardı. Buraya gelebilmek için çok çalışmıştı. Onu bu kadar kolay uzaklaştıramazdı.

Dışarıdan bakıldığında, sessiz bir itaatten başka bir şey değildi. İçeride ise dişlerini gıcırdatıyordu.

İlk başlarda, emir yağdırmak ve sonra da yaptığı işte kusur bulmak dışında onu pek fark etmemiş gibiydi. Altı hafta boyunca Jane'in neredeyse hiç konuşmaması, sadece gerektiğinde konuşması ve her görevi elinden geldiğince en iyi şekilde tamamlamasından sonra, sanki sonunda Jane'in varlığının farkına varmış gibiydi. Taleplerini bağıra çağıra iletme yerine, emir vermek için Jane'in masasına geliyor ve sanki bir kavgaya hazırlanmış gibi ayaklarının ucunda zıplayarak bekliyor, sonra her seferinde "evet efendim"den başka bir şey alamayınca afallıyordu. Sanki hayvanat bahçesindeki garip bir hayvanmış gibi merakla bakmaya başladı. Jane gözlerini bilgisayar ekranından ayırmıyor, bu kadar bariz bir inceleme altında kızarmamaya çalışıyordu.

Bir gün sonunda ortaya çıktı: "Benden korkmuyorsun."

Şaşırarak Jane şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır. Senden neden korkayım ki?"

Sırıttı. "Çoğu insan öyledir."

Bu doğrudu. Jane aslında ondan hiç *korkmamıştı*. Tam olarak değil. Tedirginlik, endişe, kızgınlık, öfke, gerginlik ve daha pek çok şey, o (ve içine girdiği bu tuhaf Bay Street ekosisteminin geri kalanı) ona bunların hepsini hissettirmişti ama korku değil. Gerçek korkunun, dördüncü hafta civarında bir yerlerde, kendini on üç yaşında yetim bulmak olduğuna karar vermişti. Korku, evine zorla girilmesiydi. Korku, işsizlik ve kirayı ödeyememektir. Dengesiz bir patron ise ya üstesinden gelebileceği ya da gelemeyeceği bir şeydi. "Çoğu insanın bana karşı son derece temkinli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim." İnkâr etmek anlamsızdı. Bir süre durakladıktan sonra dürtmeye devam etti. "Seni kovmamdan korkmuyor musun?"

"Asistanlarınızın çoğunu kovmuyor musunuz?" "Asistanlarımdan çoğunu *kaybediyorum*."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ben çok bir insanım, biliyorsun." Sesi neredeyse geliyordu. "Evet, efendim."

"Peki ya benim bağırmanın?"

"Hoş değil ama sadece gürültü."

"Aha!" diye bağırdı. "Beni küçümsüyorsun. Bunu biliyordum!"

Adamın hızlıca ileri geri konuşması sonunda onu hazırlıksız yakalayıp dürüst bir cevap vermeye zorlayınca neredeyse dilini ısıracaktı. Bunun onun en sevdiği avukat numarası olduğuna dair bir his vardı içinde.

Patronuna sadece gürültü yaptığını söylemek ne kadar kötüydü? Ama Bay Rosen memnun oldu.

"Yani ben gürültüden başka bir şey değilim? Bir erkeğin egosu için gurur verici değil, ama cevabınız için zihinsel olarak sizinle el sıkışıyorum. Binde biri bile bana böyle cevap vermezdi ve bunu bilmem gerekirdi: En az o kadar asistanım oldu." Kıkırdadı. "Sanki savaş alanında çalışıyorlarmış ve ben de canlı el bombasıymışım gibi davranıyorlar."

Buna cevap vermenin bir yolu yok.

"Raine, şimdiye kadarki en dayanıklı asistanım olabilirsin. Kesinlikle en yararlısı sensin."

"İşe yarar mı?"

"Sen ve yazıcı tasarrufunu duydum." Jane'in dehşete düşmüş ifadesi karşısında Bay Rosen kahkahalara boğuldu.

Bunu nereden biliyor?

- - -

Bir hafta önce olmuştu. Önemli bir müşteri (ama hepsi önemli değil miydi? Bay Rosen'ın her günkü ruh haline bağlı gibi görünüyordu.

Şirketinin finansal yeniden yapılandırmasının son belgelerini imzalamak için geliyordu. Bay Rosen ona gelişi hakkında sadece on dakika önceden haber vermiş ve ondan bazı evrakların çıktısını alıp hemen konferans odasına getirmesini istemişti. Ne onun odasında ne de Bay Rosen'ın ofisinde yazıcı vardı.

Firma "kurumsal ve çevresel sorumluluğu" ile gurur duyuyordu ve birkaç yıl önce olabildiğince kağıtsız çalışmaya başlamıştı. İşler mümkün olduğunca bilgisayar ekranları, tabletler, akıllı telefonlar, PowerPoint sunumları ve LED projektörler üzerinden yapılıyordu. Kişisel yazıcılar gereksizdi. Tek gerçek evrak işi sözleşmeler ve bunun gibi imzalamalardı, bu nedenle bir katın tüm kanadı dört büyük lazer yazıcıya, üç fotokopi makinesine ve yuvarlak ekranlı bir tarayıcıya ayrılmıştı.

makineleri çalıştıran iki kişilik "kağıt üretim" personeli. En son ve sessiz teknolojiye rağmen, aynı anda çalışan birden fazla yazıcının kümülatif etkisi sağır edici olabiliyordu. Bu zel günde, üç yazıcı halihazırda belgeleri işlemekle meşguldü ve sonuncusu arızalıydı.

Sakız patlatan teknisyen ona baktı ve tahminen şöyle dedi: "Yaklaşık yarım *saat* - pop - Bu sadece bir kağıt sıkışması, ama önce bu işi bitirmeye yardım etmeliyim - pop - ve sonra *gömleğimi* değiştirmeliyim - pop - çünkü bu enayilerden birini açtığımda üzerime mürekkep bulaşacak. zgnm."

O zaman şirkette yeni olmalı; aksi takdirde Bay Rosen'ın adı onu korkutup hızlı bir "evet, hanımefendi" demesini sağlardı. Bunun yerine, çalışan makinelerin sağır edici gürültüsünün merhametli bir şekilde onun *seslerini* bastırđıėı koridorun diğer ucuna doğru yürüdü.

Jane onun arkası dönük olana kadar bekledi.

Bozuk yazıcının hızlı bir incelemesi, kağıt tepsilerinin nde nerede durduğunu ve kasanın arkada nereye açıldığını gösterdi. Zorda kaldığında fritzleri, kahve makinelerini ve bir keresinde de inatçı bir duman alarımını tamir etmişti. Bu yapılabilir bir şeydi. Firmadaki pek çok işi yapılabilirdi, ancak her zaman o işi yapması gereken bir kişi vardı ve siz Bay Rosen'in adını söyleyene kadar genellikle meşgul, devamsız, beceriksiz, ařırđı çalışan ya da projenizin başkasına atılması gereken uydurma bir işi olduğuna ikna olmuş oluyorlardı. Burada herkesin sergilediği öğrenilmiş aresizlik - Bay Rosen'ın kahvesini yaptığı gün paniğe kapılmıştı - bu kuralları görmezden gelmek bir gaftı, ancak bazen onlara uymak gerçek bir baş belasıydı.

Jane yakınlarda duran endüstriyel büyüklükteki bir geri dönüşüm kutusundan şeffaf bir plastik torba aldı, kafası ve kolları için üç düzgün delik açtı ve bir önlük gibi üzerine çekti. Giysileri korunaklı bir şekilde makinenin arkasına doğru sürünerek ilerledi, kapağı açtı ve mürekkep sııratarak sıkışmayı gidermeyi başardı. Tam sekiz dakika sonra, basılmış dört temiz kopya bir toplantı odası masasının üzerinde duruyordu. Kimsenin haberi olmamıştı. Görünüşe göre . . .

"Kim söyledi . . . Bunu nereden biliyorsun ki?" Umarım sadece yazıcıyı tamir ettiğini biliyordur ve bunu yapmak için ev yapımı çanta koruması taktığını bilmiyordur.

Bay Rosen sırtıttı. "Aha! Sonunda senden bir tepki alabildim!" Jane'in yüzü alev alev yanıyordu. "Benden korkmuyorsun, sorun değil, korkmanı da istemiyorum. Ama çok zeki olduğunu ve sessiz 'evet, efendim, hayır, efendim'lerinle her şeyin üstünde olduğunu da düşünme. Adam ol, Raine. Pardon, kadın ol demeliydim. İstersen bana defol git de, ama birbirimizin etrafında dolanmaktan nefret ediyorum."

Parmak ucunda yürüyen o muydu? Ciddi misin sen? "Bay Rosen, çoğu patron ashtarının kendilerine ... defolup gitmelerini söylemesine izin vermez."

"Çoğu asistan çöp poşeti giyip yazıcı tamircisi orada dururken yazıcıyı tamir etmek için ellerini kirletmez." Gözleri parlıyordu. "Gelecekte mükemmel çalışmalarından daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyorum, Raine." Elleri cebinde, ıslık çalarak ofisine geri döndü.

Jane başını ellerinin arasına aldı ve onunla tanıştığından beri kaçınıcı kez inlediğini hissetti.

- - -

Adele için şükürler

olsun.

Jane'in bir şeye ihtiyacı olursa "hemen koridorun sonunda" olacağına dair ilk teklifi, sözünün eri olduğunu kanıtladı. Jane bir dosya numarasını bulmak için ona ilk kez başvurduğunda, kendisine hemen hem dosya numarası hem de öğle yemeği için bir davetiye verildi.

"Tatlım, öğle yemeği için ofisten çıkabilirsin! Buna izin var, mon dieu! PATH'in aşağısında bir şarküteri var."

Jane'in de keşfettiği gibi PATH, şehrin güneyindeki Union İstasyonu'ndan Nathan Phillips Meydanı'na ve ötesine kadar şehir merkezinin neredeyse tamamını kateden süslü ve labirent gibi bir yeraltı geçidiydi, ancak büyük kısmı Bay Street kulelerinin altında yoğunlaşmıştı, tünellerin zeminleri ve tavanları altında bulunduğu binayı yansıtmak için mermerden kırmızı karoya veya simsiyah renge dönüşüyordu. Koridorlar geniş ve tavanlar yüksekti, Bay Street'te yaşayan yüz binlerce insana yetecek kadar yer vardı.

İşçiler her gün oraya iniyor, o kadar yoğun bir dalga halinde hareket ediyorlardı ki buna "salmoning" adı verilmişti. Çok sayıda yemek alanı, mağaza, restoran, ayakkabı boyacısı, terzi, berber, manikür salonu ve daha fazlasıyla doluydu. Jane'e göre burası harika bir Oz şehri gibiydi, Toronto sokaklarının altında hayatla dolu bambaşka bir dünya. Kışın, bazı insanlar Union İstasyonu'ndan ofislerine doğrudan PATH ile yürüyor, bir kez bile dışarı adım atmak zorunda kalmıyordu. Jane hiçbir zaman umutsuzca kaybolmadan oraya inmeyi başaramamıştı. Bir keresinde Bay Rosen'ın oradan "araf" diye söz ettiğini duymuş ve olası stajyerlerden kalıcı olarak kurtulmanın bir yolu olarak onları orada serbest bırakmayı öneren bir not yazmasını istemişti. Swift'in "mütevazı bir teklif" yapamayacağını söyleyerek karşılık vermişti. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Belli ki öyle.

"Druxy's'i severim. Sohbet etmek için oraya gidebiliriz."

Ama Adele sohbet etmedi. Ya da en azından ilk buluşmalarında yaptığı gibi Jane'e bilgi kusmadı. Bunun yerine metal sandalyelerden birine oturdu, çatalını makarna salatasının içinde döndürdü ve Jane'i düşünceli bir şekilde inceledi.

"Sende görüldüğünden daha fazlası var," dedi sonunda. "Bu kadar uzun süre dayanabileceğini düşünmemiştim. Bizimki gibi işler için çok fazla genç kadın işe almıyorlar, neden biliyor musun?"

Jane başını salladı.

"Bir: Kadınlar hem genç hem de yaşlı erkeklerle flört ediyor. Eşler için kötü, iş için kötü ve işler ters gittiğinde İK için de kötü, ki her zaman ters gider. İki: çünkü bu gibi erkekleri yönetmek için deneyimli bir kadın gerekir. Bay Breck her sabah ona sert kahve getirmemi ister. Ben de her sabah ona kafeinsiz kahve getiriyorum. On beş yıldır kafeinsiz, bien sûr, hâlâ genç bir adam gibi sert kahve içtiğini düşünüyor. Bununla övünüyor. Bir keresinde hastalandım, geçici doktorun haberi yok ve ona normal kahve getirdi. Duvarlara tırmanıyordu! Sonra düştü."

Talihsiz, ilgisiz geçici görevliye dilini şaklattı. "Onlar akıllı, güçlü adamlar ama erkek erkektir. Neyse ki artık daha fazla kadın partnerimiz var; biraz mantıklılar. Modern bir kadın için eski moda görünebilir.

Ama Bay Street'in bu tarafı eski çocuklar kulübüdür. Gelenekler, ayrıcalık, eski kan. Bu değişmez."

Jane düşünceli bir şekilde başını salladı. Şirkette açık bir kast sistemi vardı: avukatlar malikânenin efendileriydi; diğer herkes hizmetkârı, her ne kadar iyi maaşlı ve iyi sağlık yardımları olan bir hizmetkâr olsa da. Avukatlar arasında herkes birbirini eskiden beri tanırdı; üniversitede kürek takımındaydılar, çocukları özel okula birlikte gitmişti, karıları ya da kocaları kız kardeşlik ya da erkek kardeşlik birliğindendi - son derece başarılı, güzel, genellikle kendileri de avukat ya da doktordu. Hangi yemek için hangi çatalın kullanılacağını ve bir polo maçında söylenmesi gereken doğru şeyleri biliyorlardı. Sonra aklı patronuna gitti. Dağınık, eksantrik, patavatsız.

"Adele, Bay Rosen nasıl ..." Durdu, düşünceleri zihninde yavaş daireler çiziyordu, ne sorduğunun farkında değildi.

Adele henüz şekillenmemiş soruyu yakalamış gibiydi. "Bay Rosen'ın büyükbabası şirketi kurdu. Oğlu, Bay Rosen'in babası, hepsinin en zeki, en zengin, en huysuz, en yaşlı para babası oldu. Ama aynı zamanda çok acımasız ve sert bir adamdı. Sizin Bay Rosen'ınız, beyni, iyi ismi ve babası öldüğünde şirketi de miras aldı."

Bu da neden bu kadar güçlü olduğunu açıklıyor.

"Ama o babasının oğlu değil. Ve sanırım Sanırım babası onu bir şekilde kırdı." Adele "kırdı" kelimesini sanki Jane'in hiçbirini anlamadığı pek çok şeyi kapsıyormuş gibi kullandı.

"Nasıl kırıldı?"

"Eh, bilmiyorum. Çok kötü bir şey yok, sadece eskisi gibi değil. Gençken ofise gelirdi, parlak bir gençti, babasının izinden giderdi. Ve artık o dünyayı istemiyor gibi görünüyor."

Jane hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Daha belirsiz olmak mümkün müydü?

Adele sanki bu başarısızlığın kendisi de farkındaymış gibi omuz silkti. "Ben sadece gördüklerimi ve duyduklarımı biliyorum..." Cümlesini bitirmek yerine yine omuz silkti. "Ama sizin Bay Rosen"-Jane "sizin" kelimesinden rahatsız oldu; Adele'in, onun yönetmesi gereken kişi olduğu şeklindeki çağdışı felsefesine inanmıyordu- "sizin Bay Rosen şirketi devraldığında çok iyi şeyler yaptı. Hayırseverlik bağışları,

Çalışanlar için daha iyi sosyal haklar, kadın avukatların daha fazla işe alınması, doğum izinleri konusunda daha yumuşak davranılması. Yeni göçmenler için işe yerleştirmeler. Firmanın beş yüzden fazla çalışanı var; bu çok büyük bir sorumluluk. İnsanlar bu konular hakkında konuşmuyor, çünkü o korkutucu bir adam."

Jane buna gülümsedi ve onun insanların kendisinden korktuğunu nasıl neşeyle söylediğini hatırladı. Adele onun gülümsemesini yakaladı ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Korkutucu olduğunu biliyor. Bence aslında bununla gurur duyuyor. Ondan korkmadığımı ve bunun iyi bir şey olduğunu söylüyor. Sanırım ona karşı durmalıyım. Ya da en azından fikrimi söylemeliymişim. Kişiliğimi saklamamalıyım." Adele etkilenmiş görünüyordu. "Ama bilmiyorum," diye devam etti Jane, o konuşmadan beri aklını kurcalayan şüpheleri itiraf ederek. "Yani, ya bunu sadece kibarlık olsun diye ya da beni rahatlatmak için söylediye ve ya ben fikrimi söyler ve haddimi aşarsam? Kovulmaktan korkmuyorum, ama bu beni kovmak için bir tür tuzaksa ..." Jane sözünü kesti, bu kadar çok şey paylaşmaya hiç alışık değildi.

"Chérie, ağzından çıkanı kulağın duysun!" Adele nazikçe söyledi. "Bay Rosen kibar mı davranıyor? Mon dieu, o kimseyi *kovmaz*; onlar çekip gider! Hayat bir deliyle uğraşmak için çok kısa. Onlar gidiyor ve o da insanların en kötüsünü düşünmesine izin veriyor. Bu kadar uzun süre dayanabildiyseniz, bunun nedeni iyi gidiyor olmanızdır. *Eğer konuşmanızı istiyorsa, konuşun!* Kafasından neler geçtiğini kim bilebilir? Belki de sıkılmıştır."

Jane lokantada tanıdığı diğer garsonları düşündü, durgun günlerde müşterilerle çene çalarak zaman öldürmeyi severlerdi. Bunun makul olduğunu düşündü, ama ...

Adele dikkatini çoğunlukla ihmal ettiği salatasına çevirdi, çatalını aldı ve yemeye devam etti. Salatanın çoğunu bitirip zeytinleri özenle bir kenara koyduktan sonra tekrar sohbet etmeye hazırды. "Size kızım Charlotte'un düşününden bahsedeyim. Çok güzel bir gelinliği vardı, krem rengi, nefis dantelleri vardı. Size telefonumdaki fotoğrafları göstereceğim-nerede ..."

Adele öğle yemeğinin geri kalanı boyunca gevezelik etti ve Jane sandviçini karıştırarak kendisine verilen tavsiyeler üzerinde düşündü. *Eğer senden*

Konuş, o zaman konuş! Daha önce hiç aklından geçenleri söylemeye davet edilmemişti. Babası öldüğünden beri. Belki de sessizliğini biraz olsun bozabilirdi. Neden fikrini söylemesin ki? Bay Rosen kesinlikle kendi fikrini söylemekten korkmuyordu.

- - -

Bir dahaki sefere tenis topunun duvara çarpma sesini duyduğunda, görmezden gelmek ya da kaçınılmaz çarpışmayı beklemek yerine ofisine girdi ve yıllarca garsonluk yapmanın verdiği refleksle topu havada kaptı. Yerde oturan Bay Rosen şaşkınlıkla ona baktı, kolu hala atıştan kalkmıştı.

"Geçen hafta spor salonu üyeliğini ödedim."

Bu anlamsız söz karşısında gözlerini kırptırdı.

"Ne?"

"Kurumsal spor salonu üyeliğiniz. Diğer bazı harcamalarla birlikte ödedim."

"Tamam . . ." Heceyi uzattı.

"Biraz egzersiz yapmak istersin diye düşündüm." Topu bir kez zıplaması için bıraktı ve sonra yavaşça ayaklarına doğru yuvarlandı. Sertçe sırttı.

"Pasif-agresif çok mu?"

"Bana fikrimi söylememi söyledin. İstedğin zaman bu politikayı tersine çevirmekte özgürsün." Yüzünü boş ve tavrını sakın tuttu - bunun onu rahatsız ettiğine dair bir içgüdü vardı - ve koltuğuna döndü.

Otuz dakika sonra onun bir çekmeceyi kapattığını, lambasını devirdiğini, küfürler savurduğunu ve hışımla koridora çıktığını duydu.

"Lanet olası üç aylık ortaklar toplantısı ..." Kadının yanından geçip gitti ama masasının üzerine bir nesneyi güm diye bırakmadan önce değil.

Tenis topuydu, neredeyse ikiye bölünmüştü, gözleri iki X ile işaretlenmişti ve dili dışarı sarkıyordu. E-posta gelen kutusu Bay Rosen'dan gelen bir mesajla çınladı.

Raine-1, Rosen-0.

Jane gülümsedi.

- - -

Ekim, Kasım'a doğru akıp gidiyordu. Jane kendini şımarttı ve yatak odasının zemini için canlı kırmızı bir halı aldı, bu renk cümbüşü onun ruh halini her gün biraz daha aydınlatıyordu.

Sabah, ayak parmaklarını yemyeşil, uzun yığının içinde zevkle kıvrırken.

Ama soğuk hava kıyafetleri konusunda endişeliydi; sıcak tutan bir kazak ve babetler şimdilik iyiydi ama ya gerçek soğuk vurduğunda ne olacaktı? Diğer kadınlardan bazıları daha şimdiden şık kabanlar ve yüksek topuklu deri botlarla gelmeye başlamıştı. Jane'in tüyleri dökülmeye başlayan mavi kabarık parkası ve pratik ikinci el kahverengi UGG'leri bunu kesmeyecekti. Olgun kadın sekreterlerden bazıları modaya uygun giyinmek yerine mantıklı giyiniyordu, ancak yerleşik statülerinin ve şirketteki uzun görev sürelerinin onlara bu lüksü sağladığına dair söylenmemiş bir kural var gibiydi.

Erken bir kar fırtınası çıkmazsa, bunu çözmek için belki birkaç haftası daha vardı ama Kanada havasına güvenmenin her zaman tehlikeli bir şey olduğunu biliyordu.

Bir hafta önce gelen kutusuna şirketin tatil partisi için bir davetiye gelmişti ve bu da onda strese neden oluyordu. Bu öğrenme eğrisi hiç bitmeyecek miydi?

Bay Rosen ile çalışmayı öğrenmeye devam ettim. El yazısını çözmek biraz daha kolaylaşıyordu. O kükrediğinde biraz daha az sırıyordu. Sağduyulu davranarak, onun sürekli konuşmasına birkaç cevap daha vermesine izin verdi, ancak yine de sık sık olduğu gibi, saçmalıkları saçmaladığında güvenli bir bahis olarak her zamanki "evet efendim, hayır efendim" e geri döndü. Hızla değişen ruh hali kesinlikle hâlâ alışması gereken bir şeydi. Yine de, garip bir şekilde elini bandajladığı bir gece, kendini bir anekdot -onunla şimdiye kadar konuştuğu en fazla şey- anlatırken bulduğunda şaşırmıştı.

Bay Rosen züccaciye dükkânındaki bir boğanın tam tanımıydı. İri yarı ve genişti; , süpürücü hareketleri ve böğüren bağırırları

Süslü koridorları ve modern teknolojisiyle ofisin serin, şık sessizliğinde ya da lobinin ve müşteriye dönük diğer alanların eski dünya zenginliğinde Jane'e sürekli olarak yabancı geliyordu. Kendini kaybettiğinde bazen mobilyalar kırılıyordu ve Jane'in düzenli doğası, ezik dosya dolapları, çekmeceler ve defalarca ve agresif bir şekilde yumruklandığı için işe yaramaz hale gelen klavye harfleriyle yaşamayı isteksizce öğrendi.

Ama bir gece kırılan camın sesi yeniydi, Bay Rosen'ın her zamanki hırıltısı yerine acı dolu çığlığı gibi.

Jane, tabiri caizse, bir kolu kazağında ve çantası toplanmış bir şekilde kapının yarısına kadar gelmişti. Bütün gün kötü bir ruh hali içindeydi, her zamankinden daha karanlık ve asidikti. Nadiren de olsa, karşı tarafın avukatı, firmanın temsil etmek üzere işe aldığı iki birleşen şirketten biri tarafından işlendiği iddia edilen yirmi küsur yıllık bir vergi dolandırıcılığına son dakikada atıfta bulunarak ona üstünlük sağlamıştı. Jane bile diğer firmanın avukatının sesindeki neşeyi duyabiliyordu.

Bay Rosen büyük bir öfkeyle o öğleden sonraki konferans görüşmesinin ahizesini kapatmış ve başından beri kullandıkları hoparlörün bağlantısını kesmek için hiçbir şey yapmadığını fark ederek masasının üzerindeki her şeyi koluyla süpürmüştü. Ofisinin bir köşesinde not tutan Jane hafifçe irkildi ama görüşmenin notlarını tutmaya devam etti. Bay Rosen'ın tam karşısında oturan küçük ortak daha az iyimserdi.

"Durum tespiti sadece on yıl geriye gitti. Yirmi yıl olduğunu düşünmedik."

"Hiç düşünmedin, nokta. Bunun ne kadar amatör görüldüğü hakkında bir fikrin var mı? Gerçekten mi? Çık dışarı. ÇIK DIŞARI." Genç adam kapıya doğru koştu. "Şimdi gereken bir karmaşa var. Müşteri öğrendiğinde çılgına dön. Lanet olası utanç verici ... sen de. Dışarı. Şimdi." Son sözleri Jane'e tükürdü, o da küçük ortağı hızla takip ederek kapıdan çıktı.

Bu saatler önceydi. Jane saat yedi civarında telefonunun ekranında müşterinin adının kısa bir süre yanıp söndüğünü gördü, ancak ikinci hattın göstergesi yanıp sönerek Bay Rosen'ın telefonu hemen açtığını gösterdi. O sırada

O telefona çıkmak zorunda olmadığım için mutluydum. Şimdi saat sekizi geçiyordu. Kimse ondan burada kalmasını istememişti ama Jane bu araba kazası gününün sonunu görmek için bir tür zorunluluk hissediyordu.

Asıl kaza o zaman duyuldu.

"Bay Rosen?" Ofisinin eşiğinde duruyordu.

"Lanet olsun hepsine..." Sesi her zamankinden daha zayıf, acı içinde, neredeyse sulu geliyordu. Bu Jane'e kapıyı iterek açma cesareti verdi.

"Bay Rosen?" Yere yayılmış oturuyordu, çirkin seramik masa lambasının kalıntıları yanı başındaydı, tabanın parçaları büyük, ters dönmüş, pürüzlü parçalar halinde uğursuz bir şekilde etrafa saçılmıştı. Bir elini diğerinin içine sokmuş, avucundaki yaradan serbestçe kan akıyordu. Jane kanı görünce nefesini içine çekti.

"Eve gittiğini sanıyordum. Lamba kırıldı," diye mırıldandı huysuzca.

Jane zihninden beşe kadar saydı ve ardından gidip en yakındaki mini mutfakta, lavabonun altındaki dolapta duran ilk yardım çantasını aldı. Döndüğünde Bay Rosen yerinden kıınıldamamıştı.

"Ayaklarına dikkat et!" dedi aniden, ince babetleriyle çöplerin arasında ilerlerken. Bacağını halının üzerinde kaydırarak ona küçük bir yol açtı ve pantolonunun paçasındaki seramikten küçük takılmalar yarattı.

"Ben gayet iyiyim," diye homurdandı önleyici bir şekilde, kadın oturup kiti açarken.

"Tabii ki öylesiniz. Bu sezon yaralar çok moda, değil mi?" Bu zayıf bir şaka girişimiydi, ama Jane her nasılsa ondan daha az korkmuş ve şu anda onun huzurunda daha önce hiç olmadığı kadar kendinden emindi. Aklına pençesine diken batmış, incinmiş ve somurtmuş efsanevi aslan geldi.

"Bir bakayım, lütfen." Sözsüzce elini uzattı ve ona bakmayı reddetti.

Yarık derin olmaktan çok çirkindi. Jane kısa bir süreliğine ayrıldı ve sonra kanı silmek için nemli bir bezle geri döndü. Kitteki dezenfektan mendillerden biriyle yarayı sildi, sonra da karmakarışık bandaj yığınına karıştırıp uygun bir bandaj aramaya koyuldu. Her nasılsa, bir şekilde

Tüm bunları ona ten tene dokunmadan ve aralarında bir kol boyu mesafe bırakarak yapardı.

"Bu senin iş tanımının bir parçası değil," dedi.

"Biliyorum."

"Bana iyi davranmak zorunda değilsin. Ben sana karşı nazik değilim." Bu bir cevabı hak ediyor gibi görünmüyordu.

"Benim için çalıştığın ilk hafta gerçekten berbat geçti. Biliyorum; bundan eminim."

"Yani toplantı odasındaki o adamın kaba davranmasından sen mi sorumluydun? Ve eve sağ salım dönmemi sağlamaktan sorumlu *değil miydin?*" Jane alaycı bir şekilde sordu. Kaşlarını çattı.

"İyi muamele eşiğiniz oldukça düşük."

Jane omuz silkti. "Olabilir. Yaraları sarma konusunda fena değilimdir. Neden yeteneklerimi boşa harcayayım ki?"

"Hemşire olarak ek iş mi yapıyorsun?"

"Hayır. Zorunluluktan doğan yetenekler ... ve Rob adında beceriksiz bir iş arkadaşı."

Rob'un başına gelen aksilikleri ve Marianne'in sağlık görevlisiyle süregelen kavgasını anlatmayı bitirdiğinde, Marianne kahkahalarla inliyordu ve havadaki hissedilir gariplik dağılmıştı.

"Kulağa cehennem gibi geliyor. Ve o bir yönetici miydi?"

"O kadar da kötü değildi. Ve bence muhtemelen hastanenin bir listesi olduğu konusunda şaka yapıyordun."

"O değildi. Hastaneler her türlü listeyi tutar. Olası uyuşturucu kullanımı, düşük gelirli bölgeler." Durakladı. "Aile içi istismar olabilecek yaralanmalar." Son cümleyi söylerken başparmağını yeni bandajlanmış avucuna sürttü, başını eğdi ve Jane'in içinden açıklanamaz bir sızı geçti, sanki istemeden özel bir şey görmüş gibiydi. Gözleri çakmak çakmak oldu.

"Her neyse." Bir iniltiyle kendini ayağa kaldırdı. "Hiçbir şey için büyük yaygara. Sadece müşterinin önünde utandım, hepsi bu."

"Genelde müşterilerin ne düşündüğünü umursamazsın."

Bir an için ona sertçe baktı ve Jane onu gözlemlene cesareti karşısında şaşkına döndü.

"Aptal halde aptal olduğumu düşünmelerinden hoşlanmıyorum." Jane başını salladı. Onun oldukça büyük entelektüel gururu.

"Babamın bir rezalet hakkında söyleyecek çok şeyi olurdu. Ve şimdi yaşlı Lamp bunun acısını çekiyor. Zavallı kırılgan serseri." Bunu yerdeki parçalara hitaben söyledi.

"Sana bir tane daha sipariş edeceğim."

"Ama Lamp hukuk fakültesi günlerimden beri benimle. Onu bir profesörün ofisinden çaldım."

"Lambanızı . . . lambanızı kişileştirdiniz mi? Ve ona Lamba adını mı verdiniz?" diye sordu Jane, sözlerindeki büyük L harfini sezmiş ve Bay Rosen'ın şikâyetlerini doğrudan kahve makinesine yönelttiği o ilk günü hatırlamıştı. "Kişileştirdiğiniz nesneye duygusal olarak bağlandınız mı?" Bu soru, kendi soğukkanlı doğasına, dünyaya tuhaflık ve duygu yayılmasına çok ters düşüyordu.

O tuhaf yüz ifadelerinden birini takındı, meydan okumayla örtülmüş mahcup bir yüz buruşturmayı andıran bir şeydi bu. "Lamp tüm asistanlardan daha uzun süredir benimle birlikte," diye alay etti.

Bunun bir gecede onun için çok fazla kırılganlık olduğunu hisseden Jane, yüzünü duvar kağıdı asistanına geri çevirdi. "Sabah icabına bakarım." Doğaçlama hastanesinden arta kalanları topladı, bandaj ambalajlarını attı ve kiti kapattı. "İyi geceler Bay Rosen."

"İyi geceler."

Jane, kendini başka türlü ikna etmeye çalışsa da, yarın erkenden gelip Lamp'i onarmaya çalışacağını zaten biliyordu.

Bölüm 8

Aralarında bir dönüm noktası olduğunu hissetti. Jane'in beklediği gibi üç gün boyunca onu görmezden . Ondan gelen herhangi bir insanlık gösterisi onu toparlanmak için köşesine koşturdu. Alınmamıştı; onun davranışlarını tahmin etmeye başlamıştı. Kendi kendine verdiği bu aradan sonra yeniden ortaya çıktığında, huysuzluğu aynı huysuzlukla devam ediyordu ama aralarında bir şeylerin biraz olsun gevşediğini hissediyordu.

Jane dikkatini onun emirlerinden, tikleri ve tuhaflıklarının iş yükü üzerindeki etkisinden, kendine özgü karakter özelliklerinden ve bunların şirketin ona bakış açısıyla nasıl çatıştığından çekti -sadece Adele onun aslında her asistanı kovmadığını biliyor gibiydi- ve onu bütün bir adam olarak çözmeye başladı.

Orta boyluydu, uzun boylu olmaya meyilliydi. Geniş omuzlu yapılydı, bir spor salonu faresinin kibriyle estetik olarak şekillendirilmiş olmaktan ziyade doğal olarak iri yarı ve heybetli bir görünüm veriyordu. *Muhtemelen futbol takımları için her zaman ilk seçilen oydu*, diye düşündü Jane. Hareketlerindeki kontrollü gücü gördüğünde bu düşüncesi bir kez daha doğrulandı. Masadan ağır bir metal sandalye çekti ve aynı kolaylıkla bir su bardağı aldı.

Yaşını tahmin etmek daha zordu. Çenesinin yapısı ve geniş, sert alını "erkek" diyordu ama Jane kâğıtlarını düşürdüğünde ve onun utançla kızardığını fark ettiğinde, parlak kahkahası hâlâ "çocuk" diyordu. Takım elbiseleri en iyi Armani'ydi, ama her sabah bir paraşütçü gibi kapıdan içeri dalıp Jane'in adını haykırırken ve aynı nefeste trafiği lanetlerken gömlek kollarını kıvrıp ceketini ofisinin fırlatarak dikkatsizce giyerdi. Koyu renk saçları sürekli buruşuktu ve

Her zamanki saat beş gölgesi çenesini karartmıştı. Kravatının durumu ümitsiz bir vakaydı.

Jane diğer avukatların kusursuz görünümlerini, asistanlarının büyük bir toplantıdan önce takım elbiselerindeki en ufak bir kırıksıklık için nasıl endişelendiklerini ya da toplantı odasına doğru yürürken gizlice onlara bir tarak uzattıklarını fark etmişti. Bir saat içinde dönüş yapan kuru temizlemeciler ve prova için doğrudan ofise gelen terziler herkesin hızlı arama listesindeydi. Belki de bu konuda sınıfta kaldığını hisseden Jane, nazıkçe bir öneride bulunmaya çalışmıştı.

"Kravatıma *lanet* olsun!"

. . ve bir daha asla denememişti.

Bir saat sonra onun odasını basmıştı. "Bu çok saçma: Bir erkek sırf ofiste çalışıyor diye boynuna cellat ilmiği gibi bir şey takmak zorunda! hoşlanmıyorum ve eğer benimle kıyafetlerim hakkında konuşma ihtiyacı hissediyorsanız, ben de bu iyiliğinize karşılık vereceğim ve sizinle neden aynı üç bluzu ve bir lanet eteği giydiğiniz hakkında konuşacağım! Sana yeterince ödeme yapmıyor muyuz?"

Bundan bir hafta sonra Jane, İK tarafından, Bay Rosen tarafından yapılan erken performans değerlendirmesinde ayrıntılı olarak belirtildiği üzere, şimdiye kadarki olağanüstü performansı nedeniyle, planlanandan önce ücret skalasında yükseleceği ve yıllık maaşının -hemen *geçerli* olmak üzere- ...'e yükseltileceği konusunda bilgilendirildi.

"Aslında bir performans değerlendirmesi yapmadınız, değil mi?" Jane ona mektubu göstererek kesin bir dille ifade etti. Masasındaki kâğıtlara dönmeden önce zar zor bir bakış attı.

"Etrafta dolaşıp insanlara değer biçecek ve saçma sapan formlar dolduracak vaktim yok. Sana yeterince ödeme yapmıyoruz. Diğer asistanların kravatlı ve *GQ* saç kesimli hoş, düzgün patronları var ve sen bana katlanmak zorundasın. Muhtemelen su soğutucusunun alay konususun. Bunun için daha fazla para almalısın."

Teşekkür etmenin onu sadece sinirlendireceğini bilen Jane, koridorun diğer tarafına yürüdü.

"Kendine yeni kıyafetler al!" diye bağırdı arkasından.

Yeni geliriyle hiçbir şekilde zengin değildi ama kazanmayı hayal ettiğinden daha fazla parası vardı. Daha güzel bir daireye taşınabilir, yeni mobilyalar alabilir, belki bir ... ama hayır.

Bu istikrarlı işte geçirdiği üç ay, Jane'in mali durumuna eşlik eden korkuyu ortadan kaldırmaya yetmemişti. Herhangi bir miktar paranın bunu yapabileceğinden şüpheliydi.

Olumlu ve olumsuz yönleri önceden hesaplama alışkanlığı vardı: X sayıda maaş çeki gelirse ve şu kadar biriktirebilirse, altı ay sonra birikmiş parası olabilir ... ve sonra gelecekteki bu olası rakamın hissi onu canlandırmadan önce, her zaman tersine dönerdi: kira artarsa veya pencere kliması bozulur ve değiştirilmesi gerekirse, işini kaybederse ve kira birikirse, vb, Ta ki kendi kendine dayattığı sıkı bütçelemeye olan bağlılığını yenilemesi için yeterince uyarılana kadar. Kendisinin en iyi meleği ve en kötü şeytanıydı, sürekli kendini korkutuyordu.

Yani hayır, kadar gitmeyecekti. Bir sonraki maaş çeki yine de bir nebze rahatlama getiriyordu ve Jane için ayda iki kez hesabına yatan para sihir gibiydi. Bay Rosen huysuz biriydi ve bu iş hâlâ bir felaketle sonuçlanabilirdi. İçten içe bazen onun kendisinden *hoşlanmaya* başladığını düşündüğü de oluyordu. Bu kelime ne kadar aptalca olsa da, başka hiçbir şey uymuyordu. Son zamanlarda, her sabah ofisine geldiğinde neredeyse gülümsüyor gibi görünüyordu ve onunla alay ettiğinde gerçek bir ısırıktan çok alaycı bir ton vardı.

Jane düşüncelerinden arınmak için başını salladı. Bu çok saçmaydı; sadece ona alışmıştı, hepsi bu - ya da belki o da ona alışmıştı, bu yüzden patlamaları, küfürleri ve etrafta fırtınalar koparması artık onu rahatsız etmiyordu. Ona karşı yumuşadığı için değil. O aslında sadece süslü bir unvanı olan bir sekreterdi. O ise seçkin bir avukattı.

Yani hayır, bu parayı istifleyecek ve ihtiyacı olursa diye biriktirecekti. Ama *birazcık* da olsa eğlenmek için kullanabilirdi. Ne de olsa daha fazla kıyafete ihtiyacı vardı.

"Adele, alışverişe gitmek ister misin?" Bir iş arkadaşına bunu sormak sorun olmazdı, değil mi?

Adele heyecandan tuhaf bir ses çıkardı ve ellerini ırdı. "Oh, mon dieu! Ama tabii ki yardımına ihtiyacınız var! O korkunç büyük bluzları ve bol etekleri giymeye devam edemezsiniz. Çok çekici olabilirsiniz. Benim genliğimdeki gibi değilsin, sen çok ... şey ... ! Ama *kendi* tarzında çekici olabilirsiniz. Sende romantik bir şeyler var. ..romantik bir şey var sende, bir tablo gibi. Hacimli saçları olan bir kimsesiz. Bununla alışabiliriz."

Bu Jane'in umduğundan daha büyük bir oşkuydu.

Anlaşılan öğle tatiline çıkmak yeterli olmayacaktı, bu yüzden Perşembe günü iş ıkışı Jane'i bu kez bir banliyö alışveriş merkezinde değil, Toronto Eaton Centre'in şık, lüks mağazaları arasında buldu, Adele onu kucak dolusu kıyafetle mağazadan mağazaya sürüklerken, onu farklı elbiseler ve üstler için itip çekerken, Fransızca eleştirel sözler eşliğinde onu bir o yana bir bu yana çevirirken telaşlı ve bitkin bir haldeydi. Jane'in vücuduyla ilgili herhangi bir utangaçlığı varsa bile buna tahammülü yoktu.

"Chérie, ben de bir kadını, hem de yaşlı bir kadın. Biz rakip değiliz, ben de erkek değilim ve benden saklanmanıza gerek yok." Satıcı kadınlara elinin küçümseyici bir hareketiyle emirler yağdırdı, onların zevksizliğine gıdaktadı. Jane, profesyonel hayatını güçlü insanların taleplerine cevap vererek geçiren bir kadın için, ayakkabının diğer ayağında olmasından kesinlikle hoşlanıyor, diye düşündü.

Tüm protestolar elbette tamamen boşunaydı:

"ok yapışkan!"

"Zayıfsın; yapışkanlık sadece çok fazla gösterdiğinde sorun olur. Köprücük kemiklerinden başka gösterecek bir şeyin yok ve bununla çalışabiliriz!"

"Ama Adele ben makyaj yapmıyorum! Her zaman satın almak çok pahalı ve nasıl yapacağımı da bilmiyorum..."

"ok ... dudaklarınız için sadece biraz pembe renk ve kirpikleriniz teniniz için çok açık; ... gibi görünüyorsunuz. Bunu öğrenmek zahmetsiz, sadece biraz maskara ve ruj, çok doğal!"

Sonunda kendini Adele'in kasırgasına teslim etti. Tam olarak rahat değildi, ama Adele'in aslında olduğunu takdir edebiliyordu,

Sadece moda olanı seçmek yerine, her seçimi ona uyacak şekilde özenle hazırlıyordu. Rengiyle kontrast oluşturacak sıcak, koyu tonlar, yumuşak kumaşlar, kadınsı kesimler ("takım elbise içinde güç düşkününü görünmek için fazla utangaçsın; bu seni olduğundan daha genç ve çok gibi gösterir"), her şey oldukça uygun fiyatlı ve bir sezondan fazla dayanacak kadar dayanıklı.

Sonunda, tüm çabaları için Adele'e teşekkür etmeye çalıştı, ancak sözü kesildi.

"Bu tür projeler için yaşıyorum! Sen iyi bir kızsın ve biraz yardıma ihtiyacın var; ormandaki bir köpek yavrusu gibi mücadele ediyorsun! Sadece diğerlerine sana yardım ettiğimi söyleme. Bırak kendi başına yaptığını sansınlar. Ayrıca," diye ekledi vedalaşırken, "o patronunuzla en azından biriniz profesyonel görünmelisiniz!"

Jane yeni gardırobunu denemek için Pazartesi gününe kadar bekledi. Yumuşak yeşil, yünlü bir şal elbise seçti, bağları ince belini kavıyordu ("Chérie," demişti Adele, sadece belin olduğunda ve kalçan olmadığında, bununla çalışmayı öğrenmelisin!") ve alçak topuklu siyah ayakkabılarla eşleştirdi. Talimatlara uygun olarak minimalist makyajını yaptı, rujunu sildi ve sinirleri bozulduğundan, çok fazla sürdüğünden endişelenerek iki kez yeniden sürdü. İlk kez saçlarını açık bırakmaya karar verdi. Omuzlarına dökülen açık kahverengi saç tellerinin elbisesinin yeşiliyle kontrast oluşturmasının hoşuna gittiğini fark etti. Bu şimdiye kadar yaşadığı ilk kadınsı kibir anıydı ve neden olduğu küçük zevk patlaması onu şaşırttı.

İşteyken rimelinin etrafında çok fazla göz kırpmamaya çalıştı ve topuklarının üzerinde sabit durmaya odaklandı. Buna alışmak biraz zaman alacaktı. Peki ya bu sabah trende ona çapkınca gülümseyen yakışıklı genç adam? Eğer bu tür olaylar sürekli tekrarlanan bir şey haline gelecekse, buna da alışmak biraz zaman alacaktı.

"Lanet olası trafik! Neden sanki ... içindeymişler gibi araba kullanıyorlar? RAINE!" Adamın takım elbise ceketinin yere çarpma sesini ve çok fazla güçle açıldıktan sonra duvardan seken ofis kapısının gürültüsünü duydu.

Kalbi göğsünde hızla çarpan Jane not defterini aldı ve koridoru geçerek Bay Rosen'in ofisine girdi. Adele'in tavsiyesini hatırlamaya çalıştı: omuzlar geride, çene yukarıda, kendini küçültmek yok. İsteddiği gibi görünmeye, görünüşünü değiştirmeye ya da ne isterse onu yapmaya hakkı vardı. Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu ve muhtemelen farkına bile varmayacaktı. İşte böyle.

Çoktan masasının arkasına oturmuş, kâğıtlarına gömülmüştü ve onun içeri girdiğini fark etmemişti.

"RAINE!"

"Buradayım Bay Rosen," dedi sakın bir sesle.

"Ah." Tekrar kâğıtlarına bakmadan önce başını kaldırıp baktı. Ve sonra başı tekrar yukarı kalktı.

Bay Rosen'ı daha önce hiç şaşırmış görmemişti ama bunun ona oldukça yakın olduğunu tahmin ediyordu. O aptal aptal bakarken Jane kızarmamak ve not defteriyle kendini örtmemek için mücadele etti.

Uzun, garip bir duraklama oldu. Saniyeler geçip gitti. "Bu sabahki programınızı gözden geçirmek ister misiniz efendim?"

Sonunda kendine gelir gibi oldu, gürültülü bir şekilde nefes verdi ve kravatını çekti. "I . . . Evet. Elbette biliyorum. Aptalca sorular sorma."

Bay Rosen sandalyesinde kambur oturmuş, omuzları gerilmiş ve bakışlarını masasına sabitlemişken Jane cevap olarak hiçbir şey söylemedi, oturdu ve o günkü programını gözden geçirmeye başladı.

". . . ve Bay Lang ile bir konferans görüşmesi. Lütfen Çin ile aramızdaki saat farkını unutmamaya çalışın ve biraz sersemlemişse sinirlerinize hakim olun."

"Tamam."

"Bugünlük bu kadar, efendim." Jane için yerinden kalktı.

"Biliyor musun, onu *benim saatimle* gece 2'de aramayı teklif ettim, böylece değişiklik olsun diye tamamen uyanık olabilir."

Jane ona kuru bir sesle, "Yorgunken daha da sinirli oluyorsun, tabii bu mümkünse," diye hatırlattı. "En son gece 2'de telefon açtığımda Fransa'daki o şirketle neredeyse savaş çıkarıyordun."

"Onlar Fransız." Suratını astı. "Belli ki aşırı tepki göstermişler. Tüm devrimlerine bakın."

"Bir devrim geçirdiler."

"Ve bunu yaparken giyotini de icat ettiler. Sakın bana bunun abartılı olmadığını söylemeyin."

Onu görmezden gelerek gitmek için döndü.

"Yeni kıyafetler almışsın." Hâlâ ona bakmıyordu ama masasının üzerinde oynattığı kaleme bakıyordu.

"Şey ..." Jane tereddüt etti ve sonra dayanamayarak : "En azından birimizin profesyonel görünmesi gerektiğini düşündüm."

Kahkaha sesleri onu masasına kadar takip etti.

- - -

Günün sonuna yaklaşıyordu ve Jane umutsuzca eve gitmek için sabırsızlanıyordu. Topukları ne kadar alçak ve mantıklı olursa olsun pompaları, ayaklarının kemerleri hala ağrıyordu. Rimelini yıkamak ve yorgun gözlerini rahatça ovuşturabilmek istiyordu. Adele ona yeni görünümüyle birkaç hafta sonra bu küçük rahatsızlıkları fark etmeyeceğini, fark etse bile güzellik için acı çekmenin tüm kadınlar tarafından büyük kadınsı miraslarının ve kadınlık cazibeleri olan ilahi kız kardeşliğe kabul edilmelerinin bir parçası olarak beklendiğini ve anlaşıldığını söyledi. Adele'in kendisine karşı gösterdiği büyük nezaketi hatırlamak Jane'in bu açıklama karşısında gözlerini devirmesini engelledi ama Bay Rosen'ın bu konudaki yorumunun ne olacağını düşünerek kendi kendine güldü.

Sadece Bay Rosen'ın bu akşam geç saate kadar kalmasına gerek olmadığını umuyordu. Yumuşak kanepesi ve pofuduk terlikleri onu çağırıyordu ve sadece bir saati kalmıştı.

"Hey, Jane." Bilgi İşlem'den Cristian köşeyi dönmüştü, boynunda Mardi Gras boncukları gibi rahatça dolanmış bir sürü kablo vardı.

Bekle, Cristian mıydı yoksa Christopher mı? "Merhaba," diye yanıtladı Jane.

Bu devasa yerdeki insanların isimlerinin yarısını hâlâ hatırlayamıyordu. Christopher/Cristian onun bilgisayarını bir ya da iki kez tamir etmişti ve onun kendisinden birkaç yaş küçük ve bilgisayar bilimleri yüksek lisans öğrencisi olduğunu hatırlayabiliyordu.

Şirkette. Aynı zamanda çok da yakışıklıydı - bir keresinde o yanından geçip gittikten sonra üç asistanın kendi aralarında kıkırdayarak gülüşüklerine tanık olmuştu. Ardından, İngilizcesi bazen çift anlamlı sözcükleri anlamaya yetmeyen Adele'e sabit disk ve RAM şakasının ne anlama geldiğini açıklamaya çalıştığı utanç verici bir on dakika gelmişti.

Christopher/Cristian, "Çok hızlı, sadece bilgisayarınızdaki bir kabloyu kontrol etmeniz gerekiyor, rutin yükseltme, bu kattaki tüm kabinleri yapıyor," dedi.

"Ah, tabii." Jane kendini ve sandalyesini masasından uzaklaştırdı ve ayağa kalkarak istemeden de olsa yeni görünümünü bir kez daha ortaya çıkardı.

Dönüşümünün çekiciliğinin Christopher/Cristian'ın gözünden kaçmadığı belliydi.

Kabloyu kontrol etmek için hiç acelesi yokken birdenbire odasının bölmesine yaslandı ve incelikle pazularını esnetti. Jane, adamın kendini beğenmiş tavrından, evet, gerçekten de ne kadar çekici olduğunun farkında olduğunu anladı.

"Ee, işler nasıl gidiyor?"

"İyi," diye yanıtladı Jane.

"Harika. Geçen hafta yeni iPhone'u aldım, çift kamera sistemi, biyonik çip."

Jane gözlerini kırıştırdı. "Tebrikler mi?"

"Evet, oldukça tatlı. Ne tür bir telefon?" Başını nazlı bir şekilde eğdi.

"Um, bu bir telefon mu? Arama yapıyor."

"Güzel, güzel. Erkenden kaçıp bir şeyler içmeye gidelim mi?" "Ne?"

"Hadi" -koridorun aşağısını işaret etti- "erken çık. Bir şeyler içmeye gideriz, iş gününü bitiririz. Küçük, güzel bir bar var."

"I . . . Yapamam," dedi Jane, biraz sinirlenerek. "Bir saat daha çalışmam gerekiyor." "Ne, o yaşlı ayı için mi? Biz alt tabakanın ne yaptığını asla takip etmez.

Burada olduğunuzu fark etti mi?"

Hafifçe kastetmişti ama Jane sarsılarak geri çekildi.

"Evet, o ..." Neden incindiğini ve rahatsız olduğunu söyleyemiyordu ama derin bir ses her ikisinin de içinde gürlediğinde daha fazla kafa karışıklığından kurtuldu

kulaklar.

"Aslında, bana yardımcı olmak için burada olan kişi artık burada olmadığına fark ediyorum. Şok edici, biliyorum. Gözlem gücüm rakipsizdir."

Christopher/Cristian ve Jane donup kaldılar. Bay Rosen umursamazca devam etti. "Aslında, ikinci sırada derken, sadece ikinci sırada demek istiyorum, çünkü geçen hafta Jane, en az altı avukatın gözden geçirdiği ve mükemmel olduğunu ilan ettiği bir belgede bir yazım hatası tespit etti. Hepsini kovabilirim. Sırf eğlence olsun diye. Ne düşünüyorsun, Alec?"

Alec! Bu onun adı. Vay be, yaklaşımadım bile.

Alec yutkundu.

Bay Rosen'ın epik sahnelerinden birine benziyordu. Jane hazırlandı. Ancak Bay Rosen, Alec'in yüzündeki korkuyu fark etmiş ve kendini tutmuş gibiydi. İçini çekti ve Alec'in hâlâ kullandığı kordonları işaret etti. "Buna geri dönsen iyi olur. Bu şirketteki herkesin işi önemli ve bunu iyi yapmalılar."

Genç adam kalan asaletin elverdiği ölçüde telaşla başını salladı ve Jane'in teknolojisini o anda güncellemesine gerek olmadığına karar vererek hızla olay yerinden uzaklaştı. Bay Rosen tekrar iç çekti. "Kendimi yaşlı bir Luddite gibi hissetmeme neden olduğu için onu merdivenlerden aşağı tekmelemek istiyorum."

Jane, "Adını bilmenden etkilendim" dedi.

Bay Rosen cevap olarak güldü. "IT'de telefonlarıma cevap verecek kadar cesur olan tek kişi o. Diğerleri beni telesekretere yönlendiriyor ve sonra da muhtemelen kura çekiyorlar. Ortak öğrencilerden biri, değil mi? Bu başlattığımız bir pilot program - bugünlerde sadece hukuk öğrencilerinden daha fazlasını alıyoruz, modernleşmek zorundayız ... kahve makinelerini modernleştirirken çizgiyi çekiyorum."

Jane ona, "Evet, evet, kahve makinelerini biliyorum," diye hatırlattı. "Bana bir not yazdırdın." Jane'in hoşnutsuz ifadesine güldü ve masasına dönmek için hareketlendi.

"Bekle, sana bir mesajım var. Bay Steppenwolfe diye biri aradı, onu geri aramanızı istedi. Dışarıda gerçekten de 'Steppenwolfe' adında biri olduğuna inanmıyorum. Kulağa ... gibi geliyor." Jane başını kaldırır kaldırmaz sözünü kesti.

Bay Rosen'ın rahat tavrı birden kaybolmuştu; gergindi, çenesi sıkılmıştı.

"Bir Kaliforniya numarasıydı," dedi alçak sesle.

"Umm . . ." Jane yapışkanlı defterindeki numaraya baktı ve hızlı bir Google araması yaptı. "Evet, Malibu alan kodu," diye onayladı, gerçi adam bunu bir soru olarak yöneltmemişti.

"Mesaj bırakıyorlar mı?"

"Hayır, sadece bir isim, bir numara ve en kısa zamanda onları aramanız için bir rica. Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Derin bir nefes aldı. "Neden eve gitmiyorsun? Uzun bir gün geçirdin, arka arkaya üç toplantı yaptın, gezgin IT karakterleriyle uğraştın ..." Zayıfça gülümsedi. "Alec'e yetişirsen muhtemelen hâlâ o randevuya gidebilirsin."

"Ne var? Neden? Bana biyonik telefon çipi hakkında daha fazla şey anlatabilsin diye mi?" Jane bu cesaretlendirmeye sinirlenerek, "Neden?" dedi.

"Hayır, ben . . . Sadece araya girmemeliydim demek istedim. Haddimi aştım ve buna hakkım yoktu."

Gözlerini dikti. Onun hızlı ruh hali değişikliklerine alışkındı ama bu öyle değildi. Bu başka bir şeydi. Neredeyse buna korku ve suçluluk diyecekti ama adam bunu çok çabuk örtbas etti. "Ciddiyim Raine; önemli bir şey değil. Evine git." Nazikçe söylemişti ama emir çok açıktı.

"Evet, efendim."

Trenle eve dönerken Jane, Steppenwolfe'u ve verdiği telefon numarasını Google'da aradı. Çok endişe verici bir şey çıkmadı: Kaliforniya merkezli bir hukuk firmasıydı, ancak Tokyo, Londra ve New York'ta ek ofisleri vardı. Web siteleri şıktı, minimalist beyaz bir arka plan ve ilgili silüetlere karşı iç ofislerin sanatsal fotoğrafları vardı. Jane, Rosen firmasının web sitesinin şıklığın timsali olduğunu düşünmüştü, ancak bunun yanında, stok fotoğrafları ve kısıtlı ton ve yazı tipi olumlu bir şekilde dandik görünüyordu. Pazarlama ekibinin bu tür firma web sitelerinden haberdar olup olmadığını merak etti. Sadece üç ay sonra aptalca bulduğu bir firma adına savunmaya geçmek mümkün müydü?

Evdeyken bunu aklından çıkardı. Bir kez olsun sekizden önce evde olmanın avantajını kullanma zamanı gelmişti.

Yeni keşfettiği servetinin yol açabileceği her türlü savurganlığa karşı direnmeye devam ederken, kendisiyle yaptığı uzun bir tartışmadan sonra, yatak odasının duvarlarını boyamaya izin verilebileceğini kabul etti. O parlak kırmızı halı, taşındığından beri birlikte yaşadığı kahverengimsi beyaz duvarları utandırıyor. Geçen hafta sonu YouTube'da ev dekorasyonu ve boya nasıl yapılır videolarını ve bloglarını izledikten sonra hırdavatçıya gitmiş ve burada ucuz bir güneşli sarı boya ile rulo, bant, damla bezleri ve astarları dikkatle seçmişti. Ardından, endüstriyel düzeyde çeşitli tutkal tüplerinin bulunduğu başka bir koridora saptı; Lamba parçaları hala masasının altında saklı bir karton kutuda toplanıyordu.

Bu gece, süpürgelikleri ve tavanı bantlamayı bitirmek istiyordu. Önümüzdeki hafta sonuna kadar belki yatağını ve tek şifonyerini odanın ortasına sürükleyebilir ve gerçekten boyamaya başlayabilirdi. Mutfak lavabosunun üzerinde sandviçini yerken, tezgâhın üzerinde yıllar önce ilk temizlik denemesinden kalma çamaşır suyu lekesine baktı ve bunun yeni projesinin başarısına dair uğursuz bir işaret olmamasını umdu.

Neden Kaliforniyalı bir avukattan korksun ki?

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Ertesi sabah, Bay Rosen her zamanki dönmüş görünüyordu.

, Jane bir kitap yığınının devirdiğinde küfretti ve devirdi.
bir ortaklar toplantısını kaçırdığını bildirdi.

Ama bunun dışında iyi görünüyordu. Dünkü gizemli telefon görüşmesinden ya da bunun onu neden bu kadar üzdüğünden hiç bahsetmedi.

Meraklı hissetmemeye çalışan Jane, masa telefonu geçmişinden numaraya tekrar baktı. Eğer Bay Rosen dün gece o gittikten sonra onu tekrar aradıysa, uzun mesafeli arama yapması gerekecekti. Şehirlerarası numaralar için yapılan harcamaların kodlanması gerekiyordu, böylece ilgili dosyaya veya müşteriye ya da kişisel bir görüşme ise ortağın gider hesabına yansıtılabiliyordu. Jane, her ayın sonunda muhasebe ile mutabakat sağlamak için bu tür kodlardan oluşan bir Excel sayfası tutuyordu.

Bay Rosen'ın giden telefon görüşmelerini takip eden zaman tutucu uygulamasını çıkardı ve kontrol etti: Kaliforniya'daki numarayı dün gece saat sekizde, yani yerel saatle akşam beşte aramıştı. Bununla ilişkili kod BW 5232-8 olarak girilmişti. Hah. Bunu bilmiyordu.

Excel sayfasına baktı. Kod oradaydı, siyah beyazdı, ancak bir tanımlayıcının olması gereken yer boştu.

Daha meraklı ve daha meraklı.

Bir avukatın işiyle ilgili her Word belgesini, e-postayı, memorandumunu veya Excel dosyasını karmaşık ve labirent gibi bir organizasyon sistemiyle içeren belge yönetim sistemini açtı. Diğer asistanlar buna DM kısaltmasıyla hitap ediyorlardı. Bay Rosen ona "şeytani efendimiz" diyordu.

Jane, asistan şifresini girerek Mr. Rosen'in dosyaları ve arama çubuğuna BW 5232-8 yazdım.

Ve . . . boş çıktı. *Ne boşluğu?* Hayır, tamamen boş değil; mesaj kutusuna tıkladı.

Bu dosya E. W. Rosen'in emriyle kısıtlanmıştır.

Jane sandalyesinde arkasına yaslandı, afallamıştı. Bay Rosen'ın işinin hiçbir köşesi ona yasak değildi, Ekim ayında onun görünmez bir testini geçip layık görüldüğünden beri. Yani, layık gibi.

Bunu kilitlemesi tuhaf görünüyordu. DM'de kısıtlama hatlarına rastlamak duyulmamış bir şey değildi. Şirkette o kadar çok avukat o kadar çok şey üzerinde çalışıyordu ki, bazen davalar ve müvekkiller arasında çakışma oluyor, iki ekip diğerinin yasal olarak görmesine izin verilmeyen bir şey üzerinde çalışıyordu. Bu gibi durumlarda hem DM'de hem de kayıtlarda kısıtlamalar getiriliyordu; toplantı salonlarındaki tüm toplantılar koridorun karşı uçlarında yapılmak zorundaydı ve kağıtlar ortaya konduğunda kapılar kilitleniyordu; resepsiyon görevlisi de trafik polisi gibi çalışarak müvekkillerle gidip gelirken kimsenin diğeriyle karşılaşmamasını sağlıyordu. Avukatlar buna "etik duvar" adını verdiler ve bu konuda yetkililer tarafından düzenli olarak denetlendiler.

Ama Jane, Bay Rosen'ın üzerinde çalıştığı her davayı biliyordu ve böyle bir duvarı hak edecek hiçbir davası yoktu. Kimsenin göremeyeceği kadar özel olan neydi? Her zaman kararlılıkla gitmeyi reddettiği DM'ye bulaşmasını gerektirecek kadar önemli olan neydi?

"Raine!" Onun sesiyle sıçradı ve tarayıcıyı hızla .
Neden kendini suçlu hissediyordu? Ona sorabilirdi.

"Raine," diye bağırdı kendi ofisinden onun masasına doğru geçerken. "Öğle yemeği için aç mısın? Gerry bugün şehirde. Öğle yemeğini National Club'da yiyebileceğimizi düşündüm."

Gerry, Bay Street'in birkaç metro durağı kuzeyindeki Osgoode Hall Hukuk Fakültesi'nde hâlâ ara sıra ders veren, yarı emekli bir hukuk profesörü olan Profesör Gerald Graham'dı. Bazen şirkete danışmanlık yapıyordu ama Bay Rosen ile ilişkisi bundan çok daha derinlere uzanıyordu. Bay Rosen'a "Eddy" diyordu, onu çocukluğundan beri tanıyordu ve ona neredeyse

babacan bir nezaket. Gerry etraftayken kesinlikle çok daha az olmasına rağmen, onun patlamalarından en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibiydi; Bay Rosen daha mutlu, biraz daha sakin, sıcak ve dostça gülümsüyor ve Gerry onu övdüğünde onun onayının tadını çıkarıyor gibiydi.

Jane gizliden gizliye ona hayrandı. Her zaman papyon ve yelek giyerdi ve tavırları da kıyafetlerinin çağrıştırdığı kadar nazik ve modası geçmişti. Jane yine sıkıcı bir toplantıda yöneticilik yaparken tanışmışlardı. Gerry önce onun sandalyesini çekmiş, sonra da toplantı sona erdiğinde Jane'in toplaması için özeti dikkatsizce masaya fırlatan genç bir stajyer avukata ters ters bakmıştı. Profesör Graham'ın hukuk camiasında öyle bir yeri vardı ki, bu bakış diğer herkesin özür dilemesini ve belgeleri daha dikkatli bir şekilde teslim etmesini sağlamaya yetmişti.

Ofise geldiği birkaç seferde, sohbet etmek ve gününün nasıl geçtiğini sormak için durmuştu. Pek çok müşteri ve ortak ona bir dosya dolabından daha duyarlı değilmiş gibi bakıyordu. Ona her zaman "canım" diye hitap ederdi; insan kaynaklarından Diane bir keresinde buna kulak misafiri olmuş ve o gün asansörde "eski dünya cinsiyetçi saçmalığı" olarak yorumlamıştı. Jane, nezaketin nezaket olduğunu ve siyaseten doğru dilin de aynı şekilde kaba bir insanı gizleyebileceğini söylemişti. Diane burnunu çekmiş ve telefonuna geri dönmüştü.

Gerry'nin bugün geleceğini duymak çok güzeldi.

"Size National Club'da öğle yemeği rezervasyonu yapmamı ister misiniz?"

"Hayır, National Club'da öğle yemeği için bize katılmanı istiyorum. Ama aynı zamanda, evet, rezervasyonu da yapabilir misiniz?"

Bu onu kısa kesti.

"Neden davet edildim? İşle ilgili bir toplantı mı?"

Bay Rosen ona sanki çok değerliymiş gibi gülümsedi. "Elbette, öyle diyelim. Not defterini ve kalemmini getir. Ama ayrıca Gerry senden hoşlanıyor ve öğle yemeğini onu sadece bana ve benim atıp tutmalarına maruz bırakmadan yemek güzel olacak. İkimize de bir iyilik yap ve sohbeti biraz çeşitlendir. Ayrıca, sen hiç Ulusal Kulüp'e girmedi. Kadınların ancak 1992'den sonra üye olabildiklerini biliyor muydun?"

"Bu beni gitmek istememe neden olmuyor."

Güldü. "Bayılacaksınız. Süper tarihi. Hadi bir otuzluk yapalım." "Bay Rosen . . ." Jane'in öğle yemeğine davet edilmesinden memnun olduğu gibi Gerry (bu fikir kesinlikle Bay Rosen'ın rastgele fevri ruh hallerinden biriydi; pek çok asistanın bu tür toplantılara katılmasına izin verilmezdi, her ne kadar Adele, Bay Breck ile uzun süredir çalıştığı için bazen hem hem de müşterileri tarafından eşitliğe yakın bir şekilde muamele görse de), Jane hala BW 5232-8 kodunun gizemine takılmıştı. "Bay Rosen, BW 5232-8 hangi müşteri?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu, ancak bir sonraki anda onu geri kazandı. "Bu ne şimdi? BMW MI?"

"BW 5232-8. Timekeeper uygulamanızda ve DM'de var, ancak tanımlayıcı yok ve bununla ilgili hiçbir şeye erişemiyorum. Bir müşteri için mi?"

"Madam Raine, her şeyin sizin sihirli dokunuşunuzla mükemmel bir şekilde organize edilmesine gerek yok. Bu özel bir konu. BW 5232-8'i rahat bırakın, tamam mı? Bu sizi ilgilendirmez."

"Demek artık 'Madam Raine' oldum, öyle mi?" Jane kuru bir sesle, onun dostça tonuna rağmen geri çekilmesi gerektiğini hemen hissettiğini söyledi.

"Bayan Raine, o zaman. Bayan Jane Raine. Hey, adının kafiyeli olduğunu biliyor muydun?"

"Gerçekten mi? Hiç fark etmemiştim."

"Pekâlâ, Madam Sarcasm, tam adınız nedir? Göbek adınız?"

"Neden göbek adıma ihtiyacın var?"

"Ben yaramaz ve çekiciyim."

"Sinir bozucu ve meraklı." Sırıttı. Jane konuşmayı başka bir yöne çektiği için memnun olduğunu anlayabiliyordu. "Git . Yapmam gereken bir rezervasyon var. Yoksa Profesör Graham'a yaramazlık yaptığını söylerim."

"Hayır, gerek yok. Zaten seni benden daha çok seviyor." Bu durumdan memnun görünüyordu ve elleri cebinde ıslık çalarak uzaklaştı.

- - -

Bay Rosen'in incelenmiş ve onaylanmış bir üyesi olduğu Ulusal Kulüp, yükselen iki modern binanın arasına sıkışmış bir şekilde birdenbire ortaya çıktı.

binalar, zamanın unuttuğu bir şey gibi. Jane ister istemez Harry Potter'ın büyülü eski büyücülük binalarının günümüz Londra'sında gizemli bir şekilde yükseldiği Diagon Yolu'nu hatırladı.

En fazla dört katlı, kırmızı tuğlalı ve beyaz sütunlu bir Gürcü binasıydı; gömme, beyaz çerçeveli pencereleri ve ön kapıya giden kısa ferforje demir kapılarla çevrili taş basamakları vardı.

İçeri girer girmez Jane hemen rahatladı. Şirketin dekoru gibi mermer kaplı bir zenginlik ya da Bay Rosen'ın sık sık gittiği ve internette fotoğraflarını arattığında gördüğü diğer öğle yemeği mekânları gibi şık ve modern bir ortam bekliyordu. Örneğin Canoe adlı restoran, yakındaki bir kulenin çatı katında yer alıyordu ve her masadan Ontario Gölü'nün muhteşem manzarası ve lüks minimalist bir dekoru vardı.

Ama Ulusal Kulüp rahat ve sıkışık. Elbette biraz ihtişamını koruyordu, ancak farklı bir döneme aitti, uzun süredir solmaya başlamış bir döneme.

Ön odada Kasım soğukunda kükreyen devasa bir şömine vardı. Çizik pirinç çivilerle süslenmiş bordo deri döşemeli koltuklar etrafa dağılmış bir şekilde duruyordu, yüzeyleri eskimiş ve çatlamıştı. Koyu renkli ahşap bir bar odanın bir tarafını boydan boya kaplıyordu ve yakınlarda çay için bir şeyler konulmuş alçak bir masa vardı. Duvarlar ahşap panellerden oluşuyordu ve ayakların altında ince, desenli kırmızı bir halı seriliydi. Sokağa bakan pencereler buğulu ve çarpıktı, baklava dilimlerinde kurşun borularla ikiye bölünmüştü. Yakınlarda bir yerde bir saat tik tak ediyordu ve ön salonun bir köşesinde, aslında bir bölmeden başka bir şey olmayan bir yere yerleşmiş olan resepsiyonist, Bay Rosen ve Jane'e dostça gülümsedi.

"Profesör Graham zaten burada. Yukarı çıkın."

Bay Rosen, Jane'e elini uzatarak binanın içinde tembelce kıvrılan geniş ahşap merdivenden yukarı çıkmasını istedi. Jane, babasının ders verdiği eski binayı hatırladı. 1800'lü yıllardan kalma bu büyük bina, yüzyıllar boyunca öğrenciler tarafından yumuşatılmış ve perişan bir hale getirilmişti.

Merdivenleri çıkarken Bay Rosen, "1896'dan beri bu binadalar," mırıldanarak Jane'in izlenimini doğruladı. Bu durum Jane'in kendini rahat hissetmesine neden oldu ama biraz da evini özlemesine yol açtı, bir bakıma çok yakından incelemek istemedi.

Küçük bistro tarzı yemek salonu dördüncü kattaydı ve oraya vardıklarında Jane topuklu ayakkabılarıyla merdiven çıkmaktan sallanmaya başlamıştı. Birinci katta eski bir asansör vardı ama o da Jane'in rahatça binebileceği bir şeyden çok bir kalıntıya benziyordu.

Profesör Graham bir masada oturmuş, tamamen rahat bir şekilde gazete okuyordu. Onlara güler yüzle gülümsedi ve Jane'in sandalyesini çekmek için ayağa kalktı.

"Merhaba, merhaba canım, ne güzel bir ikram. Şuradaki genç adam da bana bugün çok güzel bir somon spesiyalleri olduğunu söylüyordu."

Tekrar oturdu ve babacan bir tavırla Bay Rosen'in elinin arkasını sıvazladı. "Meşgul müsünüz?"

"Her zaman."

"Aferin oğlum. Şimdi, şu somona ne dersin? Hayır, sana sormuyorum Eddy. Denizden çıkarılan her şeyi yiyeceğini biliyorum."

Öğle yemeği keyifli geçti. Çok keyifli. Bu da sürpriz oldu: Jane, notlarını çıkarması gereken bir iş konuşulmasını bekleyerek bekliyordu ve bu ortaya çıkmayınca, orada işi olmayan ve sohbe katılmayan üçüncü bir tekerlek gibi garip bir davetsiz misafir olacağından endişelendi, ancak bunun yerine sohbet sorunsuz bir şekilde ilerledi. Profesör Graham Viktoryen tavırlarıyla düşünceli ve nazik olmanın ötesindeydi; pek çok konuda uzmandı ve mükemmel bir hikaye anlatıcısıydı ve öğrencilerinin hikayeleriyle Jane'i güldürmeye devam etti. Ayrıca ona kendisiyle ilgili nazik sorular da sordu - Jane bunun sadece ona konuşma şansı vermek için olup olmadığından emin değildi; sanki onu gerçekten tanımaya çalışıyor gibiydi, ama neden? - ve cevap verirken en ufak bir rahatsızlık gösterdiğinde nazikçe geri çekildi.

"Fort Knox, bu." Bay Rosen gözlerini devirdi. "Hiçbir şeyi ele vermiyor. Hâlâ tam adını öğrenmeye çalışıyorum."

Profesör Graham kuru bir sesle, "Düzenli olarak kavga eden, tehditler savuran ve Twitter'da iptal edilmenize neden olacak şeyler söyleyen ve yapan bir adam için asistanınızın sağduyulu olması muhtemelen çok değerlidir," dedi.

"Gerry, iptal kültürünün ne olduğunu biliyor musun? Aman Tanrım, sen ve eski kemiklerin Twitter'da mısınız?"

Muhallebili melek pastası ve Ontario çileklerinden oluşan tatlının ardından Bay Rosen bir telefon görüşmesi yapmak üzere uzaklaştı. Cep telefonu görüşmelerine sadece kulübün belirlenmiş alanlarında izin veriliyordu.

Profesör Graham sandalyesinde arkasına yaslandı ve parıldayan gözlerini hayırsever bir kurnazlık havasıyla Jane'e çevirdi.

"Umarım seni çok ." Jane usulca gülümsedi ve başını salladı.

"Peki ya şirketteki hayat, diğer çalışanlar? Herkes oyun alanında iyi oynuyor mu? Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum; profesör olmadan önce o firmalardan birinde çalışmıştım; hatta sizin firmanızda çalışmıştım."

"Rosen, Haythe & Thornfield'da mı çalıştınız?"

"Evet, genç bir adamken yaptım. Bana göre olmadığını anladım ve öğretmenliğe başladım. Gerçi orada on yıl kadar kaldım. Eddy'nin babasıyla arkadaştık. Eddy'yi çocukluğundan beri tanırım."

Büyüleyiciydi. Ve aralarındaki ilişkinin pek çok yönünü açıklıyordu. Sonra Jane, Adele'in Bay Rosen'in babasının iyi bir adam olmadığı konusunda söylediklerini hatırladı.

"Babası hakkında konuşmaz." Bay Rosen'in insanlara yaptığı gibi, onu yemlediğini fark etti ve Gerry de bunu biliyor gibiydi ama ona ayak uydurdu.

"Hayır. Yapmazdı. Eddy ve annesiyle görüşmeye devam ettim -her iki ebeveyni de vefat etti- ama babasıyla olan arkadaşlığım başladıktan kısa bir süre sonra sona erdi. O iyi bir adam değildi."

Bay Rosen hastanelerden ve aile içi şiddetten söz ettiğinde, Jane açıklanamaz bir şekilde, Lamp'in kırıldığı gece içinden geçen acıyı hatırladı. Bu hiçbir şey değildi, sadece bir histi; gerçeklere dayanmıyordu ve bunu bu adamdan isteyemezdi, bu çok kişiseldi ...

Profesör Graham'ın gözleri, sanki bir kitaptan satırlar okuyormuşçasına onun yüzünde gidip geliyordu. Yüz ifadesi alışılmadık derecede ciddiye.

"Eddy sevimli bir delikanlıydı, çok zekiydi ve annesi de hoş bir hanımefendiydi. Rosedale'de benim ve karımın birkaç blok ötesinde yaşarlardı."

Rosedale, Toronto'nun kuzeyinde eski ama gösterişsiz bir semtti.

"Biraz daha büyüdüğünde bazen okuldan sonra bize gelir ya da ofiste takılıp babasını beklerdi. Eşimle ben taşındıktan ve Eddy üniversiteye başladıktan sonra da görüşmeye devam ettik." İçini çekti. "Ev hayatlarının nasıl olduğunu bilmiyorum Jane. El sıkıştığım bir adam hakkında en kötüsünü düşünmek istemem ama ofiste Julian Rosen ile çalıştım ve birkaç yıl sonra bu kadarı yetti. Eddy onun gibi değil, biliyorsun. O iyi bir adam."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordu Jane. "Yani, minnettarım ama ben sadece onun asistanıyım."

Gülümsedi. "Çocuğu seviyorum ama bazı şeyleri tersinden yapıyor."

Ne?

"Yani bu bitti ve bitti!" Bay Rosen geri gelmişti ve daha fazla konuşmak mümkün değildi. "Tatlıyı kaçırdım mı?"

- - -

Vedalaştıklarında hafiften yağmur yağıyordu ve Jane kaşlarını çatarak rimelini düşündü.

Bay Rosen, "Hadi, PATH'e binelim," dedi.

"Bu binaya da mı ? Nereye? Ben görmedim."

"Tabii ki . Bu çok büyük bir sır ve ayrıca PATH'de çok kötüsün. Cidden, oraya gideceğini her söylediğinde seni bir daha göremeyeceğimizden ve bir arama ekibi göndermek zorunda kalacağımdan endişeleniyorum."

Jane kaşlarını çattı ve o güldü. Binanın alt katlarına inen bir merdivenden indiler, bazı toplantı odalarını ve tuvaletleri geçtiler ve

Sonra birkaç basamak daha inerek ahşap panelli duvarları ve kırmızı halısı olan uzun, boş bir koridora girdiler. Bu çok uzun koridorun sonunda ağır ahşap bir kapı vardı ve bu kapıdan gözlerini kırıştırarak kalabalık YOL'un modern ışıltısına çıktılar. Jane arkasına döndü, yarı yarıya kapının kaybolmasını bekliyordu. Kapı hâlâ oradaydı, ama bir sütunun arkasına gizlenmişti; eskimiş ahşap çerçevesi, tıpkı cadde katındaki kulübün cephesi gibi, çevresiyle bir anomaliydi.

Lanet olası Diagon Yolu. Jane gülümsedi. Bay Rosen haklıydı; Ulusal Kulüp'ü seviyordu.

Ofise dönerken, Bay Rosen kızın göbek adını tahmin etmeye çalışarak sohbetlerine devam etti.

"Eleanor mu? Hayır. Apple gibi tuhaf ve şöhret delisi bir şey mi? Applonia?"

"Bu bir isim mi ki?"

"Benzersiz olma arayışındaki insanların çocuklarına ne isim verdiklerini bilerseniz şaşırırsınız."

Kaplumbağa kabuğu tasarımlı gözlük, birlikte içeri girdiklerinde bitmek bilmeyen daktilosunda durakladı ve onlara şaşkınlıkla baktı. Jane nedenini bilmiyordu. Merdivenlerden geçen iki ortak da Jane ve Bay Rosen yanlarından geçerken konuşmalarına ara verdiler, Bay Rosen hâlâ Jane'i nazıkçe azarlıyordu. Jane'in omurgasında bir parça mahcubiyet belirdi. Bakışlara neden olacak ne yaptıklarını bilmiyordu ama bundan hoş olmayan bir şey çıkacağından emindi.

- - -

İki gün sonra, hoş olmayan bir şey ortaya çıktı, ancak bu diğer şirket üyelerinden değildi.

"Seni Google'da arattım, biliyorsun," dedi Bay Rosen bir sabah, Jane bir notu düzeltirken ofisinde otururlarken. Sinsi görünüyordu. "Zekice davrandım ve nedenini öğrenmek üzeresin" diyen yüz ifadesiydi bu. Jane bu suratı karşı tarafın avukatıyla toplantı odasında kapışırken çok görmüştü.

"Ne?"

"Seni Google'da arattım. Jane Raine. Babanın ölüm ilanını buldum. 'Profesör Joseph Raine, kalp yetmezliğinden erken öldü. Geride bir kız çocuğu bıraktı, Jane Raine, 13 yaşında. "

Jane kıpırdamadan ona baktı.

"Neden bana babanın Profesör Raine olduğunu söylemedin?" Sanki bu, kızın dikkatsizce atladığı sıradan bir sohbet ayrıntısıymış gibi neşeyle devam etti. "Tanrım, baban çok ünlüydü. Zeki ve ünlü. Herkes onun kitaplarını okuyor. Sen zeki bir kadınsın, belli ki onun beyin gücünün bir kısmını almışsın, kim bilir ne kadarını -bazen o kadar sessizsin ki seni okumakta güçlük çekiyorum- peki yaşamak için benden ne bok yiyorsun?"

Cesaret verici bir şekilde gülümsedi ama gülümsemesi çabucak soldu. Jane büyük bir utançla gözlerinin yaşardığını fark etti. *Tanrım, şimdi mi, şimdi mi sinir krizi geçiriyorum? Hayır.*

Dudakları titredi. Ağlamayacaktı. Kesinlikle, kesinlikle ağlamayacaktı. Sulu bir bakış atmayı başardı ama bunu sürdürmedi, topuklarının üzerinde döndü ve olabildiğince sakın bir şekilde masasına doğru kaçtı.

Kabininin yarı mahremiyetinde derin sakinleştirici nefesler aldı. Şu ana odaklan, işine odaklan. Bay Rosen'ın e-postaları yığılıyordu. Temizlenmeleri gerekiyordu.

Jane zihninin başka düşüncelere kaymasına izin vermeyerek bir saatten fazla bir süre özenle işinin başında çalıştı. Bay Rosen sessizce bir toplantıya gitti (ona katılması gerektiğini hatırlatmadı, çünkü bir sabah için onunla yeterince uğraşmıştı, teşekkür ederim ve bu yüzden gitmeyi hatırlamasına oldukça şaşırdı) ve sonra sessizce ofisine döndü. Onu bir kez bile rahatsız etmedi.

Sinirli hissetmeye başladığında öğleden sonra geç saatlerdi. Bütün günü kaçarak, donup kalarak, her zamanki böğürme ve dırdır akışlarında olmayarak geçirmişlerdi. Bu durum onu sinirlendirmeye başlamıştı. Tam artık dayanamayacağına, pes etmesi ve ilk çatlayan olması gerektiğine karar vermişti ki, adam nihayet yaklaştı.

Kabinin duvarına hafifçe vurdu (bu bir ilkti. hiç çalmamıştı. Jane'in yüzde doksan emin olduğu bir şey vardı.

ortağına haksız fiil hukuku hakkında atıp tutmak için bir tuvalet kabinine dalması tamamen doğrudu) karşısındaki sandalyeye oturmadan önce. Hâlâ ona kızgındı, hâlâ kendi tepkisinden utanıyordu ve bu yüzden gözlerini masadan ayırmıyordu. Adam sabırla bekledi. *Bütün gün göz teması kurmayı reddedebilirim dostum.*

"Raine."

Lanet olsun.

Başını kaldırdı ve adamın yüzündeki ifadeden etkilendi. Daha önce onda hiç görmediği bir ifadeydi bu. Pişmanlık. Utanç. Pişmanlık. Sanki farkında olmadan bir köpek yavrusuna saldırmış ve onu tekmelemiş de bunu şimdi fark etmiş gibiydi. Jane bunu ironik buluyordu çünkü resepsiyondaki kadınlar onun boş zamanlarında köpek yavrularını tekmeleyebildiğine ve muhtemelen tekmelediğine dair uzun süredir devam eden bir şaka yapıyorlardı.

"Raine, ben ..." Tereddüt etti, dudaklarını ıslattı ve tekrar denerdi. "Raine. Özür dilerim." Kendinden hiç bu kadar emin görünmemişti. "Bu benim için tarif edilemeyecek kadar kaba ve inanılmaz derecede duyarsızcaydı. Babanın ölümünü hafife aldığıma inanamıyorum. Burada yaptığınız işi aşağıladığıma. Bu tam da her zaman nefret ettiğim türden ayrıcalıklı zengin çocuk davranışydı ve ben de gidip bunu yaptım." Derin olmayan bir nefes aldı ve devam etti. "Sen . . . harika bir asistansın. En iyisisin. Senden başka kim bana bu kadar uzun süre katlanabilirdi ki?" Sırıltma çabası, mizah düz düştüğünde yüzünü buruşturmaya dönüştü. "Geçmişini araştırmaya ya da kişisel bilgilerine bu kadar saygısızca davranmaya hakkım yoktu. Ve ben Özür dilerim."

Bitirdiğinde, onun yanıtını bekledi ama Jane sessiz kaldı. Adamın özüünden etkilenmiş, bir özür almış olmanın şokuyla onu affetme dürtüsüyle savaşıyordu. Ama bu çok zordu. Kaybolmuş küçük bir çocuk gibi görünüyordu. "Jane, benim bir pislik olduğumu biliyorsun, değil mi? *Ben* de affedilmeyi hak etmeyen bir pislik olduğumu biliyorum... ama yine de beni affeder misin lütfen?"

Çok samimiydi.

Jane sonunda, "Sen ... pislğin tekisin," dedi ve onun irkilmesini izledi, "ama seni affediyorum."

Rahatlayarak nefes verdi ve ona tereddütlü bir gülümseme verdi.

Jane dikkatini dağıtmak ve anın giderek artan samimiyetini kırmak için masasındaki kâğıtları hızlıca karıştırdı. "Biz iyiyiz. Yani artık

Şimdi ofisinize dönün." En iyisi onun bu kadar kolay paçayı kurtarmasına izin vermemekti. Ve bunu sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Onun kovulmasını başıyla onayladı ve gitmek için ayağa kalktı.

"Neden beni Google'da aratıyordun ki?" diye sordu kendini tutamayarak.

Acı acı gülümsedi. "Sana söylemiştim: Seni okumakta zorlanıyorum. Sen bir gizemsin. Kim olduğunu, nereden geldiğini, bir gün buraya gelip bana kahve fırlatmadan ve benim düzgün ama esprili asistanım olmadan önce neler yaptığını bilmek istiyordum..."

"Ben sana kahve fırlatmadım; makineyi sen kırdın..."

". . . Merak ettim. Ama bir dahaki sefere bilginin sizden gelmesini bekleyeceğim. Bana güvenmeniz için iyi fikrinizi kazanmak zorundayım. Zaten bu yöntemi Google'a tercih ederim."

Koridorda geri döndü ve Jane'i bu son cümleyi düşünmek zorunda bıraktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

O gece evde, pelüş kırmızı halılı güneşli sarı yatak odasında Jane oturdu ve yıllardır düşünmediği şeyleri düşündü.

Jane Raine'in yaşam standardı o kadar uzun süredir sadece "hayatta kalmak" olmuştu ki, bazen daha öncesini hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Ama daha önce de bir zamanlar vardı.

Profesör Joseph Raine seçkin bir akademisyendi. İnsanlar onun bir kızı ve pek çok kitabı olduğunu ve ikisi arasındaki farkı ayırt edemediğini hoşlanırdı. Kızını seviyordu, ama ebeveynliğe de akademik uğraşlarına yaklaştığı gibi yaklaşıyordu: şefkatle, tam bir özümsemeyle, hatta parlak bir zekayla, ama sadece gerçekliğe dair dağınık bir farkındalıkla. Böylece küçük Jane tıpkı kitaplarda olduğu gibi üniversitede yaşadı ve hayranlık ve sevgi dolu babası ona evde eğitim verdi.

Ve sonra Profesör Raine öldü. O kadar hızlı ve o kadar sessizdi ki, nefes alıp vermeyi ihmal etmek gibiydi. Ve gerçek dünya Jane için geldi.

Fakülte Dekan Richards'ın daha uzun süreli ve kalıcı bir hastalığı tercih edebileceğini fısıldadı. Acı verici bir şey değil, ama işlerini düzene sokmak için yeterli zaman. Ortada ne bir vasiyetname, ne atanmış bir vasiyetçi, ne son kitabının satışından elde edilen küçük bir birikim dışında (Jane'in on sekiz yaşındayken çoğunlukla ilk ve son ayın kira depozitosu için kullandığı) para, ne de çocuğunun vasiliği konusunda herhangi bir talimat vardı. Raine'in işlerini en yakından bilen kişi ve dekan olarak, bu karmaşanın yürütücüsü oydu.

Jane, cenazeden sonra üniversitenin ana binasının doğu kanadında bulunan kişisel çalışma odasında durduğunu hatırlıyordu. Koyu meşe ağacından yapılmıştı.

Dairesel şekilli, panelli bir odaydı ve duvarların, ağır kitaplıkların ve geniş cumbalı pencerenin zenginliği, çatlak muşamba zeminin görüntüsünü neredeyse bastırabilirdi. Dekan ona bakarken kel kafasını ovuşturuyor ve viskisine özlemle bakıyordu.

Jane'e babasının büyük bir adam olduğunu, parlak zekasının ve parlak çalışmalarının korunması, ölümsüzleştirilmesi gerektiğini anlattı. Ölümünün ardından onun mirasına sahip çıkmaları gerekiyordu. Sanki bu işte beraberlermiş gibi konuşmuştu. Ama Jane toplantının geri kalanının kendisiyle pek ilgisi olmadığını fark etti, daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi, yapılması gerekenlerin bir listesini çıkarıyordu. Babasının da benzer bir kendi kendine konuşma alışkanlığı vardı. İlk mesele, ana avludaki hangi bankın Profesör Raine'in anısına adanması gerektiği idi. Daha sonra, kitaplarının ciltli kopyalarının ana kütüphanede onurlu bir konuma yerleştirilmesini kimin ayarlayacağıydı. Üçüncüsü, Raine'in belgeleri üzerinde kim hak iddia edebilirdi? Son olarak, ve belki de bu ilk sırada gelmeliydi, Jane ile ne yapmalı?

Jane'in annesi Jane doğduktan kısa bir süre sonra ölmüştü ve Jane, profesörün kendisine bir eş kazandıran o kısa dış dünya gezintisinden kalan tek hatıraydı. Hiçbir akrabasının öne çıkması mümkün değildi. Onunla birlikte ders veren meslektaşlarından başka arkadaşı yoktu ve onların da ya kendi çocukları vardı ya da yaşlı, yalnız ve bakıma muhtaç durumdaydılar. On üç yaşındaki genç bir kızın bakımını üstlenmeye kesinlikle uygun değillerdi. Dekan Richards, kızın tekrar ofisinde olduğunu fark ettiğinde ona böyle söylemişti.

Bu son açıklamasında özür dileyen bir eğim vardı ama yine de mantıklı davranan bir adam havası taşıyordu ve elbette kız kararının gerekliliğini anlayacaktı. Konuşurken kamburunu çıkarmış, çocuk olamayacak kadar uzun ama bir yetiştikten birkaç santim kısa olan kızla göz hizasına gelmeye çalışıyordu. "Özür dilerim Jane," diye bitirdi sözlerini. Jane Raine, üniversiteden uzaklaştırılacağını ve koruyucu aile yanına yerleştirileceğini böyle öğrendi.

Herkes bunun korkunç olduğu konusunda hemfikirdi, ama daha da önemlisi, herkes yapılacak bir şey olmadığı konusunda hemfikirdi ve parmak sandviçlerle avunuyor, Raine'in son dersiyle ilgili notlarını karşılaştırıyorlardı.

cenazede birbirine karıştı. Cenaze töreninde herkes Jane'e sarıldı ve kimse ona bakmazken, evi yöneten kadın kulağına hızlı hızlı fısıldayarak telaşlandı.

"Şimdi tatlım, büyük bir kız gibi davranmalı ve cesur bir yüz takınmalıyız. Sana başsağlığı dileyen herkese 'teşekkür ederim' diyeceksin ve tabutun yanında durduğundan emin olacaksın - tabutun başında, ayaklarının olduğu yerde değil. Neyin yanında? Eğer kapalı bir tabutsa, hangi ucun hangisi olduğunu anlayamaman benim suçum değil. Törene başlamaya hazır olana kadar daha çok çiçek olan tarafta dur. Çiçeklere burun kıvrırma; onlar babanla ilgilenen insanlardan geliyor ve onlar da, ah ... neyse, boş ver; sadece burnunu öyle kırıştırma ve elbiseni çekiştirme. Siyah olması kırıksıklıkları göstermeyeceği anlamına gelmez. Tamam, şimdi çenenizi kaldırın ve Profesör Patrick'in elini sıkıştırdığınızdan emin olun - Allah Allah, adam gibi bir kravat bulamadı mı? Bu sadece bir yetişkin gibi elini sıkma. Babamızın bizimle gurur duymasını istiyoruz, değil mi?"

Kampüs dışındaki dünyayla ilk karşılaşmaları umut verici değildi ve bunu takip eden hiçbir şey bu kuşkuyla doğrulamadı. Daha sonraki yıllarda, Jane bakımda geçirdiği zamanı düşündüğü nadir durumlarda, kendine o kadar da kötü olmadığını, sistemdeki diğer çocukların çok daha kötü şeyler yaşadığını söylerdi. Taciz edilmediğini, dövülmediğini ya da istismara uğramadığını. Teknik olarak aç kalmamıştı, ancak hiç *doyduğunu* hatırlamıyordu; bakıcı çocuk diyeti çoğunlukla kutudan çıkan makarna ve peynirden oluşuyordu. Koruyucu ailelerin bazıları gerçekten iyi insanlardı: emekli öğretmenler, Samaritanlar ya da dindar çiftler. Birçoğu ise değildi.

Bazen daha keskin anılar devreye giriyordu. Hiçbir zaman yeterli miktarda şampuan ya da sabun olmadığı için saçları asla tam olarak temiz değildi, kıyafetleri asla tam olarak temiz değildi; okula giderken her aynı eski püskü şeyi giyiyordu. Hiçbir zaman yeterli kışlık kıyafet olmadığı için bahar gelene kadar hep üşüyor ve üşütüyordu. Okul gezileri için, sinemaya gitmek için, arkadaşlarıyla dondurma yemek için asla yeterli para yoktu, tabii okuldaki herkes bir evlatlık çocuğu bir mil öteden tanırken arkadaş edinmek mümkün olsaydı.

Çok sayıda çocuk, bağırان ve ağlayanlar, grip olan biri, yeni bir eve taşınan biri derken evler birbirine karıştı.

Kirli duvarlar, kirli mobilyalar ve sigara ve ot içen, geceleri erkekleri gizlice içeri sokmaya çalışan ve Jane'i korkutan diğer kızlarla paylaşılan yatak odaları. Halılar her zaman pembenin ya da yeşilin kahverengiye dönüşmüş bir tonundaydı ve yüzeylerine yapışmış cipsler, Pop-Tarts parçaları ve bayat tost kırıntıları nedeniyle ayak sesleri çıtır çıtır geliyordu. Banyo ve mutfak tezgâhları isliydi ve Jane'in en güçlü anısı, neredeyse her eve sinmiş gibi görünen fast-food yağıyla olgunlaşmış bir şeyin kokusuydu.

Yıllarca yağlı saçları, bol kıyafetleri, kot pantolonundaki yemek lekeleri, yapış yapış teni ve ev gibi olgunlaşmış kokusuyla kendini grunge'ın bir parçası olarak hissetti. Kirli tırnakları ve gözlerinin altında torbalar olan gri tonlu bir cildi olduğunu hatırlıyordu ... on altı yaşında ellisine merdiven dayamış, yarı boğulmuş gibi görünen sümüksü bir şeydi. Ağzını kapalı tuttu, gözlerini yere dikti, sınıfın en arkasında oturdu ve okuldan işe, işten eve süzüldü. Sosyal hizmet uzmanının notlarında "Sessiz", "uyumlu" ve "biraz kopuk ama endişe yaratacak bir şey yok. Okul ödevleri kabul edilebilir düzeyde, yarı zamanlı bir işte çalışıyor."

Jane "uyumlu" olup olmadığını hatırlamıyordu; tek hatırlayabildiği kendini çirkin ve aşağılanmış hissettiği ve diğer koruyucu çocuklarla arkadaşlık kurmak istemediğiydi. Onlardan biri olmak istemiyordu. Görünmez olmayı tercih ederdi.

Keder bir tür hissizliğe ve hayatta kalmak için içsel bir pratik içgüdüye dönüşmüştü.

Koruyucu ailedeki o ilk birkaç ay, Jane kendi içinde öfkelenmişti. *Babam nasıl bu kadar saf, bu kadar aptal olabilirdi de beni on üç yıl boyunca şımartmış, yalıtmış ve güvende tutmuş, sonra da ölüp beni hiçbir şeysiz bırakmıştı? Sonsuza dek yaşayacağını, benim için hiç plan yapmak zorunda kalmayacağını mı düşünmüştü? Ben bir çeşit evcil hayvan mıydım? Hani insanlar evlerini taşırlar ve hayvanlara izin verilmeyen bir apartman dairesine taşınırlar, bu yüzden taşınma günü kediye dışarıda bırakırlar ve onlar gittikten sonra kedi mahallede dolaşıp diğer sokak hayvanlarına katılır. Babam -onlardan herhangi biri- beni nasıl korumasız bırakabilirdi? Aylarca kendine işkence etti.*

Acaba on üç değil de beş yaşında olsaydı, olgunlaşmakta olan bir ergen değil de bir çocuk olsaydı, yine de bir kenara atılır mıydı?

Ona öğretilen cimrilik ve sefalet bir lanet gibi üzerine yapışmıştı. Harcama düşüncesinden paniğe benzer bir şeyle azıcık parasını biriktirdi. Koruyucu ailelikten çıkmalı ve kendi başına yaşamaya başlayalı iki yıl olmasına rağmen hâlâ kendine yetecek kadar yiyecek, şampuan ya da sabun bulamıyor, hâlâ çıkmış gibi görünen o gri, yağlı şey olarak varlığını sürdürüyordu. İşe gidip geliyor ve başka hiçbir şey yapmıyordu. Küçük dairesinde, çocuklarla dolu o evlerden sonra sessizliğe ve izolasyona alışamadı, bu yüzden gecenin yarısında korkuyla oturup sesleri dinledi ve her sabah bitkin bir şekilde işe gitti. İşler bir süre böyle devam etti. Sanki koruyucu aile yanında hayatta kalmak onu çok yormuştu ve toparlanmak için zamana ihtiyacı vardı.

Ama iyileştim, diye düşündü Jane ve bu yetersiz başarıdan gurur duymaya çalıştı.

Yalnız yaşamaya alıştı; daha iyi kilitler aldı ve gece boyunca uyumayı öğrendi. Önce dairesini, sonra da kendisini temizledi. Her hafta evini güzelce fırçalama rutinine başladı ve bunun kendisine bir sakinlik ve kontrol hissi verdiğini fark etti. Kıyafetlerinde yemek lekeleri olup olmadığına ve üzerlerine tam oturup oturmadıklarına dikkat etmeyi öğrendi. Saçlarını daha kısa kestirdi, tırnaklarını temizledi, gömleklerini ütiledi. Bu alışkanlıklara geri dönmek zorlu bir mücadeleleydi. Çoğu insanın normal davranışlar olarak kabul ettiği, düzenli olarak duş almak gibi şeyleri yeniden öğrenmesi gerekiyordu. Mutfak tezgâhının bir tarafında çamaşır suyu deneyinden kalan kocaman beyaz leke hâlâ duruyordu. Sağlıklı bir yemek pişirme konusundaki ilk denemeleri neredeyse yangın söndürücüyle son buluyordu. Ve bu kötü anılara kapıyı kesin ve kararlı bir şekilde kapatmıştı. Çabaları sonuç verdi ve sonunda Jane kendini hatırladığı gibi bir şeye benzemeye başladı. Ya da olması gerektiği gibi. Daha tanınabilir bir şeye.

Peki, şimdi kimdi o?

Güneşli sarı yatak odasında oturdu ve o gece hiç uyumadı.

Olaydan sonraki iki gün boyunca Bay Rosen, Jane'in farkına vardığı üzere en iyi davranışını sergiledi. Bağırarak, kapı çarpmak, bir şey fırlatmak yoktu. kalemler veya evraklar ve minimum küfür. Toplantılara zamanında ve hatırlatıcı olmadan gitti. Tek bir kişiyi bile ağlatmadı ve Jane herhangi bir özür notu yazmak zorunda kalmadı. Kahve makinesine sözlü ya da fiziksel olarak saldırmadı. Bu garipliğin üçüncü gününde, koridorda Adele'in yanında oturan ve Jane'in artık dostça ilişkiler kurduğu asistanlardan biri olan Isla, asansörde yalnız kaldıklarında kolundan tuttu ve Bay Rosen'ın kahvesine hangi ilacı karıştırdığını sordu.

"Ne?"

"Cidden, hepimiz yıllardır bunu yapmaktan bahsediyoruz ama lojistiğini çözemedik. Sıvı bir yatıştırıcı gibi kahvenin içinde mi? Yoksa öğütüp fincanın dibine koyduğunuz bir hap gibi mi?"

"Ona ilaç vermiyorum!"

"Tamam, anladım. Makul inkâr edilebilirlik." Asansörden birlikte ofise çıktıklarında göz kırptı.

Jane gözlerini devirdi ve hışımla masasına gitti. Saat 9:00'a kadar bekledi. Bay Rosen içeri girdi, ona sakince günaydın dedi ve ofisine oturdu. Bu kadarı yeterdi. Koridorda yürüdü ve sabah programının yazılı olduğu not defterini masasına vurdu.

"Her ne yapıyorsan, kes . Hemen şimdi." "Ne yapıyorum?"

"Masum rolü yapma. Bu! Bu . . . nazik, kibar ve normal olmak. Bu beni korkutuyor."

"Kibar olamıyor muyum?"

"İnsanlar sana ilaç verdiğimi düşünüyor!" Bunun üzerine homurdandı. "Ben ciddiylim! Az önce bana hap mı yoksa sıvı sakinleştirici mi kullandığımı soruldu!"

Öfkeyle iç çekti. "Ben Sadece deniyorum. Yaramazlık , daha fazla iş aldığımı biliyorum. Sana daha az zorluk çıkarmaya çalışıyorum. Hepsi bu."

"O zaman dur!" Jane haykırdı. "Bundan hoşlanmıyorum!" "Hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu, gerçekten şaşkındı.

Jane sözlerinin gerçekliği karşısında . Bundan hoşlanmamıştı. Elbette, son üç gündür işi daha kolaydı ama aynı zamanda ... sıkıcıydı. Gün, zamanını dolduracak idari görevlerin monotonluğuyla uzayıp gidiyordu. Sanki restorana yeniden gitmiş gibiydi. Eve, cansız ve sessiz bir daireye dönmeden önce aynı görevleri tekrar tekrar yapmanın verdiği sıkıcı his. Bay Rosen'ın yarattığı kaosla başa çıkmak başlarda stresliydi ama sonra heyecan verici olmaya başlamıştı. Hayat renklenmişti. Daha da ötesi, o renkliydi. Daha önce başkalarının ne düşündüğünü bu kadar umursamayan biriyle hiç tanışmamıştı. Bu özgürleştiriciydi. Gürültülü, dağınık ve enerjikti. Canlı, canlandırıcı ve eğlenceliydi. Kafasına beyzbol sopası yemiş gibi patavatsızdı ama dürüsttü, açıktı; ona karşı her zaman nerede durduğunuzu bilirdiniz ve siz de dürüst olabilirsiniz ve karşılığında ne düşündüğünüzü söyleyebilirdiniz. Gülünç denecek kadar inatçıydı. Sinir bozucuydu ama güven vericiydi. Sürekli cansız nesnelerle konuşuyordu: masası, eski düşmanı kahve makinesi ve Lamp (Jane'in masasının altında yavaş bir yeniden yapılanma süreci habersiz, hala yasını tutuyordu. Noel'de ona vermeyi umuyordu). Sevimliydi ve onu güldürüyordu. Ukalanın tekiydi... Şey, o da öyleydi, keşfetmişti. Şakalaşmaları hoşuna gitmişti.

"Bay Rosen, siz ve 'normal' hiçbir zaman gerçekten konuşmadınız. Ben de buna alıştım, o yüzden bu şekilde devam edelim, tamam mı?"

Yüzüne küçük, çarpık bir gülümseme yayıldı. "Bu halimle benim için gerçekten iyi misin?" diye sordu. Sesinde garip bir şekilde umutlu bir şeyler vardı.

"Sadece ... her neyse, Stepford davranışlarını azalt, tamam mı?"

Gülümsemesi tam bir sırtışa dönüştü, bakışı aniden her zamanki gibi yaramaz oldu. "Benden hoşlandığını biliyordum."

Jane gözlerini devirdi ama gülümsemekten de kendini alamadı. "Size tahammül ediyorum, Mr.

Rosen. Kendini ."

"Sanırım şunu demek istediniz: 'Bay Rosen, doğal halinizle çok hoşsunuz ve size tapıyorum. Teşekkür ederim Jane. Oldukça sevimliyim, değil mi?"

"Kendinle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu eğlenerek.

"Etkileyici, değil mi?"

Kızgın bir şekilde başını salladı ve masasına geri döndü. Yirmi dakika içinde sıkışmış zımbalar hakkında böğürüyordu. Odasında yalnız kalınca gülümsedi.

- - -

Bir hafta kadar sonra, Aralık ayında Montreal'e yapacağı seyahati gözden geçiriyorlardı ki Jane kalan gerginliği de ortadan kaldırmaya ve tüm olayı unutmaya karar verdi.

"Koruyucu aileye verildim."

"Ne?" Başını iPhone'undan kaldırıp baktı.

"Babam öldükten sonra. Vasiyet yoktu, hiç akrabamız yoktu, annem ben bebekken ölmüştü ve babamın tüm arkadaşları yaşlı, emekli, geriatrik profesörlerdi. Kimse on üç yaşında bir kızı istemiyordu. Ünlü Dr. Raine'in çocuğu olsun ya da olmasın. Bu yüzden mahkeme beni koruyucu aileye verdi. Aslında birkaç farklı yere. Kimse sizi almaya gelmezse bir şekilde yer değiştiriyorsunuz." Tüm bunları gerçekçi bir şekilde söylemeye çalıştı. Acıklı bir hikâye gibi görünmek istemiyordu. Acıma duygusuyla tekrar normal davranmaya başlayabilirdi.

"Koruyucu aile," diye tekrarladı. Ses tonunu anlamak mümkün değildi.

"Yani Dickensvari bir ıslahevi gibi değildi; sadece hoş değildi.

Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum." Bir nefes aldı. "Her neyse, artık biliyorsun." Yüzü düşünceli ama , hiçbir şey ele vermiyordu. "Peki, gelen çok boktan bir şey. Peki ya koruyucu sonra?"

Ona sistemden çıktıktan sonra sunulan bakım sonrası geçişi, garson olarak çalışmasını ve ardından okula başlamasını anlattı.

"Hiç ailen yok mu?"

Jane sadece başını salladı.

"Arkadaş mı? Erkek arkadaş?" Jane ona sadece göz kırptı. "Jane, bunun bir Dickens romanı olmadığını söyleyebilirsin ama bana biraz Oliver Twist gibi geliyorsun." Dikkati ismine takıldı ve cevap vermedi. Bu

Ona ilk kez sadece Jane diyordu. "Peki, siz yokken kedinize kim bakıyor?"

"Benim kedim yok." Ve gidecek *bir* yerim de yok, diye ekledi sessizce. Bay Rosen içinden sessizce küfretti ve ensesini ovuşturdu. "Tekrar kibar olmaya başlamayacaksın, değil mi?" diye sordu endişeyle. "Çünkü bunu konuşmuştuk. Bundan hoşlanmıyorum."

"Hayır, denesem bile bunu daha fazla sürdüremezdim. Ve şimdi ne yaptığınızı biliyorum. Muhtemelen benim sana yaptığımdan daha sert muameleye alışkın olduğunu anlıyorum. Diğerleri ağlayarak odadan kaçarken senin neden hiç irkilmediğini merak ediyordum."

"Şey ..." Jane bu konuşmanın bitmesini istiyordu. "Akşamınızın tadını çıkarın. Sen potansiyel bir müşterini senfoniye götüreceksin, ben de Reds'te akşam yemeği için yer ayırttım. Güzel bir gece, muhtemelen yürüyebilirsiniz." Gitmek için döndü.

"Bilirsiniz, *Oliver Twist*'in sonunda yetim çocuk bir aileye sahip olur."

"Kitabı okudum," diye cevap verdi.

"Oliver mutlu sona ulaşıyor."

Jane onun kapısında durakladı. "Bu bir kurgu, Bay Rosen. Ve ben artık bir çocuk değilim."

Bölüm 11

Yani o saçma sapan taleplerde bulunurken bütün gün o küçük koridorda sadece sen ve o mu yalnızsınız?"

"O kadar kötü bir şey söylemek istememiştim." "Kulağa rehine durumu gibi geliyor."

Bir Cumartesi sabahı sürpriz bir telefonla eski patronu Marianne aramış ve Jane'in Noel tatilinde birkaç vardiya almak isteyip istemediğini sormuştu.

"Sadece bazı hafta sonları, belki Boxing Day," dedi. "Şu anda çalışan herkes bok gibi. Hepsi de tatil için izin istiyor. Yeni işin iyi para kazandırırsa bile cebine biraz fazladan para girebilir."

Jane'in büyük bir kısmı, polyester polo tişörtünün sırtına bir kez daha yerleşeceği düşüncesiyle ürperdi. İlerlemişti ve bu zor kazanılmış bir bölgeydi; geri dönmek pek çok açıdan yanlış geliyordu.

Öte yandan, fazladan para kazanmanın cazibesi hiçbir zaman kaybolmadı. Mutfağında devam eden boya işine baktı. Güneşli sarı yatak odası çok iyi sonuç vermişti, şimdi mutfağını yavaş yavaş beyaz süslemeli nane yeşiline çeviriyordu. Ikea'da uyumlu bir yeşil tabak takımı vardı; Noel'de kendisine hediye edebilir ve fazladan parası varsa masrafı umursamazdı bile. Aslında pahalı bile değildi, yani muhtemelen gelen bahşişlerden karşılayabilirdi ve bunun yerine, artık üç haftalık ücretli bir tatile sahip olduğuna göre, parayı kısa bir tatile harcayabilirdi. Belki Şubat ayında Via Rail treniyle Ottawa'ya gidebilir, Winterlude festivalini ilk kez görebilir ya da

Ağustos ayında Montreal'e biraz daha uzakta, yazın sıcak bir haftayı St. Lawrence Nehri boyunca yürüyerek geçirin.

Duvardaki neşeli yeşil boyaya bakarken ve varsayımsal tatilini ve yaklaşan şirket tatil partisini düşünürken, hayatın idare edilebilir ve iyi olduğunu hissetti. Bay Rosen ona Oliver Twist diyebilirdi, ama şimdi bu basit zevklere sahipti ve bu yeterli olacaktı. Geçmişini yeniden hatırlayarak yıkılmayacaktı. İçinden taşan iyi niyet duygusu, daha önce hakkında kararsız olduğu Marianne'e bile uzanıyordu.

Ya da boya dumanından kafam güzel. Bir pencere açsam iyi olacak.

"Bu bir rehine durumu değil. Aksine, bu onu rehine yapar. Dün, o haftaki tüm masraf raporlarını imzalayana kadar ofisinden çıkmasına izin vermedim. Tam bir öfke nöbetiydi." Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırdı ve pencerenin kanadını kaldırmaya çalıştı.

"Uh, tamam. En azından seksi mi?"

Soru onu kısa kesmişti ve parmağını pencere rayına sıkıştırıp küfredmesinin nedenini buna bağlıyordu.

"Sanırım çekici biri değil. Yani, o benim patronum." Ama soru zihninde dönüp duruyordu, sanki Marianne'in çekici erkeklere karşı her zamanki açgözlü iştahından daha fazlası vardı.

"Ugh, eğer onunla bu kadar zaman geçirmek zorundaysan, en azından sekiz yaşında olmalı."

Birlikte çok zaman geçiriyorlardı, diye düşündü Jane. Son zamanlarda Bay Rosen bazen iki kişiye yetecek kadar yemek sipariş etmek gibi yeni bir alışkanlık edinmişti. Jane ne zaman yemekhaneye gitmek yerine masasında yemeye karar verse, Bay Rosen aniden "açlıktan öldüğünü" fark ediyor ve Jane'i koştura koştura bir yerden yemek siparişi almaya gönderiyordu; Jane'in getirdiği mis kokulu çantalar her zaman ağzına kadar yemekle doluydu.

"Sanırım gözlerim midemden daha büyükmüş. Benim cüsemdeki bir adam bile bunların hepsini yiyemez," dedi ilk seferinde, masasının üzerindeki paket servis kaplarını göstermek için kollarını iki yana açarak. Dört kişiye rahatlıkla yetecek kadar yiyecek vardı. Jane ona sadece göz kırpmakla yetinince homurdanarak masasına ikinci bir sandalye çekti. "Oturun. Yemeğini ye."

Kendini garip hissetti, kendi kendine servis yapıp yapmayacağından emin değildi, büyük miktarlara rağmen çok fazla almaktan çekiniyordu ve dağınıklıktan utanıyordu. Bay Rosen'dan bir ipucu almayı umarak ona baktı ama Bay Rosen onu tamamen görmezden gelerek yemeğini afiyetle mideye indirdi. O da aynısını yaptı ve lezzetler karşısında neredeyse inliyordu. Kesinlikle çok lezzetliydi. Soslu biftekli sandviçler, etler üst üste yığılmış ve hala sıcaktı, taze bir kaiser ekmeği üzerinde zengin dumanlı bir tada sahipti. Daha küçük kaplarda patates kızartması, soğan halkaları, lahana salatası, patates salatası ve dereotu turşusu vardı. Kendi restoranında tattığı her şeyden çok daha iyiydi. Bay Rosen'ın alaycı gülümsemesini görmezden gelmeyi seçerek ağzına kadar doldurdu.

Bundan sonra bir düzine kez daha oldu, davet her zaman o havlayan emirle sınırlı kaldı. "Otur. Ye." Bir gün bir Fransız restoranından gelen croque monsieur sandviçleri, ertesi gün biftek ve mantarlı turtalar vardı. İki hafta sonra, Denizcilik Eyaletleri'nden ithal deniz tarağı, karides ve midyeli deniz mahsullü makarna vardı. Kadının daha önce hiç midye yemediğini itiraf etmesi Bay Rosen'ı çok sevindirdi ve kadın daha ilk tattığında yüzünü buruşturduğunda ani bir kahkaha patlattı.

"Yemeyeceğin başka bir şey var mı?" diye sordu iyi huylu bir sırıtışla, onun kalan midyeleri bir kenara koymasını izlerken.

"Hamburger," dedi Jane
ona. "Neden?"

"Garsonluk yapıyordum, hatırladın mı? Bir sürü hamburger servis ederdik. Onlardan bıktım."

"Nerede garsonluk yaptın?"

"Banliyöde zincir gibi bir yer. Bunu bilemezsin." "Ne kadar zamandır?"

"Burgerlerden nefret edecek kadar uzun." Öylece bıraktı.

Hamburger sipariş etmedi ama en sevdiği biftek birkaç kez tekrar geldi. Her seferinde aynı derecede lezzetliydi ve Bay Rosen da aynı derecede bayılmış görünüyor, sandviçini neredeyse içgüdüsel bir zevkle yiyor, ardından parmaklarındaki sosu yalıyordu.

Jane de izlememek için elinden geleni yaptı.

Bay Rosen'la doğaçlama özel öğle yemeği düşünceleri, Jane'in nihayet ürpererek açtığı pencereden aniden içeri dolan buz gibi kış havasıyla aniden kesildi. Bu ve Marianne'in hâlâ telefonda olduğunun farkına varması.

"Bak Marianne, tatil vardiyalarını sana haber veririm. Yine de beni düşündüğün için teşekkürler."

Vedalaşıp telefonu kapattılar ve Jane resmine kaldığı yerden devam etti, kahverengimsi beyaz lekeler yeşil çizgilere dönüşürken, sakinleştiren sabit, eşit vuruşlar yaptı. Umduğundan da iyi sonuç veriyordu. Boyayı yuvarlarken şöyle düşündü.

Şirketin tatil partisi önümüzdeki hafta, 15 Aralık'taydı. Cicili bicili ve renkli ışıklar, mini saksılı sahte Noel ağaçları, plastik menolar ve Kwanzaa'nın elektrikli siyah, kırmızı ve yeşil mumları ofisin ve insanların iş istasyonlarının her yerindeydi. Resepsiyon alanı çıplak tutuldu ve müşteri merkezli alan kasıtlı olarak "mezhepsel olmayan" bir bölge olarak tutulduğundan, İK'ya göre "barış ve umudu sembolize etmesi" amaçlanan sadece birkaç beyaz, tüylü çelenklere izin verildi.

Bay Street'in kuleleri ve yeraltındaki PATH'in böyle bir çekincesi yoktu ve Jane'in her gün önünden geçtiği lobiler şimdi yüksek çam ağaçları, asılı çelenkler, ışıklar ve çelenklerle göz kamaştırıyordu. Marianne'in her yıl restorana astığı eski püskü dolar dükkânı süsleri, Toronto'nun Finans Bölgesi'ndeki pahalı, zevkli ve profesyonelce düzenlenmiş sergilerle kıyaslanamazdı. Geçen hafta, PATH'te profesyonel ilahiciler ve bir yaylı çalgılar dörtlüsü bile vardı. Jane tüm bu etkinin büyüğü ötesi olduğunu düşünüyordu.

Parti için giyeceği elbise dolabında özenle asılı duruyordu; önemli bir müşterinin geleceği günlerde ofiste sık sık giydiği, Adele'le birlikte aldığı en güzel parçalardan biri olan sade yeşil bir elbise. Gösterişli bir dokunuş için, internetten satın aldığı alçak topuklu altın rengi ayakkabıları ekleyecekti. Umarım yeşil ve altın yeterince şenlikli olur.

Parti, Bay Rosen'ı bir süre için son görüşü olacaktı. Hemen ardından McGill Üniversitesi'ndeki günlerinden bazı eski hukuk fakültesi arkadaşlarıyla tatilini geçirmek üzere Montreal'e gidiyordu. Şirketin bir

Şehirdeki küçük bölge ofisi özellikle Fransızca müşterilerine hizmet veriyordu ve Bay Rosen yeni atanan bölge yönetici ortağıyla çalışmak için birkaç haftasını orada geçirmeyi planlıyordu. Bir önceki ortak geçen ay beklenmedik bir şekilde ölmüştü.

"Yoga matının üzerinde yere yığıldı. Tam bir beş yıldızlı kalp krizi," dedi Diane geçen hafta asansörde küçük bir dinleyici kitlesine. "Eğitmen, ambulans çağırmak için yoganın ortasında durmak zorunda kaldı."

"Yoga yaparken nasıl kalp krizi geçirirsiniz?" diye soran muhasebeci bir genç, Diane'in her zamanki takipçileri tarafından ters ters bakıldı.

"Ah, tabii, çünkü kalp rahatsızlığı vardı. Doktor ona daha az stres ve daha fazla egzersiz yapması gerektiğini söyledi ve Phillippe'in nasıl biri olduğunu biliyorsunuz." Diane üst düzey yöneticiler hakkında her zaman sanki hepsiyle çok samimiymiş ve alışkanlıklarını çok iyi biliyormuş gibi konuşurdu, oysa bu bilgileri aslında Beth Fahmey'in kapalı kapısını dinleyerek edinmişti. "O kadar fazlaydı ki, bir öğleden sonra koşu bandını, ağırlıkları, havuzda birkaç tur attı ve sonra hemen yogaya gitti. Egzersiz artı stres giderici, diye düşündü. Bum. Ama onun yerine, boom, ölü gibiydi. Tıpkı filmlerdeki gibi onu üstü kapalı bir sedyeyle dışarı taşıdılar. Bay Rosen'ın babası için de aynısını yaptılar. Sedyeyle yani, yogayla değil. O her zamanki gibi masasında yığılıp kalmıştı."

Jane resim yaparken aralarında geçen konuşmayı hatırlayınca burnunu kırıştırdı. Bunu düşünmekten hoşlanmıyordu. Kendi babasının nasıl beklenmedik bir şekilde öldüğünü ve Bay Rosen'la ortak noktalarının bu olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu. Hataları ne olursa olsun, en azından babası nazikti ve onu akıllıca olmasa da iyi severdi.

Uzak duvardaki bir kat daha su lekesini kapatacak ve sonra sanırım işim bitecek.

Belki bundan sonra banyosu için bir renk seçerdi.

- - -

15 Aralık parlak ve karlı bir gün olarak doğdu. Jane bir heyecan dalgası hissetti. Trende, elbisesinin içinde bulunduğu çantayı dikkatle tuttu.

ve ayakkabılarını koyduğu büyük çantası. Adele ona saat dörtte kadınlar tuvaletinde üstünü değiştirmenin adet olduğunu söyledi; şehir merkezindeki daha pahalı spor salonlarına parası yetenler makyaj aynaları ve saç düzleştiricileri gibi olanaklardan yararlanmak için soyunma odalarına gideceklerdi ve daha birçok kadın çalışan öğle yemeği saatlerini PATH'deki manikür salonlarında ve fön barlarında geçirecekti. Tüm personel heyecanlı görünüyordu.

Görünüşe göre Bay Rosen hariç.

"Giyisi çantasında ne var?" Masasının yanına geldiğinde merakla çantayı karıştırdı.

"Bu akşam tatil partisi var. *Şirketin* tatil partisi," detaylandırdı onun boş bakışlarını.

"Ah, şu. Sanırım gitmem gerekiyor."

"Bu bir parti. Eğlenceli olması gerekiyor, angarya değil."

Ona gülümsedi. "Benim yaşadığım kadar çok şey yaşayınca işin eğlencesi kaçıyor. En azından herkesin sevgilisini getirdiği o uzun resmi akşam yemeklerini yapmayı bıraktık. Tanrım, çok sıkıcıydı." "Sonunda bir sürü insanı aşağıladın, değil mi?" Jane, Bay Rosen'ın canı sıkıldığında ne yapacağını bilecek kadar onu ortamlarda görmüş biri olarak, "Bir sürü insana hakaret ediyordun, değil mi?" dedi,

Bir şeyler söylerdi ve bir şeyler söylediğinde insanlar her zaman alınırlardı.

"Tam isabet. Kokteyl partisi, ayakta kal, hareket halinde ol.

Gitmek için çok daha iyi bir yol."

Güldü. "Yüksek topuklu ayakkabı giyenler buna katılmayabilir."

"Küçük kibritçi kız gibi yalınayak git. Hey, gelecek Cadılar Bayramı'nda böyle olmalısın."

Jane tekrar güldü, hüzünlü geçmişiyle ilgili aralarındaki gerilim artık mevcut değildi. Bu konuda gülmeyi tercih ediyor ve Bay Rosen'ın karanlık şakalarından hoşlanıyordu.

Adam ofisine geri döndüğünde, masasının altındaki, içinde yeniden yapılandırılmış Lamba bulunan karton fotokopi kutusunu kontrol etti. Kendisine, geleneksel olarak asistanların basit bir kart olmadığı sürece ortaklara hediye almadıkları bildirilmişti. Bu, asistanlar üzerindeki baskıyı ve yükü hafifletmek için kurulmuştu.

çok daha düşük gelir düzeyine sahip olanlar ile varlıklı ortaklar arasındaki hediye verme ilişkisi.

Ancak Jane, Bay Rosen'ın tatil kartı almayı pek umursadığını düşünmüyordu ve bunun yerine ona artık yepyeni olan eski dostu Lamp'i hediye etmeyi planlıyordu. Neredeyse. Dik durduğunda hafifçe yana yatıyordu. Ama bir tüp yapıştırıcı fiyatının ötesinde bir maliyeti yoktu, bu yüzden herhangi bir kuralı çiğnemediğini umuyordu.

Lamba'nın dirilişini gerçekten sevmesini umuyordu.

- - -

Jane saat üçte koridordan geçerken, insanların sohbet etmek ve birbirlerinin masalarını ziyaret etmek için çalışmaları azalmış görünüyordu, Kimin hangi elbiseyi getirdiğini ve hangi ayakkabıyı giyeceğini karşılaştırmak için. Jane ilk kez, firmanın destek personelinin ne kadar ezici bir çoğunlukla kadın ve avukatların, özellikle de ortakların ne kadar ezici bir çoğunlukla erkek olduğunu gerçekten fark etti.

Saat dört olduğunda, giderek daha fazla kadın, bir kuyruğun oluşmaya başladığı ve kapı her açıldığında gürültülü kahkahaların ve ezici saç spreyi kokusunun yayıldığı bayanlar tuvaletine doğru kaybolmaya başladı.

Jane sırasını bekledi ve ardından elbisesini ve topuklu ayakkabılarını hızla giymek için kendini bir kabine kilitleti. Ayna çok sayıda kadının makyaj kalıntılarıyla lekelenmişti ama Jane temiz bir köşe bulup rujunu tazeledi ve bir çift küpe taktı. Saçlarını hâlâ alışkanlıkla ensesinde topladığı atkuyruğundan aşağı salıverdi ve yan katta oturan ve sade kıyafetine boncuk boncuk bakan Brenda herhangi bir yorum yapamadan dışarı çıktı. Adele nazikti, ama diğer "matron"ların (Adele onlara böyle diyordu) çoğu öyle değildi ve sık sık, kendilerini "anaç" ilan etme kisvesi altında, Jane'in fiziksel kişiliği hakkında onsuz da yaşayabileceği yorumlar yapıyorlardı. Vücudunun düzlüğüne, saçlarının gürlüğüne, saçlarının

el çantasının hırpalanmış hali. Adele'in moda müdahalesinden sonra, bu sözler dikkat çekme konusunda uyarıcı uyarılara dönüştü.

O kaymış geri içinonu Kübik. Bay Rosen. Rosen oldu zaten Muhtemelen herkesi denetlemek ve karşılamak için gitmişti ve ofisi karanlıktı.

Yani partiye yalnız girecekti. *Hiç sorun değil.*

"Chérie!"

Yalnız değildi. Döndü ve gümüş rengi pırıltılı bir elbiseyle göz kamaştıran, sarı saçları parlak ve makyajı koyu olan Adele'e gülümsedi. *Bond kızlarının doğal ama zarif bir şekilde yaşlanmalarına izin verilseydi, işte böyle görünürlerdi.*

"Chérie, benimle gel. Parti on beş dakika önce başladı. Gitmek için mükemmel bir zaman." Jane ile kollarını birleştirdi.

Mekanın adı Tasarım Borsasıydı; eski bir binaydı, içinde art deco motifler vardı ve eski hayatında 1937'den 1983'e kadar Toronto Borsası'na ev sahipliği yapmıştı. Şimdi yüksek konseptli bir etkinlik alanı olarak ikinci bir hayatın tadını çıkarıyordu ve Adele'in de belirttiği gibi, PATH aracılığıyla Bay Street'in çoğuna merhametli bir şekilde bağlıydı, bu da bayanların dışarıda yağan kara girmeden elbiseleri ve topuklu ayakkabılarıyla yürümelerini mümkün kılıyordu, bu da varışta pratik botlar ve maskara rötuşları gerektirecekti.

Parti, bir zamanlar borsanın gerçek ticaret katı olan devasa, açık iki katlı bir odada tüm hızıyla devam ediyordu. Mor ışıklar loş mekânı aydınlatıyor, iki bar iki tarafı çevreliyor ve yemek istasyonları dans pistinin etrafına dağılıyordu. Ana alana bakan bir korkuluğa çıkan merdivenlerin altında bir fotoğraf kabini ve kümelenmiş rahat oturma düzenleri bulunuyordu. En uçta bir kürsü duruyordu ve Beth Fahmey kürsüde herkesi selamlıyor ve taksi kuponları ve eve dönmek için güvenli uygulamalar gibi konularda hatırlatmalar içeren bir sayfa okuyordu. Bay Rosen ortalıkta görünmüyordu.

"Gelin," dedi Adele, "o koridorda sıkışıp kalmış kimseyle karşılaşmazsınız. Seni muhasebeden bazı genç adamlarla tanıştıracam."

"Adele, gerçekten sorun değil..."

Adele'in iyi niyeti boşunaydı: Beth'in konuşmasının bitimiyle birlikte müzik yeniden yükseldi ve seslerin uğultusu arasında seçkin genç adamların takdimleri duyulamaz oldu. Merhabalaşma taklidi yapmaktan ve bardaki kuyrukta kaybolmadan önce ona bir içki getireceklerini söylemekten başka bir şey yapamadılar.

"Şirketin eskiden yaptığı oturma yemeklerden çok farklı. Daha eğlenceli, modern," diye bağırdı Adele onun kulağına.

Jane, daha fazla pandomimsel tanışma için onu itaatkâr bir şekilde takip etti ve hatta şirkette geçirdiği dört ay boyunca giderek artan sayıda tanıdığına el salladı. Bir ara yemek masalarının tadına bakmak için dışarı çıktı.

-Ördek ve keçi peynirli kanepeler, mini kişiler, ısırık büyüklüğünde ıstakoz ruloları, karides kokteylleri ve hatta "gururlu bir Kanadalı firma olduğumuzu göstermek için" küçük kaplarda geleneksel poutine, diye açıkladı sıradaki adam gülerek. "Ve Montreal ofisinden gelen ortaklarımız için." Körlemesine dolaştı, ganimetlerini atıştırdı, diğer kadınların elbiselerine hayran kaldı ve kendi kıyafeti şüphesiz sade olsa da yine de saygıdeğer bir şekilde iz bıraktığını hissetti. Son dakikada eklediği altın rengi ışıltılı ayakkabılar için kendini tebrik etti; bu ayakkabıların kıyafetinin kabul edilmesinde büyük payı olduğunu düşünüyordu.

Saat sekiz buçukta kalabalık, hukuk öğrencilerinin bir skeç sergilemeleri için sessizleşti; görünüşe göre, sonunda onları işe alacağını umdukları ortakların önünde kendilerini utandırmak için bir tür hazing geleneği. Jane'in bilmediği yeni bir filmle alay eden bir dans rutiniydi, bu yüzden esprilerin çoğunu kaçırdı, ancak bazı öğrencilerin ne kadar oyunbaz olduklarından etkilendi ve içinde bulundukları durumdan tamamen utanmış görünen bir veya iki kişi için üzüldü. Jane onların çoğunlukla kendi yaşında olduğunu fark etti. Coşkulu neşeleri içinde çok daha genç görünüyorlardı.

Saat dokuzda Bay Rosen sahneye çıktı. Çok etkileyiciydi; keskin ve emin hareketleri kalabalığı rahatlıkla susturuyor, karanlık ve parlak bakışları loş ışıklar altında dikkat çekiyordu. Firmanın başarısından ve uzun geçmişinden kısaca bahsetti ve ortaklar adına firmanın her üyesine ve ailelerine tatillerinde en iyi dileklerini ilettiler.

"Her biriniz bu şirket için hayati önem taşıyorsunuz. Çoğu zaman böyle hissetmediğinizi biliyorum ve belki de herkes hak ettiği günlük teşekkürü alamıyor ama posta odasından"-burada posta odası personelinde alkışlar yükseldi-"mutfaktan"-daha fazla alkış-"asistanlara, İK'ya, pazarlamaya, muhasebeye, teknoloji ekibine ve resepsiyon görevlilerine"-her bir alkış azaldıkça bir an durakladı-"her biriniz firmanın refahı için gereklisiniz. Bu yıl, personelimizin on bir bebeği dünyaya geldi; üç mutlu emeklilik partimiz oldu; muhasebeden John'un kanserden tamamen kurtulduğunu gördük, Tanrı'ya şükür; personelimiz arasında Kanada'ya yeni gelen üç kişi kalıcı vatandaşlık statüsü aldı - merak etmeyin, törenlerinin resimleri önümüzdeki ayın bülteninde yayınlanacak; ve dava avukatlarından yaşlı Ed kalça ameliyatından döndü. Adam uzun zamandır burada -bir ara vereceğini ama Ed, kısa sürede mahkeme salonuna ve kayak pistlerine geri döneceğini ve biz gençleri utandıracığını biliyoruz."

Kalabalığın ön tarafında duran, koyu renk takım elbiseli, bastonlu yaşlı bir adam kahkahalarla kükredi ve kadehini havaya kaldırarak alkışladı.

"İfade etmeye çalıştığım şey, bir şirketin sadece içindeki topluluk sayesinde var olduğudur. Altın saat ve yirmi beş yıllık hizmet fikri bugünlerde demode olabilir, ama burada değil; burada önemli olan şu: Burada çalıştığınız sürece, ne kadar uzun ya da kısa bir süre olursa olsun, işinizi iyi yaparsanız, firmanın size özen göstereceğine inanıyorum. Bay Street zorlu bir yol ve oldukça sert müşterilerle uğraşıyoruz, muhtemelen en de benim" -burada rahatsız edici bir kahkaha koptu

"Ama bugün tatil, o yüzden iç ve mutlu ol. Açık barın tadını çıkarın. Çok fazla tadını çıkarma, çünkü Beth Fahmey'in bana baktığını görüyorum. İşte bu kadar. Ben yokum."

İnsanlar hala konuşmasının sonuna kadeh kaldırmak için tezahüratlarının ortasındaiken sahneden atladı ve eğlencenin bitip bitmediğinden emin olamadan sahneden ilerleyişini izlemek garip bir şekilde etrafta döndüler.

Jane de diğer herkesle birlikte kibarca alkışladı.

"O iyi bir adam, Bay Rosen." Adele, sanki Bay Rosen'ın konuşması uzun zamandır düşündüğü şeyi doğrulamış gibi, komplocu bir tavırla başını salladı.

şüphelendi ve onun onayıyla karşılaştı. "Burayı iyi bir şirket haline getiriyor. *Titanik*'i döndürmek sadece zaman alır."

"Şirket daha önce nasıldı?"

"Seksenli yıllarda yaşamış olmak için çok gençsiniz..."

"Yardımlı olacaksa *Wall Street* filmini izlemiştim. Orijinalini, devam filmini değil."

Adele güldü, yüzü şaraptan biraz pembeleşmişti. "Bay Rosen Sr. seksenli yılların iş kültürünü 2000'li yıllarda bile geride bırakmadı. Önce kâr, her şeyden önce kâr, sadece kâr. Ama sadece bu değildi. Bu, nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama, firmanın her zaman birinci sınıf, uçağın olarak bilinmesi gerekiyordu. Doğru türden insanlar için özel salonlar, viski ve el sıkışma anlaşmaları. Sadece doğru türden hayır kurumlarına bağışlar. Akşam yemeğine pahalı bir eskort getirilirse kimse gözünü kırpmaz, ama aman Tanrım, doğru hukuk fakültesine gitmemiş bir avukatı getirmeyin! Ve geri kalanımız" -partiye katılanlara bir el salladı- "Bay Rosen'in adını verdiği tüm o gruplar, sadece ... eh."

Adele, "Chérie!" diye bağırp her gün hafif bir kayıtsızlıkla gördüğü biri yerine sanki uzun zamandır görmediğı bir akrabasıymış gibi başka biriyle konuşmaya koşarken Jane bunu düşündü. Görünüşe göre, tatil ve şarap çok sıcak bir kombinasyondur.

"Konuşmam hakkında ne düşünüyorsunuz?" Eski *bir* atasözünde olduğu gibi, Bay Rosen dirseğinin dibinde belirdi. O gün giydiğı koyu renk takım elbisenin aynısını giyiyordu ve Jane'in bir parti için üstünü değıştirmenin alışıl gelmiş bir zahmet olacağını bilmesi gerekirdi, ancak takım elbise her zamankinden biraz daha az buruşuktu ve görünüşe göre sadece müşteriler için takılan koyu mavi bir kravat takmayı kabul etmişti. Kalabalığın sürekli değışen yakın girdabından bunalmaya başlayan Jane'in yanında, altın topuklu ayakkabılar da dahil olmak üzere, yetersiz boyuyla hiçbirini göremediğı ya da geçemediğı sağlam ve güçlü bir şekilde duruyordu. Birden onun ayakları yere basan varlığından memnun oldu. İkisi de kalabalığa baktı.

"Çok güzel bir konuşmaydı."

"Ve bu çok yumuşak bir iltifat."

"Evet, 'Arkadaşlar, Romalılar, hemşerilerim, bana kulak verin' enerjisi değildi ama bir şirket tatil partisi için oldukça yankı uyandırdı."

Sırıttı. "Sezar'ın cenazesi mi? Konuşma sıran bu mu?" "Neden, seninki ne?"

"Sahillerde savaşıcağız ..."

"Elbette." Jane gülerek kalabalığa doğru döndü. "İnatçı, fethedici inatçılık, işte bu sensin."

"Kurnaz, aldatıcı bir şekilde uyumlu hitabet, işte bu sizsiniz. Ve Brutus onurlu bir adam, evet Bay Rosen, elbette Bay Rosen. Ve sonra bana öyle bir bakıyorsunuz ki, sabrınızı zorladığım için bana bir mektup açacağı saplamak istediğinizi anlıyorum."

"Saçmalama. Artık kimsenin mektup açacağı yok."

"Masamda bir tane var. Gümüş ve işlemeli. Birisi tarafından başka bir şey için hediye edilmişti."

"Bunu ne için kullanıyorsun?"

"Kullanmıyorum."

"ne yazıyor?" "Hiçbir fikrim yok."

Jane yine güldü. "Muhtemelen kalça protezi taktırmış Ed'in dinleyici kitlesi için iki konuşma da uygun olmazdı, o yüzden sanırım söylediğin iyi oldu."

"Dans etmek ister misin?"

Soru o kadar beklenmedik ve ani olmuştu ki Jane ona bakmak için başını hantalca bir hareketle çevirdi ama adam kalabalığı incelemeye devam ederken yüzü donuktu ve olağandışı bir şey söylediğine ya da Jane'in endişe verici bir tepki verdiğine dair hiçbir belirti vermedi.

"Um." Bocaladı. "Tamam."

Tek kelime etmeden hafifçe elini kızın sırtına koydu ve onu bir DJ'in yeni kurduğu küçük dans pistine doğru yönlendirdi. Çeşitli departmanlardan bir düzineden biraz fazla genç çalışan Rihanna'nın hareketli bir şarkısı eşliğinde coşkuyla zıplıyordu ama eski bir Frank Sinatra melodisinin ardından yerlerini uyumsuz çiftlere bıraktılar.

zemin. Jane, Adele'i yakınlarda, teknoloji departmanının başkanıyla zarif bir şekilde dans ederken gördü.

Jane birden kendine geldi ve karşısında dans pistinde dans etmelerini bekleyen Bay Rosen'ı gördü. Gülmek için gergin bir dürtü hissetti. Ve belki de aşırı nefes almak. Avuçlarının terlememesi için dua etti.

Bay Rosen son derece sakindi, bu da Jane'in kontrolden çıkmış tepkisinin bu sahne için korkunç bir şekilde yanlış seçildiği hissini açığa vurmasına neden oldu. Ama adam alışılmadık derecede ciddiye. İri bir elini Jane'in beline doladı ve diğer eliyle onun çok daha küçük olan elini nazikçe kavradı. Avuçları sert ve sıcaktı. Kendini nasıl konumlandıracağını düşünürken - omzuna tam olarak ulaşamıyordu - boştaki elini mümkün olduğunca hafifçe adamın üst koluna, omzuna yaklaştırdı. Aralarında hatırı sayılır bir boşluk kalmıştı.

Yine de onun sertleştiğini hissetmiş olmalı ki bir an için hafifçe geri çekildi.

"Eğer rahat değilsen dans etmek zorunda değiliz. Gerçekten."

"Ben iyiyim," dedi Jane ve yüksek sesli müziğin sesinin titremesini örtmesini umdu.

Başını salladı, ciddi ifadesi hâlâ yerindeydi ve onları müzik hafifçe salladı.

Jane, çift dansına dair tek tecrübesi olan lise danslarında görülen romantik vücut kenetlenmesinden çok uzakta, buradaki vücutların daha çok insanların bir düğünde kayınvalideleriyle dans edişine benzeyen kibar bir ayrılma seviyesini koruduğunu görmekten memnundu: dostça ve şarabın da yardımıyla pek katı olmayan, ama yine de Pazartesi sabahı ofiste birbirlerinin gözlerinin içine bakmalarına izin verecek bir seviyede. Frank Sinatra'nın şarkısının neşeli, eski moda temposu bu konuda yardımcı oldu, romantik olmaktan çok tuhaftı.

Yine de Jane'in göz teması kurması imkânsızdı ve onun yerine doğrudan önündeki lacivert kravatın ince elmas desenine baktı.

"Eskiden her yıl tatil partisinde eşlerin asistanlarıyla dans etmesi bir gelenektir."

Jane bu bilgiyi başıyla onayladı ama şirketin gözünde bunun bir tür emsali olabileceği için rahatladı.

Uzun bir duraklama daha oldu ve sonra ... "Partiden keyif alıyor musun?"

Bu onun başını kaldırmasına neden oldu.

"Gerçekten mi? Şimdi de havadan sudan mı konuşuyoruz?"

Omuz silkti ve sırttı. "Bir deneyeyim dedim."

Jane gülümsedi ve başını salladı, ama şimdi onun yeniden kendisi gibi davranması biraz daha rahatlatmıştı.

"Yarın Montreal'e gidiyorum..."

Jane başıyla onayladı. Ne olsa onun biletlerini ayırtmıştı. "... gittiğimde beni özleyecek misin?"

Jane onun alaycı ses tonuna gözlerini devirdi ama adam onu hafifçe kendine çekme fırsatını yakaladığında şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. Dışarıdan bakan biri için aralarında hâlâ saygı duyulacak bir mesafe vardı ama Jane onun fiziksel varlığının aniden farkına vardığında bu mesafe pek de saygı duyulacak bir mesafe gibi gelmedi. Onun heybetli bir adam olduğunu her zaman biliyordu ama masasının diğer tarafındaki her zamanki bakış açısından bu tamamen farklı bir deneyimdi.

Şimdi onu eziyordu.

Başka her şeyi görmesini engelleyen omuzlarının genişliği, belindeki elinin sabitliği ve devrilmeyecek kadar köklü bir ağaç gibi sağlam duruşu ona ... hissettiriyordu. Sadece hissettiğini ve adamın kara gözlerinin durmaksızın yüzünü taramasının da ona yardımcı olmadığını biliyordu. Tek bildiği bunun korkutucu bir his olduğuydu, ama ondan asla korkmazdı ve bu gerçek bile yalnız yaşamında yeni bir şeydi.

Şarkının son mısraları sona erdi ve Jane geri çekildi, neredeyse sersemlemiş hissediyordu, kalbi hızla atıyordu. Bir sonraki şarkı, bir Top 40 dans hiti, bangır bangır çalmaya başladı ve uyumsuzluk Jane'in aklını başına getirdi. "Dans için teşekkür ederim," dedi dikkatle. İnsanlar dans pistine dolmuş, etrafındaki her şeyi bulanıklaştıran hızlı hareket eden bir vücut yığınının dönüşmüştü.

"Benim için bir zevkti," diye cevap verdi.

Eğildi.

Bay Rosen'ın sıcak ağzı yanağına nazik bir öpücük kondurduğunda gözleri kapandı. Bay Rosenın kirli sakalları kızın dudaklarını törpüledi ve Bay Rosen bir süre daha oyalandıktan sonra kıza alçak sesle fısıldayan nefesini kulağında hissedince kız ürperdi.

"Yeni yılda görüşürüz, Jane Raine." Geri çekildi ve gitmesine izin verdi.

- - -

Kadınlar tuvaleti, günün erken saatlerinde soyunma odası olarak kullanılmaya başlandığında neredeyse ofisteki kadar doluydu.

Kadınlar kıvrılmış külotlu çoraplarını yuvarlayıp açıyor, gözlerinin altında tuvalet kâğıdıyla rimel arıyor, saçlarını özenle düzeltiyor ve rujlarını yeniden sürüyorlardı. Balo salonunun loş, yumuşak aydınlatmasından sonra tepedeki sert ışıklar hiç de hoş görünmüyordu ve Jane diğerleri gibi kendi yansımasını incelemekten vazgeçti.

Bir kabin boşaldığında kendini içeri kilitledi, kapalı klozet kapağına oturdu ve nefes aldı. Dengesini yeniden kazanması için sadece beş dakikaya ihtiyacı vardı.

Beş dakika ve sonra oraya geri dönüyorsun. Sen yetişkin bir kadınsın; bu sadece bir dansı.

Bir kahkaha çılgılığı ve bir gürültü patlaması oldu, üç kıkırdayan kıza benzeyen bir şey banyoya daldı ve ardından diğer birçok kadın hazırlıklarını tamamlayıp ayrıldı.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. Boku yedim. Açık bara bayılırım!"

"Uh, obvs!"

"Vay be Evie, pek iyi görünmüyorsun. Daha iyi .."

Jane'in odasının iki alt katındaki bir bölmenin kapısı açıldı ve ardından bir öğürme sesi duyuldu. Diğer kızlar boğuk kıkırdamalara boğuldu.

"Hey, örtünü ödünç alabilir miyim? Şuradaki sivilceyi görebiliyor musun?"

"Çok az fark edilir. Sakin ol."

Jane, Diane' ve muhtemelen pazarlamada çalışan ahabplarından birinin seslerini tanıdığını düşündü.

"Mmm, bundan sonra partiye gidiyor muyuz? Ezik ofis partisi bir saat içinde bitiyor."

"Ben yokum; siz kendi başınızasınız. Etrafta takılıp herkesin güvenli bir şekilde ayrıldığından emin olmalıyım yoksa Beth kıcıma tekme basacak ve ondan sonra da kesinlikle Alec'le takılacağım."

"IT'den ateşli Alec mi? Bunu zaten milyonlarca kez denemedin mi?"

"Kapa çeneni, *bir kere* falan denedim ve her neyse, sadece Python programlama hakkında övünmeyi bırakıp bir hamle yapmasını istiyorum."

Hasta arkadaşlarının iniltileri dışında birkaç dakika sessizlik oldu.

"Hey, Jane Raine'i Bay Rosen ile dans ederken gördün mü?" "Aman Tanrım, kesinlikle etmişim; onunla yatıyor." "Aman Tanrım, gerçekten mi?"

"Lütfen, kızın özgeçmişini falan yok ve birdenbire gitmeyen tek asistan o mu oldu? Her toplantıya köpek yavrusu gibi peşinden gitmesi, maaşına hemen zam yapılması, yeni kıyafetler? Bunlar çok açık. O bir aptal. İş bittiğinde onu terk edecek; o sadece can sıkıntısını gidermek için bir parça, bundan eminim. Evie, bağırsaklarını boşaltmayı bitirmedin mi daha? Tanrım."

"Evet, paspasla kendini, bar birazdan kapanacak." Bir sifon sesi duyuldu, kabin kapısı gıcırdayarak açıldı, biri gargara yaptı ve sonra inledi. Daha fazla kıkırdama ve telefon biplemleri oldu ve sonra kapının çarpmasıyla gittiler.

Jane'in aniden başı ağrımaya başladı ve ellerini şakaklarına bastırdı. Kalbi boğazında atıyormuş gibi hissediyordu. Demek insanlar onun hakkında bunları söylüyordu.

Sadece Diane ve arkadaşları, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Ama Diane insan kaynaklarında çalışıyor, ve eğer söylediği buysa . . .

Jane uzun bir nefes verdi. Kendini bitkin ve incinmiş hissediyordu.

Ayakları ağrıyordu, teni çok sıcaktı, ağlamamak için kendini zor tutarken gözleri yanıyordu. Parti onun için fiilen sona ermişti ve şimdi eve dönmek gibi basit bir eylem bile ona çok ağır geliyordu, üstelik önce ceketini ve eşyalarını ofisten alması gerekiyordu. Diane ve arkadaşlarının çoktan gittiğinden emin olmak ve dışarı çıkarken birçok insanla karşılaşacağını bildiğinden duygularını biraz olsun kontrol altına almak için kendine birkaç dakika verdi.

Yüzüne biraz su çarptı ve yansımasına baktı, tarafsızlığa geri döndürmek.

- - -

Odasına altın rengi ayakkabılarını tekmeledi ve masasının altından pratik botlarını çıkardı. Onlara tırmanmak ona iç çektiydi

Karanlık ofisin sessizliği gibi rahatladı. O gün giydiği elbise pantolonunu ve bluzunu topladı ve bu kez kırıksıklıkları umursamadan giysi torbasına soktu. Ayağı masasının altındaki, içinde dirilen Lambanın bulunduğu karton fotokopi kutusuna çarptı. Onu çıkardı ve ne yapacağını düşünerek masasının üzerine koydu.

Bay Rosen'a hediyesini en iyi ne zaman verebileceğini düşünmüş ve sonunda cesaretini kaybederek, Montreal'den döndüğünde sürpriz olsun diye Lamp'i masasına bırakmaya karar vermişti. Şimdi tüm proje gülünç derecede aptalca geliyordu.

"Jane, hala burada mısın?"

Bu gece Bay Rosen'dan kaçış yoktu. Kravatı ve gömleğinin yakası açık, paltosu elinde, bölme duvarından döndü ve onu gördüğüne şaşırılmış görünüyordu.

"Bu ?" Lamp'i fark etmişti ve yüzünde öyle bir sevinç ifadesi belirdi ki Jane neredeyse pişman olacaktı. Neredeyse. Diane'e, Lamp'e bakıcılık yapmaya ilk başladığında tam da beklediği senaryoyu bozduğu için lanet okudu.

"Mutlu Noeller, ya da sanırım Mutlu Hanukkah'lar mı demeliydim? Onun ölümüne oldukça üzülmüş görünüyordun, o yüzden ..." Jane'in Lamp'in ölümünü sahneleme planı

geri dönüş buharlaştı.

"Onu iyileştirdin, seni harika insan! Gelmiş geçmiş en iyi hediye." Adam Jane'e sarılacakmış gibi ona doğru bir adım attı ve Jane hemen kendini çürük duvara yasladı. Adam dondu kaldı.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi Jane otomatik olarak, ne için özür dilediğinden tam olarak emin değildi ama tepkisi ve adamın yüzünde beliren incinmişlik ifadesi yüzünden kendini mahcup hissediyordu.

Boğazını temizledi ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışarak başka tarafa baktı. "Hayır, özür dilerim. I . . . Danstı, değil mi? Seni rahatsız ettim. Kahretsin. Jane, bana her zaman hayır diyebilirsin, bunu biliyorsun, değil mi?" Ses tonu biraz çaresizdi. "Söz veriyorum, hayır demenin asla bir karşılığı olmayacak. İsteyeceğim son şey buranın senin için güvensiz bir alan gibi hissettirmesi. . ."

"Hayır, sorun o değil. Sorun sen değilsin. Danstan keyif aldım, dans çok güzeldi ve Lamp de senin içindi ve burada kendimi güvende hissediyorum, sadece ..." Ne dediğini bilmiyordu, sadece kafasının içinde dönüp duran çaresiz *düzeltil şunu! düzeltil şunu! çığlıklarını* duyuyordu. Hâlâ ona bakmıyor ve masasındaki eşyalarla boş boş oynuyordu.

"Seninle yattığımı düşünüyorlar."

Bay Rosen eline bir avuç ataç almıştı. Jane'in ani çıkışıyla eli ayağına dolaştı ve her birini yere düşürdü. Ona bakmadı ama sanki rünlermiş de onları bilerek fırlatmış gibi sakince düştükleri yere bakmaya devam etti.

"Beni duydunuz mu? Bay Rosen, dedim ki ..."

"Seni duydum." Uzun bir duraklama oldu. Sonunda döndüğünde, bakışları onun üzerinden kaydı ve sağ omzunun üzerindeki sabit bir noktada durdu.

"Eee?"

"Peki ne? Bence birlikte uyuyor olsaydık, birimiz fark edebilirdi."

Jane ona inanamayarak baktı. " bu değil!"

Topuklarının üzerinde dönerek kabinden çıkıp koridora doğru yürüdü, boşluğa ihtiyacı vardı.

"Jane! Özür dilerim!" Bugünlerde her zaman olduğu gibi, onun peşindeydi. "Düşündükleri için üzgünüm..."

"Burada olmaz!" diye tısladı, zemin terk edilmiş gibi görünse de ince duvarların bu tür bir konuşma için mahremiyet sunmadığının farkındaydı.

"O zaman ofisime gel ve bu konuyu konuşalım."

"Ofisinizde kapının kapalı olması ihtiyacımız olan *son* şey!" Jane kendinden geçmişti. Odasına geri döndü, lambayı aldı, tekrar yerine koydu, odaklanamıyordu.

"Ne yapabilirim ki?"

"Bu sizin firmanız! Durdurun onları."

"Sana bunu söyleyeni cezalandırabilirim -belli ki biri sana bunu söylemiş- ama ben bile dedikoduyu tamamen yok edemem, ne kadar korkutucu olsam da. İnsanların senin hakkında söyledikleri ve düşündükleri tüm fısıltıları susturamazsın. Bununla barışmayı uzun zaman önce öğrendim." Adam ona karşı dürüst davranıyordu ve Jane derin derin nefes alıp vererek daha makul bir ruh haline bürünmeye çalıştı.

"Tamam, anlıyorum ama bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Sana bu şekilde saygısızlık etmeleri beni rahatsız ediyor mu? Evet, rahatsız ediyor. Kesinlikle, evet. Bu beni öfkeliyor. Ama bunu düzeltemem, denesem de senin için işleri daha da kötüleştiririm. Hiç bu kadar uzun süre dayanan bir asistanım olmamıştı ve şimdi bir tanesi sonunda oldu ve o da parlak ve güzel, tabii ki varsayacaklar . . . Bağırıp çağırdığım ve çılgına çevirdiğim onca insandan sonra, bu kadını korumaya ve savunmaya çalışırsam? Sadece bunu doğruladığını düşünecekler. Bunu söylemek beni öldürüyor ama bu işe karışmam alevleri körükleyecek."

Kahretsin, haklıydı. Şirketin sahibi, daha önce asistanlarının isimlerini bile öğrenmemişken küçük dedikodulara karışırsa, sadece gerçeği bastırmaya çalışıyormuş gibi görünecekti.

"Sana ve stratejik avukat beynine lanet olsun."

Bunun üzerine biraz acı acı gülümsedi. "Bununla yüzleşmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu adil değil ve kadın düşmanı. Şirkete daha fazla kadın ortak getirerek, diğer avantajların yanı sıra, soyunma odasını kırabileceğini ummuştum.

oda konuşması. Sanırım saflık ettim." Adam o kadar üzgün görünüyordu ki onu rahatlatmak istedi.

"Bu iyi bir fikirdi. Hâlâ ilerleme kaydediyoruz."

Başını salladı ama ofisine doğru ilerlerken her zamanki enerjisi kaybolmuştu. "Jane, İnsan Kaynakları'na şikâyetle bulunmalısın. Bu işe karışırsam şüpheli görünür ama kendi adına şikâyetle bulunmaya hakkın var. Eğer düzgün bir şekilde ilgilenmezlerse, o zaman Beth ile konuşabilir ve genel olarak firma standartlarına uymadığı için ona Tanrı korkusu aşılayabilirim." Jane, söylentinin ilk etapta İK'dan kaynaklandığını ona söylemeye cesaret edemedi. "Ve eğer başka bir ortağa transfer olmak istiyorsan ya da senden uzak durmamı istiyorsan, o zaman söylemen yeterli."

Jane içini çekti ve başını salladı. "Bu hediye verme işini ve seyahatinizden önceki son geceyi mahvettiğim için özür dilerim."

Yine temkinli adımlarla ona doğru ilerledi.

"Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Lamp'i yeniden inşa etmen şimdiye kadar aldığım en güzel hediye. Ama seni asistanım olarak atamam da buna oldukça yakın."

Jane ona zayıfça gülümsedi.

Lamp'i kutudan saygıyla aldı, onu en sevdiği peluş oyuncacı olan bir çocuk gibi kucakladı, sonra son bir kez durdu ve bakışları tekrar onun omzunun üzerinden geçti. "İnsanlar eninde sonunda senin ne kadar zeki olduğunu öğrenecek ve işinde iyi olduğun için burada olduğunu bilecekler. Sana aşık olduğumu düşünmeleri önemli mi?"

Mesele beni isteyip istememen değil; mesele dedikoducuların işimi kaybetmemek için seninle yattığımı düşünmeleri. "Sen benim patronumsun," diyebildi.

"Doğru. Uygunsuz." Kendi kendine başını salladı. "Seni üzmelerine izin verme. Mutlu Noeller, Jane." Ofisine geri döndü ve lambayı özenle masasına yerleştirdi.

Düzelmemişti, hem de hiç. Bu şekilde bırakamazdı.

"Bay Rosen," diye seslendi. Koridoru tekrar geçerek onun odasına geldi, umutlu görünüyordu.

İlk gününde asansörden inmek gibi büyük bir cesaret gerektiriyordu. Halka açık loş koridor birdenbire yoğun bir şekilde özel hissettirdi. O

Öne doğru bir adım attı ve parmak uçlarında uzanarak kollarını adamın geniş omuzlarına garip bir sarılışla doladı. Adamın açık avuçları dengesini sağlamak için hemen beline geldi ve ellerinin altında yumuşak nefes alışını duymak yerine hissetti. Biraz eğilmesi için omuzlarını biraz çekti ve tıpkı daha önce yaptığı gibi yanağına bir öpücük kondurdu, bu sırada nabızı gümbür gümbür atıyordu.

"Mesafe istemiyorum ve tayin de istemiyorum. Size atanmak benim için de harika bir hediye oldu."

Çünkü kendisi kulaklarına hücum eden kanın sesini zar zor duysa bile, onun duyması önemliydi.

Adam biraz geri çekildi, koyu renk gözleri ciddiye, sözlerini doğrulamak için yüzünü inceliyordu ve Jane kendini göz temasını sürdürmeye, gardını indirmeye ve onun kişisel alanında kalmaya zorladı. Bu kadar yakından, gözbebeklerindeki hafif yeşil ipucunu ve sağ şakağındaki birkaç gümüş ipliğin başlangıcını görebiliyordu.

"Jane," diye başladı, tekrar ona doğru eğildi ve sonra koridorun aşağısında bir yerden patlayıcı bir kahkaha sesi yankılandığında geri sıçradı. Eğlenen birkaç kişi çantalarını ve paltolarını almak için çalışma alanlarına dönüyordu.

Bay Rosen hüznle ensesini ovuşturdu, yüzü biraz kızarmıştı. "Eve sağ salim git, Jane." Ofisine doğru döndü. "Montreal'den döndüğümde görüşürüz."

Jane onun kendisine güzel dediğini ancak çok sonra fark etti.

Bölüm 12

Jane partiden sonraki günlerde kendini huzursuz hissetti, koridordaki o an zihninde dönüp duruyordu. Ne olabilirdi?

kesintiye uğramamış mıydı? Bildiğini sanıyordu ama... hayal mi görüyordu? Elbette onun için asla onun kendisine yaptığı gibi önemli olamazdı; peki ya onu öpmüşse? Yanağına dostça bir öpücük kondurmuştu. Ama burada mantığı yalpaladı, loş koridorun anısı içeri girdi, nefes nefese durakladı ve oyalanma şekli

Ama hayır, bu yol delilikti. Böyle düşüncelere kapılmayı göze alamazdı.

Dikkatini dağıtacak bir şeyler arayan ve ekstra paranın cazibesine karşı koyamayan Marianne'in teklifini kabul etti ve tatillerde birkaç vardiya çalıştı. Bu da yeterli olmayınca, boş zamanlarını banyosunu sıcak bakır rengine boyayarak geçirdi. Diğer odalar kadar iyi olmamıştı ama yeşil yemek tabakları teslim edilmişti ve onları yeşil mutfağına yerleştirdiğinde o kadar güzel görünüyordu ki, banyosuna soğukkanlılıkla bakabiliyor ve dekorasyon girişimlerinin iyi gittiğine karar verebiliyordu.

Noel günü öğlene kadar uyudu ve o akşam bir gece önce marketten aldığı piliç çevirmeyi ve tatlı olarak da mini bir çikolatalı pastayı mideye indirdi. Dolar dükkanından satın aldığı tek Noel ışıklarını yaktı ve onları yatak direklerinin etrafına sardı ve tüm battaniyelerini yatağın üzerine rahat bir yığın halinde yığdı. Sıcak bir fincan çayla birlikte içine gömüldü ve sarı duvarlarının ve parıldayan ışıklarının yarattığı sıcak parıltı cebine hayran kaldı.

Gece yarısı, bunun uzun zamandır geçirdiği en iyi Noel olduğunu düşünerek uyumaya gitti.

- - -

Yeni yılın 2 Ocak günü parlak ve acı bir soğukla doğdu. Raylardaki buzlanma trenleri geciktirmişti, bu yüzden işe yirmi dakika geç kalmıştı ama bugün Bay Rosen yoktu, dolayısıyla acele etmesine gerek yoktu. Onun ofisi sessiz ve boş.

Ocak ayının ikinci haftasında Montreal'den kendisine gönderilmiş kare bir zarf geldi. İçinde Notre-Dame Bazilikası'nın resmedildiği bir kartpostal, arkasında ise blok harflerle yazılmış basit bir mesaj vardı:

**BUNU AÇMAK İÇİN BENİM MEKTUP AÇACAĞIMI MI
KULLANDIN? HAYIR MI? ÇOK .**

Üç gün sonra bir tane daha aldı, bu sefer ön yüzünde Montreal Güzel Sanatlar Müzesi resmedilmişti. Arkasına bir adam asmaca oyunu karalamıştı; yarı biçimlendirilmiş ve neredeyse asılmış bir çubuk figürü, silindir şapka ve papyon takıyordu, birkaç harf doldurulmuştu. Jane'in cevabı ona e-posta ile göndermesi sadece on dakika sürdü:

ZIMBAMI KORU.

Hemen cevap yazdı:

DOĞRU. ŞİMDİ CELLADIN DEDIĞİNİ YAP!

Odasında tek başına, Jane güldü.

Montreal'de kaldığı süre uzadı ama masasına eşyalar devam etti: Quebec kırsalındaki ünlü bir şeker kulübesinden özenle paketlenmiş küçük bir şişe akça ağaç şekeri, üzerinde yarı çizilmiş tic-tac-toe oyunları veya karalamalar olan birkaç kartpostal daha ve Sevgililer Günü'nde

Montreal'de Swarovski süslemeli aydınlatma armatürleri üreten bir butiğin broşürü. Üzerine Sharpie kalemle her zamanki gibi blok harflerle bir not karalamıştı:

LAMP'E BİR KIZ ARKADAŞ BULMALI MIYIZ?

Tanrım, onu gerçekten özlemişti. İki ay olmuştu. Kendini bu duygu uçurumundan kurtarmak için yapabileceği tek şey buydu ama bunu yapmazsa, onu bir sonraki görüşünde kesinlikle kendini rezil edecekti ki bu da yakında olacaktı çünkü Sevgililer Günü mesajından sonraki hafta iki önemli e-posta almıştı. Biri yaklaşan bir yangın tatbikatıyla ilgili bir uyarıydı. Bu, ancak Google'da altmış beşinci kattan zemine kadar olan basamak sayısını araştırdıktan sonra önemli hale gelmişti. O gün düz ayakkabı giymek için takvimine bir not düştü. Ve apartmanının merdivenlerini kullanarak birkaç deneme koşusu yapmak iyi bir fikir olabilirdi.

Diğer e-posta ise Bay Rosen'dan gelen iki kelimelik bir mesajdı. Basitçe şöyle diyordu:

EVE DÖNÜYORUM.

- - -

Jane ertesi sabah erkenden geldi, bir nedenden dolayı erken gelmediğine ya da bir nedenden dolayı daha güzel iş elbiselerinden birini giymediğine kendini hararetle ikna etti.

Tanrım, kimi kandırıyorum? Geri döndü!

Ama altmış beşinci kattaki koridoruna doğru koşarken kısa bir süre durdu.

Bay Rosen oradaydı ve Jane'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, çünkü kısa yokluğunda hatırladığından çok daha yakışıklıydı. Gürleyen sesi içini doldurdu ve onu yatıştırdı.

Ama onun yanında krem beyazı, mükemmel dikilmiş bir takım elbise içinde çarpıcı, heykelsi bir sarışın duruyordu.

Bay Rosen'ın kolunu hafifçe kavrarken ipeksi sarı yelesini geriye atıp uygun bir şekilde güldü ve Jane'in midesi merdivenlerden inerken bir basamağı kaçırmış gibi düştü.

Orada bir kişi daha vardı, kırk yaşlarında, kısa gri saçlı bir kadın. Profesyonel görünüyordu ama sanki başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi yorgun bir havası vardı. "Bu sizin asistanınız mı?" diye sordu.

Bay Rosen'ın bakışları Jane'e takıldı ve yüzü aydınlandı. Hevesle öne doğru yarım adım attıktan sonra kendini hatırlar gibi oldu, beceriksizce yumruğuna doğru öksürdü ve arkadaşlarını tanıtmak için döndü. "Jane, bunlar Montreal ofisinden Isabelle ve Clémence. Bir süre bizimle kalacaklar."

"Allô," dedi Clémence, iki kadından daha yaşlı olanı, kibarca. Kalın bir Fransız aksanıyla konuşuyordu ve Quebec'in Doğu Kasabalarına özgü hafif bir tınısı vardı.

"Ofisimdeki asistanım işlerimi uzaktan yürütecek. Eminim ona pek ihtiyacım olmayacak." Isabelle'in sesi yumuşaktı, aksanı İngilizce kelimelerin üzerinde çok az bir iz bırakıyordu ve gerçek bir Montrealli'nin yumuşak tonlarını taşıyordu. Jane, Adele'in Fransız-Fransız aksanını tercih ettiğine karar verdi.

"Güzel," dedi Bay Rosen kararlı bir şekilde, Jane ile doğrudan göz teması kurup sırtarak. "Onu paylaşmayı sevmiyorum." Isabelle, herhangi bir asistanın böyle bir değere sahip olabileceğinden çok şüpheliymiş gibi Jane'e küçümseyerek baktı.

"Şimdi, ofisleriniz teknik hukuk ekibimizle birlikte alt katta. Hadi, size yolu göstereyim." Onları koridorda ilerletti ve son anda dönerek elini Jane'in dirseğine doladı. "Hiçbir yere kaçma, tamam mı? Seni haftalardır görmedim. Önce bu ikisini yerleştirmem lazım."

Peşlerinden koridorda ilerledi, tutuşunun sıcaklığı hâlâ devam ediyordu ama Jane'in görebildiği tek şey Isabelle'in onlar uzaklaşırken ona attığı nazlı bakıştı.

Clémence koridorun sonuna varmadan üçlüden ayrılarak Jane'in oturduğu yere döndü. "Affedersiniz," dedi ve Jane'in masasının kenarına bıraktığı bir dosya klasörünü aldı. Arkasına baktı

Bay Rosen ve Isabelle'in kendisi olmadan çoktan ayrılmış olduğu koridora doğru yürüdü ve iç geçirdi. "Şimdi de bütün gün flört etmelerini izlemek ve ben çalışmaya çalışırken blok zinciri hakkında yüksek sesle konuşacak teknoloji avukatlarıyla oturmak zorundayım." Tekrar içini çekti, Jane'e alaycı bir gülümseme verdi ve peşlerinden gitti.

Jane bilgisayarının başına oturdu, daha önceki tüm heyecanı gitmiş ve korkusu içine işlemişti.

Kıskançlık tam bir sürtüktü.

Isabelle'i şirketin web sitesinde aramadan önce toplam beş dakika boyunca bir direnç vardı.

Montreal'de doğdu ancak Kuzey Toronto'daki prestijli Havergal College kız okulundan mezun oldu. Kingston'daki Queen's Üniversitesi'nde lisans eğitimini tamamladıktan sonra McGill'de hukuk eğitimi aldı. Bir zamanlar Kanada Olimpiyat kürek takımında yer almak için yarışmış. Google'da bir arama daha yapan Jane, Isabelle'in Kingston limanında kürek çekerken çekilmiş uzun, zayıf ve atletik fotoğraflarına ulaştı. Isabelle'in bir yardım galasında Dior kokteyl elbisesi içinde Grace Kelly gibi görüldüğü görüntüler. Isabelle'in bir üniversite tartışmasına başkanlık ederken, şık takım elbisesi içinde otoriter ama ağırbaşlı görüntüleri.

İyi bir parti, biraz şarap ve tabii ki neden asistanınızla göz göze gelmeyesiniz ki? Ama günün soğuk ışığında, onun yerine bekleyen güzel bir Isabelle vardı. Onun yanında basit, sade bir sekreterin ne önemi vardı?

Jane, Bay Rosen dönmeden önce öğle yemeğine çıktı.

Bölüm 13

Jane'in daha sonra öğrendiğine göre, Montreal'in işgal edilmesinin nedeni Isabelle, Clémence ve Bay Rosen'in bir davanın yasal lojistiği üzerinde çalışıyor olmalarıydı.

Eaton Centre'da yedi katlı devasa bir arsayı devralmak da dahil olmak üzere Kanada'da mağaza açmak isteyen lüks Amerikan perakendecisi ve Clémence ve Isabelle firmanın ticari gayrimenkul hukuku uzmanlarıydı.

Ya da belki de Clémence'in uzman olduğunu söylemek daha doğruduydu. Jane onu internetten de araştırmıştı; hukuk fakültesine gitmeden önce birkaç yıl ekonomi alanında muhabirlik yapmış ve etkileyici bir muhabir olarak mezun olmuştu. Her zaman dirsekleri klasörlerin ve hukuk kitaplarının içinde, kalın aksanıyla Bay Rosen'a gerçekleri ve rakamları sıralıyor gibiydi. Isabelle'in Montreal'deki asistanıyla telefonda "Hukukta Kadın" ödülü adaylığı için referans almak hakkında konuşarak çok zaman geçirdiği görülüyordu.

Bay Rosen inanılmaz derecede meşguldü, tıpkı Jane onun için ilk çalışmaya başladığında kara para aklama davasında olduğu gibi ve Jane bunu kendi avantajına kullanarak ertesi gün ya da daha uzun bir süre boyunca onun farkına varmadan aralarındaki etkileşimi seyrekletirdi. Yine de, her nasılsa, onun dikkati ne kadar dağınık olursa olsun, sürekli olarak hareketlerini izlediği ve her zaman bir odada onu aradığı izleniminden kurtulamıyordu. Ama Jane aynı zamanda Isabelle'in mükemmelliğini ve Isabelle'in (en azından Jane için) Bay Rosen'a olan bariz ilgisini de gözünün önünden silemiyordu.

Ve şimdi olduğu gibi yakıcı bir bölgecilikle renklenmiş ona karşı kendi tepkilerini zar zor bastırabiliyordu. Ona sırtıttığında onu itmek, ona bir şey fırlatmak istedi, sonra açıklanamaz bir şekilde zayıf hissetti

Omuzlarının genişliği ve çenesinin güçlü çizgisiyle karşılaştığında ise kıpırtısızdı. Bu onda sızlanma ve dünyanın adaletsiz olduğunu söyleme isteği uyandırdı.

Ve bunun için kendini tokatlamak istedi.

Ve sonra Isabelle gırtlaktan kahrkahasını atıp ceketinin omzundaki görünmez tüyleri topladığında onu tokatladı.

Bay Rosen'ın Montrealli avukatlarla yeni keşfettiği dostluk ve açıklığın sebebinin Isabelle olduğunu düşünüyordu. (Bay Rosen bir keresinde hukuk fakültesinden mezun olan bir sınıfa şu açılış cümlesiyle hitap etmişti: "Avukatlar. Sırtınızda bıçak olup olmadığını kontrol edin. Eğer orada değilse, bilin ki bir sonraki girişimi planlıyorlardır." Artık konuşma yapması için davet edilmiyordu).

Bir öğleden sonra şaşırtıcı bir şekilde Clémence ile sohbet etmeye başladığında şüpheleri doğrulanmıştı. Isabelle ve Bay Rosen müşterilerle öğle yemeğine gitmiş, Clémence ise geride kalmıştı ve Jane çok çalışan bu kadın için üzülerək ona bir sandviç ve kahve getirmişti.

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz," dedi yaşlı kadın sandviçi açarken. "Umarım size diğer asistanlarından daha iyi davranır."

Jane belli belirsiz, "İyi anlaşıyoruz," dedi ve sonra kadının samimi ve içten tavrından cesaret alarak ekledi: "Belki de yeni bir sayfa açıyordur. Daha önce iş arkadaşlarıyla bu kadar iyi anlaştığını hiç görmemiştim."

Clémence kahvesine doğru homurdandı. "Bunun meslektaşlıkla bir ilgisi yok; hepsi Isabelle'le ilgili. Noel'den beri birbirlerinin etrafında dans edip duruyorlar. Montreal'deki ofiste herkes bunun dedikodusunu yapıyordu. Toronto'da bir kadınla birlikte olduğuna dair bir söylenti vardı ama ..." Omuz silkti ve sonra Jane'in yüzündeki ifadeyi yakaladı. "Ben olsam bu konuda endişelenmezdim. Isabelle Toronto'dan nefret eder. Onu kısa sürede Montreal'e taşınmaya ikna edecektir," dedi Jane'in sıkıntısını yanlış anlayarak nazikçe. "İkisiyle birden uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Başka bir ortağa atanırsın."

"İkisinden de pek hoşlanmıyorsun, değil mi?" Jane sordu, ancak Bay Rosen Isabelle'in öğle yemeği için dışarıda olduklarını, müşterilerle yemek yediklerini ve Clémence'ın şu anda gerçek bir evrak kasırgası içinde oturup soğuk bir sandviç yediğini düşünürsek, belki de soru kendi kendini cevaplıyordu.

Clémence sandalyesinde arkasına yaslandı ve cevap vermeden önce soruyu biraz düşünür gibi oldu. "Yaptığım işi seviyorum ve bu işte iyi olduğumu biliyorum, ancak müşterilerle ilgilenmenin satış yönünü, öğle yemeklerini ve tüm o rutini hiç umursamadım." Yüzünü buruşturdu. "Ve ortak olmanın getirdiği politikadan, tanınmak ve terfi etmek için mücadele etmekten hiç hoşlanmadım. Mükemmel bir dünyada işinizin kendi adına konuşacağını düşünüyorum. Ama bu dünyada, sesini yükselten insanlar, bazen işi bile *yapmayan* insanlar, genellikle övgüyü alan kişiler oluyor."

Jane'in içinden bir ses ekte kimin işi yapmadığını bildiğini ama kesinlikle övgüyü hak edecek bir pozisyon aldığını söylüyordu.

"Sanırım dünyanın düzeni böyle," dedi Jane.

Clémence şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır, öyle olmak zorunda değil. Eskiden gazeteciydim. Başkaları için nasıl savunuculuk yapacağımı biliyordum. Şimdi sadece kendimi savunmayı öğrenmeliyim. Bu da tıpkı diğerleri gibi bir beceri seti."

Jane, Clémence'in bozgunculuğu bu kadar kolay bir şekilde tersine çevirmesine şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Sonra aklına bir düşünce geldi.

"Biliyor musunuz, iddialarınızı destekleyecek bir şeye ihtiyacınız olursa, yani kimin ne zaman ne üzerinde çalıştığına dair, zaman tutucu uygulamasını düşünebilirsiniz."

Clémence şaşkınlıkla başını eğdi. "Her ortakta bu uygulama var. Faturalandırılabilir saatler için işlerimizi takip ve muhasebeye gidiyor; asistanlarımız bununla ilgileniyor."

"Evet," diye kabul etti Jane, "Her ayın sonunda Bay Rosen'inkiyle ilgileniyorum. Yaptığınız her şeyi, dokunduğunuz her belgeyi ve yaptığınız her telefon görüşmesini *otomatik olarak* izlediğini biliyor muydunuz? Ve *her* ortağın sisteminde bir tane yüklü olduğunu? Ve eğer hepiniz aynı proje üzerinde çalışıyorsanız, hepinizin bu projeyle ilişkili aynı kodu alacağını?"

Jane ampulün söndüğü anı gördü. Clémence sırtı.

Konuşmaları kısa bir süre sonra sona erdi, Clémence yeni bir zevkle işine geri dönerken Jane masasında oturdu, Clémence'a yardım etmekten duyduğu memnuniyet, akli konuşmalarının ilk kısmına döndüğünde hızla azaldı. Isabelle ve Bay Rosen birlikte Montreal'e taşınıyorlardı. Bu onu uyuşmuş hissettirdi.

Kendine, boyundan büyük işlere kalkışma, dedi. *Gerçeklik kontrolü zamanı. Ufaktan başla, artık birlikte öğle yemeği yok. Birkaç hafta sonra bifteği ondan daha çok özlediğini fark edeceksin.*

Kasvetli bir şekilde, insanların kendilerine söyledikleri yalanları düşündü.

- - -

Ertesi gün yeni kemer sıkma önlemlerini test etmek için ilk fırsattı. Daha kokusu gelmeden sandalyesinden kalkmıştı. Biftek günü.

"Jane!"

İsteksizce döndü ve onun ofisine girdi.

Masasının üzerinde her zamanki biftek ziyafeti duruyordu. Resepsiyon göndermiş olmalı. Ama Bay Rosen ceketini giymiş, pişman bir ifadeyle Jane'in az önce girdiği kapıya doğru .

"Dinle, sipariş etmiştim ama az önce bir telefon geldi ve aşağıda bana ihtiyaçları varmış, eğer istersen senindir. Muhtemelen bir süre burada olmayacağım ama döner dönmez konuşabilir miyiz?"

Jane bir tür bastırılmış öfkeyle gözlerini kırıştırarak durdu. Sizinle oturmak istemeyen birini terslemek çok daha zor ve çok daha az tatmin ediciydi.

Tam bir yanıt hazırlıyordu - Adele'le öğle yemeği ve o kadar bifteğin boşa gidecek olmasının utancı ve zaten öğle yemeği saatinde orada olacaksa neden Izzy'nin yerine götürmediği hakkında hızlıca uydurulmuş bir şey- ki çok uzun boylu, çok zayıf, kum rengi bir adamın gelişiyse herhangi bir potansiyel hazırcevaplık yarıda kesildi.

Jane'in ilk izlenimi kum rengiydi çünkü güneşte kızarmış bir teni ve güneşte kızarmış koyu sarı saçları vardı, böylece tüm etki monoton bir koyu bejdi. Dostça gülümsedi, ama sanki Bay Rosen'ın ofisinde aniden orada olması kimseyi ilgilendirmiyormuş gibi, bu gülümsemede biraz tatsız bir şey vardı.

Jane, Bay Rosen'ın bembeyaz kesildiğini hemen fark etti ve şimdi gözle görülür bir çabayla kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Steven!" diye bağırdı ve elini içtenlikle sıkmak için öne doğru bir adım attı. Steven sıkı tutuş karşısında biraz irkildi ama bu sıcak karşılama karşısında heyecanlanmış görünüyordu ve duruşundaki küçük bir gerginlik gevşedi.

"Edward. Umarım sakıncası yoktur, biraz erken geldim. Uzun zaman oldu."

"Tanrı aşkına, tabii ki hayır! Ama resepsiyonu nasıl geçtiniz? Güvenlik kartı olmayan ya da yanında bir şirket üyesi bulunmayan hiç kimse toplantı odasından dışarı çıkamaz." Soruda, Jane'in başkalarının fark edeceğinden şüphe ettiği, iyi gizlenmiş bir kızgınlık vardı.

"Ben sadece ..." Steven elini belirsiz bir hareketle salladı. "Resepsiyondaydım, eski bir arkadaş olduğumu söyledim ve İK'dan genç bir kadın yanımdan geçiyordu. Beni buraya o getirdi."

Büyük ihtimalle Diane. Günün birinde ortalığı karıştırma ve herkesin işine burnunu sokma arzusu onu kovduracaktı. Muhtemelen adama eşlik ederken onu sorgulamaya çalışmıştır.

"Pek bir şey değişmedi." Etrafındaki biftekli sandviçlere, kılcal çatlaklarıyla Lamp'e ve Jane'in toplamak için elinden geleni yapmasına rağmen her zaman yeniden ortaya çıkan yerdeki kitap ve kâğıt yığınınına baktı.

Bay Rosen, "Beni bilirsiniz, yemek kabını yarım santim oynatsanız açlıktan ölecek bir köpek gibiyim," diye şaka yaptı. "Ama yeni bir asistanım var. Steven, bu Jane. Jane, bu Steven Steppenwolfe."

El sıkıştılar, Jane aniden . Bu dosya BW 5232-8?

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ama öğle yemeğini böldüğümü görüyorum ..."

"Hayır, benim için sadece bir sabah atıştırmalığı, ama şimdi onu bıraktım. Dinle,

Neden düzgün bir yemek için dışarı çıkmıyoruz? Harika bir biftek evi biliyorum. Oh, unuttum, Kaliforniya usulü kavrulmuş kinoa kasesinden isteyeceksin. Tamam, ikisini de yapan bir yer biliyorum. Bir kasede biftek ve gençlik pınarı. Ben ısmarlıyorum. Yatırımınız hakkında konuşabiliriz - sanırım kontrol etmek için buradasınız ama Jane'le bir dakikaya ihtiyacım var, gizli müşteri işleri, anlıyorsunuzdur."

Omzuna sert bir el koyarak Steppenwolfe'u kapıdan içeri itti ve arkasından sıkıca kapattı.

"Bir dakika bekle!"

Hava bir anda vücudunu terk etmiş gibiydi ve sarkıp başını kapalı kapıya yasladı, gözleri sıkıca kapalıydı. "Erken geldi."

"Bay Rosen?" Jane çekingen bir tavırla sordu. Adam yorgun gözlerini ona çevirdi.

"Şu anda kaçıp gitmeyi hayal ediyorum. Belki sıcak İtalya'ya. Tek yönlü bir uçak bileti alıp hayata yeniden başlamak. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Bu tuhaf mantıksızlığa makul bir cevap bulmaya çalışan Jane, betona yapıştı.

"İtalyancan nasıl?"

"Korkunç. Sadece 'merhaba' ve 'hoşça kal'ı biliyorum.

"İtalya'da yaşamak sorun yaratabilir."

Bir tür bıkkınlık ama sevgi dolu bir kızgınlıkla ona hafifçe gülümsedi.

"Her zaman benim pratik Jane'im. Sen olmasan ben ne yapardım?"

Izzy ile iyi anlaşıyor gibi görünüyorsun. Ama yüzündeki derinleşen çizgiler ona bunu söyleyemeyeceğini anlatıyordu. Şimdiden, çaresizliği içinde ona karşı yumuşadığını hissediyor ve Kaliforniyalı zararsız görünen bu adamda buna neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

"Benimle gelir misin?" "Ne?"

"Eğer İtalya'ya kaçarsam. Kimseyle konuşamadığım için yalnız kalabilirim. Sen de benimle gelebilirsin. İtalya'yı seversin."

"Pasaportum yok. Bay Rosen, sorun nedir? Size yardımcı olabileceğim şey var mı? O adama , bugün hasta olduğunuzu söyleyeyim mi?" "Hayır, hayır." İç çekerek kapıdan uzaklaştı. "Her yoluna girecek, Jane. Az önce kötü bir sarsıntı geçirdim. Gel ve otur. Sana biftek sipariş ettim; biraz ye."

Yemek siparişinin kasıtlı olarak onun için verildiğini duymak teselli edici olsa da, son on dakikadaki garip davranışlarını unutturamazdı.

"Bay Rosen ..."

"Tamam, tamam, evet, yardım edebilirsin. Senden yapmanı istediğim şey şu." Düşüncelerini toparlamak için durakladı. "Steven'ı dışarı çıkaracağım

Ögle yemeği için; bir saatliğine gideceğiz. Muhasebe departmanına gitmeni istiyorum, finans müdürü Harjeet Singh'e git ve yazacağım bu notu ona ver. Sonra Jason Mantford'a git -onun kim olduğunu biliyorsun, şirketin ortaklık kurulu başkanı- aynı notu ona da göster. Notu okumayın, başka kimseye göstermeyin, başka kimseyle konuşmayın. İkisi de görür görmez imha edin. Sonra resepsiyona gidin ve size koridorun en sonundaki doğu toplantı odasını vermelerini isteyin. Benim adıma yazın ve tüm öğleden sonra için ayırın. Benim yetkim olmadan kimse o toplantı odasına girip çıkmayacak. Steven'ı oraya getireceğim, Singh ve Mantford da bize katılacak. Eğer biri benim nerede olduğumu sorar ya da bilgi almak için seni zorlarsa, etik bir duvardan alıntı yapacaksın, tamam mı? Hepsini anladınız mı?"

Bir hukuk defterine aceleyle bir şeyler yazıyordu. Konuşmasını bitirdiğinde kâğıdı yırttı, üç kez katladı ve Jane'e uzattı. "Hepsi sende mi?" tekrar sordu.

"Evet, Bay Rosen, biliyorum."

Ağzının köşesi küçük bir gülümsemeyle kalktı. "Bu işte ilk kez bir suç ortağım oldu." Jane kaşlarını kaldırdı. "Mecazi anlamda tabii ki; seni kurallara uygun olmayan bir işe asla bulaştırmayacağımı biliyorsun."

"Eğer kurallara uygun olmasaydı, notun içeriğini tamamen inkar edebilecek durumdayken, kimsenin beni bir toplantı odası tuttuğum ve notları şirket üyelerine ilettiğim için suçlayacağını sanmıyorum."

Sırıttı. "'Evet Bay Rosen, çünkü size tamamen güveniyorum' gibi bir cevap almayı tercih ederdim. "

"Oh, öyle mi? Dilenciler seçici olamaz. Şeytani emirlerini yerine getirmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, seni şeytan. Git." Jane, şakalaşmaları adamın soğukkanlılığını biraz olsun geri getirmiş ve kötü bir şekilde gizlediği paniğini biraz daha derine gömmesine yardımcı olmuş gibi görüldüğü için zihinsel olarak kendi sırtını sıvazladı. Notu aldı ve onun ofisinden ayrıldı. Muhasebe, ilk turundan beri gitmesi gereken bir yer değildi, bu yüzden yola çıkmadan önce Jason Mantford'u nerede bulacağını belirlemek için kat planlarına biraz danışması gerekti.

Şirketteki en güçlü iki kişiyi rahatsız etmek, üstelik neden acilen içeri daldığına dair hiçbir açıklama yapmadan, biraz ürkütücüydü ama Bay Rosen'ın elçisi olmanın avantajları vardı, çünkü o da şirketteki en güçlü kişilerden biriydi, ayrıca herkes asistanının sık sık açıklanamayan hareketleri ve belirsiz öfkesiyle ilgili emirleri yerine getirmek zorunda kalmasına alışkındı.

Not işe yaramış görünüyordu; her ne kadar iki adam da renk değiştirmemiş ya da Bay Rosen'ın Steppenwolfe'u gördüğünde yaşadığı paniği yaşamamış olsalar da, ikisi de son derece uyanık hale gelmiş, Jane'e birkaç şey toplamaları ve programlarını netleştirmeleri gerektiğini, sonra da hemen toplantı odasına ineceklerini söylemişlerdi.

"Rezervasyon sistemimizde bu toplantı için kaydedilecek bir müşteri dosya numarasının neden olmadığını anlamıyorum." Tortoiseshell, Jane'in tam gizlilik açıklamasını kabul etmedi.

"Size söyledim, bu etik bir duvar."

"Bu, şirketteki diğer avukatlardan korunmak için, resepsiyondan değil. Ve misafirlerin isimlerini kaydetmem gerekiyor. Şirket içinden ya da dışından kimler ona katılıyor?"

"Bu son derece gizlidir. Bu toplantı hakkında kesinlikle daha fazla bilgi verilmeyecek ve ben Bay Rosen'ın emirlerine uyuyorum. Bu konuyu onunla görüşmek ister misiniz? Birazdan burada olur."

Tortoiseshell burnunu çekip kendi kendine mırıldandı ama tehdit işe . Jane, Bay Rosen ve Bay Steppenwolfe'un öğle yemeğinden dönüp güvenli bir şekilde toplantı odasına girdiklerini görmek için beklemeyi düşündü, ancak Tortoiseshell onu izliyordu ve Bay Rosen'ın bu konudaki gizlilik ihtiyacı onu etrafta dikkat çekecek ne kadar az insan olursa o kadar iyi olacağına ikna etti. Bay Rosen'ın boş ofisine döndü ve burada, ortak çabalarının uzlaştırıcı ısıltısı altında ve artık saat ikiyi geçtiği ve olayın adrenalini onu yakıp kavurduğu için gerçekten acıkmış olduğundan, iki

Biftekli sandviçler, soğuk.

Saat beş geldi ve geçti. Sonra altı. Jane, hizmetine tekrar ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı odasında kaldı ama her yer sessizdi. Hayır.

Merak içindeki şirket ortakları cevaplar almak için etrafta dolaşıyordu; Kaliforniyalı adamın varlığını sorgulayan ya da onunla birlikte yönetim kurulu odasında yer alan üç adam dışında şirkette olduğunu bilen kimse yoktu.

Saat altı buçukta Bay Rosen'in telefonu çaldı; Kaliforniya'dan gelen bu numara, iki farklı rakam dışında Bay Steppenwolfe'un Kasım ayında aradığı numaraya çok benziyordu. O zaman da aynı firma, ama farklı dahili numara.

Jane her zamanki selamıyla karşılık verdi ve alçak, boğucu bir kadın sesi cevap verdi.

"O yok mu? Ne yazık ki onu kaçırdım, ama sanırım kardeşim orada, Steven Steppenwolfe? Küçük bir adam mı?"

Kardeşin mi? Jane şok içinde telefonu kendisinden uzak tuttu ve ahizeye baktı.

"Alo? Alo?"

"Evet, üzgünüm, buradayım. Şehirlerarası bağlantıda bir aksaklık olmuş olmalı." Modern telefonların bağlanabilirliği düşünüldüğünde, bu iyi bir yalan bile sayılmazdı. "Korkarım kardeşinizin durumunu bilmiyorum. Şirkette olup olmadığını gerçekten söyleyemem, ama adınızı ve numaranızı bırakırsanız, Bay Rosen'in sizi en kısa zamanda arayacağından emin olacağım."

Hattaki ses küçük bir kahkaha attı ve Jane kendisine gülündüğü izlenimine kapıldı.

"Oh, sorun değil. Ona Julie'nin küçük kardeşini ve eski yaz aşkını aramak için aradığını söyleyebilirsin. Bunun ne anlama geldiğini anlayacaktır."

"Um, tamam. Soyadınızı da mı bırakmak istediniz, yoksa Steppenwolfe de mi?"

"Julie'nin kim olduğunu bilecek. Ta, tatlım." Telefonu kapattı.

Bu ne lan?

Bölüm 14

Jane o gece Steppenwolfe ya da Julie'den hiçbir açıklama alamadı. Saat sekize kadar bekledikten sonra Bay Rosen'a e-posta göndererek ona ihtiyacı olup olmadığını sordu.

ve "Her şey yolunda, eve git" cevabını aldı. Julie'den gelen mesajı ilette ve Tamam cevabını almadan önce tam yirmi dakika bekledi.

Ertesi sabah, Bay Rosen'ın, muhtemelen onu ayak altında tutmamak ve soru soramayacak kadar meşgul etmek için, erkenden masasına bıraktığı işlerle dolu bir bulanıklık içinde geçti. Öğleden sonra "Steven'ı havaalanına uğurlamak" için ortadan kayboldu. Bu potansiyel tehdidin ülke dışına çıkmasından dolayı ne bir sevinç ne de bir rahatlama belirtisi gösterdi, ama bu konuda dikkat çekici bir şekilde gerçekçiydi. Jane'e Pearson Havaalanı'na gidiş-dönüşün muhtemelen öğleden sonra süreceğini, dolayısıyla saat üçte erkenden eve gidebileceğini söyledi.

Pearson'a gidip gelmek trafikte bile o kadar uzun sürmüyordu, diye karar verdi Jane, tabii Steppenwolfe'la havaalanında kim bilir neler konuşarak birkaç saat geçirmeyi planlamıyorsa. Mantford ve Singh'den uzakta zaman kazanmak için miydi bu? Ama bu hiç mantıklı değildi. Bay Rosen onları toplantılarına davet etmişti.

Jane, tamamen hayal kırıklığından kaynaklanmasa da ofladı. Apartmanındaki yangın merdivenini kullanarak merdivenlerden inip çıkma alıştırmaları yapma planını uygulamaya karar vermişti. Eve erken döndüğü ve gizemden dolayı hayal kırıklığına için stres atmak iyi bir fikir gibi göründü, bu yüzden birkaç spor ayakkabı bağladı ve eski bir çift lise spor şortu giydi ve işe koyuldu. Üç kat, yakında yapması gereken altmış beş kata kıyasla çok fazla görünmüyordu ama üç uçuşun sadece iki turunu tamamladıktan sonra çoktan nefes nefese kalmıştı.

Nefes almak için durakladı ve sonra tekrar devam etti.

Ne kadar çok düşünürse, o kadar mantıklı gelmiyordu. Steppenwolfe neden Pearson Havaalanı'nı kullansın ki? Şirkette çalıştığı süre boyunca Jane, zengin seçkinlerin ve kurumsal jet sosyetenin Toronto Adaları'ndaki Billy Bishop Havaalanı'nı şehir merkezinde ve kullanışlı olduğu için kullandıklarını öğrenmişti. ABD ile Kanada arasındaki gümrük işlemleri de orada çok daha hızlıydı. En başta bu gizlilik neden? Steven Steppenwolfe'u Google'da araştırmıştı; tam da görüldüğü gibiydi: gösterişli, başarılı bir şirkette çalışan Kaliforniyalı bir avukat. Yine de yönetici ortak değildi, özellikle de tanınmış biri değildi. '08 krizinden sonra mevzuatta yapılan bazı değişiklikler hakkında birkaç makale yazmış, tek tük konferanslarda konuşmuş ve web sitesindeki halka açık müvekkil listesi standarttı.

"Bu çınlama sesleri de neyin nesi?"

"Pratik yapıyorum. İş yerinde bir yangın tatbikatı için altmış beş basamak merdiven inmem gerekiyor. Bir sorun mu var?"

Alt kattaki komşusu başını hızla pencereden geri çekti.

Peki bu gizemli Julie kimdi? Julie Steppenwolfe'u Google'da aramış ve Teksas'ta ölmüş doksan yaşında bir kadının ölüm ilanından başka bir şey bulamamıştı. Kaliforniya'daki firma büyüktü; avukatların biyografileri arasında gezindikten sonra web sitesinde farklı soyadlarına sahip iki Julie bulmuştu. Biri Isabelle'e benzeyen İskandinav görünümlü bir sarışındı ve "danışman" unvanına sahipti; diğeri ise kıvılcı saçlı bir ortaktı. İkisi de güzeldi, ancak ikisinin de özelliklerinde sıra dışı ya da alışılmadık bir şey yoktu.

Belki de bu gerçekten de aşırı hassas ve gizli bir müşteri meselesiydi. Ama o zaman Bay Steppenwolfe beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığında Bay Rosen neden bembeyaz kesilmişti? Julie Isabelle'i biliyor muydu? . . . ?

"Eugh. İğrenç." Yürürken ve düşünürken yavaş yavaş kabarcıklar oluşmaya başlamış ve şimdi de patlamıştı. Çorabının içinde hafif bir sıvı nemi hissetti.

İç çekti. O zaman bir duş. Bu gece bu gizemle hiçbir yere varamayacaktı.

Jane hafta sonunu her iki topuğunu da yara bantlarıyla koruyarak bacakları ağrıyana kadar merdivenleri yürüyerek geçirdi. Merdiven tırmanma alıştırmalarıyla kendini sakatlamamanın, yaklaşan tatbikat için onu daha iyi değil, daha kötü bir durumda bırakacağını geç de olsa fark etti.

Pazartesi günü Adele'le öğle yemeğine gitti ve uzun zamandır ilk kez içini dökecek birinin eksikliğini hissederek Isabelle'le ilgili korkularını olabildiğince tarafsız ve klinik bir şekilde döktü, Julie ve Steven Steppenwolfe hakkında da özgürce konuşabilmeyi diledi.

"Bence firmanın tüm kaynaklarını bu müşteri projesi için ayırmaya devam edeceklerse, bize ne kadar süreceğini söylemeliler. Herkes altmış beşinci kata inip çıkıyor ve Anita ile Alison'ın asistanları yokken avukatlara destek olmaları gerekiyor. Isabelle ve arkadaşlarına sürekli yardım ederlerse bunu nasıl yapabilirler?"

Jane oflayıp puflayarak arkasına yaslandı ve solmuş salatasını kurcalayarak kendini tutamama hatasını örtbas etti. Öğle yemeği için Irish Embassy Pub and Grill onun fikriydi. Bay ve King caddelerinin ünlü kesişme noktasından sadece bir blok ötede, Yonge Caddesi'ndeki beyaz taşlı, sütunlu cephesinin önünden sık sık geçmişti. Modern binaların arasına sıkışmış eski dünya zarafeti ona National Club'ı hatırlattı ve maceracı hissederek denemelerini önerdi. İçerisi hayal kırıklığına uğratmadı; sarı duvarları, ahşap mobilyaları ve aplik aydınlatması arasındaki boşluğu dolduran canlı bir öğle yemeği kalabalığıyla ısıltılı ve gürültülüydü. Ancak sipariş verirken bir anlık kararsızlık sonucu, doyurucu sandviçlerinden ya da geleneksel İrlanda turtalarından biri yerine sade bir Sezar salatası tercih etmişti. Şimdi herkesin öğle yemeğine bakarken kendini huysuz hissediyordu.

"Gerçekten neden şikayet ediyorsunuz? İş yükünüz normalden ne fazla ne de az, değil mi?"

Jane tereddüt etti. "Bence Isabelle ve Bay Rosen sonunda birlikte olabilirler. Bilirsiniz işte, birlikte." *Yapabilirsen daha çok liseli gibi konuş. İyi iş çıkardın.*

"Ah, ben de öyle olduğundan şüpheleniyorum. Ama kur yaparken ihtiyatlı davranıyorlar, değil mi? Sizi rahatsız etmiyorlar."

"Hayır, sanırım bu konuda iyi davranıyorlar. Yani, neler olduğundan bile emin değilim. Bence onu kesinlikle istiyor ama bazen ondan hoşlandığından bile emin olamıyorum. Neden hoşlanmadığın bir adamın peşinden gidersin ki?" Clémence'in iddialarına inanmasına rağmen Jane, aşkta bir şeylerin eksik olduğu hissinden kurtulamıyordu. Bu bir hüsnükuruntu muydu, yoksa her şey bir şekilde *ters* mi gidiyordu?

"O firmanın en önde gelen ortağı. *Onu* sevmenin bununla hiçbir ilgisi olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Buna 'görücü usulü evlilik' demiyorlar ama elit, eski aileler arasında bazen neredeyse aynı şey oluyor. Özgür seçim var, tabii ki, ama sadece yetişkin çocukları onaylanmış kişiler arasından seçim yaparsa. Şirkette ilk işe başladığımda, yeni ve genç bir kadın ortak vardı. İşe başladığı hafta, kızın annesi arkadaşlarını aradı.

-Bir de bakmışsınız ki şirkette çalışan tüm kadınların oğulları kızı dışarı çıkarmak için uğruyor. Kız yeterince beğendiği birini seçti ve işte. Çoğu zaman böyle olur."

Bu kadar çok sosyal değer ve beklentiye sahip olma fikri Jane'e çok yabancıydı.

Adele omuz silkti. "Bazen aşk vardır, bazen aşk büyür ve bazen de daha çok bir ortaklıktır. Güçlü bir çift güçlü bir şeydir. Ve Bay Rosen çok güçlü, çok eski bir aileden ve bu yüzden bir Isabelle için çok ... uygun. Bay Rosen daha önce bu tür şeyleri hep görmezden geldi ama belki de yaşıyor ve düşünceleri değişiyor. Ona nasıl karşılık veriyor?"

Jane durup düşündü. Onlar ona yaklaştığında gözlerini kaçırmakta, zihinsel olarak kulaklarını tıkamakta o kadar aceleci davranmıştı ki, görüntüleri ve konuşmaları toparlayıp incelemek için biraz uğraşması gerekti.

Her zaman odanın dışında olmaya ve manzaraya tanıklık etmemeye kararlı olan Jane'in bu görüntülerden başka dayanabileceği pek bir şey yoktu

Isabelle'in hafızasında yer eden ve dişlerini gıcırdatmasına neden olan flörtleri, ama Bay Rosen?

Jane, yetişkin romantik ilişkileriyle ilgili neredeyse hiçbir deneyiminin olmamasının onu bu yargılara varmak için olağanüstü derecede yetersiz kıldığını kendi kendine itiraf etti. Ancak, romantizm konusunda bir uzman olmasa da, aylarca süren yakın temas onu Bay Rosen konusunda bir uzman haline getirmişti. Telefonda Profesör Graham'ın adı geçtiğinde yüzünün nasıl yumuşadığını ve değiştiğini, kendisi ona yaklaştığında nasıl rahatladığını biliyordu.

Ama Isabelle'den hoşlanıyor muydu?

Jane onun gülümsemesinin gözlerine değdiği, gülüşünün sıcak ve içten geldiği tek bir örnek bile hatırlayamıyordu. Isabelle'in kendisine ya da diğer erkeklere yönelttiği her çapkın bakışı katalogladığını görmüş, Isabelle'in her zamanki saç hareketinden uzak durmak için sistematik olarak geri adım attığını izlemişti. Isabelle'e tüm dikkatini vermesine rağmen, onun varlığının cazibesinden etkilenmemiş gibi görünüyordu. Ama her zamanki canlılığı ve coşkusu hâlâ konuşmasında olsa da, şimşek hızındaki öfkesi hâlâ iş başındayken, Isabelle'in yanında yumuşadığına karar verdi ve her zamanki müşteriyi cezbeden en iyi halini onun için sergiledi.

Tıpkı bir müşteri gibi onun da taraf tutmaya ihtiyacı var.

Yani Adele haklıydı. Bu bir tür zenginlerin çiftleşme ritüeliydi, şirket birleşmesi gibi. Jane onların elit kültürünü anlayamayacak kadar cahildi.

"Tam olarak ondan hoşlanıyor mu bilmiyorum ama ona karşı çok dikkatli ve nazik. Eğer ilgilenmiyorsa, neden flört etmesini engellemesin ki? Daha önce açık sözlü olmakta hiç sorun yaşamamıştı. yüzden evet, sanırım bunu istiyor," dedi Adele'e sonunda ve bu bilgiyle midesinin bulandığını hissetti. Lamp'i gördüğü zamanki yüzünü düşündü, yeni restore edilmişti. Graham'a duyduğu şefkatli sevgiyi. Adamın içi yumuşacıktı, bundan neredeyse emindi, gençken inkâr edilmiş olması gereken bir şeydi bu. Jane, gizlice sıcak bir kalbi beslemenin ve onu canlandırmak için dış dünyadan hiçbir şey alamamanın ne demek olduğunu biliyordu. İlk kez, uzaktan, gizliden gizliye, kendisinden bile saklı tuttuğu bir yerde

Bay Rosen'la birlikte nasıl mutlu olabileceklerini hayal ediyordu. Onu çok iyi sevebilirdi.

Aman Tanrım. Ocak ayında düşündüğünden çok daha ileri gitmişti.

Kendini biraz hasta hissederek salatasını itti.

"Qu'est-ce qu'il y a? Salata iyi değil mi?"

"Hayır, iyi değil."

- - -

Odasına Jane başını masasına koydu, serin ve sessiz olduğu için minnettardı.

"Jane! Bunları tarayıp kopyalamam gerekiyor." Bay Rosen elinde bir tomar belgeyle köşeyi döndü ve kısa düştü. "Jane, iyi misin?"

Ona aşıktı, bunu inkar edemezdi. *Ne korkunç, aptalca bir şeydi. Aptalca. Aptalca. Aptalca.* Ağlamak istedi.

"İyiyim, sadece biraz başım ağrıyor." Kendini dik bir pozisyona çekti ve garsonken her gün takındığı en kibar, profesyonel gülümsemesini takındı.

"Emin misin? Biraz sarsılmış görünüyorsun." İlerledi ve elini nazıkçe kızın omzuna koydu. "Eve gitmen gerekorsa ..."

"Hayır. Bir aspirin aldım. İyi olacağım." Onun dokunuşunu arzuluyor ama bundan etkilenmeyi reddediyordu. "O belgeleri alıp hemen sana geri getireceğim."

Onları uzattı ama kara gözleri endişeyle ciddi bir şekilde kızın üzerinde kaldı.

"Ben iyiyim, Bay Rosen."

Sadece yapmak için işe alındığınız işi yapın.

- - -

Uykusuz bir gecenin ardından sefil bir akşam geldi. Jane bir o yana bir bu yana dönüp durdu.

Sarı duvarları şimdi onunla alay ediyormuş gibi görünen yatak odası. Sevgi dolu bir

Sizi sevmeyen ya da sevemeyen bir adam sadece aptalcaydı. Her gün bir adam için çalışmak ve işe yaramaz bir şekilde ona özlem duymak ve o başka biriyle sevgisiz bir eşleşme izlemek saf mazoşizmdi. Neresinden bakarsa baksın, kalbi kırık ve yalnız kalacaktı.

Duygularını kontrol edemediği için ilk gerçek işini bırakmak da aynı derecede aptalcaydı ama içgüdüleri şirketten, Bay Rosen'dan uzaklaşmak, sağlam ve yalıtılmış kalmak, hayatta kalmak ve devam etmek için çılgık atıyordu.

Yani kalbi kırık, yalnız ve bir sonraki işini arıyor olacaktı. Harika.

Yeni parlak kariyerimin üzerinden bir yıl bile geçmedi ve şimdiden berbat durumda. Onu daha az sevseydi, planlarını böylesine rayından çıkardığı için ondan daha fazla nefret edebilirdi.

Olanın dışında bir şey arzulamanın ters etki yaratacağını, kendine sertçe söyledi ve kendine acımanın daha da kötü olduğunu. Bir ayağını diğerinin önüne koymaya devam et. Bazı insanların durumu senden daha iyi, bazılarının ise daha kötüdür ve hayat böyledir. Hayat adil değildi. Temiz bir daire, alışveriş listesi, sinemaya gitmek, küçük rutinler gibi küçük şeylere odaklanmak daha iyiydi - bunlar sizi kalbiniz kırık ve yalnız bırakabilecek insanların aksine sağlam ve güvenilirirdi.

Bu kasvetli bir düşünceydi, ama daha önce de kasvetli şeyler yapmıştı - tabii, fazlasıyla kasvetli şeyler yapmıştı ve kendi kendine bunu tekrar yapabileceğini söyledi.

- - -

Ertesi sabah gri ve soğuk bir gün doğdu; Kanadalıların alışkın olduğu ama yine de her yıl yakındıkları, baharın hâlâ gelmediğini gösteren acımasız bir Mart ayıydı bu.

Kendi sefil geleceğiyle meşgul olan Jane, atkısını ve eldivenlerini unutmuş ve titreyerek paltosunun içinde treni beklemek zorunda kalmıştı. Toronto'ya giden yolu yarılamıştı ki bugünün

Yangın tatbikatı vardı ve babetlerini evde bırakmıştı. Sağlam botlarını giyip her adımda yere çakılmak, topuklu ayakkabılarını giyip en iyisini ummak ya da çıplak ayakla sayısız kirli zeminde yürümek ve külotlu çorabının ayaklarının tamamen mahvolması arasında bir seçim yapacaktı.

Yanındaki koltukta oturan adam tamamen uykuya dalmak için bu anı seçti ve ona doğru yan yattı. Kadın hırladı ve adamı geri itti. Belki Adele'in ona ödünç verebileceği bir çift spor ayakkabısı vardı.

Union İstasyonu'ndan Front Caddesi'ne adımını attığında, saçlarını, yüzünü ve paltosunu buğulandıran dondurucu bir yağmur çiselemeye başlamıştı. Yeraltındaki PATH'i kullanmalıydı ama doğanın, kalbi kırık ruh halinin sembolik yansımaları bu kadar uzağa götüreceğini sanmıyordu.

Tipik.

Aceleyle arnavut kaldırımını aştı ve caddenin karşısına geçerek Royal York Oteli'nin önüne yanan taksi kuyruğunu atlattı. Geçen hafta öğle tatilinde dolaşırken, otelin dairesel araba yolundan valelerin uzandığı bir oyuğa doğru yürüdüğünde, Adelaide Caddesi'ne ve oradan da King Caddesi'ne kestirme çıkan bisiklet raflarıyla dolu küçük bir patikaya erişim olduğunu keşfetmiş ve böylece yaya trafiğinin yoğunluğundan kurtulmuştu. Şimdi o yolu izliyor, tentelerin biraz koruma sağladığı binanın tercih ediyordu. Ofise girdiğinde külotlu çorabının parmak uçları nemliydi ve saçlarının dalları dışarı çıkıp kabarmaya başlamıştı. Soğuktan tir tir titriyordu.

"Ne oldu sana böyle?" Bay Rosen sabah selamlaşması yerine "Ne oldu sana?" diye sordu.

"Dondurucu yağmur."

"Peki şemsiye getirmedi mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hava durumu kehaneti benim bir parçası değil. Beni bu kadar dikkatsizce işe aldıkları için bunu İK ile görüşebilirsiniz."

Bay Rosen'ın kaşları, kızın alaycı üslubu karşısında kalktı ama yine de ağzını bir gülümseme kapladı. Elleri ellerinin arasında uzaklaştı.

ve birkaç dakika sonra Jane sıcak bir fincan çay ile masasına yerleşirken geri döndü.

Bu küçük nezaket hareketi -gerçekten küçük olmasa da, onun için değil- onu hem daha da sinirli hem de duygusal hissettirdi. Ona kendisine iyi davranmayı bırakmasını söylemek istedi ama elbette bunu yapamazdı. Başkalarının küçük, insancıl davranışlar olarak gördüğü şeylerin ondan geldiğinde onun üzerinde orantısız bir etki yarattığını nasıl anlayabilirdi?

"Teşekkür , Bay Rosen."

Hiçbir şey söylemedi, sadece çayı ona uzattı ve ofisine çekilerek onu kötü ruh haliyle baş başa bıraktı.

Saat onda Isabelle gelip ofisinde kayboldu ve Jane kapıdan gelen kahkaha seslerini dinlerken dişlerini sıktı. Sonunda Adele'in yanına gitti ve umutsuzca bir soluklanmaya ihtiyaç duyarak ayakkabılar hakkında bilgi aldı.

"Quoi? Yangın tatbikatı mı? Hayır, aslında bunu yapmıyoruz." Jane'in boş bakışları karşısında, "Tabii ki *yapmalıyız*, gençlerden bazıları egzersiz olsun diye yapıyor, sanırım pazarlama departmanı da patronları öyle dediği için yapıyor, yeni çalışanlar da yolu bilsinler diye en az bir kere yapıyorlar..." diye detaylandırdı.

"Tamam, yani bunu yapmayacağımızı söylediğinde ..." Jane biraz sinirlenerek, Adele'in dolambaçlı konuşmalarına her zamankinden daha az sabır gösterdiğini söyledi.

"Yani şirketteki çoğu insan masasında oturuyor ya da tatbikattan on dakika önce kahve içmek için dışarı çıkıyor ve her şey bittiğinde geri dönüyor."

"Bu yasadışı falan değil mi?"

"İnsan Kaynakları eskiden bizi izler, okuldan kaçanları azarlardı ama bu iş Diane'e verildi, o yüzden ..." Adele omuz silkti. "Bay Rosen bu konuda çok katı, bu yüzden altmış beşinci katın çoğu kahve içmek için ortadan kayboluyor."

"Harika. Yani altmış beş kat merdiveni boşu boşuna inmeye hazırlanıyorum."

Adele onun kolunu okşadı. "Özür dilerim, sana söylemeyi düşünemedim. Ama seni alacağım ve birlikte kahve içmeye gideceğiz. Bir de iyi tarafından bak: Eminim kalça kasların artık çok sıkılaştırmıştır. Daha fazla kalem etek giymeye başlamalısın!"

Jane masasına geri döndü, koridorda yanından geçen Isabelle'i ürküttü ve Adele'i terslediği için hissettiği suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı.

Jane yıllardır bu düzeyde bir duygunun dış görünüşünü aşmasına izin vermemişti. Her zaman duygularını içine atarak hayatta kalmıştı ve çok da uzak olmayan bir gelecekte bu kontrol kaybından endişe duyacağını biliyordu ama şu anda bunu umursamakta zorlanıyordu.

Artık soğumuş olan çayından kalanları içti ve Bay Rosen'ın e-postalarına cevap verirken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Saat on birde, ofiste kulakları tırmalayan bir feryat duyuldu ve Jane paniğe gerek olmadığını bir an için unuttu.

Kalbi çarpmasına rağmen iki eliyle kulaklarını kapatıp okumaya devam etmeye çalıştı, Adele'in onu kahve içmeye götürmemesine huysuzlanıyordu.

"JANE!" Bay Rosen aniden görüş alanına girmiş, sesini duyurmak için kükrüyordu. "NE YAPIYORSUN?"

"NE? BU SADECE BİR TATBIKAT."

"TATBIKAT YAPMAMIZIN BİR NEDENİ VAR JANE, YOKSA 11 EYLÜL'Ü UNUTTUN MU?"

Jane'in midesi bulandı.

"HEMEN YANGIN MERDIVENINE GIT YOKSA SENİ OMZUMA ATIP ORAYA TAŞIRIM."

Jane oturduğu yerden fırladı. Bay Rosen asla yerine getirmeyeceği tehditlerde bulunmazdı.

Koridorda ilerleyip köşeyi dönerken Jane de peşinden koşturuyordu. Adele'in tahminine uygun olarak ofis çoktan şüpheli bir şekilde boşalmıştı ve geride kalanlar masalarına oturmuş, kulaklıklarını takmış ya da ellerini kulaklarına götürerek işlerine devam ediyorlardı.

Bay Rosen'in öfkeli havlamasıyla haşlanmış gibi ayağa fırladılar ve yangın çıkış merdivenlerine doğru koşmaya başladılar.

Ofisin yangın merdiveni Jane'in apartmanının dış cephesini saran metal kafesli merdivenlere benzemiyordu. Betondan geniş bir iç kanaldı, neredeyse büyük, boş bir asansör boşluğu gibiydi. Merdiven boşluğu soğuktu.

Binanın geri kalanından yalıtılmış, sessiz ve sakin, zikzak şeklinde aşağıya doğru kıvrılan sonsuz taş basamaklar kullanıcılarının başını döndürüyordu. Her kat, açık kat numaralarıyla işaretlenmişti: 65, 64, 63 . . . Sıkıştıklarında, asansörler yavaş ve ana merdivenler meşgul olduğunda ya da insanlar patronlarından kaçmaya çalıştıklarında, personelin bu merdivenleri kullandığı biliniyordu. Jane, onlara Hitchcockvari bir korku havası veren mezar benzeri endüstriyel havalarından hoşlanmadığı için bu merdivenlerden hep uzak durmuştu.

Ancak Bay Rosen'ın kapıyı ona açık tutarken yüzünde beliren sert ifadeye diyecek yoktu. Diğer talihsiz personel önden gitmiş ve birkaç kat aşağıya inmeye başlamıştı bile; huysuzluğuyla meşhur kıdemli ortakla aralarına biraz mesafe koymak istedikleri belliydi.

Bay Rosen onun peşinden içeri girdiğinde kapı büyük bir gürültüyle kapandı ve merdivenlerden inmeye başladılar. Merdiven basamakları oldukça dardı ve Bay Rosen'la birlikte kapladıkları alan endişe verici derecede mahremdi. Bay Rosen'ın avuçlarının metal tırabzanı tırmalayışını ve efor sarf etmekten hafifçe hızlanmaya başlayan nefes alışının sesini duyabiliyordu.

Altmış beşten altmışa kadar olan katları olaysız bir şekilde geçtiler, ancak bu kadar az insanın katılmasından etkilenmediğini görebiliyordu. Diğer şirketlerin kiraladığı elli dokuz ile elli iki arasındaki katları geçtiklerinde homurdandı.

"Yangın tatbikatlarının eskiden bir anlamı vardı. Bu merdivenler eskiden böyle bir günde tıklım tıklım olurdu; King Caddesi'nde belirlenen buluşma yerine gitmeniz, adınızı İK'nın listesinden işaretletmeniz gerekirdi, aksi takdirde kıyamet kopardı. Şimdi herkes kendini güvende hissediyor ve unuttular. Aptallar."

Elli birinci katın sahanlığında Jane topuklu ayakkabılarını çıkarmak için durakladı ve Bay Rosen tek kelime etmeden onları ondan alıp takım elbisesinin ceplerine soktu. Bu küçük mola, merdiven boşluğunda artık tamamen yalnız oldukları anlamına geliyordu.

Jane, onu karanlık düşüncelerinden uzaklaştırmak ve çok yakın hissettiren havayı doldurmak için, onu teğet geçeceğini bilerek binanın tarihiyle ilgili bir soru hazırladı. Tarihi detaylara bayılırdı.

BMO kulesinin bir zamanlar dünyanın en yüksek altıncı kulesi olduğunu anlatmayı bitirdiğinde otuz beşinci kata ulaşmışlardı,

daha iyimser görünüyordu. "Toronto'nun gururu, bu eski kule canavarı." Beton duvarı sevgiyle okşadı.

"Montreal'e taşınırsan özlersin o zaman." "Montreal mi?"

Kahretsin.

Ağrıyan baldırlarına, adamın gürleyen sesine ve birbiri ardına çıkan merdivenlerin hipnotik ve hafif baş döndürücü etkisine odaklanan Jane, bu düşüncenin aklından çıkmasına izin vermişti.

"Belki gelecekte orada daha fazla zaman geçirebileceğinizi düşündüm. Efendim." "Efendim" kelimesini beceriksizce araya sıkıştırdı. İlişkilerinin sarsıntılı başlangıcından beri ona böyle hitap etmemişti. Tanrım, neden bu, neden şimdi, tam anlamıyla kaçış yokken neden bir solucan konservesi açayım? *Ben lanet bir mazoşistim.*

Jane'e baktı, gerçekten şaşkındı. "Neden Montreal'e geri döneyim ki?"

"Düşündüm de," diye kekeledi Jane. "Burası Isabelle'in evi, değil mi? Yoksa kalıcı olarak Toronto'ya mı taşınıyor?"

Adamın gözleri bir bulmacanın şifresini çözmeye çalışır gibi Jane'in yüzünde gezindi ve Jane acınası bir kızarıklıkla mücadele etti. Sonra ikisinin de merdivenler yüzünden biraz kızarmış olduğunu fark etti, ne önemi vardı ki?

"Oh, anlıyorum." Bir an için aşağıya ve uzağa baktı, düşünüyordu. Tekrar konuşana kadar otuzuncu kata gelmişlerdi. "Demek sevgili Isabelle'i istediğimi düşünüyorsun. Çok güzel, değil mi?"

Jane en kötüsünü bekliyordu. Kendini en kötüsüne hazırlamıştı. Kendisine, en kötüsünün yakın olduğunu gösteren her olası işareti korkusuzca izlemeyi öğretmişti. Yine de bir şekilde gafil avlandığını hissetti ve midesi bulandı. Uykusuz gecesi, tüm bu sefil günü, tüm yalnız hayatı, sırtından ter damlarken ve ayaklarının dibinde bitmek bilmeyen merdivenler uzayıp her şey sona eriyormuş gibi hissediyordu.

"Böyle mi düşünüyorsun, Jane? Onunla ilişkiyi resmileştirmeli miyim? Amca diye ağlayıp bana istediğini yapmasına, beni uygarlaştırmasına, evcil bir adam yapmasına izin mi vereyim?"

Jane hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım evcilleştirilmek bana uygun olabilir. Elbette bazı şeylere alışmam gerekecek, mesela her gün düzgün bir kravat takmak gibi. Izzy kravatsız dolaşmama izin verecek bir tipe benzemiyor; her zaman çok kusursuz giyinir, beklentileri olacaktır. Evet, şimdi görebiliyorum." Yirmi sekizinci katı dönerlerken, sanki bunu hayal ediyormuş gibi ellerini neşeyle birbirine vurdu, ama sesinde Jane'in anlamadığı bir öfke vardı. "Süslü akşam yemekleri, bez peçeteler, uygun gümüş takımlar, yüksek sınıf bir otel gibi görünen bir ev isteyecek. Profesyonelce yönetilen bir Instagram hesabı. Yoga. Arkadaşlarımız için doğru insanlar. Daha az dağınıklık, daha iyi davranışlar, tamamen daha rafine bir adam olacağım. Sanırım bu beni daha sevimli yapacak, sence de öyle değil mi Jane?"

"Sevilebilir mi?" diye mırıldandı.

"Şey... bazı insanlar için. Beni hep en pasaklı, en huysuz halimle seviyorsun, değil mi?"

Titrek bir kahkaha attı.

Sırıttı. "Ne, her zamanki şımarıklığın yok mu? Ya da küçük bir 'evet efendim' bile mi? Bunlardan birini duymayalı uzun zaman oldu. Eskiden hep söyledin. Özleyip özlemediğime karar ." Devam etmeden önce durakladı. "Başka birine atandığında -eğer sürekli Montreal'e gidip geliyorsam, senin de atanmak isteyeceğini varsayıyorum elbette- bundan daha fazlasını özleyeceğimi biliyorum."

Demek Clémence haklıydı. Isabelle onu Montreal'e taşınmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Jane kararlılıkla sessiz kaldı ama hain bir dudağı titredi. Hangi duygusunu kontrol altında tutmaya çalıştığı bile belli değildi. Öfke, keder, acı, özlem hepsi dikkat çekmek için yarışıyordu.

Bay Rosen devam etti. "Pek şeyi özleyeceğim" -sesi yumuşadı -"Beni her sabah karşılayışını ve bir toplantıyı kaçırdığımda attığın o kızgın bakışı. Her şeyi renklerle kodlama takıntını ve sevgili Lamp'i devirdiğimde onu nasıl kurtardığını özleyeceğim. Birlikte yediğimiz öğle yemeklerini, sohbetlerimizi özleyeceğim."

Gözlerinden sıcak yaşlar akmaya başlamıştı ve içi eriyip fokurduyor, gerçekte birlikte yükseliyordu ama yine de kendini . Hâlâ,

sessiz kaldı. Ayaklarının altı ağrıyordu, bacakları ağrıyordu, her yeri ağrıyordu.

Göz ucuyla Bay Rosen'in dudaklarını ıslattığını ve tereddüt ettiğini gördü -tek ve tek gergin anlatımı- ve sonra devam ediyor. "Başka şeyleri de özleyeceğim. Bir patronun özlememesi gereken şeyleri. O saçı, düşünmeni izlemeyi ve bu kadar iyi niyetli bir şekilde inatçı olabilen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Ben patlamadan yerimde duramıyorum ve sen de tamamen sakın olmadan kendi yerinde duramıyorsun. Bu nasıl mümkün olabilir?" Ağzının bir köşesi alaycı bir sırıtişla yukarı kıvrıldı.

"Ofis dışındaki bir toplantıdan aradığımda telefondaki sesini özleyeceğim. Döndüğümde orada beni bekliyor olacağını bilmek, yorgun ve huysuz olduğumda seni görmek her şeyi daha iyi yapıyor." Göğsü hızla inip kalkıyor, sesi son hecede çatlıyordu. Jane kafasını kaldırma isteğiyle savaştı, zihni kafa karışıklığıyla dönüyordu. *Neden böyle şeyler söylüyordu?* "İşlerin böyle yürümesi çok garip. Günümde ne olursa olsun, sadece senin orada durman, nefes alman, var olman her şeyi birdenbire daha iyi hale getiriyor. Belki de bu güce sadece benim için sahipsin." Bay Rosen hafif bir sarsıntıyla gerginliğini üzerinden attı ve hemen şakacı tonuna geri döndü. "Elbette, beni özleyeceğinden hiç kuşkusuz yok! Yeni patronuna kavuştuğunda her şeyi unutacaksın. Jane'i mi? Jane, ağlıyor musun?"

"Seni göt!" diye bağırdı.

Sessizlik artık bir seçenek değildi. Çalkalanan sular taşmış ve dışarı dökülüyordu. Dehşet içinde sözel ishal akmaya başladı. "Seni aşağılık herif! Konuşmayı kes! Konuşmayı kes! Bana bunları anlatma. Bilmek istemiyorum. Canım acıyor! Seni özlemeyeceğimi mi sanıyorsun? Uygun bir takım elbise giyip hindi gibi süslü yemeklerde servis edildiğinde mutlu olacağını mı sanıyorsun? Bana nasıl özleyeceğini söyle... nasıl özleyeceğini... seni lanet olası aptal, salak, hantal duvar adam!"

Kekeleyerek ve ağlayarak, haklı olarak kızgın ve tamamen mahcup hissederek, onu azarlayacak kelimeleri tükendiğinde çılgınca el kol hareketleri yaparak, saygınlığından geriye kalanları kurtarmak için duvara doğru dönmeye çalıştı, ancak göğsünün duvarıyla yüzleşmek için geri döndürüldü.

"Jane. . ." Adam onun elini tuttu. "Jane . . ." Kadın onu savurdu ama adam kadının iki kolunu da nazikçe kavradı ve kadın merdivenlerde neredeyse dengesini kaybedecekken onu dik tuttu. "*Jane* . . ."

"Aptal!" diye tekrarladı. "Sen bundan daha iyisin! Isabelle'den daha iyisin ve bunu biliyorsun ve eğer sadece ... ne, doğru soyadı ve doğru ailesi var ve bir dergi kapağı gibi görünüyor diye mi? Aptal! *Ben* bundan daha iyiyim. Bu şirketteki herkesin beni ayakkaabılarının altındaki pislik olarak görmesi ya da sadece kahve getirmek için burada olduğumu düşünmesi ya da seninle yattığımı düşünmesi ya da ne düşünürlerse düşünsünler umurumda değil..."

"Ne?"

". . . Sana kızgıyım. **Sana**, sosyal konumuna ya da statüne değil. Huysuzsun, buruşuksun, sevimlisin, zekisin, gizliden gizliye kibarsın ve tuhaf bir şekilde harikasın ve eğer seni kullanmak isteyen biri yerine sana gerçekten değer veren ve seni sevecek bir kadın, *herhangi bir* kadın aramayacak kadar aptalsan, o zaman devam et ve kaderine doğru körü körüne yürü. Umarım sana her gün lanet bir kravat taktırır ve binlerce Instagram paylaşımına poz veririr ve sen de bunun her saniyesinden nefret edersin. Aptal!"

"Bana kızgın mısın? Bana değil, bana mı kızgınsın?" diye sordu. "Tek paket servisin bu mu?!" Jane haykırdı, hala ağlıyordu, hala kızgındı, hala Kalbi kırılmıştı, ama şimdi aynı zamanda öfkelenmişti, çünkü bu adam onu ne zaman öfkelenmemişti ki?

"Bana kızgın mısın?" diye tekrarladı, ısrarcı ve ısrarcı. "Evet!"

"Emin misin?"

"Evet!"

"Seni öpebilir miyim?" "Evet!"

Ve birdenbire onu kavradı, içine çekti ve çılgınca öpmek için eğildi, dudakları gözyaşlarının ıslaklığında kayıyordu ama yılmadı, şok içinde tükürürken bile ağzını tekrar tekrar onunkine bastırdı.

Sonra kendini şok etti. Onu geri öptü.

Vahşı bir terk edilmişlik duygusuyla, yapabileceğini bilmediği hedonist bir zevkle onu öptü, kendini ona bağlamak için yakalarına yapıştı ve sanki her sinir ucu aniden ıslıl ıslıl yanıyormuş gibi, dikiş yerlerinden parçalanacakmış gibi hissetti. Öpücüğü dağınık, sıcak, coşkulu ve harikaydı ve tıpkı onun gibi daha da çok ağladı.

"Jane, Jane, ağlamayı kes," dedi kısık sesle, geri çekilerek. "Daha önce hiç ağlayan bir kadını öpmemiştim ve bu kendime olan güvenimi öldürüyor." Gözle görülür bir çabayla kendini sakinleştirdi ve şefkatle yüzünü kavradı. "Jane Raine, sana tapıyorum."

"Ne?"

"Sana aşığım. . . Yıllardır. Elimde değildi. Özür dilerim."

"Ne?" Şimdi burnunu çekiyor, onu anlamaya çalışıyordu.

Onu tekrar öptü, bu sefer nazıkçe, dikkatlice ve Jane bir iç çekişle öpücüğün içine gömüldü, bir eli onun kirli yanağını okşamak için uzandı, birbirleriyle iletişim kurmanın bu yeni yoluna hızla bağımlı hale geldi.

Jane'in neredeyse konuşmanın konusunu unuttuğu birkaç uzun dakikadan sonra nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında, "Sana aşığım," dedi. "Transfer edilmeni istemiyorum, gitmeni istemiyorum ve kesinlikle Bayan Isabelle Ingram'ın fino köpeği olmak istemiyorum."

"Ne?"

"'Ne' dışında bir şey söyleyecek misin?" "O zaman ... neden şimdi ... ?"

"Ah, evet, şey." Utanmış görünüyordu ve başını eğdi. "Öylece ortaya çıkıp sana karşı romantik duygular beslediğimi söyleyemezdim. İşyerinde taciz yasaları var ve bunlar sizi örneğin bir patronun asistanına asılmasından korumak için var. Öyle olmasaydı bile - yani senden on yaş büyüğüm, şirket benim ve senin bu işe ihtiyacın var. Eğer yanlış anladıysam ve sen de bana karşılık vermediysen -bu eşit olmayan bir güç dinamiğidir- kurumsal dünyada ne kadar olduğunu bilemeyecek kadar deneyimsizsin ve senden asla faydalanmak istemem çünkü seni seviyorum. Ve birini sevdiğinizde, bir tür

Diğer şeyler araya girmeden sizi sevmelerini sağlayın. Tatil partisinde şaka yapmıyordum. Bana hayır demenin asla bir karşılığı olmayacağını bilmeni istiyorum."

"Sen . . beni seviyor musun?" Kendini baygın ve kuşkulu hissediyordu. Öpücüklerinin ve sözlerinin çifte sarhoşluğu altında sendeleyeyen Jane, aslında istemediği ama ihtiyaç duyduğu bir ayıklığa tutunmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

"O zaman *neden* ..."

"Neden ne?" Saçının bir tutamını dikkatlice arkasına sıkıştırdı.

Kul

ak. "Neden Isabelle ile flört ediyorsun?"

Havlarcasına bir kahkaha attı ve Jane neredeyse şamar atmak için geri çekiliyordu.

Ama o bunu yapamadan adam onu kendine çekti ve öptü.

"Isabelle ile flört etmiyordum. Isabelle'e *katlanıyordum*.

Anlaşma için ihtiyacım olan kişi Clémence'dı. Çok zeki biri."

"Ona kesinlikle böyle davranmayın! Müşteriyle öğle yemeği için dans ediyorsun ve onu işe bırakıyorsun."

Bay Rosen burnunu kırıştırdı. "Böyle mi düşünüyorsunuz? O da böyle mi düşünüyor? Tanrım, onunla daha sonra konuşmam gerekecek. Jane," dedi, adrenalin, umut ve öfke hala içinde dalgalanıyor olsa da onu odaklanmaya zorlayarak, "Clémence parlak bir avukat, ama avukat olmadan önce daha da parlak bir gazeteciydi ve şirketler ve mali ilişkileri hakkında büyük ifşaatlar yaparak kendine bir isim yaptı. Onu işe aldığımda bazı insanlar yaygara kopardı - onlara cehenneme gitmelerini söyledim tabii ki - ama bu özel müşterinin Isabelle'in ailesiyle uzun süredir devam eden bir ilişkisi var ve Clémence'ın geçmişi onları tedirgin ediyor. Onları hoş tutmak için Isabelle'i hoş tutmam gerekiyordu, böylece Clémence'ın anlaşma üzerinde çalışması konusunda yaygara koparmayacaklardı ve Clémence'ı onların gözünden uzak tutmak ve Isabelle'i gözümün önünde tutmak akıllıca görünüyordu, böylece son zamanlarda yaptığını duyduğum gibi Clémence'ın sıkı çalışması için tüm övgüyü alıp gitmeyecekti. Boktan bir oyun, biliyorum ama doğru yönetebilsem bu anlaşma şirket için de Clémence'ın kariyeri için de çok büyük olacak."

Jane'in başı dönüyordu. "Clémence neden parlak bir gazeteci olmaktan vazgeçti?"

"Gazetecilik berbat bir ücret. Boşanmış ve bekâr bir anne. Seni sevdiğimi söyledim ve gerçekten hala Clémence ve Isabelle hakkında mı konuşuyoruz?"

"Sen ve Isabelle'in . ." diye tekrar söze başladı ama Bay Rosen tarafından sert bir şekilde kesildi.

"Jane, inan bana o kadın hiç umurumda olmadı. Sen beni Montreal'e göndermekle ve evdeki mutluluğa işkence etmekle meşgulken, o gizemli beyninin içinde neler döndüğünü fark ettim. Noel'de beni nihayet anladığını ve belki de benden tamamen hoşlanmadığını düşündüm. Montreal gezisi kötü bir zamanlamaydı, biliyorum, sonra ikisinin sürekli etrafta olması ve ofis dedikoduları yüzünden zaten incinmiştin, bu yüzden ben de ..."

"Saçmalıyor," dedi Jane hayretle. O asla saçmalamazdı.

"Doğru. Beni istemeni istedim ve duygularımın hoş karşılandığından emin olmak için önce senin söylemeni istedim. Isabelle hakkında konuşmaya başladın ve birden kıskançlığın işe yarayabileceğini fark ettim. Zekice, değil mi?" Jane sersemlemiş bir halde geri döndü. Son birkaç gün zihninde canlandı,

Anlar birbirinden ayrılıyor ve yeni kalıplar içinde tekrar bir araya geliyordu. Onun Montreal'e taşınmasıyla ilgili konuşmalarını kafasının içinde geri sardı.

Öfkesi alevlendi. "Seni sinsi sıçan piçi, çıkarıcı *avukat!*" Adam ona taparcasına gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Bunu kastetmiş olamaz. "Sana inanmıyorum." Kadın tekrar adamın elinden kurtulmaya çalıştı ve adamın yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Hayır. Seni kollarıma almak için aylarca bekledim. Kıpırdamadan durur musun lütfen?"

"Öyle rastgele beni sevdiğini söyleyemezsin! Ve buna inanmamı bekleyemezsin!"

Bir yangın tatbikatı sırasında!" Boğazı

düğümlendi, inanamadı. "Neden olmasın?"

Arkasına yaslandı -kendisini tamamen saran adamın izin verdiği ölçüde- ve adamın yüzünü inceledi.

"Çünkü normal insanlar bunu yapmaz!"

"Jane, tanışmamız benim kahve makinesine saldırmamla oldu. Büyük aşk ilanımız ise yangın tatbikatı sırasında merdiven boşluğunda terlemektir. Biz normal şeyler yapmayız."

"Peki inandırıcı olmayı denemeye ne dersin?" "Bunun neresi inandırıcı değil?"

"Sırılsıklam oldum!" Jane feryat etti, bu noktada kurtarılabilecek hiçbir haysiyet kalmadığını hissediyordu.

"Ah, bunu düzeltebilirim. Sanırım buralarda bir yerde mendilim var." Bir koluyla Jane'i sararken diğer koluyla cebini karıştırdı ve hafifçe buruşmuş bir mendil çıkardı, Jane mendili alıp yüzünü silmeye çalıştı.

Jane huysuzca, "Profesör Graham her zaman düzgün bir mendil taşır," dedi.

"Evet, Gerry benden çok daha iyi bir adam." Tam burnunu silerken şakağını öptü ve Jane'in ona inanmaya başlamasını sağlayan her şeyden çok bu iğrenç romantik hareket oldu. Ama bu inançla birlikte korku da geldi. Hiçbir zaman güzel şeylere sahip olamamıştı. Ve bu sahip olup da kaybedemeyeceği kadar güzeldi.

"İşe yaramayacak," dedi Jane, bir yanı hâlâ bu haber karşısında sersemlemiş olsa da zihni çoktan pratiklik ve lojistik konularına yönelmişti.

"Ne, biz mi? Neden olmasın, Bayan Pragmatik?"

Birkaç dakikadır oldukları yerde durmuşlardı ve tepelerinden gelen çınlamalar, başka bir şirketten başka gayretli çalışanların da aşağı inip onlara yetişmeye çalıştığını gösteriyordu.

"Hadi, gidelim. Bu tatbikatı hâlâ bitirmemiz gerekiyor." Parçalanmış peçeteyi geri alıp pantolonunun cebine soktu ve Jane'i şaşkına çeviren bir rahatlıkla, sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi, onun küçük elini kendi elinin içine soktu ve tekrar merdivenlerden aşağı inmeye başladı. "Önümüzde yirmi kat daha var. Yere inene kadar bunun neden harika bir fikir olmadığını düşündüğünü açıklamak için zamanın var."

Bölüm 15

Ee?"

On sekizinci kattaydılar, Jane son iki katı sessizlik içinde geçmişti, çünkü duygu yoğunluğunun etkisiyle kendini sakinleştirmeye ve yavaş yavaş içine yayılan korku ve sevinci uzlaştırmaya çalışıyordu.

"Ben sizin asistanınızım. Sizin için çalışıyorum."

"Evet, her ne kadar seni bu şekilde tutmak istesem de, açıkçası İK buna asla izin vermez ve ben de bu ahlaki açıdan gri alanda olmaktan hoşlanmıyorum. Eğer şirkette mutluysan, seni normalde ilgilenmediğim başka bir ortağa atayabilirler. Adele muhtemelen size iyi davranacak birilerini tavsiye edebilir. Ya da parlak bir referansınız olabilir ve sokaktaki herhangi bir firmaya girebilirsiniz. Senin için işleri kolaylaştırmak adına kendimi seve seve başka bir firmaya veririm ama..."

"Şirketin sahibi sizsiniz," diye Jane.

"Bir çeşit sahiplenme," diye düzeltti usulca. "Jane, iş hayatının altüst olmasının adil olmadığını biliyorum ama bir ilişkimiz olmasını istiyorum, kaçamak değil. Bunu açıkça belirtmek istiyorum."

"Şirketteki insanlar hâlâ konuşuyor." Belki de bu çılgın fikri gerçekten işe yarasaydı ve düzgün bir ilişkileri olsaydı insanlar Hemen zihinsel bir duvar ördü, firmanın yarattığı herhangi bir etik duvar kadar aşılmazdı. Bunu ummak çok fazlaydı; bu çok ileriye düşünmek demektir. Jane bu düşünceyi bir kenara bırakıp diğer acil endişelerine odaklanmak için kendine bir dakika verdi.

"Zaten yapıyorlar. Bırakalım
yapsınlar." Bu mantıkla
tartışmak zor.

"Ben sizin gibi Upper Canada College ve Country Club'dan gelmiyorum. Golf ya da tenis oynayamam, eğitimli değilim, hiçbir şeyden gelmiyorum. Bir akşam yemeği partisinde beni nasıl tanıştıracaksınız?"

"Bunun benim için fazla iyi olan sevgili kız arkadaşım Jane olduğunu söyleyeceğim. Ve eğer illa ki bir tür kimlik bilgisine ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız, onun ünlü Profesör Raine'in kızı olduğunu ve iş yerinde tanıştığımızı söyleyeceğim. Başka her şey onların sorunu. İster inan ister inanma, pek fazla akşam yemeği partisine gitmem. Jane, ben tam olarak görüldüğüm gibiyim, huysuz bir işkoliğim, çünkü ister inanın ister inanmayın, bu pazarlığın iyi tarafını kesinlikle ben alıyorum. Kendi grubum bana tahammül ediyor ve sadece ihtiyacım olduğunda onların arasına giriyorum. Zamanımı sizinle, Gerry'yle ve sevdiğim insanlarla geçirmeyi tercih ederim. Sana burun kıvıran olursa, siktirsin gitsin derim."

Jane bunu düşündü.

"Beş kat kaldı. Başka itirazınız var mı?" Şimdiye kadar ikisi de epey terlemişti ama adam kızın elini bırakmadı.

"Artık yalan yok, hile yok, Bay Rosen."

kaçırdı. "Anlaştık, bana Edward demen şartıyla."

Edward.

Bu düşünce onu biraz heyecanlandırdı. İtirafından ve öpücüklerinden sonra bile bu gerçek, samimi bir şeydi. Bir süredir her şeyin üzerindeki E. W. Rosen damgasının Edward William Rosen anlamına geldiğini biliyordu ama pek kimse onun ilk adını kullanmıyordu. Eski bir erkek kulübünün sözde spor takımı taktiğine göre, ortakların çoğu birbirlerini soyadlarıyla çağırıyordu. "Bay Rosen" değilse bile şirkette genellikle sadece "Rosen" olarak anılırdı.

"En azından ofis dışındayken bana Edward de." "Ofisin dışında değiliz."

"Hayır mı? Olmak üzereyiz."

Jane'in bacakları lastik gibi olmuş bir halde merdivenlerden son adımı atıp tekrar düz zemine çıktılar ve hafif yokuş yukarı eğimli kısa bir koridoru takip ederek metal bir kapıya ulaştılar, sanki bir yeraltı sığınağından çıkıyorlarmış gibi, hala hafifçe çiseleyen yağmura ve belli belirsiz güneş ışığına gözlerini kırptırarak çıktılar.

Yolculukları onları BMO kulesinin arka tarafında, Adelaide Caddesi'ne bakan çimenlik bir alana getirmişti.

Bir grup insan orada yavaşça duruyordu, Jane ve Edward gibi hâlâ biraz terliydi ama artık titremeye başlamışlardı. Bir itfaiye aracı sokağın yakınına park etmişti, ışıkları ve sirenleri sessizdi. Bir itfaiyeci yakınlarda durmuş, çalışanlardan birinin yanan sigarasına imrenerek bakıyor, sonra başını sallayarak kalabalığa hitap ediyordu.

"Pekala, millet, görünüşe göre neredeyse son katılımcıyı da dışarı çıkardık. Kule güvenlik ekibinin röle sinyalinin teyit etmesinin ardından hazır olacağız. Kısa süre içinde ofislerinize dönebilirsiniz ve söz veriyorum asansöre binebilirsiniz!"

Bu zayıf şaka birkaç kibar kıkırdamayla karşılandı.

Jane dışarı çıkar çıkmaz Edward'ın elini bırakmıştı. Edward kaşlarını çatmış ama izin vermişti ve Jane bir ayaktan diğerine zıplayarak ayakkabılarını giyerken denge sağlaması için bir kolunu uzatmadan önce sözsüz bir şekilde ayakkabılarını uzatmıştı.

Bina alarmının sesi dışarıdan hâlâ belli belirsiz duyulabiliyordu. Son bir kez ses verdi ve ardından kutsanmış bir şekilde sustu. Hep birlikte rahat bir nefes alındı.

"Pekâlâ millet, zaman ayırdığınız için teşekkürler. Hepinize iyi günler , eh."

İnsanlar kuzey tarafındaki cam avlu girişine doğru geri döndüler. Binadan çıkarken hafifçe sohbet ediyorlardı, soğuktan ve yağmurdan kurtuldukları için mutluydular.

Grubu takip edip asansör için sıraya girdiklerinde Edward onun yanında alışılmadık derecede sessizdi. Altmış beşinci kata kadar kulakları patlatırcasına süren yolculuk ve ofis koridorunun sonundaki uzun yürüyüş boyunca sessizdi. Normalde masalarına gitmek üzere ayrılacakları yere vardıklarında, bunun yerine bir elini nazikçe bileğine doladı ve onu ofisine çekti, kapıyı kapattı ve hemen onu öptü ve daha önce her seferinde olduğu gibi, zihni onun sıcaklığından ve yakınlığından körü körüne zevk almak lehine kısa devre yaptı.

"Yani bu evet mi?" diye sordu, ikisi de hava almak için ayağa kalktıklarında.

"Evet."

"Evet, *Edward*' de. Benim adımı kullanmalısın."

Jane güldü. "Evet, Edward. Ve bu ofiste senin adını kullanacağım tek zaman."

Kaşlarını çattı. "Artık kimse asistanların resmi unvanlar kullanmasını beklemiyor, tabii aksi ve yaşlı değillerse. Bay Rosen demeye başlayan sendin."

"Çünkü şirketin çoğu seni böyle çağırıyor. Temel kurallar, şu anda ofiste sen Bay Rosen'sın ve öpüşmek yok."

"Kurallarınızı sevmiyorum. Bence kurallarınız berbat."

Jane ona sert bir bakış attı ve o da yumuşadı. "Peki. Sizin tarafınızdan yönetilmeye tamamen razıyım, bu yüzden devam etmek istediğim gibi başlayabilirim. Başka bir şey var mı Matmazel Raine?" Ona sokuldu.

O kadar büyük bir mutluluk ve rahatlama dalgası yaşadı ki neredeyse paniğe kapılacaktı.

"Birkaç ay içinde transferimi isteyebilir miyiz? Birlikte çalışmaya devam edemeyeceğimize katılıyorum, etik olarak etmemeliyiz, ancak büyük değişiklikleri yavaşlatabilir miyiz, böylece her seferinde sadece bir tane olur? Bunu şimdilik sessiz ve ofis dışında tutalım, nasıl gittiğine bakalım ve sonra Mayıs başında İK'ya götürelim."

"Davranabildiğimi ve söylediklerimde ciddi olduğumu kanıtlamamı istiyorsunuz, değil mi? Pekâlâ, küçük şüpheci, tamamdır. Başka bir şey var mı?"

"Clémence'a zaman tutucu uygulamalarının nasıl çalıştığını hatırlatmış olabilirim ya da olmayabilirim ve bunu Isabelle'in takım çabası eksikliğini ortaya çıkarmak için kullanmayı planlıyor olabilir ya da olmayabilir ... bu yüzden bu konuda sıraya girmeniz gerekebilir."

Edward kahkahalarla kükredi. "Tabii ki yaptın. Tek bir ince hareketle, benim tüm planlarımın henüz başaramadığını başardın. Klasik verimli Jane, kahve makinelerinin, yazıcıların ve şimdi de ofis politikalarının tamircisi. Yine de Clémence'ın lehine iki sentimi koyacağım. Şimdi, başka bir şey var mı?"

Jane başını salladı ve o da sırtıttı. "Mükemmel, eğer devam edebilirsek ..."

"Hayır, yapamazsın! Uslu duracağını ve bunu ofisten uzak tutacağımızı söylemiştin." Gülümseyerek kapıya doğru geri çekildi.

"Sadece bu . Bu özel bir durum." Ona doğru ilerledi. "Ne, yangın tatbikatı mı?" Jane alay etti.

"Bu doğru. Ben çok tutkuluyum..." Onu yakaladı ve kapıya yapıştırdı, bir öpücük daha almak için eğildi. "... yangın tatbikatları."

- - -

Gün bir kasırğa gibi geçti. Edward o gece birlikte akşam yemeği yemek istedi ama Jane yalvararak reddetti ve Edward'ın onu anladığını görünce minnettar oldu.

bir şeyler düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Onun metodik zihnini iyi tanıyordu ve Jane, büyük değişikliklerin onun için ne kadar zor olduğunu anladığı için ona minnettardı.

Mutlu bir ışıltı içinde trene bindi ve iç çekerek dairesine girdi, ayakkabılarını tekmeledi ve altmış beş kat merdiveni kısmen ayakkabısız indiği için umutsuzca mahvolmuş külotlu çorabını çıkardı.

Elinde bir fincan çayla mutfak masasına oturmuş, olanları sindirmeye çalışıyordu. Yaklaşık sekiz ay önce aynı masada oturuyor, diplomasını görüyor, ajansın telesekreterini dinliyor ve hayatını biraz olsun iyileştirme umuduyla çok çalışmaktan başka bir şey beklemiyordu, hayalleri çok küçük ve somuttu. On üç yaşından beri kendinden başka kimseye güvenmemişti. Bay *Rosen-Edward* gibi birinin kendisini, sevgisini ve ilgisini teklif etmesi onu heyecanlandırmış ve kendinden geçirecek kadar mutlu etmişti ama küçük, mahcup bir parçasının da rahatlayarak ağlamak istemesine neden olmuştu, sırtını yaslayabileceği başka birinin olması, güvenebileceği bir ortağının olması.

Güven sorunu yaşamak evlatlık bir çocuğun ayırt edici özelliği idi. Bunu biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Diğer tüm çocuklarla birlikte bu kategoriye girmekten, bir stereotip olmaktan, her hareketinin peşini bırakmamasından nefret ediyordu. Ve bunu anlamak için yardıma ihtiyacı yoktu: çocukken size bakması için emanet edilen herkes sizi hayal kırıklığına uğratmıştı, evler ve koruyucular buharlaşıyordu, bu yüzden bir yetişkin olarak, kendiniz dışında herhangi bir şeye veya herhangi birine güvenmek ihanet ve başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkum hissediyordu.

Ama aynı zamanda sizi yalnız bir hayata mahkum ediyordu, bunu biliyordu ve bazen kendi kendinize güvenmek çok zor gelebiliyordu. Aile ve bir ev, dünyada gizlice en çok istediğiniz şeyler haline geldi ve bunu istemek, teklif edildiğinde güvenmeyi daha da zorlaştırdı - bir vahanın gerçek mi yoksa esneyen çölü gizlemek için uydurduğunuz bir serap mı olduğunu nasıl bilebilirdiniz? Pırıl pırıl su sandığınız şeyin sadece bir avuç kum olduğunu öğrenmenin kalp kırıklığına katlanmaktansa yanından geçip gitmek daha iyiydi.

Ama yedi ay boyunca neredeyse her bu adamı görmüştü. Onun en kötü hatalarını ve daha sonra isteksizce de olsa en iyi özelliklerini listelemişti. Asla yalan söylememişti - aslında, acımasız dürüstlüğü çoğu zaman kibar toplumun hoş gördüğünden daha fazlaydı. Haklıydı: görüldüğü gibiydi. Ona güveniyordu; sadece bunun, birlikte olma fikrinin romantik bir fantezi değil, gerçek ve pratik olduğuna güvenmesi gerekiyordu.

Dairesine baktı, boya ve küçük dokunuşlarla nasıl parlattığıyla gurur duyuyordu, ama aynı zamanda onun sık sık gittiği süslü, şık yerlerin yanında eski püskü ve hüzünlü olduğunun da farkındaydı. Onu buraya nasıl getirebilirdi ki?

Tam her şeyden yeniden şüphe etmeye başlamıştı ki, telefonu gelen bir sürü mesajla çınladı. Edward o öğleden sonra, derin öpücüklerinin arasında, telefonunu patlatmak da dahil olmak üzere ona her zaman erişebilmenin avantajını sonuna kadar kullanacağı konusunda kararlıydı.

"Çok muhtacım ve güvensizim," diye alay etti, dudaklarını bırakıp boğazına sokuldu. "Çok fazla temasa ve onaylanmaya ihtiyacım var."

"Daha önce kendini tutmana şaşırdım," demişti Jane onunla kapı arasında sıkışıp kaldığı yerden nefes nefese. "Kendini tutmak pek de senin uzmanlık alanın değil." Şu an bulundukları pozisyonu belli belirsiz işaret ederek şaka yapmak istemişti ama adamın nabzını tutan ağzı dikkatini dağıtmıştı.

Dokunma açlığını daha önce de duymuştu ama büyük ölçüde izole yaşamında bundan muzdarip olup olmadığını hiç merak etmemişti. Yine de onun yarattığı bu açgözlü his, ona asla yeterince yakın değilmiş gibi hissettiren bu kalp çarpıntısı heyecanı normal miydi? Sadece böyle mi hissettiriyordu?

Kızdığınız kişi gerçekten ulaşabileceğiniz bir yerde miydi? Başınız dönene kadar her hissiniz bu şekilde aşırı odaklandı mı?

Edward başını kaldırmadan onun cevabına kıkırdadı ve içinden geçen derin titreşimler daha sonra çok utanacağı bir şekilde sızlanmasına neden oldu.

"İK politikası. Kişisel iletişim bilgileri kilitlidir." Kulağının arkasından nazikçe öptü. "Personelin şirket tarafından verilen bir telefonu ve uzun süreli kullanılabilirlik için bir tazminatı olmadığı sürece mesai saatleri dışında patrona ulaşamaz, vb. Aksi takdirde" -kulak memesini ısırarak için durakladı ve Jane ürperdi- "*uygunsuz* kabul edilir."

"İnsan kaynakları politikası çok titizdir." Jane soluk soluğa kaldı, daha iyi erişebilmesi için başını eğdi, adam da ilgisini boynuna yöneltilip ağzı kapalı öpücüklerini boynuna doğru bastırdı.

"*Mm*. İş hukuku ilginç bir alan." Elbisesinin yakasını dürttü, kirli sakalı köprücük kemiğinin üzerindeki ince deriyi sıyırdı.

"Hukuk fakültesinde mi okudun?" Parmakları onu kendine çekmek için omuzlarına yapıştı, neden sohbete tutunmaya çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Geri çekilip ona baktı, gözleri kararmıştı. "Şu anda gerçekten iş hukuku hakkında konuşmak istiyor musun?"

"Hayır."

"Güzel," homurdandı ve sonra onu tekrar öpmek çok önemli bir göreve geri döndü.

Artık ona kişisel erişim izni vermişti ve telefonu art arda sekiz mesajla çalmaya başladı.

Az önce haberlerde gördüm, Air Canada Centre'in adı Scotiabank Arena olarak değiştirilmiş.

Toronto'nun simge yapılarının isimlerini

değiştiremezsiniz! Sanırım yapabilirsin.

SkyDome= Rogers Centre Ama oraya gerçekten

Rogers diyen var mı?

Şimdi de tüm haritaları, sokak tabelalarını ve turist saçmalıklarını yeniden mi yapmak zorundalar? İyi düşünememişler :S

Siktiğimin bankaları. Çok fazla güç.

Raptors'a ev sahipliği yapan bir havayolu şirketinin daha iyi olduğu söylenemez.

Hiç Raptors maçına gittin mi? Ben seni götürürüm. Basketbol sever misin?

Jane o öğleden sonraki zevklerini hatırlayarak sırttı ve kendine bir kez daha buna güvenmesini söyledi. Sonra da cevap vermeye koyuldu.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Edward haftanın geri kalanında sözünde durdu. Davranışları her zamankinden daha çapkın ve sevecen olmasına rağmen profesyonellik çoğunlukla bozulmamıştı. Her gece aramasına veya mesaj atmasına rağmen ona bir daha dokunmaya veya öpmeye çalışmadı. Cuma öğleden sonra, onu Cumartesi günü bir randevuya götürmesine izin verilmesi konusunda ısrar etti ve Jane basit bir akşam yemeği ve sinemayı kabul etti. Adam Port Credit'e gelmeyi teklif etti ama Jane hâlâ kişisel alanının mütevazı doğasına dikkat ederek onu banliyöler yerine şehirde vakit geçirmeyi tercih ettiğine ikna etti.

Cumartesi sabahı Jane, bir gece önce kıyafeti üzerinde düşünüp taşındıktan sonra sade bir mavi kazak, kot etek ve diz üstü çizme giydi, üzerine paltosunu geçirdi ve trene yetişmek için koşmaya başladı.

Union İstasyonu'nun dışında, yangın tatbikatının sabahında aceleyle geçtiği arnavut kaldırımlı yaya yolunda buluştular. Gün açık ve gri doğmuştu, birkaç derece daha sıcaktı, böylece baharın gerçekten gelmekte olduğunu hissetmişti.

Edward orada durmuş bekliyordu ve Jane neredeyse iki kez bakacaktı. Onu daha önce hiç takım elbise giyerken ya da Bay Street'in profesyonel ortamından çok uzaklaşırken görmemişti. Üzerinde yıpranmış ve yumuşak görünümlü bir kot pantolon, koyu yeşil pamuklu bir tişört ve soğuğa aldırış etmeyen Kanadalı erkeklere özgü bir tavırla açık duran solmuş siyah bir ceket vardı. Bu sade ve gündelik kıyafet yaşından birkaç yıl eksiltiyordu ve koyu renk yüz hatları ve geniş omuzları kıyafetiyle o kadar yakışıklı bir şekilde ortaya çıkıyordu ki Jane birkaç kadının ona baktığını görünce şaşırmadı.

Bunun da ötesinde, rahat ve gevşemiş görünüyordu ve Jane'i gördüğünde yüzü aydınlandı ve

Mutlu. Onu ben mutlu ediyorum.

"Merhaba, tatlım." Onu öpmek için eğildi, bunu iffetli bir selamlama olarak tuttu.

"Edward," diye yumuşakça cevap verdi ve Edward aniden kurt gibi sırtarak onu tekrar öpmek için eğildi, eski çekingenliği kalmamıştı. Jane, zihni mutlulukla bomboş kalmadan önce PDA hakkında kısa bir an endişelendi. Adamın iri ve sıcak elleri pofuduk paltosunun içinden Jane'in belinin hafif kıvrımlarını buldu ve bu kıvrımları kullanarak onu kavrayıp kendine doğru çekti. Dengesi bozulan ve ayak parmaklarının üzerinde gerinen Jane, adamın katı sıcaklığına kolayca kapıldı, ağırlığını almasına ve gücüyle ikisini de sabit tutmasına izin verdi. Adam bu yeni yakınlıktan yararlanarak öpücüğün açısını genişletti ve derinleştirdi; Jane de buna hevesle karşılık verdi ve uzun zamandır yapmak istediği gibi parmaklarını adamın dağınık siyah saçlarının arasından geçirdi.

Yakındaki bir kurt ıslığı sonunda her şeyi durdurdu. Edward verdi ve orta parmağını körü körüne araya giren kişiye doğru çevirdi, diğer eli hâlâ onu yakınında tutuyordu.

"Gerçek ismimi kullanarak," diye kulağına fısıldadı, sesi derin ve çakıllı, "iyi bir başlangıç yaptığımızı söyleyebilirim."

Ve öyleydiler. Sanki az önce ona herkesin içinde saldırmayı ciddi ciddi düşündürmemiş gibi masumca yanağını okşadı, elini tuttu ve Richmond Caddesi'ndeki Scotiabank sinemasına doğru yola koyuldular. Onlar yürürken, Jane kalp atışlarını kontrol altına almaya çalışırken, o Union İstasyonu'nun arkasındaki devasa spor salonunun yeniden adlandırılmasıyla ilgili birkaç gece önce bıraktığı yerden, sanki aralarındaki herhangi bir günmüş gibi konuşmaya devam etti. Görünüşe göre, Toronto'nun simgesel yapılarına yeni sponsorlarının adlarının verilmesi olgusu üzerine daha fazla araştırma yapmış ve öfkelenmişti.

"Bundan sonra ne olacak biliyor musunuz? Birisi kalkacak ve Ontario Gölü'nü satın alacak. Uber Gölü olacak."

"Bunun bir gelişme olmayacağından emin değilim. Kabul etmelisiniz ki göle vilayetin adını vermek pek de yaratıcı bir zeka ürünü değildi," dedi Jane.

"Sırf beni kışkırtmak için diğer tarafı tutuyorsun. Sana patlamış mısır yok." "Pepsi Gölü. Abercrombie ve Fitch Gölü."

"Rosen Gölü, Haythe ve Thornfield'a ne dersiniz?"

"Sizin şirketinizde bile o kadar para yok. Bunun için Amerikan seviyesinde büyük paraya ihtiyacınız var."

Edward bir an için komik göründü ve sonra konuşmayı başka bir yöne çevirdi. Onu gücendirmiş miydi?

Hayır, buna güvenebileceğimi söyledim.

- - -

Adele çok daha az iyimserdi.

İşyerinde haberi gizli tutma konusunda anlaşılmış olmalarına rağmen Bunun istisnası, sadece farklı türden gerilimleri sezme konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip olmakla kalmayıp, Jane'in kendisini kandırmakta yetersiz hissettiği ve annelik içgüdülerinden kaçmak için yeterli donanımına sahip olmayan Adele'di.

Hafta içinde Adele'le birlikte ofisten her zamankinden daha , sakın bir öğle yemeğine çıkmışlardı. Jane hikâyeyi anlatmayı bitirdiğinde Adele garip bir şekilde sessiz kaldı.

Garson içkilerini tazeledi ve Jane onun düşüncelerini toplamasını bekledi. Bay Rosen ve Isabelle hakkındaki son konuşmalarından büyük bir U dönüşü olduğu açıktı, ama kesinlikle iyi bir haberdi.

"O zaman birliktesiniz. Ve sen de onun istediğinin bu olduğuna inanıyorsun?"

"Ona inanıyor musun? Evet, tabii ki ona inanıyorum."

Hayır, yapmadın, ilk başta yapmadın, diye fısıldadı beyni, ama kendi şüphelerini ve düşüncelerini dile getiren biri karşısında umudunun tükendiğini hissetti.

"Bağışlayın beni, bu çok tuhaf."

"Ne, güzel Isabelle yanında dururken beni istemesi garip mi?"

"Chérie. . ." Adele nasıl devam edeceğinden emin olamayarak içini çekti. "Bu senin ona karşı olmanla ilgili bir durum değil. Sen çok iyi bir kızsın. Sana çok düşkün olduğumu gördüm. Korumacı. Firma, diğer pek çok kişiyi korkuturken, sizin ne kadar iyi anlaştığınızdan bahsediyor."

Jane başka tarafa baktı, şirketin onlar hakkında nasıl konuştuğunu çok iyi biliyordu. Ama kesinlikle bir ilişki içinde oldukları için konuşulmak, sözde sadece patronu becerdikleri için konuşulmaktan daha iyi olmalıydı. Adele onun bakışını okudu.

"Evet, bazı konuşmalar çok kaba. Ama senin için hiç bu şekilde endişelenmedim çünkü sen çok ... eh, mantıklısın. Romantik değilsin. Aptal değilsin. Şapka çıkarmıyorsun."

"Benim o kadınlardan biri olmadığımı sanıyordun, hani şu erkeklerle flört ederek sorun çıkardıkları için işe alınmadıklarını söylediğin kadınlardan."

"Sen o kadınlardan biri değilsin. Ama o kadınlar işe alınmıyor Çünkü *işe yaramıyor*. Evet, arada bir genç bir kıza aşık olan, onun için karısını terk eden ve ortalığı karıştıran yaşlı bir ortağınız olur. Öldüğü güne kadar bunun hakkında konuşacaklar. Ama bu istisnadır, kural değil."

Jane incinmişliğini bastırmaya çalışarak, "Ve kural benim," diye karşı çıktı.

"Jane." Adele masaya doğru eğildi ve onun elini tuttu. "Bay Rosen'ın iyi bir adam, senin de güzel bir kız olduğundan şüphem yok. Ama incindiğini görmek istemiyorum. Onun pozisyonundaki erkekler hukuk asistanlarıyla evlenmezler."

Yemek, Adele'in tabaklar toplanırken Diane hakkında komik hikayeler anlatarak küçük uzlaşma girişimlerinden vazgeçmesinin ardından, aralarında belli bir froideur ile sona ermişti. Tatlıyı atlamışlar ve ilk randevuları kötü geçmiş iki insan gibi hızla ofise dönmüşlerdi. Öğle yemeğindeki konuşmanın bıraktığı kara bulutları dağıtmak ve Jane'in onlara olan inancını tazelemek için Edward'ın o öğleden sonraki tüm sataşmaları gerekmişti.

- - -

Şimdi bu hatıradan kurtulmuştu. Bir randevuydu, düzgün bir randevu ve iyi gidiyordu. Biraz gariplik beklemek mantıklı olurdu

Bu yeni dinamikte aralarında küçük bir ürkek gerginlik dışında hiçbir şey yoktu. Konuştular ve şakalaştılar, Jane kızardı ve

sırıtiyordu, her zaman bir kolunu beline doluyor, sıcak bir elini kalçasına koyuyor ya da şefkatle bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyordu. İlk ismini kullanması onu iyice öpmesine neden oldu ve Edward kaba el hareketini birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldı, çünkü bilet sırasını ve imtiyaz sırasını beklettikleri ve maskaralıklarıyla bir kapıyı kapattıkları için azarlandılar.

Jane hangi filmi izlediklerini, sonrasında hangi yemeği yediklerini ya da onu ne kadar süre öptüğünü, paltosunun açık panellerinin onu sıcak bir koza gibi sardığını, peronda onu eve götürecek treni beklediğini söyleyemezdi, sadece mutlu olmanın ötesinde olduğunu söyleyebilirdi.

Bu mutluluk verici durum kısa sürede kalıcı hale geldi. Mart ayı hafif ılık bir Nisan ayına dönüştü ve günler, akşamlar ve hafta sonları Edward Rosen ile doldu.

Onu söz verdiği Raptors maçına götürdü. Onu bir sanat galerisine ve yenilenmiş endüstriyel binaların arasına serpiştirilmiş bol miktarda peri ışığının parıldadığı ve dışarıdaki portatif ısıtma standlarının arnavut kaldırımli verandalarda oyalanan şarap içenleri ısıttığı Distillery District'te bir akşam geçirmeye götürdü. Onu senfoniye götürdü ve çok beğendiği tatil partisindeki yeşil elbiseyi giymesini istedi. Onu tiyatroya götürdü, orada *Much Ado About Nothing*'in bir oyununu izlediler ve Jane hevesle sahneyi izlerken Edward da keyifle onu izledi.

"Seni hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim," diye dalga geçti daha sonra. "Shakespeare'in dikkatini çekmenin bir yolu olduğunu bilseydim, bunu aylar önce denerdim."

"Özellikle Shakespeare değil. Bu ..." Durakladı, duygularını açığa çıkarmaya çalışıyordu. "Babamın bir profesör olduğunu biliyorsun. Evimiz her zaman öğrencilerle, edebiyatla ve şiir parçalarıyla doluydu. Bunu hep doğal karşıladım ya da belki de takdir etmek için çok gençtim. Bunu özlediğimi yeni yeni fark ediyorum. Keşke daha fazlasını hatırlasaydım."

Edward kıkırdadı. "Fark edebileceğinden daha fazlasını hatırlıyorsun. Şundan bundan ne kadar sık alıntı yaptığınızın farkında olduğunuzdan emin değilim."

Jane, sonunda rahatça konuşabileceği biri olduğu için böyle bir alıntı yapıyor olmasının daha muhtemel olduğunu düşündü.

"Bir tatil partisinde Sezar'ın cenaze konuşmasından bahseden ya da Sezar'ın cenaze konuşmasını bilen çok fazla insan yok" diye ekledi.

"Neden biliyordun."

"Evet, bu benim için bir şanstı çünkü seni etkilemek istiyordum. Ama bunu sadece hukuk fakültesinde retorik örneği olarak bu konuşmayı çalıştığımız için biliyordum. Shakespeare'imın sınırı bu kadar. Beni toz içinde bıraktın."

"Keşke ..." Jane birkaç dakikalık düşünceli bir sessizlikten sonra söze başladı ve sonra kendini durdurdu.

"Ne dilemek?"

"Bilmiyorum. Bundan daha fazlasına tekrar sahip olabilirim."

"Yapabilirsin. Buna okul deniyor. Buna üniversite ve inek, sevimli bir İngilizce öğrencisi olmak deniyor."

Jane kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Buna sakatlayıcı harç deniyor."

Edward onun ses tonundaki ısırığa gülümsedi. "Bir yolunu bulursun. Ve bu arada, görmek istediğin tüm oyunları seçmeye ne dersin? Hatta seninle Parkta Shakespeare'e bile giderim, eğer bu benim bağlılığımın kanıtı değilse, nedir bilmiyorum."

Onlar da evde kaldılar. Jane sürekli olarak onun evine girmesine izin vermiyordu, ancak çoğu zaman onu eve bırakmakta ısrar ediyordu.

("Ön bahçede tuvalet mi var?"

"İşte bu yüzden içeri girmenize izin verilmiyor. Avam dekorundan hiç hoşlanmıyorsun."

"Cidden, bu ne zamandır orada? Lütfen bana bunu sokaktaki insanların kullandığını söylemeyin."

"Benimkinin altındaki birimin banyosunu yenilediler ve çöpçüler henüz toplamadı."

"Henüz mi? Kaç gün oldu? Bana taşınman hakkında konuşmak için hala 'çok mu erken'?"

Konutu, Chanel, Cartier ve Burberry gibi mağazaların Bloor Caddesi'nin Mink Mile olarak bilinen parlak bir bölümünde sıralandığı ve Four Seasons ve Windsor Arms gibi seçkin otellerin - Toronto Uluslararası Film Festivali'ne yıllık ziyaretleri sırasında Hollywood ünlülerinin uğrak yeri - bölgeyi kuşattığı Yorkville'in lüks mahallesindeydi.

Edward süslü bir tuğla ve cam binada, iki ayrı verandası olan geniş bir birimde, koyu renklerle kişisel olmayan bir şekilde dekore edilmiş olarak yaşıyordu, ancak ofisinde olduğu kadar zengin çevresine de dikkatsizdi. Jane'i ilk kez akşam yemeğine davet ettiğinde, kanepede çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmek yediler; Edward neredeyse hiç becerisi olmamasına rağmen yemek yapmakta ısrar ediyordu.

"Biraz yanmış," dedi, yanmış yumurtaları tavadan Jane'in tabağına sıyrarak. "Duman dedektörü muhtemelen seni uyarmıştır ama sanırım yenilebilir kısımları kurtardım."

Jane kuru bir sesle, "Lezzetli görünüyor," dedi.

"Yalancı," diye güldü ve oturup çoğunlukla kocaman bir tost yığını olan kendi tabağına oturmadan önce onu öptü.

"Yemek yapmayı öğrenmek aktif olarak üzerinde çalıştığınız bir şey mi, yoksa antiasit stoklamalı mıyım?"

"Sessiz olun ve yumurtalarınızı çıtırdatın." Sırıttı.

"Açık olmak gerekirse, sipariş vermekte bir sakınca görmüyorum."

"Ama sizi ev içi becerilerimle başka nasıl etkileyebilirim? Uzun vadeli bir potansiyelim olduğunu nasıl göstereceğim?" Adam ona gözlerini kırıştırdı.

Jane çatalındaki kararmış yumurtaları mızrakladı ve en donuk ifadesiyle Edward'ın önüne koydu. "Edward, bu yumurtalar uzun vadeli potansiyele sahip olanlar. Endüstriyel tutkal gibiler. İkimizden de uzun ömürlü olacaklar."

"Ukala." Onu tekrar öpmek için eğildi ve Jane tostun tadına baktı. "Tamam, bir dahaki sefere yemek kitabı okuyacağım ve bu sefer" -telefonunu çıkardı- "alt katta bir suçici var. Süper hızlı teslimat yapabiliyorlar."

"Tanrıya şükür," dedi Jane. "Ve eğer gerçekten çırpılmış yumurta istiyorsan, bir dahaki sefere sana nasıl pişirileceğini göstereceğim."

Edward siparişlerini verdi, sonra tabaklarını kaldırdı ve Jane kararmış yumurta pisliğini çöp kutusuna atarken ılık çaldığını duydu ve yemek pişirme denemesi sırasında üçüncü kez çaldığında söktüğü duman alarmının pillerini değiştirdi. Birkaç dakika sonra ön kapıdan gelen bir ses suşinin geldiğini haber verdi ve Edward elinde bir torba küçük kap ve iki kadeh kırmızı şarapla kanepeye geri döndü.

"Akşam
yemeği."

- - -

Adele'le aranız hâlâ soğuk mu?" Edward daha sonra yemek yerken merakla sordu. İçti. Jane vardı bahsedilen onların anlaşmazlık içinde çok geniş fırça darbeleri.

"Biraz daha iyi," diye yanıtladı Jane. "Şu anda bazı konularda aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz."

"Kendine gelecektir," dedi kendinden emin bir şekilde, ama Jane o kadar umutlu değildi; Adele ne zaman onları bir arada görse ona üstü örtülü bir endişeyle, Edward'a da şüpheyile bakmaya devam ediyordu.

Ama Jane'in düşünceleri meşguldü; aralarındaki şeyler ilerliyordu ve aklı gergin bir şekilde akşamın potansiyelinin üzerinde gidip geliyordu.

Seksle ilgili çok küçük bir deneyimi vardı - on dokuz yaşındayken restoranda garsonluk yapan bir arkadaşı vardı, ama o zamanlar bunu daha çok klinik bir deneyim olarak görüyordu. Merakını gidermek için bir ya da iki kez denemesi gereken bir şeydi ve böylece bu yetişkin hayatına daha az çocuk gibi itilmiş hissedecekti. Söz konusu partner, üniversite döneminin sonunda restorandan ve hayatından güvenli bir şekilde çıkmıştı ve Jane ne o zaman ne de şimdi onun kendisi hakkında ne düşündüğünü merak ederek kendini rahatsız etmiyordu. Bu durum ondaki daimi bakirelik hissini tamamen silmeyi başaramamıştı.

Bunu düşüneneğim hiç aklıma gelmezdi ama belki de arada bir Marianne'in seks saçmalıklarını gerçekten dinlemeliydim. Ugh.

Akşam geç oluyordu, gökyüzü loştu. Birkaç masa lambası oturma odasına yumuşak bir parlaklık veriyordu ve Edward yumuşak düğmeli gömleğiyle kanepede yakışıklı ve rahat görünüyordu. Jane sinirlerine rağmen yine de daha yakın olmak için onun kucağına tırmanmak, zaten dağınık olan saçlarını karıştırmak ve yanağını okşamak istiyordu.

Yemeği bitirmişler ve ikinci kadeh şarabın tadını çıkarıyorlardı, Edward onu kendi yemek pişirme becerileri hakkında sorgularken ve onunla dalga geçerken, Jane onun giderek dikkati dağılan cevaplar verdiğinin farkındaydı.

Konuyu değiştirdi.

"Hey, sana muhteşem manzaramı gösterdiğimi sanmıyorum." Koltuktan kalktı ve elini uzattı. Kadın da onu takip ederek karanlık apartman dairesinden kuzeye bakan bir verandaya ıktı. Güneydeki şehir merkezinden gelen ışık kirliliği yıldızları gizliyor ve gece gökyüzünü puslu hale getiriyordu, ancak Toronto'nun nefes kesici manzarası önlerinde uzanıyordu, verandanın taş duvarının hemen ötesinde dans eden binlerce şehir ışığının parıldayan bir serabı ve Jane soğuk tuğlaya yaslandı ve takdirle i çekti.

"Fena değil, ha?" Edward'alçak sesi arkasından gürledi.

Jane gülümsedi ama o bunu göremedi. "Hiç fena değil," diye onayladı.

Adamın yaklaşmasının sıcaklığını hissetti, sonra kolları beline dolandı, onu göğsüne doğru çekti ve geçen haftalarda onu bir düzine ya da daha fazla kez bu şekilde kucaklamış olmasına rağmen, nabzı hızlandı. Adamın kendisine yaslanan güçlü kollarını kavradı, kaba saçları ve sıcak teniyle, kıvrılmış gömlek kollarının pürüzsüz pamuklu manşetinin zıtlığını hissetti. Adamın cüssesi her zaman onun tarafından tamamen sarılmış, gergin ama güvende hissetmesine neden oluyordu.

Boynunun omzuyla birleştiği yere yavaş ve kasıtlı bir öpücük kondurdu ve Jane gözleri kapanırken sert bir nefes verdi. Konuşmak için kendini zorladı.

"Baştan ıkarma rutinin bu mu?" Amacı şakacı bir ses çıkarmaktı, ama nefessiz ve cilveli ıktı. Parmak uçlarını adamın ensesine dolamak için geriye uzandı, adam tenine bir öpücük daha kondururken kendini adamın okşamaları altında sabitledi. "Bir kadını dairene davet et, biraz yumurta yak ve ona manzarayı göster?"

Koyu ve alçak sesle kıkırdadı ve dudaklarını kadının boynunda gezdirdi. "Hayır, Bayan Raine, yanmış yumurtalarım sadece sizin için." Jane zayıfça güldü ve sonra dudakları yangın tatbikatından sonra ilk kez keşfettiği kulağının arkasındaki o sihirli noktayı buldu ve dizleri hafifçe bükülürken kakhahası anında söndü.

"Aslında size güzel bir akşam yemeği hazırlamaya niyetliydim ama elime yüzüme bulaştırdım.

Beklediğiniz kadar nazik bir hizmet değil."

Adamın sesindeki bir şey içini çekti ve kollarında dönmesine neden oldu. Gözleri karanlıktı, gözbebekleri iriydi ama orada da bir parça gerginlik vardı.

Oh. İkimiz de gerginiz.

Bu onu biraz sakinleştirdi, bir şeyleri yatıştırdı. Ve bu yatışmayla birlikte ona duyduğu arzu da arttı. Avuçlarını onun göğsüne doğru kaydırды ve cesaretini topladı.

"Siktir et 'suave'i. Yanmış yumurtayı daha çok seviyorum."

Keskin bir kahkaha attı ve sonra eli Jane'in ensesindeydi, yavaş başlayıp

kısa sürede çılgınlığa dönüşen bir öpücük için onu kendine çekti. Jane

akılsızca ona doğru bastırdı, onun duvarına doğru kıvrıldı,

Daha fazlasını istemek.

Her nasılsa avludaki sandalyelerden birine oturdular, adam inlerken Jane onun kucağına oturdu. Beceriksizce, gömleğinin ilk birkaç düğmesini çözmeye başladı, elleri onun vücudunda açgözlülükle dolaşırken yeni açığa çıkan teni öptü. Hafif kıvrımlarını, iş yerindeki kadınların aşağılayıcı sözlerini, Isabelle'in zıt biçimliliğini ve kendi deneyimsizliğini hatırlayarak bir an için güvensizlik duydu. Kafasının içinde kaybolmuşken, adamın konuştuğunu fark etmesi bir anını aldı.

". . . seni o kadar çok istedim ki, bütün o aylar boyunca. Çok güzeldin. Seni bile her zaman çok sakin ve *nazik*tin. Sen nasıl Tanrım, Jane. ... ve sonra Lamp'i tamir ettin, ve sen çok zeki, inatçı ve sevimlisin, seni o kadar çok sevemedim ki ve ben sadece Senin de beni istemeni istedim."

Son sinirleri de buharlaşırken, derin bir öpücükle onun sözünü kesti.

"Yatak odası," diye soludu onun ağzına karşı.

"Evet," diye hırladı.

Onu güvenli bir şekilde kollarına aldı ve ayağa fırladı. Jane ona sıkıca sarıldı, parmakları gömleğinin yumuşak pamuğunu buruşturdu ve gömleğin altındaki omuzlarının sert genişliğinde bir yer buldu. Adamın kıpırtısız, umursamaz gücü her zaman onun felaketi olacaktı.

Onları daireye geri götürdü; onu öpme hevesiyle nereye gittiğine pek dikkat etmedi ve yanlışlıkla

Yatak odasının kapısını başarıyla geçmeden önce onu bir dolaba, banyoya ve bir duvara çarptı.

"Acelemiz olduğunu sanıyordum," diye takıldı, nefessiz ve ıslıl ıslıl canlı ve kaygısız hissediyordu. "Manzaralı yol bu muydu?"

Edward onu yatağa yatırırken güldü, sesi aynı derecede nefessizdi. Edward geri çekildiğinde onun sıcaklığını ve ağırlığını hemen özledi, ama bu sadece nasırlı parmakları bir ayak bileğini nazikçe çevrelemeden ve basit elbisesinin altında çıplak olan bacaklarını yavaşça keşfetmeye başlamadan önce ayakkabılarını çıkarmak içindi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ellerinin altında sabırsızca kayarak.

"Manzaralı yoldan gidiyorum." Adam güldü ve gülüşünün alçak, sıcak gümbürtüsü

Sesi, kulaklarında yüksek sesle zıplayan kendi kalp atışının tenoruna bas nota oldu.

Farklıydı, onunla çok farklıydı, aşkla, kimyayla, güvenle ve teninin her muhteşem santimi hislerle aydınlanmıştı. Edward'ı tanıyordu, onun derin odaklanmasını ve yoğunluğunu, bir şeye kendini kaptırdığında kaşlarının çatılmasını biliyordu ama bu ilginin tam merkezinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu, anlamakta güçlük çekiyordu. Onun aynı zamanda sonsuz sabırlı ve tadını çıkaran biri olabileceğini ve tüm bunların bir araya gelmesinin bu kadar yıkıcı, bu kadar harika bir şekilde paramparça edici olabileceğini bilmiyordu, ta ki zihni saf hislerle bulanıklaşana, görüşü kenarlarda bulanıklaşana ve ellerinin altında onu topraklamak için onun katı hissinden başka hiçbir şey kalmayana kadar.

- - -

Ertesi sabah aydınlık ve ılık bir gündü, Jane gerinirken açık pencereden trafik ve şehir gürültüsünün sessiz sesleri geliyordu.

Harika yumuşaklıktaki çarşaplarda lüks içinde, bahar güneşi yüzünü ısıtıyor, uykunun sisi yavaş yavaş dağılıyordu.

Arkasından baygın bir esneme sesi geldi ve ağır bir kol onu sıkıca sardı. Onu.

"Günaydın," diye mırıldandı Edward, Jane'in kürek kemiğine tembel bir öpücük kondurarak. Jane'in sevimli bulduğu uykulu bir burun çekme sesi çıkardı ve sonra tekrar yatağın derinliklerine yerleşti, tamamen uykuya dalmaya hazırdı. Jane onun kesinlikle bir sabah insanı olmadığını sayısız erken toplantıdan zaten biliyordu.

Bu iyiydi. Her santimi doygun, sıcak ve mutluydu ve daha önce seks hakkında bildikleriyle şimdi bildikleri arasında ne kadar büyük bir uçurum olduğunu düşünerek kıkırdamak için alışılmadık bir dürtü hissetti. Kolunun altından dönerek ona baktı, parmaklarının ucuyla sabah tıraşından önce ofiste geçirdiği uzun bir günün sonunda olduğundan daha koyu olan çenesindeki gölgeyi, göğsünün geniş düzlemlerini ve koyu renkli saçlarını okşadı. Gözlerini kapalı tutup yüzünün yarısını yastığa gömerken, onun dokunuşları karşısında küçük bir gülümseme ağzının kenarından yukarı doğru seğirdi. Evet, kesinlikle bütün günü yatakta geçireceklerdi.

- - -

İşyerinde davranışları katlanarak zorlaştı ve Jane onları kendi koyduğu profesyonellik kurallarına bağlı tutsa da, her ikisinin de Edward'ın dairesine ve iki kişilik özel balonlarına geri dönmek için her gün geri sayıyorlardı. Edward'ın da insan kaynaklarına ne kadar süre sonra gideceklerini saydığını biliyordu. Her ne kadar Edward'ın birkaç aylık gizlilik talebini kabul etmiş olsa da, gizlilikten duyduğu rahatsızlık zaman zaman hissediliyordu, özellikle de artık birlikte uyudukları için.

Edward'la kalmak yatakta *çok* keyifli zaman geçirmek anlamına geliyordu, ama aynı zamanda yarı felaket yemek pişirme maceraları, televizyon maratonları ve neredeyse sürekli dokunmak anlamına da geliyordu. Gerçekten de Edward da en az onun kadar dokunulmaya hasretti ve Jane onun geçmişinde ne kadar az şefkat görmüş olabileceğini hesaplamak zorunda kalmıştı.

- - -

Profesör Graham ile akşam yemeği yedikleri gece, baloncuklarına girmesine izin verdikleri bir kişi daha vardı. Gerry, Jane artık ona böyle sesleniyordu.

"Sonunda bir hamle yaptı, değil mi? Yoksa sen mi sonunda anladın?" Gerry, Jane'i yanağından öptükten sonra geceye şöyle başladı. "Tek duyduğum Jane şu, Jane bu, ofiste 'kızdığı' bir kadın. Bana zavallı şeyin onun zor durumdaki asistanı olduğunu ve ona olan aşkı hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemeyi ihmal ediyor. Ofise ilk geldiğimde sana Jane dediğini duydum ve ikisini bir araya getirdiğimde onu mı yoksa kahkahalarla gülsem mi bilemedim. Hukuk fakóltesini bitirmeyi nasıl ?" Bu son kısım Edward'ın omzuna dostça bir manşet atılarak söylenmişti. Edward gülümsedi.

"Benim cazibem eşsizdir. Ortaya çıkması biraz zaman alıyor."

"Ucuz bir çim sandalye gibi. Bunun ortaya çıkması tam olarak kaç ay sürdü? National Club'da öğle yemeği yediğimizde, o zamana kadar hamleni yapmış olacağından emindim. Zavallı Jane'in hala hiçbir fikri yoktu. Canım, sen onun için fazla iyisin."

Jane, sonunda halka açıldıklarında, her yerde bu kadar sıcak karşılanacaklarını beklemiyordu. Ama her ikisinin de örnek aldığı bir adam tarafından böylesine içtenlikle kucaklanmak kesinlikle güzeldi.

Jane, gecenin ilerleyen saatlerinde birbirlerine sarılmış halde yatarlarken, "O senin için bir baba gibi," dedi. Hava ısınıyordu, yüzden bu gece onun balkonunda bir Muskoka sandalyesini paylaşıyor, şehir manzarasının gece ışıklarının tadını çıkarıyorlardı.

"Bana gerçek babamdan daha çok babalık yaptı."

Jane, Adele ve Gerry'nin önceki sözlerini ve Lamp'in hastane koşularından bahsettiği gece içinden geçen titremeyi düşündü. Böyle kişisel bir soruyu sorabileceği noktaya gelmişler miydi? Onun üzücü geçmişini biliyordu ama ayrıntılarını, mahrem acısını bilmiyordu.

Edward içini çekti ve kollarını ona daha sıkı sararak saçlarına bir öpücük kondurdu. "Düşündüğünü ve endişelendiğini duyabiliyorum. Sanırım babam hakkındaki eski dedikoduları duymuşsundur."

Jane hiçbir şey söylemedi, sadece sabırla bekledi.

"Sefil bir piçti, tam da bu kadar soğuk ve hırslı birinden bekleyeceğiniz gibi. Her şey şirketle, şirketin mirasıyla ilgiliydi. Sadece iyi notlar aldığım, hukuk fakültesine gitmeyi kabul ettiğimde bana karşı sevecen davranır ya da benimle gurur duyardı. Annem ise çok sevimliydi. Gerry öldüğünde cenazesinde bana yardım etti."

"Baban hiç ..." Bunu soramıyordu ama bir şekilde ne söylemeye çalıştığını biliyordu.

"İkimize de duygusal olarak kötü davrandığını söyleyebilirim, ama onun dışında . . . sadece bir kez. Evdeki ofisinde evraklarının üzerine bir şey dökmüştüm. Ne döktüğümü bile hatırlamıyorum. Dokuz yaşında olmalıyım. Kolumu tuttu, o zamanlar sıksa bir bücürdüm, bu yüzden sadece o tutuş bile yeterliydi." Jane ona daha da sokuldu, sözsüzce teselli etmeye çalışıyordu ve gözyaşlarını kırıştırdı. Edward sanki bu onun değil de Jane'in korkunç anısıymış gibi yatıştırıcı bir şekilde onun sırtını sıvazladı. "Dürüst olmak gerekirse, bence herkesten çok kendine şaşırdı. Annem beni hastaneye götürdü, yeniden yaptırdı."

"Onunla mı kaldı?" Jane inanamıyordu. Gerçi koruyucu aile sistemindeki şiddetli öfkelerle yabancı değildi, ama şans eseri bunların üstesinden gelmişti, ama bunlar ona bakmaları için para ödenen yetişkinlerin rengarenk bir koleksiyonuydu. Babası her ne kadar yumuşak huylu ve beceriksiz olsa da onu çok sevmişti; birinin ona zarar vermesine seyirci kalmasını hayal bile edemezdi.

Edward'ın ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Yirmi yıl önceydi ve annem eski bir zaman diliminden geliyordu. Ben onun için geç doğmuş bir çocuktum. O dönemdeki kadınlar, ellerinden boşanmazlardı, onun adına olan onca mal varlığıyla değil. Yine de o gece hastaneden eve döndüğümüzde, ikimizin eşyalarını evin ayrı bir kanadına taşıdı. Bir daha asla aynı yatak odasını paylaşmadılar. Zaten oldukça ayrı hayatlar yaşıyorduk, ancak bundan sonra gerçekten sadece ev arkadaşydık, bir aile değil. Altı bin metrekarelik mini bir malikanede ev arkadaşı olsak da. Her neyse" -bu özel konuşmanın neredeyse bittiğini anlamasını şekilde ayaklarını sürüyerek Jane'e ve sandalyeye yeniden yerleşti- "Gerry sahip olabileceğim en harika baba, yani bir bakıma şanslıyım. Keşke kariyerimin başlarında babam yerine onu daha sık dinleseydim." Ona ciddi bir şekilde bakmak için geri çekildi. "Ve artık Dickensvari çocukluk hikâyemi biliyorsunuz." O

onu iki kez öptü ve sonra iç çekerek başını arkaya eğip gece gökyüzüne baktı.

Jane uzanıp parmaklarını onun sevdiğini bildiği şekilde saçlarında gezdirdi ve hikâyesini düşündü. Ona karşı özellikle şefkatli hissediyordu. Gençliğinin mağdur evlatlık arkadaşlarıyla konuşan sosyal danışmanların koltuk psikoterapisinden, istismara uğrayan çocukların genellikle manipülasyonu sevgiden ayırmakta zorlandıklarını biliyordu. Edward'ın merdiven boşluğundaki kısa numarasını, kıskançlığını kullanarak ona aşkını ilan etmesini sağlamasını yeni ve daha yumuşak bir ışık altında yeniden düşünmesine neden oldu.

Böylesine inanılmaz bir zenginlik ve ayrıcalıkla büyütülmenin ve babanızdan korkmanın nasıl bir şey olduğunu düşündü. Edward'ın patlamaya hazır hallerini, nasıl böğürüp kapıları çarptığını ve gizli iyi huyuna rağmen nasıl asabi olduğunu düşündü, öyle ki şirketteki herkes ondan biraz korkuyordu, ormandaki en büyük, en gürültülü hırlayan ayı. İlk işe başladığında, aslında hırçın olmaktan da öteydi; zalimlik sınırındaydı ve Jane bu tepkinin kendisi kadar derinlere gömülü güven sorunlarından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu. Oysa annesinin tepkisi tam bir tezat oluşturuyordu; kendisini ve çocuğunu sessizce evin başka bir bölümüne götürmek, her ikisi için de bir tür güvenlik sağlamak için sessizliğini korumak gibi ihtiyatlı bir ayrılık yöntemi. Jane, yalnızlık ve korku içinde geçirdiği onca yıl boyunca kendi içgüdüsel tepkisi olan temkinliliği ve sessizliği sürdürdüğünü düşündü. Edward sayesinde bu sessizliği yeni yeni üzerinden atmaya başlamıştı.

Çıkarılabilecek tek sonucun, erkekler buna karşı çıkarken kadınların mağduriyetlerini beklemek ve buna katlanmak gibi bir alışkanlıkları olduğu olduğunu düşündü. Edward'ın buna karşı çıkma yeteneğini kıskanmasının kendisi hakkında ne söylediğini merak ediyordu.

Kadın ona bunu söylediğinde, adam utanmaya benzer bir şeyle yüzünü başka tarafa çevirdi. "Yeterince sert ya da yeterince erken bağırmadım. Keşke onun otoritesine karşı tekmelemeye ve bağırmaya daha önce başlasaydım."

O gece yatağa girdiklerinde acele etmedi, omuzlarına, boynuna, göğsüne öpücükler kondururken tenine sevgi sözcükleri mırıldandı. Ona harika, güçlü ve akıllı olduğunu söyledi. Kendisini güvende hissettirdiğini. Onu çok sevdiğini söyledi.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Edward ile güzel Isabelle arasında belli **bir** soğukluk oluşmuştu; Isabelle artık altmış beşinci katta gezinmek yerine altmış dördüncü kattaki yeni geçici ofisine taşındı ve genellikle kıdemsiz ortaklarını aracı olarak kullandı. Jane, Edward'ın onun flörtüne bir son vermiş olması gerektiğini biliyordu ve bu durum Jane'i hem memnun ediyor hem de suçlu hissettiriyordu.

Jane bir gece durup dururken, "Ondan hoşlanmıyorum ama şimdi seninle çalışmak zorunda kalmasına ve reddedilmiş hissetmesine biraz üzülüyorum," dedi.

Golf sahasındaydılar. Jane'in öğrendiğine göre Edward genelde golften hoşlanmazdı ama özellikle atış poligonunu çok severdi. (Jane bunun nedeninin büyük bir metal sopayla bir şeyin canına okuma fırsatı olduğunu düşündü ve Edward da aşağı yukarı aynı fikirdeydi. "Vuruş kafesi gibi ama topa vurduğunda top sabit kalıyor. Bu harika, Jane!") Marianne aynı derecede etkilenmemişti ama sopayı birkaç kez salladıktan sonra Edward'ın omuzlarındaki ve sırtındaki güçlü kasların dalgalanışını seyretmekten, otomattan aldığı buzlu çayı yudumlamaktan ve akşamın sessizliğinin tadını çıkarmaktan hoşlanmıştı. Marianne görünür sırt kaslarının keyfi konusunda haklıydı, diye karar verdi Jane, baktığını belli çalışarak. Adamın süslenip poz verişine bakınca, başarısız olduğunu anladı.

Edward alıştırma salıncağından bir adım geri çekildi. "Kimin için kötü hissediyorsun?" "Isabelle! Clémence'ın iş açısından ona karşı koyabileceğine sevindim ama Isabelle seninle flört ediyordu ve şimdi belli ki Bu bir hayır ve bu onun için çok utanç verici ve garip olmalı."

Adam homurdandı. "Oh, lütfen, reddedilmiş hissetmekle zaman kaybetmeyecektir. Gerçekten o kadar kalpsiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bence istediğınızı elde etmek için entrikalar çeviren ve her zaman ikincil zararları veya sonuçları düşünmeyen sinsi bir avukat beyniniz var."

Güldü ve yeşilindeki birkaç topu daha yerine itti. "Kulağa doğru geliyor. Ama hayır, bu özel durumda, Matmazel Isabelle ne çalışkan ne de samimi. Eğer babası milyonlarca dolarlık bir petrol patronunun şirketinin CFO'su olmasaydı, hukuk fakültesinden mezun olduğunda onu işe alacağımızdan şüpheliyim. Müvekkil ilişkisi için bu anlaşmada ona ihtiyacımız olduğunu ve uzun zamandır Clémence'ın anlaşmalarından faydalandığından şüphelendiğimi söylemiştim. İşe dahil olursam bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istedim: Benimle yeterince flört ederse, hiçbir iş yapmadığını fark etmeyeceğimi düşündü. Aslında beni hiç umursamıyor." Başını iki yana salladı. "Bu çirkin bir şey Jane, arkasında bir şey olmayan hırs."

"Yine de . . ." Jane itiraz etti.

"Pekala, ona iş yerinde ortakların flört etmesinden pek hoşnut olmadığımı ve en iyi uygulamanın bir kişinin başka bir firmaya katılması olduğunu, böylece ikisinin de birbirini maddi çıkar için kullanamayacağını ima ettim. Ona Clémence'in ne kadar muhteşem bir iş çıkardığını ve Montreal bölge yönetici ortağının bunu bilmesi gerektiğini söyledim ve o da bana katılmadı mı? Bundan kesinlikle hoşlanmadı. Arkasında bir toz bulutu bırakarak ofisimden ayrıldı." Bu son kısma içtenlikle güldü ve Jane de yarı isteksiz bir gülümsemeyle ona katıldı. "Çok modern bir kadın, aşk sadece yeterli değil."

"Tamam o zaman, kimsenin canı sürece."

"Kimsenin canı yanmıyor. Montreal'de Clémence zaman tutucu uygulamasıyla as kartını oynadı ve terfi etti. Bir hediye sepeti bekleyebilirsiniz."

- - -

İşler planlandığı gibi devam etti, ancak Jane artık işleri İK'ya götürmek ve transfer talebinde bulunmak için kendi belirlediği son tarihin yaklaştığını hissediyordu

bir kıyamet günü gibi. Hissettiği tereddüt, günlük işlerinden vazgeçmekle ilgili değildi.

Edward'la etkileşim ... tamam, *sadece* bununla ilgili değildi. Daha çok, kendine ne kadar güvenmesini söylese de, kafasının içindeki o soğukkanlı fısıltı *bekle ve gör* diye ısrar ediyordu. *Kendini açığa çıkarmadan, her şeyi riske atmadan önce bekle ve gör. Kaybetmeyi göze alamazsın.*

Adele'in işlerin yolunda gitmediğine dair uğursuz sözleri bir şekilde sinirlenmiş ve takılıp kalmıştı. Halka açılırlarsa, konuşulacaktı ama sonunda bir ilişki olduğu anlaşılacak ve saygı görecekti. *Ama* halka açılır ve ayrılırlarsa, patronuyla yatan ve bunun bir anlamı olduğunu düşünerek kendini kandıran kadın olarak tanınacaktı. Diane ve yandaşlarının elinde artık kanıtları olacaktı ve bu bir yangın gibi yayılacaktı ve o da bir çalışanından faydalanan başka bir pislik olarak bilinecekti.

Birbirlerine karşı ne yaptıklarını kimse bilmeyecekti. O sırada kimin için çalışıyorsa ona farklı gözle bakmaya başlayacaktı. Daha sonra onu işe alabilecek herkes ona farklı gözle bakacaktı. Bay Street dünyası küçüktü; onu takip edecekti. Perişan olacaktı. En güvenli yol, ilişkilerini gizli tutmaktır ve her şey ters giderse, iyi tavsiyelerle başka bir işe kayabilirdi. Kimse savunulamaz Bay Rosen için çalışmayı bırakan başka bir asistan hakkında iki kez düşünmezdi.

Kaçış yollarını düşünmekten nefret ediyordu ama elinden bir şey gelmiyordu.

Edward'ın da bu gecikmeden rahatsız olduğunu biliyordu. Sabırlı olmak ve onun zaman çizelgesine uymak için elinden geleni yapıyordu ama söylediği gibi, bu ahlaki açıdan gri bir alandı. İkisinin de rızası olması, hâlâ onun için çalıştığı gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Aralarında işlerin yolunda gitmemesinden ya da herhangi bir yankı uyandırmasından korkmuyor gibiydi ama her şeyin bir an önce yoluna girmesini istiyordu. Edward onu bu konuda nazıkçe sıkıştırdığında, ona iş gününü değiştirmekten korktuğunu söyledi. Bu tamamen yalan değildi. Başka bir ortakla çalışmaktan *sıkılacağına* dair korkunç bir önsezisi vardı. Edward ilk günden beri acımasız bir işverendi, ama onun gittiği ve Jane'in Adele'e yardım ettiği ve yüzer havuzda çalıştığı kış aylarında, karşılaştırma yapma fırsatı vardı ve

sonuç pek de olumlu değildi. Yeni mesleğindeki öğrenme eğrisi beklediğinden kesinlikle daha kısa sürmüştü ve garsonluktan onu kovalayan monotonluk yine peşini bırakmıyordu.

Bunu Edward'a bir gece evinde, bu kez başarıyla pişirilmiş çırpılmış yumurta yerken ifade etti.

"Tabii ki sıkıldın. Jane, sen çok akıllısın." "O şirkette bir sürü akıllı asistan var."

Kadının sinirli ses tonu karşısında birkaç düğme mantarı katletmekten vazgeçti. "Beni yanlış anlamayın. Bir sürü akıllı asistan ve bir sürü aptal avukat olduğumu biliyorum. Adele üst yönetimimizin çoğuyla başa çıkabilir ama ben senden bahsediyorum, onlardan değil. Üniversiteye gitmelisin. Birine babasının izinden gitmesi için ısrar edecek son kişi benim ama sen . . . Babanın mirasından istediğin kadar kaçabilirsin Jane, ama senin üniversiteye gitmen gerekiyor, İngilizce öğrenmek için değilse bile en azından hayatta kalmak için ne yapman gerektiğini öğrenmek için."

Adam sonunda mantar ve jambonlu çırpılmış yumurta hazırlarken Jane bunu düşündü. Yemekte en azından bir sebze olması için ısrar etmişti.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Geçen gün protesto gösterisinin yanından geçerken Yeats'i okumaya başladın. Küçük sokakları büyüklerin üzerine fırlatmakla ilgili bir şeyler. Bu normal bir şey değil," diye hatırlattı kaşlarını kaldırarak. "Ketçabı kaparmısın?"

"Çırpılmış yumurtalı ketçap dinsizler içindir."

Cevap olarak onu öptü.

Bir Cuma günü masasında oturan Jane takvime tekrar baktı. Edward hayatını doldururken, kendini tatmin olmamış hissetmekten neredeyse utanıyordu ama belki de Edward haklıydı. Ya bu ya da hayatı boyunca gizliden gizliye huzursuz olacağı anlamına gelen temel bir kusurla yüzleşmek.

Kampüste babasıyla geçirdiği o mutlu yılları düşünmek bugünlerde o kadar acı vermiyordu ve onlarla birlikte gelen özlem duygusunu biraz ilgiyle inceleyebiliyordu.

Telefon çaldı ve hayali sarsıldı. "Bay Rosen'in ofisi."

"Jane?" Resepsiyondan Tortoiseshell arıyordu. "Bay Rosen'la görüşmek isteyen bir 'Julie' var ama toplantı odası rezerve edilmemiş. Bir müşteri mi bekliyordu?"

Jane sandalyesinde tembelce daireler çizdi. "Oh, merhaba, hayır, sanmıyorum. Takviminde hiçbir şey yok. . . oh!" Aniden durdu ve dik oturdu. *Julie mi? Kaliforniya'dan Julie mi?* "Bir saniye, Bay Rosen'a bir sorayım. Size başka ayrıntılar verdi mi?"

Bir duraklama ve boğuk bir mırıldanma oldu. "Hayır, sadece adının Julie olduğunu ve uzak bir aileden geldiğini söyledi. Ve onun kim olduğunu bileceğini."

"T'mam, ." Jane Edward'ın kapısını çaldı ve iterek içeri girdi. Gülümseyerek yukarı baktı.

"Julie adında biri sizi görmek istiyor, uzaktan akrabası olduğunu söylüyor..."

"S.KTİR." Koltuğundan  yle şiddetli bir şekilde fırladı ki Jane gerçekten bir adım geri attı.

"Kahretsin, kahretsin, o lanet ..." Masasının  zerine eğildi, sıkılı yumrukları sanki tahtayı yumruklamak istiyormuş gibi onu destekliyordu ve kendini kontrol altına almaya çalışarak derin nefes aldı.

"Sorun nedir? Güvenliği ağırmalarını söyleyeyim mi?"

"Hayır! Hayır, tatlım. Özür dilerim, ben . . . Ben iyiyim. Dinle, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Bay Steppenwolfe'un geldiği zamanki gibi sizin için bir şey yapar mı?" "Hayır,  yle bir şey değil. Ofisten ıkmanı istiyorum."

"Ne?"

"Evet. Soru sormaksızın ofisi terk etmeni istiyorum." Masanın etrafından dolandı ve onu da yanına alarak kapıdan dışarı ıktı. "Eve erken git. Nasıl olsa bugün Cuma. Evine git ve orada kal. E-postalarımı kontrol etme ya da telefon mesajlarını almak için arama, sadece eve git ve ayaklarını uzatıp bir film izle. Seni bu gece ya da yarın erkenden ararım."

Jane ayaklarını yere vurdu ve ilerleyişlerini geçici olarak durdurdu. Ceketini ve çantasını teslim ediyordu. "şirketin başı dertte mi?"

"Hayır..."

"O zaman neler oluyor? Başın belada mı? Tehlikede miyiz? Paniklemiş gibi davranıyorsun."

"Biliyorum, biliyorum." İçini çekti ve yavaşladı, ofis kurallarını hiçe sayarak onu kucakladı ve alnını onunkine bastırdı. "Sana açıklama borçlu olduğumu biliyorum. Bunu olduğu gibi kabul edip yoluna devam edemeyecek kadar zeki olduğumu biliyorum ama yapamam. Şu anda açıklayamam. Senden sadece şu anda açıklayamayacağımı anlamamı istiyorum, ama açıklayacağım, gelecekte açıklayacağım, yakında, söz veriyorum, ama şu anda sadece tüm bu karmaşadan güvenli bir şekilde kurtulmanı istiyorum. Çünkü hepsi bu: şehre gelen lanet bir karmaşa ve onu tekrar uçağa bindirmem gerekiyor."

Gevşek saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve onu hafifçe öptü.

Tekrar iç çekti. "Söz veriyorum açıklayacağım, ama şimdi değil."

Bu kesinlikle hiçbir şey değildi - kesinlikle bir şeydi - *ama* Jane bunun ne olabileceğini bir türlü anlayamıyordu. Bu dehşet ve öfke tepkisine tam olarak ne sebep olmuştu? Çünkü görebiliyordu; bir şeyin onu korkuttuğunu ya da korkutmasa bile en azından ürküttüğünü görebiliyordu. Gözleri onun yüzünde geziniyor, kabul edilmesini istiyordu, ama sinirsel bir enerjiyle titriyordu ve açıkça kaçmak, lobiye inmek ve uğursuz Julie ile ilgilenmek için çaresizdi. Jane onu görmek, Kaliforniya'daki firmanın web sitesindeki kadınlardan biri olup olmadığını, buz gibi sarışın mı yoksa cayır cayır yanan kızıl saçlı mı olduğunu, aralarındaki ilişkinin derecesini ve kardeşiyle birlikte firmanın kapısına getirip durdukları, sadece Edward'ı değil, firmanın ortaklık başkanını ve finans müdürünü de içeri çekecek meselenin ne olduğunu kesin olarak görmek için meraktan çatlıyordu.

Geri dönebilirdi. Yalan söyleyip eve gideceğini söyleyebilir ve sonra masasına dönüp kulak misafiri olmaya ya da e-postalarını kontrol etmeye çalışabilirdi. Adele'i uyarabilir ve ondan bazı ayrıntıları öğrenmeye çalışmasını isteyebilirdi; olayları çözme konusunda Jane'den çok daha iyi olduğu kesindi ama ... içini çekti. Hayır.

"Tamam, tamam. Tamam, eve gideceğim. Ama artık böyle numaralar yapamazsın. Sadece asistanınken soramıyordum ama şimdi başka bir şeyim ve bu yüzden beni her zaman döngünün dışında tutamazsın."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim tatlım. Tamam, seni seviyorum ve sonra görüşürüz." Onun gidişinden duyduğu rahatlama hissediliyordu. Jane eve dönerken yol boyunca bu gerçeği düşündü.

- - -

Sonunda aradığında ertesi gün kuşluk vaktiydi. Jane duştaydı ve cevapsız çağrı ile beraber gelen mesajı bulduktan sonra dışarı çıktı.

Her şey . Anlayışın için teşekkürler. Seni seviyorum.

Jane cevap vermedi, kendini hissediyordu. *Bırakalım demlensin.*

Kendine bir fincan çay yaptı ve pasif-agresif davranışından dolayı kendini suçlamadan önce çamaşırları yıkadı. İnsanların ilişkilerinde oynadıkları oyunları hiçbir zaman gerçekten anlamamıştı. Restoranda çalışan diğer kızlar her zaman bir drama ve ilişki kaygısı seliyle dolup taşıyor, sadece sıradan bir soruşturmanın onu iğnelemesini bekliyorlardı, nasıl o mesajı gönderdiği ve onun bu DM ile cevap verdiği, arkadaşlarının *söylediği* ve kız kardeşinin *söylediği* ve sonra nasıl üç gün boyunca aramadıkları ve asla özel olduklarını *söylemedikleri* ama bunun açık olması gerekmediği hakkında ... baş döndürücüydü. Marianne onlara "drama-lamas" diyordu.

Eğer ikinizin de birbirinizi istediği açıksa, neden pazarlık yapmaya çalıştınız? Bu kurnazlık niye? Elbette, sadece birlikte olabilir ve diğer her şeyi halledebilirdiniz.

Kendi teorisi pratikte ne kadar da çabuk çöküyordu. İlişkilerinin bu gibi şeylerin ötesinde olduğunu düşünüyordu.

Ona basit bir mesajla karşılık verdi, sonra bütün günü evde geçirdi, beklenmedik uzun bir hafta sonunun tadını çıkaracak kadar rahatlamaya çalıştı, ama aslında onu özlemişti. Kendi evinde ve yalnız başına bu kadar çok zaman geçirmeyeli uzun zaman olmuştu.

Pazar günü Port Credit'e gitti ve Jane onunla deniz fenerinin dibindeki Starbucks'ta buluştu. kendini daha iyi hissediyordu ama henüz hazır değildi.

Onu evinde ağırlamak, şimdi alçakgönüllülüğünden farklı nedenlerden dolayı hoşuna gidiyordu. Cuma gününe göre daha kendinde görünüyordu, ama yüz ifadesinde hâlâ rahatsız edici bir şeyler vardı ve yorgun çizgiler yüzünün altında ağır bir şekilde duruyordu.

Gözler.

Masanın üzerinden ona zayıf bir şekilde gülümsedi ve Jane kaşlarını çatarak karşılık verdi, hemen yumuşamamaya, kalbini susturmaya ve bu sefer dizginleri aklına bırakmaya çalıştı.

"Edward, bir açıklama istemekle mantıksız davrandığımı sanmıyorum," dedi dikkatle, "böyle tepki verdiğinde."

"Biliyorum. Biliyorum," diye sözünü kesti. "Dışarıdan ne kadar düzensiz göründüğünü biliyorum ve senden körü körüne inanmanı istiyorum, ama bir açıklaması var ve bazı şeyleri saklamanın nedenleri var - bunun şirket için sonuçları var ve sana güvenmediğimden değil, güveniyorum, sen tanıdığım en güvenilir insansın, sadece, *henüz* sana söylemeye hazır değilim."

Yine de, diye düşündü kendi kendine. Eninde sonunda ona söylemeyi planlıyordu; bu yatıştırıcı bir şeydi. Ve bu durum şirketi etkilemişti; her şeyden çok Steppenwolfe geldiğinde ilk işinin Mantford ve Singh'i aramak olduğunu hatırladı. Kişisel mi, profesyonel mi? Kız arkadaşı olarak bir açıklama talep ediyordu, ama bu bir şirket meselesiyse, bir çalışan olarak cevap talep etme hakkı var mıydı? Şirkette gizliliğe çok önem verilirdi. Acaba deneyimsizliği mi onu bu kadar tedirgin ediyordu?

Yoksa bu düşünceler, görünüşte mükemmel olan ilişkisini bozan her şeyi geçiştirmenin bir yolu muydu? Kendine yalan söylemek daha önce hiç başvurduğu bir lüks değildi.

"Jane, sana anlatacağım. Söz veriyorum. Sadece zamana ihtiyacım var." İç çekti.

"Altı ay," diye teklif etti, onun suskunluğu karşısında giderek daha da telaşlanmış görünüyordu. "Altı ay birlikte olduğumuzda, yemin ederim sana her şeyi anlatacağım."

Sadece zaman istiyordu, dedi kendi kendine, sınırlı bir süre. Neredeyse iki aydır birlikteydiler. "Altı ay," diye kabul etti ve adam gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Uzun vadede seninleyim Jane. Söz veriyorum."

Masanın karşısında onun elini tuttu ve kadın onunla ilgili her iyi şeyi hatırladı. Onu tamamen affetmişti. Neredeyse.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Bir hafta nispeten sakin geçti. Randevuları, şakalaşmaları, günlük işleri yeniden başladı. Jane'in aklı bir şeylerin yolunda gitmediğinde ısrar etse de Kalbi bu tavsiyeye kulak asmaya ikna edilemiyordu. Hem kafası hem de kalbi onun iyi bir adam olduğu konusunda hemfikir, her ikisi de onu gerçekten sevdiğine inanıyordu, ama kafası farklı düşünüyor ve bir sırrın, sadece işle değil onunla da ilgili bir sırrın mayalanmakta olduğu konusunda ısrar ediyordu. Ona her şeyi anlatacağına dair sözünü iki kez daha yenilemişti ama "henüz değil" hâlâ parolasıydı. Zihni bir kabuk gibi onu kemiriyordu.

Kaliforniyalı bir erkek ve kız kardeşin, Toronto'lu bir avukatın, gizemli bir dosya numarasının ve kendisinin, herhangi bir şekilde iç içe geçebilecek ya da onun gözlerine bu acı dolu bakışı yerleştirebilecek ne olabileceğini hayal bile edemiyordu. Eğer bu kişisel bir meseleyse, sırrın onun acı çekmesini önlemek için mi, yoksa onun yargılamasından korktuğu için mi ya da yeni başlayan ilişkilerinde (neredeyse ilk randevudan beri ve ayrıca bu duyguyu çok sık dile getirdiği için, bu konuda "yeni başlayan" bir şey yokmuş gibi hissetmesine rağmen) bir şekilde henüz tanıtılamayacak kadar samimi olduğu için mi saklandığını anlayamıyordu.

Ama bana babasından bahsetti ve Gerry bile bunu tam olarak bilmiyor.

Jane karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyordu. Şımartılmaktansa bilgilendirilmeyi tercih ettiğini anlamasını sağlayamıyordu. Gafil avlanırsa kendini nasıl koruyabilir ve gelecek için nasıl plan yapabilirdi? Korunma bilgiye sahip olmaktı, ne kadar kötü olursa olsun ondan korunmak değil. Bay Rosen Edward olduğundan beri bastırdığı banka hesabını her gün kontrol etme alışkanlığını bir kez daha edinmiş, daha sonra bu alışkanlığını haftada sadece iki defaya indirmişti. Bankadaki kadının kartvizitini çıkardı.

İş bulma ajansını aradı ve üniversitenin hazırlamasına yardım ettiği zayıf CV'sini şimdi biraz daha az zayıf olacak şekilde güncelledi.

Görünüşte ajans ve CV, ilişkileri ortaya çıktıktan sonra başka bir ortağa geçmek yerine gerçekten şirket değiştirmeye karar verirse faydalı olacak olsa da, bunları yaparken kendini oldukça utanç verici bir şekilde yakaladı. Bu fikirde haklılık payı vardı; kaynakları hazır bulundurmak mantıklıydı.

Bunun yerine, bunların koşturmacaya hazırlanan birinin adımları olduğu konusunda kendisinden şüpheleniyordu.

- - -

Nisan ayının sondan ikinci haftasında Jane'in işi başından aşkındı. Vergiler 30 Nisan'da ödenecekti. Kendisinininki geçen hafta düzgünce dosyalanmıştı, basit bir

Mali durumunun açıklığı göz önüne alındığında. Tipik bir şekilde, Edward erteleme yapıyordu. Sabahı, bir kredi kartında çakışabilecek kişisel ve şirket harcamalarının makbuzlarını ve kopyalarını düzenleyerek ve geçmiş yıllarda kayıtlarını tutan birçok asistanın notlarını ve organizasyon sistemlerini deşifre etmeye çalışarak geçirdi.

Telefon çaldı ve ekranda bir Kaliforniya numarası belirdi.

Jane bir an durakladı -Edward masasından uzaklaşmıştı- sonra cevap verdi.

"Bay Rosen'ın ofisi."

"Merhaba." Julie'ydi. "Edward müsait mi?" "Bay Rosen

şu anda burada değil. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Evet, lütfen. Sadece basit bir soru. En son oraya gittiğimde sormayı unuttum ve bir şeyler tartışıyorduk." Ses tonu, bir şeyleri tartışmanın, Jane'in ayrıntıları sorgulayacak kadar tedbirsiz olması halinde röntgenci olabileceği mahrem bir eylem olduğu izlenimini veriyordu.

"Ona bu yıl vergilerimizi karı koca olarak mı vereceğimizi yoksa vermeyeceğimizi mi sorabilir misiniz?"

Bir an için Jane, "vergilerimiz" ifadesiyle *kendisinin* ve Edward'ın kastedildiğini, bu kadının bir şekilde onların

ve yakında karı koca olacaklarını tahmin ediyordu.

Sonra krater onun altında açıldı.

Kadın, yani *karısı* hâlâ konuşuyordu. Kulaklarındaki çınlamadan duymak zordu. "... bunu ona söylersen ve Julie'yi aramasını söylersen sevinirim. Tamam." Telefonu kapattı.

Jane oturmuş, elindeki telefona bakıyordu.

Evliyim.

Başının döndüğünü hissetti. Telefonu bıraktı ve sandalyesini masadan dışarı itti. Sonra yere oturdu ve nefes almaya çalıştı.

Bir karısı var.

Sesi havalı, rahat ve özgür gelen bir eş. Ya sarışın ya da kızıl saçlı bir avukattı, büyük ihtimalle sarışın olan. Hukuk diploması olan güzel bir Kaliforniyalı sarışın. Tabii ya.

Acı dayanılmazdı.

Oturdu ve onu zapt etmek için mücadele etti, o kadar uzun süre mücadele etti ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadı, kendi koyduğu üç dakikalık zihinsel zamanlayıcıyı çoktan aştı.

Acı, aşağılanma, utanç, kalp kırıklığı ve *aptal, aptal, aptal bir kızdı.*

Etrafında girdap gibi dönen miasma onu bunaltıyor, yönünü şaşırtıyordu. Ağlamadı - bunun için çok büyüktü - sadece onunla savaştı ve yüzeye çıkmaya çalışarak onunla savaştı. Sonunda bir kez daha çevresinin farkına vardı ve ayağa kalkıp masasına dengesizce oturdu. Edward birazdan toplantısından dönecekti. Olay çıkmasını istemiyordu. Her ne pahasına olursa olsun, olay çıkmasını önlemeliydi. Şu anda her hareketi kritikti. Kimse öğrenmeden gidebilirdi. Masasını toplayıp gidebilirdi.

Yapmaya hazırlandığı koşu bu olsaydı, bunun daha az şok edici olacağını düşünürdünüz.

Hayır. Kaçmazdı; bunu kovalama işareti olarak yanlış yorumlayabilirdi. Onu.

Elleri titriyordu ve yüzünün bembeyaz olması gerektiğini biliyordu. Her şey
Vücudundaki kan uzuvlarını terk etmişti ve şimdi vücudunda çarpıyordu.

Ağır ağır çarpan kalbi. Parmak uçları karıncalandı ve uyuştı.

Koridorda onun ayak seslerini duydu.

"Jane! Menkul Kıymetler Komisyonu'ndaki o pislik yarın geliyor. Brian, adı her neyse. Ona cehenneme gitmesini söylemeyi planlıyorum. Hükümet temsilcilerine sözlü tacizde bulunmanın cezası var mı öğrenebilir misin? Yani, mahkemede değiliz ya, merhaba Lamp, ..."

Elindeki dosyaya odaklanmış bir halde yanından hızla geçti. Kendini masasındaki sandalyeye atıp yerde duran kâğıt yığınlarından birini devirirken homurdandığını duydu.

Kalbi şimdi göğsünden fırlıyor olmalıydı. Bluzunun gümbür gümbür titrediğini hissetti. Sesi on yıl öncesine ait olmalıydı, çok eski zamanlardan kalma normal bir şeydi.

Sessizce ayağa kalktı ve onun kapısına doğru yürüdü. Daha fazla yürüyemedi.

"Bay Rosen."

"mı? İyi mi, iyi değil mi?" "Bay Rosen. Karınız aradı."

Sanki odadaki tüm hava bir anda çekilmiş gibiydi. Jane titredi ve tekrar başının döndüğünü hissetti ama yine de ayakta kaldı.

"Jane . ." diye mırıldandı.

"Mesaj çok basitti." "Jane, lütfen . . ."

"Bu yıl vergilerinizi birlikte verip vermeyeceğinizi bilmek istiyor. Lütfen onu geri arayabilir misiniz? Numarasının sizde olduğunu varsayıyorum. Üzgünüm ama not almadım."

Edward sanki on yıl yaşlanmış gibi bitkin görünüyordu. Sert nefes alışları odada yüksek sesle duyuluyordu. Ona bakmıyordu.

Kimsenin yüzüne bakmadığı babasının cenazesini tekrar yaşıyordu. Bunun da bir tür ölüm gibi hissettirmesi tuhaftı. Onun bir sonraki hamleyi yapmasını bekledi ama o öylece oturdu.

Korkak.

"Korkak."

Başını kaldırdı. Şimdi ona bakıyordu. Dudaklarını ıslattı, gergin bir şekilde konuştu. "Evet," diye kabul etti, sesi kısıktı. "Evet, ben bir korkaktım. Yapmalıydım" demeliydim.

"Bunu burada yapmıyoruz. İsteyiz." Son kelime bir kırbaç gibi şakladı ve Edward kırbacın altında irkildi. Gözleri, onu ölçmeye çalışırken her zaman yaptığı gibi, Jane'in yüzünde gezindi. Jane yüz ifadesini değiştirdi. Garson maskesi. Gözleri büyüdü.

"Hayır, bunu yapma, saklanma. Jane, açıklayabilirim." "Bunu burada yapmayacağımızı söyledim, Bay Rosen."

"Ben de öyle diyorum. Eğer şimdi seni gözümün önünden ayırırsam beni dışarıda bırakırsın ve bir daha asla içeri giremem. Jane." Eski aceleciliği panikle karışık bir şekilde yükseliyordu. Oturduğu yerden kalkıp ona doğru ilerledi ve Jane anında bir adım geri çekildi. Yüzünde bir acı ifadesi belirdi ama durdu ve teslim olmak için iki elini birden havaya kaldırdı; Noel'de yaşadıkları sahnenin bir pandomimiydi bu; Jane'in endişelenmesi gereken tek şey HR'den Diane'in birlikte yattıklarına dair dedikodu yapmasıydı.

Edward dondu kaldı, pencerenin yanındaki boş sandalyeye yöneldi, bütün kâğıtları itti ve kendi sandalyesini biraz uzağa çekip oturdu, açıkça ona katılması gerektiğini işaret etti.

Jane kapı aralığında oyalandı. Bu konuşmayı dışarıda yapmaları gerekecekti. Şimdi halledebilir miydi? Yara hâlâ açıkken dezenfekte edebilir miydi? Kapıyı arkasından kapattı ve teklif edilen sandalyeye oturdu. Titremelerini durdurmak için ellerini kucağında kavuşturdu.

"Hukuk firması ortaklıklarının nasıl işlediğini biliyor musunuz?"

"Ne?" Onun bu şekilde başlamasını beklemiyordu.

"Hukuk firması ortaklıkları. İnsanlar bu firmanın sahibi olduğumu söylüyorlar ama tamamen değil, kısmen sahibiyim."

O açıkladı. "Ortaklık" aslında kârın paylaşılmasına yönelik bir iş modeliydi. Firmanın ortakları, belirli bir mülkiyet ve kâr yüzdesi için belirli bir miktar nakit koyarak satın almaya davet ediliyordu. Bu nakit, firmayı ayakta tutmak için gerekli sermayenin bir parçasıydı; bankada, mesleki sigortalarında ve daha fazlasında teminat görevi görüyordu. Bay Rosen'ın büyükbabası ve Haythe ve Black adında iki adam daha

paralarını şirkete yatırdılar. Black New York'a gitmiş ve Thornfield adında başka bir adam devreye girmişti. Firma büyüdü ve daha fazla ortak katılarak sermayeye katkıda bulundu ve kardan pay aldı, ancak üç kurucu en büyük hisseleri elinde tuttu ve böylece kontrol hisselerine sahip oldu. Bay Rosen kontrol hissesini oğluna, o da Edward'a devretmişti. Diğer iki adamın soyundan gelenler ilgilenmediler ya da öldüler ve böylece Rosen ailesi onların hisselerini satın aldı. Mantford'un seçilmiş başkanı olduğu ortaklık yönetim kurulu, belirli kararlarda diğer daha küçük hisseye sahip ortakların da oy kullanmasına izin verecekti.

Şirkette sekiz aydır çalışıyordu ve Jane bunu ilk kez duyuyordu. Outlook'un nasıl çalıştığını öğrenmek için o IT elemanıya üç saat harcamaktan çok daha faydalı olurdu.

"Ama bunun ... ile ne ilgisi var?"

"Oraya geliyorum. Anlamak için bu arka plana ihtiyacınız var. Sermayenin bize kontrol hissesi veren kısmı, sadece bankadaki nakit para gibi değil. Gayrimenkul ve borsa tahvillerinden oluşan daha büyük bir portföyün parçası. Rosen hissesini oluşturan portföyün değeridir."

"Tamam," dedi Jane, takip ediyordu ama hâlâ ne alaka olduğunu anlamamıştı.

"2008 çöküşü yaşandığında işler kötüydü. Şirketler ve hukuk firmaları batmaya başladı. Büyük olanlar, başlarının belada olacağını hiç düşünmedikleriniz. Rosen portföyü kan kaybediyordu. Neredeyse bir gecede değersiz hale gelmişti. Ortaklar gömleklerini kaybetti, paralarını çekmeye başladılar. Sermaye kaybediyorduk; şirket iflas edecekti. Maaş bordrolarını, işten çıkarılan çalışanların kıdem tazminatlarını, buradaki pek çok insanın emeklilik için uzun vadeli hizmet için büyük ikramiyeyi karşılamaya bile yetmiyordu. Hayatlar mahvolacaktı. İşsizlik arttığında intihar oranlarının da arttığını biliyor muydunuz?"

Jane başını salladı.

"Annem ve babam o zamanlar hâlâ hayattaydı ve babam bir çözüm buldu. Her işletme iflas etmiyordu. Aslında, Kaliforniya'da ..."

Jane birdenbire bu işin nereye varacağını anlayınca midesinin bulandığını hissetti.

"Kaliforniya'da, teknoloji sektöründe bazı şirketler güzel, sessiz bir patlama yaşıyordu. Silikon Vadisi yükseliyordu. Steppenwolfe'un hukuk firması birkaç yeni şirkete akıllıca yatırım yapmıştı ve bu yatırımların karşılığını alıyordu, para bankada duruyordu."

"Baban onlardan şirkete yatırım yapmalarını mı istedi?" Jane kendisine rağmen hikâyenin içine çekilerek sordu.

Edward zayıf bir gülümseme verdi. "Ve kontrol hissesini kaybetmek mi? Hayır, Rosen şirketi idi ve Rosen şirketi olarak kalacaktı. Onların parasını istiyordu ama bizim ailemizde kalmasını istiyordu, böylece onların parasını kullanabilecektik. Hukuk fakültesini yeni bitirmiştım ve bekardım. Yaşlı Bay Steppenwolfe'un benden altı ya da yedi yaş büyük çok güzel bir kızı vardı ve çoktan şirketlerinde avukat olarak çalışmaya başlamıştı. Babam şansını gördü."

Jane, Edward'ın yangın tatbikatı sırasında aşkını ilk kez ilan ettiği ve onun sevgisini talep etmek yerine kışkırtmaya çalışmasının nedeninin yaş farkları ve güç dengesizlikleri olduğundan bahsettiği zamanı hatırladı. Bu bakış açısının nereden geldiğini anlamak için evliliğiyle ilgili tek bir kelime daha duymasına gerek yoktu. Onu bu durumdan kurtarmaya çalışmış olması ona karşı biraz yumuşamasına neden oldu ama bir sonraki anda kendisine aktif olarak aldatıldığını hatırlattı ve eğer bu ayrıcalık ve gücün kötüye kullanılması değilse, en azından sevgisinin ve güveninin kötüye kullanılmasıydı.

"Yani onunla para için evlenmeyi kabul ettiniz?"

Geri çekildi, canı yanmıştı. "Tabii ki hayır. Planın bu olduğundan haberim yoktu. Bana bunun bir mezuniyet gezisi olduğu söylendi. Kaliforniya'ya git, kumsalda uzan, keyfine bak ve oradayken eski dostum Steppenwolfe ile kal, senin yaşlarında çocukları var, sana etrafları gezdirirler. Kızı gerçekten çok güzel." Son kısmı acı bir şekilde tükürdü. "Babamın hırslarının ve şirketin ödeme gücünün buna bağlı olduğunu bilmiyordum."

"Ama Julie biliyor muydu? Bunu neden kabul etti?" Jane sordu.

"Biliyordu ve kendi motivasyonları vardı; bunun bir grup arkadaşının düğün yapması ve kendisinin dışarıda bırakıldığı için sinirlenmesi kadar basit olduğuna inanır mıydınız? Narsisizmi ve acımasız öfkesi ona daha önce bir nişan kaybettirmişti ve bir avukat olarak sorumluluk sahibi biri olarak ün kazanıyordu, bu yüzden elit çevresindeki flört havuzu .

Ve işte bir tepside sunulmuştum. Onun kolunda iyi görünecektim, doğru insan tipiymdim ve ailesinin imparatorluğuna katkıda bulunma fikri hoşuna gitmişti. Belki de gerçek bir ilişkiye dönüşebileceğimizi düşündü ama bence diğer konular daha öncelikliydi."

Jane, Adele ile seçkinlerin sözde görücü usulü evlilikleri hakkında yaptığı konuşmayı düşündü.

"Ben hariç herkes bu işin içindeydi," diye devam etti. "Sahilde içkiler içiliyor, Julie bikinileriyle geçit töreni yapıyor ve insanlar birlikte neler yapabileceğimizden, bir kariyerden, çocuklardan bahsediyordu. Erkek kardeşi en iyi arkadaşım gibi davranıyordu; babası bana oğluymuşum gibi davranıyordu - başkasının olmaya ne kadar aç olduğumu bilirsiniz. Ve onunla bir ilişki , babam yüzüğü elime tutuşturdu ve beni koridordan aşağı itti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki av tüfeğiyle evlendik sanırdınız. Altı hafta sonra evliydim. Biraz çıksaydık, onun ne kadar kötü bir karakter olduğunu öğrenebilirdim. Ailesi de hevesliydi; Toronto'da bir hissenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlardı. Bizim şirketimiz onlarınkinden daha büyüktü ve daha fazla varlığa sahipti. Elbette, firma şu anda sıkıntıdaydı ama Kanada ekonomisinin ABD'den daha hızlı toparlanacağına dair bahislerini koruyorlardı ve haklıydılar. Durgunluğumuz o kadar şiddetli değildi ve en azından önümüzdeki birkaç yıl boyunca sınırın bu tarafında daha fazla iş vardı. Ayrıca kendi portföylerini de çeşitlendirmeleri gerekiyordu çünkü şu anda kârlı olan Silikon Vadisi yatırımlarının patlayıp patlamayacağı konusunda tedirgindiler. Doksanlı yılların teknoloji balonu ve dot-com çöküşü o herkesin aklında hala tazeydi. Bunun nasıl yapıldığına dair mali ayrıntılarla sizi sıkmayacağım, ancak tüm bunların gerçekleşmesi için varlıklar evlilik adımıza konuldu."

Durakladı ve başını kaldırıp baktı, gözle görülür bir şekilde kendini karanlık anıdan çekip çıkardı. Jane'in yüz ifadesini gördüğünde yüzünde bir merak ifadesi belirdi.

"Bana acıyor gibi görünüyorsun. Jane, ne kadar sümüklü bir aptal olduğumu anlamıyor musun? Onu çok az tanıyordum, sadece bikinili, ateşli, hırslı bir sarışındı ve ben Eylül'de evlenmişim. Isabelle'in daha kötü bir versiyonu, aynı derecede yeteneksiz bir avukat-oh, bunu sonradan öğrendim; etik kurulu tarafından sürekli disipline veriliyordu, bu yüzden

Bir ortak yerine kendi sitelerini kurdu ve kötü şöhretinden kurtulmak için artık profesyonel olarak annesinin kızlık soyadını kullanıyor. Babası ve onun düzenlemeleri dışında bunu başarmak için hiçbir yolu olmayan aşırı hırslı biri. Isabelle'in şimdi ne kadar açık olduğunu gördüğümde, o zamanlar Julie'ye aşık olduğuma inanamıyorum."

"Yalnızdın ve sana bir aile teklif ettiler. Neden buna sarıldığını anlıyorum. Bana önerdiğin şey aileydi ve ona sahip olmak için görmezden gelmeye razı olduğum kırmızı bayraklara bak."

İrkildi. "Jane, asla ... demek istemedim."

"Hikayenizi bitirin Bay Rosen." Özür değil, bilgi istiyordu. Sadece "neden" olduğunu bilmek, üzerindeki baskıyı azaltabilir.

"Evlendik ve şirket kurtuldu. Kiminle evlendiğimin farkına vardım ve kendi pişmanlığım ile yaşadım ama artık çok geçti. Evlendikten kısa bir süre sonra babam, kısa bir süre sonra da annem öldü. Julie beni cenazelerden sonra Kaliforniya'ya dönmem gerektiğine, orada daha mutlu olacağıma ikna etti. Başarısız evliliğimiz üzerinde çalışabilirdik; ben de ailemin yasını tutabilirdim. Sadece altı ay, dedi, uzun bir tatil. Yarı yarıya boşanma durumunun ne olduğunu biliyor musun Jane?"

Jane başını salladı.

"Bu, eyaletin bir 'ortak mülkiyet' eyaleti olduğu ve aksi kararlaştırılmadıkça tüm evlilik mahkemeye göre yarı yarıya paylaşılacağı anlamına geliyor. Bu da Kaliforniya yasalarına göre boşanmamız halinde şirket sermayesi de dahil olmak üzere her şeyin 'kapanın elinde kalacağı' anlamına geliyor. Babam anlaşmayı yapılandırırken boşanabileceğimizi hiç düşünmedi. Neden düşünsün ki? Kendi evliliğine bakın. Kaliforniya'da evlendik, Kaliforniya'da yaşadık, Kaliforniya'dayken şirket ortağı olarak haklarımı elde ettim, mali anlaşmalarımızın çoğu Kaliforniya'da yapıldı ve onun boşanma işlemlerini başlatması ve davayı kendi eyaletinde tutması, benim Ontario'ya götürmemden çok daha kolay ve hızlı. Evliliğimize dair fantezim sona erdiğinde, şirket yeniden kârlı hale gelmişti ve ben de onun herhangi bir miktarda parayla gitmesine seve seve izin verebilirdim. Ama o şirketi istiyordu. Şirketin varlıklarına el koyup şirketi feshetmek ya da evli kalıp beni ve şirketi elinde tutmak istiyordu.

ömür boyu nafaka potansiyeli var. Ya onun şartlarına göre boşanırsınız ya da hiç boşanmazsınız."

"Ama neden sır olarak saklıyorsun?" Jane sordu. "Kalıcı bir ayrılık ..."

"Eğer onunla mahkemede kavga etseydim, bu en iyi ihtimalle uzun ve çirkin bir halk savaşı olurdu, ama bu olmadan bile, eğer pis mali anlaşmalarımız duyulursa

-Sınırın hemen ötesinde her an ipleri eline alabilecek birinin olması da aynı etkiyi yaratabilirdi. Bay Street'te itibar her şeydir. Ortaklar sonucu beklemek ve işin hala ayakta olup olmadığını görmek yerine paralarını hızla çekmeye başlardı. Müşteriler de havalanırdı. Bankadan kaçışa eşdeğer bir şey başlatabilir. Neresinden bakarsam bakayım, Rosen, Haythe ve Thornfield LLP biter."

Jane bunun üzerine bir ürperti hissetti. Heenan Blaikie hukuk bürosunun dağılmasının üzerinden dört yıl geçmişti ve iş bulmak için bu büroya başvuran herkes için geride bıraktığı yıkım Bay Street'te hâlâ ibretlik bir hikâyeydi. Adele'den öğrendiği ilk şeylerden biri de buydu.

İşe başladığında şeytan için çalışmakla eşdeğer olduğundan endişe ettiği bu şirket, o zamandan beri temelde farklı bir anlama gelmeye başlamıştı. Adele gibi yeni Kanadalıları ve Alec gibi öğrencileri düzenli, kendine saygısı olan, sosyal hakları ve güvencesi olan işlerde barındıran, dışlanmış avukatlara milyonlar bağışlayan ve fırsatlar sunan kendi ekosistemi olan bir yerdi. Sınıf hiyerarşisi hâlâ oradaydı, taşralı avukatlar hâlâ oradaydı ve hâlâ gerçekten kınanacak müvekkilleri temsil ediyordu ama Edward'ın kaptanlığında ve genç, ileri görüşlü genç avukatların yavaş yavaş özümsemesiyle çok daha fazlası için potansiyel gösteriyordu. Ekonomik gücü ve ayrıcalığı için olumlu bir kullanım.

Bunun ötesinde, firmanın Edward'ın ikinci dünya savaşından önce Kanada'ya kaçan Alman büyükbabası tarafından kurulduğunu, ancak *Rosenthal* olan soyadını *Rosen* olarak değiştirdikten sonra bile dininin onu o zamanın geleneksel hukuk firmalarından uzaklaştıracağını ve bu yüzden kendi firmasını kurduğunu biliyordu. Edward'ın babasıyla olan geçmişine rağmen, firmanın geçmişi onun sürdürmek istediği bir şeydi. Korumacı ve sahiplenici içgüdülerinin, ilgi alanına giren her şey ve herkes üzerinde derin bir etkisi vardı. Kendisi,

O ilk hafta sadece asistanırken, Edward'ın yönetim kurulu odasındaki o adam gibi gerçek tehditlerle arasında bir duvar olduğunu hissetti ve bundan memnundu.

Yani hayır, şirketten vazgeçemezdi. Başkalarının açgözlülüğü yüzünden zaten kaybetmiş olduğundan daha fazlasını kaybedemezdi.

Ama o şirketten vazgeçmezse ve Julie de hak talebinden vazgeçmezse, o zaman ...

"Yani evli kaldın," diye bitirdi Jane onun yerine. "Evli kalmaya devam ediyorsun."

İç çekti. "Erkek kardeşi makul bir tip, daha çok acınacak biri. Oldukça omurgasız, şirketin angarya işlerini yapıyor ve onun hırsını ve öfkesini rayında tutmaya çalışıyor. Arada bir işi kontrol etmek için buraya geliyor, geri dönüyor ve onu bu haliyle iyi olduğuna, benimle savaşılmaya çalışmasının bir anlamı olmadığına ikna ediyor. Ama gitmeme izin vermiyor. Şirketi devretmeden olmaz. Bu işi uzatır. Şu anda bile sırf sessiz kalmak için bana kişisel bir servete mal oluyor."

"Evli olduğunu bilen başka biri var mı? Gerry biliyor mu?"

Başka tarafa baktı. "Mantford, ortaklık başkanı, biliyor. Finanstan Singh sadece BW 5232-8 dosyasında üçüncü bir taraf olduğunu biliyor. Gerry bilmiyor. Bilseydi seni uyardıktan yanıma yaklaştırmazdı. Sana onun benden daha iyi bir adam olduğunu söylemiştim. Düğün çabuk oldu ve gerçek evlilik hayatımızın çoğunu orada geçirdim. Toronto'ya döndüğümde, birbirimizden tamamen uzaklaşmıştık. Sonra hala '08'in serpintisi ve yeniden yapılanma vardı; herkesin dikkati dağılmıştı. İnanın bana, Lehman Brothers'ın nasıl battığını hatırlayanların sayısı evlendiğimi hatırlayanların sayısından daha fazlaydı. Hatırlasalar bile, sanırım evliliğin sona erdiğini varsayıyorlardı ve kanlı detayları sormayacak kadar kibardılar. Ben gömülmesine izin verdim. Bu benim ve ailemin mesleki itibarını korudu ve kendimi yeni biriyle tanışmak için özgür olduğuma ikna etmeme izin verdi."

"Bana söyleyebilirdin."

"Bu ilk buluşmada iyi giderdi."

Jane ona bir bakış attı ve o da korktu. "Bana bir şans vereceğinizi ya da o kadınla yaklaşık bir yıldır hiçbir şey yapmadığıma inanacağınızı düşünmemiştim."

On yıl. Olduğumuz gibi çalışabileceğimiz konusunda ikna edilmeye ihtiyacın vardı. Ben

"Ama biz, biz olarak daha yerleşik hale geldiğimizde sana söyleyecektim."

Sessizce oturdular, hayatının enkazı, ilişkileri etraflarına saçılmıştı. Jane onun da kendisi kadar net görüp göremediğini merak ediyordu ama bir sonraki sözleri onun enkaza değil umuda baktığını kanıtlıyordu.

"Yalan söylediğim için özür dilerim, Tanrım, çok özür dilerim. Ama hiçbir şey değişmedi. Seni seviyorum, Jane. Seninle birlikte olmak istiyorum. Bu alışılmadık bir durum, biliyorum ama bu gerçek bir evlilik değil. Hâlâ birlikte bir hayatımız ve ileride çocuklarımız olabilir. Tüm bunlara hala sahip olabiliriz. Bu, köyün ahlak anlayışına burun kıvracağı Jane Austen romanı değil. İnsanlar her zaman nikahsız yaşıyor."

Yine de bizim için ortak hukuk olarak sınıflandırılmaz. Var olan bir eşle değil. O asla benim olmazdı.

"Jane." Sesi yalvarır gibiydi. Adam onun eline uzandı ve o da izin verdi. Kendini bitkin ve tükenmiş hissediyordu. Bir hafta boyunca uyumak için güçlü bir istek duydu; belki o zaman her şeyi sindirebilirdi. Dış dünya, çevreleri tekrar üzerine bastırdı ve sanki hava almak için derin bir nefes aldı.

"Bir toplantınız var. Saat neredeyse iki." Adam ona kuşkuyla baktı. "Hâlâ ofisteyiz Bay Rosen. Hayat kırık bir kalp için durmaz."

"Onu durduracağım."

Onun her zamanki gösterişli üslubuna bir kahkaha attı. "Yorulдум. Bu çok fazla oldu. Saat ikide toplantın var ve günün geri kalanında da orada olacaksın. Ben iş günümü bitirmeye gidiyorum. Bu gece daha fazla konuşabiliriz." Onun bu sözü tuttuğunu görebiliyordu, eğer konuşma bitmediyse belki onlar da bitmemişti. O anda, görünmez bir muhtarın baltasını kullanıyormuş gibi hissetti.

Edward onun bu pratik tavrına gülümsedi ve kabul etti ama gülümsemesi ince ve acıydı. Onu tekrar öpmeye ya da dokunmaya çalışmadı ama ofisinin görece mahremiyetinde kalmasına izin verdi ve kendini koridora attı, saat ikideki toplantısına itaatkâr bir şekilde gidene kadar onun volta attığını duydu.

Koltuğa oturdu ve pencereden şehir manzarasına ve ötesindeki Ontario Gölü'ne baktı. Lake Rosen, Haythe & Thornfield, diye şaka yapmıştı. Ona özgürlüğüne mal olan şirket.

Onun gittiğinden emin olduktan sonra sandalyeleri dikkatlice yerlerine koydu ve kapıyı arkasından kapattı. Masasında, insan kaynaklarının, sekreterlik hizmetleri müdürü Shirley'nin ve Adele'in iletişim bilgilerini kopyaladı. Sonra çantasını hazırladı. Parmak uçlarını hafifçe masaya dokundurdu.

Kalemleri ve kâğıtları olduğu gibi bıraktı. Eğer bir şeyler karışırsa, toplantıdan döndüğünde bunu fark edecek ve akşamdan önce harekete geçecekti.

Bir asansör yolculuğundan sonra kaldırıma çıktı ve köşeyi dönerek Mövenpick Café'ye ulaştı. Jane cadde seviyesindeki geniş pencerelere bakan alçak kanepeye oturdu ve Bay Street'teki ilk günüyle aynı gelip geçen insanları izledi, uzun sürmeyeceğini bildiği uyuşuk, bağımsız bir sakinliğin tadını çıkardı. Saat altıda Edward'a bir mesaj göndererek onunla dairesinde buluşacağını söyledi ve ondan önce geleceğini bildiği için kuzeye, Yorkville'e doğru yürüdü.

Kapıcı onu tanıdı ve zile , sonra oturma odasında sadece Edward'la baş başa kaldılar. Üzerinde yıpranmış kot pantolonu ve mavi bir kazak vardı; Edward'ın en sevdiği kazaktı, yumuşak ve davetkârı.

Oraya giderken, kendisi için başka bir seçenek, başka bir yol varmış gibi davranmaya çalıştı. Ama neredeyse onun açıklama yaptığı andan itibaren bunun nasıl sonuçlanacağını, kendi öz disiplininin ve öz saygısının neyi gerektireceğini biliyordu.

Adam gergin bir enerjiyle titreşirken derin bir nefes aldı.

"Şirketten ayrılıyorum. Lütfen bunu sessizce yapmama izin verin. Telaşa gerek yok. İstifamı bu akşam İK'ya e-posta ile bildireceğim. Kişisel nedenlerimi belirteceğim. Bildirimde bulunmayacağım. Shirley'den bana bir referans vermesini isteyeceğim."

Başıyla onayladı. "İşin içinde ne olduğunu bildiğim için senden şirkette kalmanı istemezdim ama iş hayatımızı özel hayatımızdan ayırmayı zaten konuşmuştuk."

Bu zor kısmıydı.

"Bay Rosen ..."

"Edward. İşin dışındayız."

"Edward, ben gidiyorum." Sözüünü bitirmeyi, "seni terk ediyorum" demeyi ve kâhyanın baltasını indirmeyi kendine yediremedi ama yine de onun kendisini anladığını gördü. Sessizlik sağır ediciydi.

Adamın gözlerini kaçırmamaya çalışırken boğazının kasıldığını gördü.

"Toronto'dan ayrılabiliriz. Şirketin ofisinin olduğu her yerde çalışabilirim. Vancouver'a gidebiliriz. Kimsenin ondan haberi olmaz. Yepyeni bir başlangıç yapabiliriz ..."

"Edward, sen evlisin."

"Evli değilim."

"Yasalara göre evlisiniz. Asla evlenemeyiz; çocuklarımızın yasal olarak hiçbir koruması olmaz. Benim yasal olarak hiçbir korumam olmaz, hatta nikahsız eşlerin koruması bile olmaz. Eğer hastanede olsaydın, senin için tıbbi kararlar alınmasına ihtiyacın olsaydı, ben sadece bekleyip izlerken o bunları yapabildi. O her zaman önce gelirdi. Ben hep ikinci planda kalırdım. Eğer sana bir şey olursa, her şey onun merhametine bırakılacaktı."

"Evliliğin ve güvenliğin senin için bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim. İlk buluşmamızda mali durumumu ortaya koymalıydım." Bunu gerçekten kastetmediğini görebiliyordu ama yine de doğrudan konuya girdi.

"Öyle değil, o şekilde değil. Ben seni seviyorum. ." "Sorun değil. Anlıyorum."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum." Sakinliği dağılıyor, duyguları birbirine karışıyordu. "Hiçbir şeye sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanmıyorum. Yani *gerçekten hiçbir şeye*. Bunu kafana yerleştirebiliyor musun? Ev yok, aile yok, para yok, gelecek yok, hiçbir şey yok. Garsonluk yaparken şöyle düşünürdüm: 'Eğer kolumu kırarsam, alçı çıkana ve tekrar masalara servis yapabilene kadar ya sosyal yardım alırım ya da açlıktan ölürüm. Sosyal yardım benim boktan dairemin kirasını bile karşılamazdı - inanın bana, araştırdım. Yani, tahliye. Sonra sen geldin ve bana her şeyi teklif ettin. Ama gerçek değildi, değil mi? Ve ben buna güvenemem ..."

"Evet, buna güvenebilirsin! Bana," diye kabaca araya girdi.

"Hayır, çünkü yalan söyledin! Bana yalan söyledin ve artık sana güvenemem. Sen farklı bir dünyada yaşıyorsun ve ben senin projen olmayacağım. Şimdi beni seviyorsun; belki yarın fikrini değiştirirsin. Eğer birlikte yaşarsak, seninle kavga edip yine de başımı sokacak bir evim olabilir mi? Bilmiyorum. Gitmek istersem nereye gideceğim? Eskisinden daha mı kötü durumda olacağım? Tüm dünyam babama bağlıydı ve o öldüğünde toprak ayaklarımın altında yarıldı. Bir daha böyle bir adama bel bağlamayı göze alamam..."

"Bu farklı, sen çocuktun ..."

"*Dünyada* sahip olduğum tek şey kendim, iki ayağım ve üzerinde durduğum zemin."

Kelimeleri öyle bir şiddetle söylemişti ki odanın içinde yankılandı ve ikisi de bir an için şaşırdılar. Edward önce toparlandı. "Beni sevebilirsin, benimle birlikte olabilirsin ve hala buna sahip olabilirsin. Ben yapmazdım. Asla..." Şimdi ona yalvarıyordu, sesi titriyordu.

"Hayır. Senin servetin olmadan, senin yardımın olmadan nasıl ayakta kalabilirim? Karın ya da en azından nikahsız eşin olarak yasal statüye bile sahip olmadan? Akşam yemeği partilerine git ve metres, diğer kadın olarak etiketlen, servetinle yaşa-bu sırrı bu kadar uzun süre sakladın, ama California ofise gelmeye devam ederse, gerçeğin ortaya çıkması an meselesi. Ve sen hala onunla evli kalmak zorunda kalacaksın. Bu her zaman bozulacak ve ben de onunla birlikte bozulacağım. Risk ve tehlikeler benim için çok yüksek."

"Beni seviyorsun." Bu bir suçlamaydı, güven tazelemek için umutsuz bir çabaydı.

"Evet." Dudağı titredi. "Seni tüm kalbimle seviyorum. Ama ben modern bir kadını" -kendi sözleri ona geri döndüğünde yüzünü buruşturdu- "ve aşkın her zaman yeterli olmadığını biliyorum. Mutlu bir sonu garanti etmiyor."

"Jane." Ona doğru uzandı, eliyle kolunun çıplak tenini sıyırdı.

İnsani bir dokunuş olmadan o kadar uzun yıllar geçirmişti ki, o anda onu kırmak için yapabileceği en kötü şey buydu. "Jane." Gözyaşlarını tutuyordu, sesi titriyordu.

Yanlı mıydı? Kararının temelinde mantık vardı. Olayları her zaman en kötü günün soğuk ışığında gören o sert yanı, bu kararı

Yapılması gerekenin bu olduğu gerçeğinden kaçmasına izin vermedi. Ama bu yanlış mıydı? İkisini de bu kadar kötü kırdığı ortadayken?

Edward'ın onu eve gönderdiği gün ofiste olduğu gibi Julie'nin uğradığı bir hayatı hayal etmeye çalıştı, Julie'nin vergiler hakkında küçümseyici küçük sorularıyla aradığını. İnsanlar fısıldaşıyor, ona gülüyorlardı, Edward'ın parasıyla yaşayan zavallı küçük bir hiç, zaten karısı olan bir adama hoş görünmeye çalışacak kadar çaresiz bir kadın. Çocukları hayal etmeye çalıştı - Edward her zaman gelecekteki çocuklarından emin bir şekilde bahsetmişti, ama o ana kadar onları ne kadar umutsuzca istediğini fark etmemişti - üvey anneleri Julie olacak çocuklar, en azından kağıt üzerinde. Şirketteki diğer ailelerin yaptığı gibi, işten sonra babasını almak için onları ofise getirirse, kendisine ... olarak bakılacak çocuklar. Hayır.

Edward'la ilişkisi başlangıçta bir peri masalı, gerçek olamayacak kadar iyi bir mutlu son gibi görünüyordu. Şimdi ise tamamen geçici, incecik ve havada eriyip giden bir şey gibi görünüyordu.

"Seni seviyorum Edward, gerçekten. Ve başka bir hayatta mutlu olabilirdik. Ama bu hayatta . . . Firmayı hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yaptığın için seni suçlamıyorum. Sana güvenen çok fazla ruh var. Anlıyorum ve gerçekten iyi olmanı diliyorum."

"Bana iyilik mi diliyorsun?" diye hırladı. "mi? Sonuna kadar pratik. Sen kendi yoluna git, ben de yoluma mı gideyim?"

"Sanırım Sanırım bu hep böyle bitecekti," dedi usulca, düşüncenin etrafında dolanarak. "Biz çok zarar görmüş iki insanız, Edward. Nasıl güveneceğimizi bilmiyoruz. Ben hayatımı insanları uzak tutmak için görünmez olmaya çalışarak geçirdim. Sen kendi hayatını sana yaklaşan herkesi tekmeleyerek ve pençeleyerek geçirdin - seninle ilk tanıştığımnda beni pençelemiştin - ve tüm bunları aştığımızda bile ... şey, aşmadık, değil mi? Gerçekler konusunda bana güvenmedin. *Kendi* ihtiyaçlarına öncelik verdin, beni istemeye öncelik verdin; *bana* öncelik vermedin. Kalman için sana güvenmiyorum ve gidişini izlemeye dayanamıyorum, bu yüzden bunu şimdi bitirmek zorundayım. Kendi başıma hayatta kalmak için yeterli beceriye sahibim, ama seninle bir fantezi hayatına girip çıkacak beceriye sahip değilim. Çok fazla , bir daha kalkamazsın.

Belki ailesi olan, başka sevdikleri ve onları geri alacak insanları olan insanlar bunu yapabilir. Ama benim gibi insanlar yapamaz."

Onu severken yumuşak karnını ortaya çıkarmış ve ihanete uğramıştı.

Burada kalıp bıçağın bir dahaki sefere tekrar saplanmasını bekleyemezdi.

Kadının yüzünde kararının kesin olduğunu görebiliyordu -onu her zaman çok iyi okuyabiliyordu- ve adam, sefalet ve kederin bir resmi olarak arkasını döndü.

"Başka birini bulacaksın, bu konuda benim kadar titiz olmayan birini... yani bu alternatif düzenlemede kendini güvende hissedecek kaynaklara sahip birini. Başka birini bulacaksın."

"Bu çok aşağılayıcı ve sen de bunu biliyorsun. Ben *seni* istiyorum."

"Ben gidiyorum. Lütfen beni bulmaya ya da benimle iletişime geçmeye çalışmayın. Lütfen bu konudaki isteklerime saygı gösterin. Yapabileceğim tek şey temiz bir ayrılık."

Kanepeye oturdu, başı ellerinin arasındaydı. Jane yanına gitti ve onun asi siyah saçlarına nazık bir öpücük kondurdu. Bu kendine izin verdiği tek merhamet, ona vermek zorunda olduğu tek merhemdi ve bunu yaparken kalbinin ikiye ayrıldığını duydu.

Bölüm 19

Bir kez daha yalnız başına, duvarları alaycı bir şekilde neşeli olan boktan dairesine geri dönen Jane, etrafına gözlerini kırpıştırarak baktı. Şimdiye kadar, her şeyi

Duygularının gürleyen dalgasını - zar zor - körfezde tutmuş, o ilk keşif darbesinden sonra sadece yüzeyde gezinmesine izin vermişti. Tepki vermesi, düşünmesi, plan yapması, karar vermesi gerekiyordu ama şimdi *hissetmesine* izin verdi ve kederinin yükselen dalgası, patlayan bir baraj gibi üzerine çöktü.

Yalnız yatağına uzandı ve hıçkıra hıçkıra ağladı, babasının ölümünden beri yaşamadığı kadar büyük hıçkırıklardı bunlar.

Onu seviyordu, eskiden seviyordu, hâlâ sevebilirdi, tabii ... ama hayır, hayatına devam edecekti, bu mümkün müydü? Onu gerçekten sevmiştii ama artık her şey bitmişti. Yeni birini bulacaktı, onun yükü, korkuları ve *aptal*, *aptal* prensipleri olmayan birini. Onunla bir eşit olarak birlikte olabilecek ve kendini bir metres gibi hissetmeyecek birini. Yeniden başlayabilirdi. Ama onun için yeni bir başlangıç yoktu. Sadece eski hayatına geri dönecekti.

Korku için güvenlik. Yalnızlık için sevgi. Kırıntılar ve çıplak kenarlar için rahatlık. Görünmezlik ve yabancılar için tanınma ve aşinalık. Parlak bir gelecek hiçbir şeyle takas edildi. Var olmak.

Başka erkekler de olabilirdi ama bir daha asla onun gibi olamazlardı. Hiç kimsenin onu onun gibi sevmeyeceğinden emindi. . . onu onun sevdiği gibi sevmeyeceğinden emindi.

Hıçkırıkları artık onu boğuyordu. Kesik kesik bir inleme sesi duydu ve bunun kendisinden geldiğini fark etti; acı çeken bir hayvanın çığ sesi.

Gece gündüze, tekrar geceye ve tekrar gündüze döndü. Jane kendi üzerine kıvrılmış yatıyor, ağlama nöbetleri ve uykusuzluk arasında sadece tuvalete gitmek ya da biraz su içmek için kalkıyordu. İstifasını işe e-posta ile göndermemiş, işe gelmeyeceğini onlara bildirmemişti.

ortaya çıktı. Bu, işten çıkarılma ve referans gösterilmeme sebebiydi ama bunu umursayacak gücü kendinde bulamıyordu. Sanki her şey çok uzaktaymış, bir zamanlar kritik olan her şey -kira ödemek bile- başka bir yerde varmış gibi hissediyor ve bir zamanlar neden önemli olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Sonunda, keder kendini yıprattı. Kendini bitkin ve güçsüz hissetti. Ağzının tadı zımpara kağıdı gibiydi. Yemeğe ihtiyacı vardı. Ayaklarını sürüyerek mutfığa gitti, dolapta küflenmiş ekmekten başka bir şey yoktu; günlerce Edward'ın evinde yemek yemişti. Bulanık parçaları koparıp attı, geri kalanı da iştahla ısırarak yuttu. Yiyecek bir şeyler alması gerekiyordu, dışarı çıkması gerekiyordu, duş alması gerekiyordu, evet, duş alması gerekiyordu. Eski borular gıcırdadı ve ısınmadan önce soğuk su şoku ona çarptı, ama bu onu biraz uyandırmak için istenen etkiyi yarattı. Yıkandı, giyindi, küçük mutfak masasına oturdu ve kahramanca bir çabayla zihnini bir alışveriş listesine odakladı. Hayat devam etmeliydi.

Kendime acımak kaldırabileceğim bir lüks değil.

Kendisine yas tutmak için iki saatlik bir süre tanımişti ama bunun yerine iki gün geçirdi.

Onu her şeyden çok uyandıran şey, öz disiplindeki bu korkunç hataydı. Eğer kendine güvenemiyorsa, o zaman gerçekten hiçbir şeyi yoktu.

Yapılması gerekenin acımasız bir kabullenişi. Tekrar mantıklı, akli başında olmanın zamanı gelmişti. Artık büyük hayaller yoktu. Restorandan ayrılmasının kaçınılmaz olduğunu ilk fark ettiği zamanki zihniyetine geri dönmeliydi -küçük, ulaşılabilir hedefler, bir sonraki adım için somut bir plan, dikkatli adımlar. Kendini koruma.

Bu, en güzel pelüş, sıcak yatağı bir zamanlar tanıdığınız sert park bankıyla değiştirmek gibiydi, ama Jane zihnini bu düşüncelerin etrafında kıvırdı ve onlardan tür soğuk teselli elde etti, tıpkı beceriksiz bir dokunuşla sadece tanıdık olanı arayan kör bir insan gibi.

Onunla evlenmeyecekti. . . onunla evlenmeyecekti. Ve şirkette kalamazdı; bu gerçek kesindi. Ve bu dairede, bu şehirde ya da onu hatırlatacak ya da onu bulabileceği herhangi bir yerde kalamazdı. İkisine de temiz bir ara verme isteğine kulak vereceği kesin değildi.

Hukuk sekreterliği iyi bir işti ama şimdiden, hatta onun heyecanıyla bile, hoşnutsuzluk ve can sıkıntısı hissetmeye başlamıştı. Haklıydı: daha fazlasına ihtiyacı vardı ve bir garson olarak bu duyguyla nasıl bu kadar uzun süre yaşadığını merak ediyordu. (Şimdi bile, her an onu düşüncelerinden ayırmak için mücadele ederken, onun hakkındaki, neredeyse kendisinininki kadar iyi olan bilgisi parlıyordu). Artık ofis deneyimi vardı, Jane her türlü idari pozisyonda çalışabileceğinden emindi; hukuk bürolarıyla sınırlı kalmasına gerek yoktu (orada bir ağı vardı ve karşı tarafın avukatı olarak kapıdan içeri girebilirdi).

Ofis işiydi. Ve daha fazla eğitim alması gerekiyordu - Rosen, Haythe & Thornfield'daki yüksek maaşlı sekreterlerin çoğu diplomalarından bahsediyordu. Jane kendisinin de bir diploma alması gerektiğini düşünüyordu. Bu kez daha tanınmış bir kurumdan, saygı duyulan bir yerden. Çalışırken yarı zamanlı dersler alabilirdi, hatta belki edebiyat dersleri bile alabilirdi - bankada birikmiş parası olduğu için bu sefer harçlar o kadar da zor olmayacaktı. Artık kendi kazanç potansiyelini tecrübe ettiğine göre, belki de öğrenci kredisi o kadar korkutucu olmazdı.

Bu biraz cesurca, onunla geçirdiği zamandan kalan bir cesaret gibi geliyordu ama Jane, hayatının anıları sadece koruyucu aile ve garsonluktan ibaretken, daha önce inanmasına izin verdiğinden daha yetenekli olduğunu biliyordu.

Yani, başka bir iş ve saygın bir okul, ikisi de şehirden uzak bir yerde. Şehir.

- - -

Dekanın ofisi tam da Jane'in hatırladığı gibiydi. On yılı aşkın bir süre önce burada bir çocuk olarak durmuş, Dekan Richards'ın okulunu korumakla ilgili konuşmasını dinlemişti.

babasının mirası.

Kimsenin beni onun mirası olarak görmemesi garipti. Ama sonra babasının sesinin hafızasında yankılandığını duydu.

"Platon, Sokrates, Chaucer. Bu adamlar öleli çok oldu ama sesleri hâlâ kulaklarımda." Ve burada bir kitabı sevgiyle okşadı. "Kitaplar insanlardan daha uzun yaşar, Jane. Fikirler, inançlar ve yazılar onlara değer veren herkesten daha uzun yaşar. Yolu aydınlatmak için bir meşale gibi aktarılırlar, her zaman yeni biri için."

Babamın kitapları ondan uzun yaşadı, benden de uzun yaşayacaklar.

Bu yerde olmak tedirgin ediciydi. Babasıyla ilgili anılar, onları bastırma dürtüsü eşlik etmeden ortaya çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Şimdi Jane bu düşünceyle oyalanmasına izin verdi ve uzun zaman önce terk edilmenin verdiği öfkeyle hala hafifçe izlenen anının getirdiği hüznü-tatlı acıyı sondalı, hassas bir dokunuşla geçici olarak keşfetti.

Dekan Richards'ın sekreteri ona ofisi göstermiş ve beklemesini, bir komite toplantısında olduğunu söylemişti. Sekreter Jane'in gençliğinden tanıdığı sekreter değildi ve Bayan Bramble'in özenle tuttuğu eski randevu defterinin yerini daha yeni model sekreterle birlikte parlak bir Mac dizüstü bilgisayar almıştı, ama burada, dekanın iç mabedinde her şey aynı kalmıştı.

Kapı arkasından gıcırdayarak açıldı.

"Yaşadığım ve nefes aldığım gibi,
Jane Raine."

Daha iriydi, daha keldi, daha yaşlıydı ama yine de bir şekilde aynıydı. Kollarını iki yana açtı ama sarılmayı mı bekliyordu, yoksa sözünü vurgulamak için miydi, Jane anlayamadı. Karşılığında kibarlıktan biraz daha sıcak bir gülümsemeyle yetindi, kendini Edward'ın müşterilerinden birinin önünde olduğu gibi tuttu, omuzları geride, sağlam, sakın, kendinden emin.

"Sizi tekrar görmek güzel efendim. Uzun oldu."

"Çağlar! Sen hala küçük bir kızdın. Şimdi ! Görünüyorsun ..." Bakışları Adele sayesinde sade ama kusursuz bir şekilde dikilmiş ve üzerine oturmuş siyah kılıf elbisesini ve yumuşak mavi hırkasını taradı. Saçları açıktı, yana doğru sade bir şekilde ayrılmıştı ve her zamanki minimal makyajını yapmıştı. Ağladığı günlere rağmen yüzü hâlâ genç görünüyordu ama yüz ifadesi donuktu ve adamın ona vereceği tepkiyi sessizce izliyordu. "Görünüyorsun ..." Onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. *Güzel. Bırakın dengesi bozulsun.* "Kendin gibi görünüyorsun. Sadece yetişkin. Ve belki biraz da babana benziyorsun. Ondan çok daha güzelsin tabii ki!" O kıkırdadı ve Jane de karşılığında gülümsedi, istemeden de olsa bir alçakgönüllülük gösterisiyle kirpiklerini bir anlığına indirdi. Bu, Isabelle'in erkekleri kendisi için bir şey yapmaya ikna etmeden önce yorumlarının hedefe ulaştığını hissettirerek onları rahatlatmak istediğinde sık sık yaptığı bir numaraydı. Edward dışında her seferinde işe yaramıştı.

"Otur canım, ." Masasının karşısındaki, penceresinin dışındaki yeşilliklerin güzel manzarasına bakan berjer koltuğu işaret etti. Çocukken oynadığı yeşilliklere.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam. Babanın tek çocuğunu görmek yaşlı kalbime iyi geliyor. Hazır buradayken size göstermeme izin vermelisiniz - sadece bir bank olacağını söylediğimizi biliyorum, ama aslında onun adına kütüphanenin yepyeni bir kanadını inşa ettik. Joseph Raine Anma Salonu. Çok görkemli! Gezmek için vaktiniz var mı? Burada ne kadar kalacaksınız?"

Bu noktaya Jane'in beklediğinden daha çabuk gelinmişti. İyilik istemeden önce birkaç güzel anıyla köprüyü güçlendirmeyi ummuştu ama neyse.

"Bu daha ziyade size bağlı efendim."

"Öyle mi?"

"Evet, bana yardım edip edemeyeceğiniz konusunda ..."

Adele'in tavsiyesi kafasında çınladı: *Erkeklerden iyilik istemeyin; kulağa angarya gibi gelir ve geri ödemeyi ima eder. Onlardan "yardım" isteyin. Eğer yardıma ihtiyacımız varsa bunun nedeni çaresiz olmamızdır ve eğer çaresizsek bir erkek bizi kurtarabilir. O bir kahraman olur; sen de kendi iyiliğini elde edersin, tatlım. Bu tüm kadınların bildiği bir şeydir.*

Ama Dean Richards üstün görünmüyordu; gözleri odanın içinde gezinirken gergin görünüyordu.

"Neye ihtiyacın var canım? Ve sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir işle ilgili," diye devam etti Jane ve yüz ifadesi anında düzeldi.

Ondan ne istemiş olabileceğinden korktuğunu merak etti. "Bir iş mi?"

"Evet. Koruyucu ailelikten ayrıldıktan sonra" - irkilmesi neredeyse fark edilmiyordu - "garson olarak çalıştım. Gece okuluna gittim ve hukuk sekreteri olmak için eğitim aldım." Jane iki doktorası olan bir adamın önünde hikayesini anlatırken kendini aşağılanmış hissetti ama Adele'in kurtarıcı rolü oynamak isteyen erkeklerle ilgili tavsiyesini hatırladı ve devam etti. "Şehirdeki büyük bir firmada işe girdim ve orada çok başarılı oldum. Ama şimdi gerçek bir eğitim almak istiyorum, son derece saygın bir

"Babamın okulu"-kalbini *okşayın*-"ve sizinki gibi kurumlar."

"Lowood Üniversitesi'ne mi gitmek istiyorsun?"

"Sadece yarı zamanlı olarak katılabilirim; kendimi geçindirmek için çalışmaya devam etmem gerekiyor. Okul ücretini karşılamak için biriktirdiğim bir miktar param var ve düşük gelirli öğrenciler için bazı burslar olduğunu biliyorum. Babamın ismine dayanarak burs almayı beklemiyorum. Başvururdum ve her şeyi yapardım ..."

"Ama bir iş için yardıma ihtiyacınız olduğunu söylemiştiniz?"

"Burası büyük bir kampüs; çok sayıda sekreterlik pozisyonu olmalı. Okula devam ederken yakınlarda bir işimin olması çok faydalı olur. Benim için bir şeyler söyleyebileceğinizi umuyordum. Kampüsün web sitesinde birkaç ilan var. Çalıştığım firmadan iyi bir referansım var; gerçekten sadece bir mülakat umuyorum ..."

"Oh, ama tabii ki! Jane, söylemen yeterli. Klasikler Bölümü'nde profesörlerin ortak bir sekreteri var, üçünün de." Kıkırdadı. "Yaz dönemi başlamadan önce doğum iznine ayrılacak. Eminim bu harika olur. İzin verin ..." Mürekkepli kurutma kâğıdı kaplı masasının üzerinden büyükçe bir sarı kâğıt çekti ve ağır tükenmez kalemıyla bazı bilgileri not ettikten sonra kâğıdı yırtıp ona uzattı.

"Bu yönetimin başı. Ona hızlı bir e-posta göndereceğim, böylece aramanızı bekleyecektir. Başlangıç olarak bunu deneyelim. Şimdi, eğitiminiz hakkında ..."

Jane'in başı dönüyordu. On sekiz yaşında yardım isteseydi her şey bu kadar kolay olur muydu? Ergenliğinin uzun, yalnız yıllarında ve eski hayatının nüfusundan gelen boşluk sessizliğinde, mesajın oldukça açık olduğunu düşünmüştü.

O öğleden sonra dekanın ofisinden ayrıldığında, potansiyel yeni bir işi ve önümüzdeki Pazartesi günü katılacağı dersler vardı. Yaz dönemi şans eseri devamsızlığı azdı, bu yüzden "mezun olmayan olgun öğrenci" olarak kaydedilecekti, okula dönmeye çalışan ancak gerekli transkripti olmayan kişiler için kullanılan bir tanımlama ve böylece akademik yeterliliklerini kanıtlama umuduyla birkaç dersi tamamlamasına izin verilecek ve böylece

Tam bir diploma almak için kabul edildi. Şirkette bu kadar deneyimsiz görülürken "olgun" olarak tanımlanmak oldukça garip hissettirdi, ancak on dokuz yaşındaki bir grup gencin kampüs kantininden ayrıldığını gördüğünde, bu tanımlamanın nispeten uygun olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Evde, kalıcılığının bir parçası siliniyormuş gibi hissederek yetersiz eşyalarını topladı. Daireyi kiraya vermeyi ayarlamış ve yaz için giden bir öğrenciden kampüse yakın bir daireyi kiralamayı kabul etmişti. Eşyalarını toplarken kendine sürekli bunun gerekli olduğunu, kampüsün gidip gelmek için çok uzak olduğunu ve iyi bir şey olduğunu, hayatında ilerleme olduğunu, yeni bir sayfa açtığını hatırlattı, ancak rastgele bir yabancı kendi yatağında uyurken başkasının yatağında uyumanın tuhaflığı, evlatlık yıllarının geçiciliğine dair kötü anıları geri getirdi. Bir gece Edward'ın eve gelirken giydiği ödünc kazağını bulduğunda, küvette ağlamak için kendine izin verdi.

En fazla iki dakika.

Adele'e bir e-posta gönderdi, ona bir tür veda borçlu olduğunu düşünüyordu ve bunun bir şirket hesabına gönderildiğini göz önünde bulundurarak, mümkün olan en geniş fırça darbeleriyle neler olduğunu açıkladı:

Adele, karakoldan ve ondan ayrıldım. Her iki çıkış da tamamen benim kararım. Bunu söyleyemeyecek kadar nazik olduğunu biliyorum, o yüzden senin yerine ben söyleyeceğim: haklıydın. Lütfen benim için endişelenme. Tamamen kendimdeyim ve okula bile yazılıyorum. Tüm nezaketiniz ve bana gösterdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Bu kesinlikle gerçeği esnetiyordu ve Jane, Adele'in en dramatik yorumlarına davetiye çıkaracağını bildiği şifreli ifadeler karşısında ürperdi, ancak ikinci bir tahmin yapmadan gönder düğmesine bastı.

Her zamanki durağı olan Port Credit istasyonunda trene bindi, ancak doğruya şehre gitmek yerine, bu kez Kitchener ve Waterloo'yu geçerek, yemyeşil tepelere ve Lowood Üniversitesi'ne gitmek için tekrar batıya gitti.

Bölüm 20

Dekanın seyrekliliklerini çok eğlenceli bulduğu üç klasik profesörü son derece nazikti. Profesör Karian yaklaşık

Doktora tezi peygamber Cassandra ve her şeyi gören kadınların hayal kırıklığı ve ardından gelen cadı avı mirası üzerine olan kırk yaşında. Karısı lisansüstü düzeyde matematik öğretiyordu. Profesör Martin ve Profesör O'beyga, sekretere olan öncelikli ihtiyaçları e-postaları ve öğrenci kayıtları ve notları için çevrimiçi portalı tekrar tekrar açıklamak olan yaşlı beyefendilerdi. Ofis aslında büyük bir odaydı, Profesör Martin ve Karian bir pencerenin altına itilmiş ikili bir masayı paylaşıırken, Profesör O'beyga en kıdemli olduğu için odada gömme dolap büyüklüğünde özel bir oyuna sahipti. Jane'in masası, kapının yanına itilmiş, fıçı tahtası bir Ikea numarasıydı.

İş yorucu olmaktan çok uzaktı ve profesörler hoş, çalışkan tavırlarıyla sürekli olarak babasının hayalet gölgeleri gibiydiler. Dersleri olmasaydı sıkılabilirdi.

Yaz programı kısıtlıydı ama dekanın teşvikiyle Şiire Giriş, Shakespeare'in Tarihi Oyunları ve Anlatı Teorisi derslerine kaydolmuştu.

"Şiir dersini seveceksiniz. Dersi Oxford'dan yeni mezun olan ve gelecek vaat eden Daniel Holland veriyor."

Üçlü sorduğunda Klasiklere Giriş dersine kaydolmadığı için kendini suçlu hissetmemeye çalıştı.

İlk birkaç gün, Bay Street'e ilk gelişi kadar sinir bozucuydu. Erken yetiştirildiği için hemen uyum sağlaması gerekirdi ama sınıf arkadaşlarının çoğu parlak, umutlu, mutlu gençlerdi.

tamamen yabancıydı ve hukuk sekreteri olmak için eğitim aldığı akşam sınıflarını dolduran çalışan bekar anneler ve bodrum sakinlerinden daha da yabancıydı.

Ama Edward, lanet olsun ona, haklıydı - olması gereken yer burasıydı. Şimdi fark ediyordu ki, babasının hikâyeleri ve öğretileri, onun dikkatinin dağınıklığı ve çocukça yorumları sayesinde tutarsızlıklarla doluydu. Her şeyin ona açıklanması, kitapların, tarihin ve hikâyelerin pürüzsüz bir şekilde sıralanması sarhoş ediciydi ve itiraf etmeliydi ki bir tür kaçıştı. Dizlerinin dibine kadar şifre çözmeye dalmışken kendini hiç düşünmüyordu. Ayak uydurmak için koşuyordu ve bu muhteşemdi.

"Bir zamanlar birinin 'mavi bir gökyüzü' ile 'maviden bir gökyüzü' dizeleri arasındaki fark üzerine koca bir makale yazdığını biliyor muydunuz? Bu seçimin şiiri nasıl etkilediği üzerine koca bir deneme!"

Profesör Karian gülümsedi. "Bu senin şiir dersinden mi yoksa anlatı teorisi dersinden mi?"

Öğle arası dersinden sonra notlarla dolup taşarak ofise gelen Jane ile sohbet etmek için kâğıtları işaretlemeye ara .

"Şiir dersim. Oh, ama dün anlatı teorisi dersimde bu ortaçağ vitray penceresini ve bunun anlatı yapısını nasıl etkilediğini öğrendik..." ve Jane heyecandan ağzı açık kaldı.

Profesör Karian güldü ve başını salladı. "Dersi bu kadar sevmenize sevindim. Pek çok insan anlatı teorisini zor buluyor. İnsanı düşündürüyor, değil mi? Bir anlatıyı nasıl yeniden çerçeveleyeceğimizi, karakterlerin hangi eylemlere sahip olduğunu, neyin mutlu son neyin trajedi olduğunu nasıl belirlediğimizi. İngilizce bölümünde bir meslektaşım, Austen'in *İkna*'sında aşıkların ilk ayrılışının aslında iyi bir şey olduğuna, çünkü sonunda yeniden bir araya geldiklerinde daha eşit bir zeminde olduklarına yemin edecek. Anlatıya böyle bakarsanız kitap değişir."

"Bu biraz zorlama," dedi Jane, ama o gecenin ilerleyen saatlerinde bu konu hakkında biraz daha düşündü. Bir hikayeyi farklı şekillerde yeniden yorumlayabiliyorsanız, hayatınızı da yeniden yorumlayabilirsiniz. Tüm yaşadıklarınızı bir araya getirmek yerine

trajediler ve yürümeye devam etme isteğinize tutunarak, neden buna sizi daha güçlü kılan bir şey olarak bakmıyorsunuz? Direnç. Belki de sadece yerinde saymıyor ve çarpık çivileri tekrar tekrar çakmıyordu. Belki de güçleniyordu. Kendini uyuyana kadar ağlamaya o nadir gecelerde, günün çalışması Edward ve tüm kaybettikleri hakkındaki düşüncelerini uzak tutmaya yetmediğinde tutunabileceği bir düşünceydi bu.

Kalbim kırılabilir ama omurgam hala çelik olabilir. Bu da bir şeydir.

- - -

"Profesör Raine'in kızı" lakabı, Edward'ın kısa süren ve felaketle sonuçlanan ilişkisinin yanı sıra, Jane'in daha önce pek uğraştığı bir şey değildi.

bir kutlama. Ancak burada, üniversitede, profesörler ve klasikler üçlüsünü ziyarete gelen bazı yüksek lisans öğrencileri arasında, kendi küçük şöhret markasını taşıyordu.

Babasının kitapları, Frankenstein'ın yaratılışı gibi efsanevi güçlerle donatılmış teknolojinin incelenmesi üzerine devam eden bir tez ve yüksek sanat edebiyatı olarak kabul edilen birkaç son derece teorik bilim kurgu romanı, kampüste hala inceleniyordu ve birçok profesörün eleştirel okuma listelerinin standart bir parçasıydı. Yani Jane Raine olmak bir şeydi. Bu bir şeyin hiçbir şey ifade etmediği insanların kafasına dank etmedi. Öldüğünde bankada son kitabından kalan çok küçük miktar para ve birkaç maaş çeki vardı, sonuncusu cenaze masraflarına gitmişti, ama başka hiçbir şey yoktu. Bunun nedeni babasının para konusunda dikkatsiz olması mıydı yoksa akademik yayıncılığın getirisinin çok yetersiz olması mıydı (*New York Times*'in en çok satan yazarlarından biri sayılmazdı) Jane bunu bilemiyordu ama her zaman bu ikisinin bir kombinasyonu olduğundan şüphelenmişti. Edward bir keresinde ona neden kendisine güvenmediğini sormuştu ama o omuz silkmişti. Babasının bir ebeveyn olarak eksikliklerine dair süregelen bir incinme ve utanç duygusu onu bu tür sorulardan uzak tutuyordu ve bu sonuçsuz bir sorgulama hattı gibi görünüyordu.

İnsanlar ona babası hakkında pek çok soru sordular; nasıl biriydi, neler düşünürdü, kitaplarının arkasındaki ilham kaynağı neydi ve kötüsü de öldüğünde bir şey üzerinde çalışıyor muydu?

On üç yaşındaki bir kızın, onun hakkında aradıkları türden akademik bilgilerden yoksun kalacağı akıllarının ucundan bile geçmiyordu. Babasını ona öğrettiği şeylerden, şiir parçalarından, mantık çalışmalarından, konuşmalarından ve biraz da felsefeden tanıyordu. Kitaplarını biraz biliyordu, bir keresinde on yaşında meraklı bir çocuk olarak karıştırmış ve anlamlarının bir kısmını çıkarmıştı. Çalışma odasının neye benzediğini, bunları yazmak için nereye kaybolduğunu biliyordu. Kahvaltıda yulaf ezmesini sevdiğini ve küçükken ona her zaman sağlam tulumlar giydirdiğini biliyordu, çünkü küçük kızları gösterişli elbiseler ve dantellerle örtmenin bir çocuğun dünyayı merak etmesine ve çamurlanıp oynamak için dışarı çıkmasına ters olduğunu düşünüyordu.

Soruları Jane'in kendisini babasından uzak hissetmesine neden oluyordu; merakları, aslında hiç bilmediği bir yetişkinin hayatına yönelikti ve daha da kötüsü, kendisini utanmış hissetmesine neden oluyordu. Kendi yetişkin hayatının büyük bir bölümünün garsonluk yaparak geçtiğini, babası bu kadar övülürken kendisinin "olgun bir mezun olmayan" olarak yargılandığını. Babasının kitaplarına bir daha asla dokunmadığını, hatıra çağrışımını acı verici bulduğunu, buna rağmen babasının kişisel kopyalarından birkaçını, kenarlarına notlar düşerek evindeki bir kutuya gömdüğünü.

Profesör Karian, Jane'in rahatsızlığını erkenden fark etti ve ofis saatlerine gelen yüksek lisans öğrencileriyle konuştu. Soru sormayı bıraktılar ve onun yerine aşırı bir nezaketle selamladılar. Bu harika değildi ama kesinlikle daha kötü de değildi.

İki dersinin profesörü hâlâ tuhaf sözler söylemeye devam ediyordu ve Jane, Daniel Holland'ın dersinin bir erteleme olduğu için minnettardı.

Daniel muhtemelen Jane'in gerçek hayatta tanıştığı en güzel ve yakışıklı adamdı. Güzel-yakışıklı, onu tanımlamak için düşünebildiği tek yoldu. Yüz hatları kesinlikle kadınsı değildi, ama o kadar kesin, o kadar klasik kesimli ve simetrik ki yakışıklılık bunu karşılamıyor gibiydi. Yakışıklılık daha çok Edward'ın kaba yontulmuş çenesi ve kirli sakalıydı ve Jane

diğer erkeklerin estetiği ve fiziği için ne kadar hızlı bir şekilde onun ölçüm bandı haline geldiğini fark etti.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hâlâ onu düşünüyordu.

Ama Daniel çok farklıydı; oldukça uzun boylu, geniş omuzlu ama bir yüzücü gibi inanılmaz derecede zayıftı. Çene izgisi düzgündü ama bakışlar daha çok mağrur burnuna, yontulmuş yuvalarında derinlere yerleşmiş parlak mavi gözlerine ve pürüzsüz, koyu sarı saçlarla kaplı yüksek alnına çekiliyordu. Tüm bu etki çekici olduğu kadar aristokratikti, bir tür aslansı, sarmal bir güce sahipti. Sesi derin, melodik ve hafif aksanlıydı, Oxford sosyetesinin tonlarını taşıyordu.

Jane, iri yapılı insanların yanında sık sık yaptığı gibi, onun yanında da ocuk gibi hissediyordu. Konuşmak için boynunu geriye atması ve onun her bir adımına karşılık vermek için iki adım atması gerekiyordu. Çok ciddiydi, dikkatle dinliyordu ve konuşmadan önce düşünmek için her zaman duraklıyordu.

Oxford meselesi herkesin gözünü korkutuyor gibiydi. Jane bir keresinde bir sınıf arkadaşıyla "Kanada'nın eski bir koloni olmasının artık etkisi" diye şakalaşmış ve sonra ikisi de Kanadalı olmasına rağmen onları gücendirdiğini fark etmişti. *Hay aksi.*

Birisi ona onun ünlü Profesör Raine'in soyundan geldiğini ve bu nedenle önemli biri olduğunu açıkça belirtmişti ve Jane, onunla konuşmaya ve onu özellikle tanımaya özen göstermesine rağmen, bunu sınıf arkadaşlarının bakışlarından uzakta yapması ve sınıfta belirgin bir ayrıcalıklı muamele göstermemesi nedeniyle rahatlamıştı.

Kendisine verilen özel unvanın yanlış bir isim olduğunu, merhum büyük profesörün dehasından hiçbir şey bulamayacağını fark edeceğini düşündü, ancak dersten sonra amfının merdivenlerinde tekrarlanan sohbetlerde Jane, aslında konuşacak çok şeyleri olduğunu fark etti.

Açıkça görülüyordu ki Jane onun konulara hakimiyetinin öğrencisiydi, ama sınıfın geri kalanı orada olmadığı için konular arasında daha hızlı hareket ediyor, ayrıntılara daha derinlemesine dalıyordu. Frenoloji ve fizyonomi çalışmalarının on sekizinci yüzyıl edebiyatına nasıl yön verdiğini, *Tom Jones* gibi kitaplarda yer alan skatolojik mizahın kökenlerini, Shakespeare'in 116. ya da 121. sonesinin aşkın en gerçek göstergesi olup olmadığını anlatırken Jane pür dikkat onu dinliyordu.

Ve burada, kırık kalbiyle Jane, içeriği öğrenmek ve takip etmekten daha fazlasını yapabiliirdi.

" 'Fırtınalara bakar ve asla sarsılmaz', taşınmazlık aşk söz konusu olduğunda onun en karmaşık fikri değildir ve voltayı aşkın uzun ömürlülüğü ile bitirmek bariz bir kitap sonu. Ama 121. sonede ..."

"121. sonede," diye karşı çıktı Daniel, "onu her şeyiyle seveceğine söz veriyor; bu pek de sofistike değil. Ama 116'da dil ..."

"Bence 116. sone aşkın nesnesine ... kadar odaklanmıyor."

Adam sabırla içini çekti ve Jane onun yanında sık sık yaptığı gibi, sabırsızlığı yüzünden sözünü kestiği için sessizce azarlandığını hissetti. Özür dilemek için başını eğdi.

"Sanırım kursta ilerlediğimizde siz de bu konuda benim gibi düşünmeye başlayacaksınız."

Jane bunu biraz küçümseyici buldu ama dilini tuttu.

"Şimdilik, bu konuda tutkulu olduğunuzu görüyorum ve bu şiiirden zevk almak için iyi olsa da, akademik çalışma için biraz daha zor hale getiriyor. Sana biraz arka plan okuması önerebilir miyim? Kursun bir parçası olarak değil; sadece size yol göstereceğini düşündüğüm bir şey."

Jane başını salladı, bu ekstra ilgiden memnundu ve daha önceki suçunu unutmuştu. Daniel elini deri çantasına attı ve küçük bir Moleskine defter çıkardı, deftere bazı başlıklar not etti ve sonra sayfayı yırtıp Jane'e uzattı.

Jane, "Teşekkürler," dedi ve dikkatlice sakladı.

"Sorun değil," diye cevap verdi ve Jane onun tertemiz, profesör gibi bakışlarının yanında kendini mahcup hissetmemeye çalıştı.

Bölüm 21

Adele'in ona öğrettiği bir şey varsa -tamam, onu geçelim, Adele'in ona öğrettiği birçok şey vardı- ama en erken öğrendiği derslerden biri şuydu görünmekle ilgiliydi. Tüm ofis gardırobunu oluşturan bol bluz ve şekilsiz etek kombinasyonundan zorla uzaklaştırıldığı ilk alışveriş gezilerinin sonuçları için sonsuza dek minnettar kalacaktı. O zamanlar kabul etmek istemese de, rolüne uygun görünmek Bay Street'teki yolunu kolaylaştırmak için uzun bir yol kat etmişti. Bazı bluzları ve vardiyalı elbiseleri klasik üçlünün sekreteri olarak çalışması için uygun olsa da, bir öğrenci olarak göze çarpmasına neden oluyordu, özellikle de zaten olgun olduğu için işaretlendiğini hissederken.

Yani bir kez daha gedik açılıyor.

Bu seferki ihlal, kampüse otobüsle kısa bir mesafede bulunan küçük bir alışveriş merkeziydi ve Jane'in elinde, sınıfta bazı kızların gardıroplarını inceledikten sonra planını etkili bir şekilde gerçekleştirmek için kısa bir eşya listesi vardı.

İş günlerinde bluzlarının üzerine giyebileceği bir kot ceket. Bir çift koyu renk, şık kot pantolon. Küçük çiçek desenli hafif pamuklu bir yazlık elbise. Kampüsün etrafındaki ağaçlık yollarda ve tarlalarda yürümek için beyaz spor ayakkabılar ve Bay Street'teki siyah topuklu ayakkabılarının yerine giymek için bir çift taba rengi kundura. Sonbaharda hâlâ öğrenci olsaydı, belki birkaç renkli kazak için geri dönerdi.

Bu alışveriş gezisinin bu kadar iyi geçmiş olması gurur kaynağıydı. Bu başarısıyla birilerine övünmek istedi ve Adele'i özlediğini fark ederek onun dostluğuna yeniden minnet duyduğunu hissetti. Jane aceleyle gönderdiği e-postaya bir yanıt beklemiyordu ama Adele'in cömertliği onu bir kez daha şaşırtmıştı; neredeyse anında bir yanıt gelmişti ve bu

Adele'in sadece sıcak güvencelerle ve soru sormadan cevap vermesi onun itidalinin bir göstergesiydi. Jane kendini hazır hissettiğinde araması için bir telefon numarası ve talimatlar eklemişti.

Jane şimdi numarayı çevirdi, onu kampüse geri götürecek otobüs durağında duruyordu.

Adele ikinci zil sesinde cevap verdi.

"Jane! Chérie, sesini duymak çok güzel. İyi misin? Şehirde misin? Seni biraz yalnız bırakmak istedim ama konuşacak çok şey var. Gel de yemek yiyelim."

Jane kıkırdadı ve biraz sulandığını hissetti. "Merhaba Adele. Seni aramam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. O e-postanın saçma olduğunu biliyorum."

"Hayır," diye sözünü kesti, "kendi alanına sahip olma hakkın var, dostum. Özellikle de olanlardan sonra."

Jane nefes aldı. "Biliyor musun?"

"Bir karısı olduğunu mu? Ne sürpriz, şimdi bütün şirket biliyor! Siz gittikten birkaç hafta sonra Kaliforniyalı kız ofise geldi-ve Jane, Bay Rosen-ah merde, adını söylemeyeceğime söz verdim ama ..."

"Onun adını söyleyebilirsin, Adele. Ben o kadar kırılgan değilim."

Evet, öyle.

"O nasıl?" ve Jane sesinin sadece biraz titremiş olmasından dolayı kendini tebrik etti.

Adele durakladı. "İyi değildi. Sen gittikten sonra iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Hiçbir şey söylemedi. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Bana sadece seninle görüşüp görüşmediğini ve iyi olup olmadığını sordu. Sonra o ... Kaliforniyalı ortaya çıktı." Adele "Kaliforniyalı "yı polyester için kullandığı küçümsemeyle söyledi. "Onu yıllar boyunca hepimiz görmüştük ama kimse kim olduğunu bilmiyordu; bazıları uzun mesafeli bir kız arkadaş olabileceğini düşünüyordu. Sonra bütün lobinin önünde ona bağırdı ve her şey ortaya çıktı. Hepimiz şok olmuştuk! Eskiden ne derdiniz, 'drama-lama' mı? Daha çok bütün bir drama hayvanat bahçesi!" Nefes almak için durakladı, belli ki şaşkınlığını yeniden yaşıyordu.

"Ve elbette başka hiç kimse bilemezdi, ama aklıma hemen benim zavallı Jane'im ve neler olmuş olabileceği geldi."

Jane başıyla otobüs durağının duvarını işaret etti. "Bana bunun işe yaramayacağını söylemeye çalıştın. Sırf evli olduğu için çekip gidecek kadar aptal ve eski kafalı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bu benim Fransız hassasiyetlerime bir saldırı mı?" Alay etti. "Her kadın aşkı kendi şartlarına göre yaşar, Jane. Seni uyarmaya çalıştım çünkü çok deneyimsizdin ve o çok daha fazlasını biliyordu, ama şimdi senin için endişelenmezdim. Şartlarının arkasında durdun. Eh, bunu doğru söylediğimi sanmıyorum - açıklamak için Fransızcaya ihtiyacım var - ama umarım ne demek istediğimi anlamışsındır. Şimdi bana neler yaptığınızı anlatın."

Jane ona dekanla tanışmasını, okulunu ve yeni işini anlattı ve Adele'in övgülerinden çok fazla keyif almamaya çalıştı.

Adele de ona yeni rujundan, Union Station'da kapıları kapatarak herkesi rahatsız eden bir sanat enstalasyonundan ve Diane'in sadece IT'den Alec'le çıktığını düşünürken onun aynı zamanda pazarlamadan bir kızla ve Apple Store'daki Genius Bar'dan başka bir kızla da görüştüğünü öğrendiğinden bahsetti.

"Adele," diye araya girdi Jane, son hikâyesinden dolayı gülerek, "dinle, gitmem gerek - otobüsüm kalkmak üzere - ama sorun olmazsa daha sık aramaya ve iletişimde kalmaya çalışacağım." Birden, artık iş arkadaşı olmadıkları için haddini aştığından endişelendi ama Adele'in yanıtı her zamanki gibi sıcak ve coşkulu geldi.

"Elbette, aramalısınız! Dört gözle bekliyorum."

"Ve ... eğer onu, Bay Rosen'ı koridorda görürseniz ve tekrar sorarsa, iyi olduğumu söyleyebilirsiniz."

"Oh, elbette, bilmiyorsunuz. Vancouver'daki ofisine gitti. Karısı ortaya çıkmadan önce gitmek için çoktan toparlanmıştı. Şimdi de gitti ve orada kalacak."

Vancouver. Beş saatlik bir uçuş ve üç saatlik bir zaman farkı. Kanada'da olup da Toronto'dan olabildiğince uzakta.

Adele vedalaşıyordu ve Jane telefonu kapattı, bu yeni sefalet dalgasıyla dikkati dağılmıştı. Aptalca ve mantıksızdı. Jane otobüste oturdu ve yeni kot ceketinin parlak pirinç düğmelerini parmakladı.

İster Toronto'ya iki saat, ister Vancouver'a beş saat olsun, eşit derecede ayrıydılar, ancak şehirden silinmesi acının bir başka yardımı gibiydi.

- - -

Daniel'in Jane'i zorlayıcı kadın şairler olarak gördüğü şairlerden uzak tutma alışkanlığı vardı. Emily Dickinson, Sylvia Plath ya da Mary Curer Elliott. Daniel, elbette bu şairlerin son derece önemli olduğunu ve herkesi onları incelemeye teşvik edeceğini, ancak Jane'in onları okurken çok fazla şey hissettiğini, denemelerinde çok fazla şey anlattığını söyledi. Zevk için şiir okumanın, kendini bağlı ve bulunmuş hissetmenin bir şey olduğunu, ancak bir şiirin akademik olarak incelenmesinin başka bir şey olduğunu ve bunun için Jane'in ayrılması gerektiğini söyledi.

Jane bunun saçmalık olduğunu düşündü.

"Ders Şiire Giriş: vezin, ölçü, ... kullanımını deşifre etme üzerinde çalışmanız gerekiyor."

"Bunu yapabilirim ve Elliott'ın acısını hissedebilirim."

Arkasına yaslandı, soğukkanlılıkla ona baktı. Başka bir erkek olsa, bakışları şüpheci olurdu. "Onun acısını hissetmek drama dersi içindir, Jane."

Bir yıl önce böyle bir söz beni korkuturdu. Kadın acısına karşı teke tek dövüşmek mi istiyorsun? Gel bakalım.

"Empati, o zaman. Empati ve genişleme bulabilirim. Sessiz bir çılgılık gibi, Edvard Munch gibi ama metinde. Her satırda bıraktığı boşluklara, sıfat kullanmaktan bilinçli olarak kaçınmasına bakın. Neden biliyor musunuz? Bu şiirin ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

"Ağırlıklı teori, o dönemdeki siyasi huzursuzluktur ..."

"Hayır. Bu saldırıya uğramakla ilgili. Sokaklardaki siyasi huzursuzlukla ilgili değil; sokaklarda hırpalanmakla, fiziksel olarak onları aşmaya çalışmakla ilgili. Günlüğündeki bir kayıtla örtüşüyor. . ."

Tek kaşını kaldırdı ve Jane durakladı. "Ne?"

"Günlüğünü mü okudun?" Jane onun etkilenmiş olabileceğini düşündü ama emin olamadı.

"Tüm birincil kaynakları ele almamızı söylemişsiniz." Dersten sonra öğrenci kafesinde oturmuş kahve içiyorlardı. Jane bunun nasıl gerçekleştiğinden emin değildi, sadece şu anda burada olduklarını biliyordu. Yakından bakınca Daniel'in yüz hatları daha da mükemmeldi, tüyler ürpertici bir şekilde.

Devam etmesi için başıyla onayladı.

"Her neyse, anlıyorum, gerçekten. Bu ... hakkında." Düşüncelerini topladı. "Bu, her yönden hırpalanmanın getirdiği mutlak bir öfke. Fiziksel olmaktan öte bir şey; özerkliğinizin elinizden alınması. Burada var olacağım, şunu yapacağım ya da bunu yapmayacağım diyebilme yeteneği. Bu çok temel bir şey. Bu benlik kaybı, bu kontrol kaybı. Ve bunu öfke takip eder. İktidarsız bir öfke ki en sinir bozucu kısmı da bu. Çünkü sosyoekonomik güç olmadan, fiziksel büyüklük ya da güç olmadan, öfkenizi hissettirmenin bir yolu yoktur. Yumruklarınızla vurmak istiyorsunuz ama hiçbir etkisi olmuyor; sadece havada savruluyorsunuz, bu yüzden içinizde tutuyorsunuz. Bu sessiz bir çığlık. İşte bu kısmı geçemiyorsunuz. En kötü kısmı da bu; bu yüzden asla peşini bırakamıyorsunuz. Çünkü bu şey size yapılmıştır ve nasıl hissettirdiğini ifade etmenin bir yolu yoktur."

Jane kızarmış ve biraz da utanmış bir halde arkasına yaslandı. Edward'la sohbet ettiğinden beri kişisel duygularını hiç bu kadar açığa vurmamıştı.

Daniel düşünceli düşünceli ona bakıyordu. "Hiç yazmayı düşündün mü?"

"Ne?"

"Yazmak. Baban gibi. Eğer seni bu konudaki tutkundan vazgeçiremiyorsam, o zaman bu tutkunu iyi bir şekilde kullanabilirsin."

Bu tuhaf ve konu dışı görünüyordu. "Söyleyecek o kadar çok şeyim yok. Olsa bile benim saçmalıklarımı kim okur ki?"

"Profesör Raine'in kızının söyleyecek bir şeyleri olsa yayıncıların oturup dikkat kesileceğini düşünüyorum. Eski bir miras, yeni bir ses."

Jane kıpırdamadan oturuyor, rahatsızlığı içinde kıpırdanmayı reddediyordu. Babasının yayıncılığından ilk kez bahsetmiyordu ya da kimliği hakkında Jane'in çekinmesine neden olacak derecede hesaplı konuşmuyordu. Nedenini bilmiyordu; Daniel sadece kendi tarzında iyi davranıyordu. Ve birden fazla kez

Edward'a hesapçı bir avukat beynine sahip olduğunu söylemişti. Ama onun tavrı farklıydı, diye düşündü Jane; o sadece olabileceklerin olasılığını ya da kendi istediğini nasıl elde edeceğini hesaplıyordu. *Onun yanında kendimi hiç pazarlık kozu gibi hissetmedim.* Ama bu çok saçmaydı. Daniel onu ne pazarlığı için kullanacaktı ki?

"Yayıncılıkta iyi bir miktar para olabilir, biliyorsun. Büyük bir şey değil ama yine de ikimiz de burun kıvrıracak durumda değiliz."

"Sanırım babamın yayıncılığından bir miktar para kalmış olsaydı, öldüğünde bana gelirdi, çünkü ben onun yaşayan tek akrabasıyım."

Daniel, keskin aksanı ve zarif tavırlarına rağmen, Jane'in de keşfettiği gibi mütevazı bir kökenden geliyordu. Oxford'a burslu olarak gitmişti. Doktorasını tamamladıktan sonra yine de bir miktar borca girmiş ve Kanada'daki bu öğretmenlik işini gelen ilk ve en kazançlı teklif olarak kabul etmişti. Jane de kendi para sıkıntısından bahsetti (her ne kadar sakın üniversite kasabasının düşük kirası ve Port Credit'teki dairesini kiraya vermesinden elde ettiği gelir, Bay Street'teki bir firmada çalışıp klasikler üçlüsü için telefonlara bakarken maaşındaki düşüşü karşılamaya yardımcı olsa da).

Daniel burslar, burs başvuruları ve Kanada'daki eğitimle ilgili devlet kredilerinin makul oranları hakkında bilgi madeni olmuştu. Jane hâlâ borçlanma düşüncesi karşısında tereddüt ediyordu ama Eylül ayında yarı zamanlı öğrenci statüsüne devam ederse diğer seçenekler uygulanabilir görünüyordu. Dekan Richards bazı başvurular için ona referans yazmaya bile söz vermişti. Dekan onu takip etmeye, ilerlemesini ve işi nasıl bulduğunu kontrol etmeye oldukça hevesliydi. Bu durum Jane'in yıllardır onun hakkında kötü düşündüğü için kendini kötü hissetmesine neden oldu.

"Aynen öyle. Onun yaşayan tek akrabası olarak kimliğinizin bir değeri var. Eğer yazmak istemiyorsanız, onun hakkında konuşmalar yapabilir ya da biyografisini yazıp satabilirsiniz. Bu tür şeyler. Sadece düşünmen gereken bir şey." Daniel gülümsedi ve kahvesini yudumladı.

Yakışıklı Dan ile başka bir randevu mu?" Jane o öğleden sonra ofise geri döndüğünde Profesör Karian sırttı.

"Onlar randevu değil. Sadece sohbet ediyoruz," dedi Jane.

"Hmm, sanırım bunun yeni kıyafetle bir ilgisi yok?"

Jane, kendisini daha çok bir öğrenci gibi gösterdiğini düşündüğü yeni yazlık elbisesini giyyordu ve niyetinin bu kadar yanlış anlaşılabilceğı fikri onu içten içe sarstı.

Karian'a başını salladı ve köhne masasındaki yerine oturdu. "Yirmi dakika sonra çalışma saatlerin başlıyor ve iki randevun var, biri Ağlayan Kız'la -son ödevine D verdin, bu yüzden gerçek su işlerine hazır ol- diğeri de Bay SparkNotes'la. Nükteler konusunda biraz temkinli olmak isteyebilirsin."

Karian inledi.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Buluşmalar neredeyse organik olarak gerçekleşmeye devam etti. Hiçbir zaman basit bir kahve içmekten ya da dersten sonra birlikte yürümeyi teklif etmekten öteye gitmedi. Daniel asla

Söyleyebildiği kadarıyla onunla flört etmiş ve kesinlikle ona dokunmamıştı, bu yüzden bunu güvenli bir arkadaşlık olarak kabul etti. Onunla konuşmaktan, ondan bir şeyler öğrenmekten hoşlanıyordu ama giderek daha fazla dilini ısırmak zorunda kalıyordu.

Onun sakin, mantıklı ve konulara tarafsız yaklaşmasından hoşlanıyordu; Jane'in akademik olmak için kendisinde fazlasıyla olduğunu düşündüğü şeylerdi bunlar. Ama Edward'la geçirdiği zaman ona Edward'ın bazı şakacı yönlerini bulaştırmıştı ve Jane'in Daniel'in bu saçmalıkları eğlendirici olmaktan çok şaşırtıcı bulduğunu anlaması biraz zaman aldı.

("Hey, sen üçüncü katta ders veriyorsun, aynı anda ben de avlunun karşısındaki üçüncü katta sekreterlik yapıyorum. Bir dahaki sefere sana el sallayacağım.")

"Avlu çok uzun. Beni görmeniz mümkün değil. Neden bana el sallayasın ki?"

"Bu bir şakaydı. Boş ver.")

Taş suratlı bir garsonken beni daha çok sevebilirdi.
sürekli aklıma gelen rahatsız edici bir düşünceydi.

Yine de şimdiye kadar edindiği tek arkadaş oydu ve ona eşlik ettiği için minnettardı. Ve eğer biraz fazla ciddiye, o zaman gerçekten onu affetmeliydi çünkü o da aşta hayal kırıklığına uğramıştı.

Bir gün avluda gezerlerken Daniel'in telefonuna gelen bir uyarı çenesini sıkmasına ve yüzünün gerilmesine neden olunca konu açıldı.

"Sorun nedir?"

Sözünü sakınmadan telefonunu uzattı. Instagram'da kocaman bir elmas nişan yüzüğünü gösteren gülümseyen bir esmerin fotoğrafıydı bu, nişanlısı da omzunun üzerinden kameraya bakıyordu. Kadın son derece güzel ve narin görünümlüydü.

"Eski kız arkadaşın mı?" Başını salladı.

"Onu geri mi istiyorsun?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "*Ondan* ayrıldım." "Ne yanlış gitti?"

"Hiçbir şey. Sadece iyi bir eşleşme olmadı."

"Uyumsuz çoraplar gibi mi?" Omzunu onun omzuna vurdu ama adam gülümsemedi.

"Ben borçlu bir akademisyenim. Onun gibi üst sınıf çalışmam."

Kendi itirazının yankılanarak ona geri döndüğünü duymak garipti.

"Ve sen uzlaşmadın mı?"

Şimdi gülüyordu. "Onu bir fakülte yemeğine götürdüğümü, selfie çekmeye çalıştığını ve dekanla *Gerçek Ev Kadınları* hakkında konuştuğunu hayal edip duruyordum. Son paylaşımı hangi ünlülerin Malibu'da evi olduğu ve orman yangınlarına yakın olup ilgiliydi. Kariyerime darbe vururdu."

"Madem onun hakkında bu kadar az şey düşünüyorsun, o zaman neden onunla birlikteydin?" Küçümseyici tonu, resmi gördüğünde yüzünde beliren acı dolu ifadeyle çelişiyordu.

"Çünkü onu sevdim; bu mantıklı bir şey değil." Bir an bocaladı, sonra vazgeçti. "Boş biri olabilir ama tatlı, nazik ve çekici biri. Dünyanın harika bir yer olduğunu düşünüyor ve onunla birlikteyken siz de o zenginlik ve güzellik balonunun içinde yaşıyorsunuz. O çok çekici. Bu fotoğraf onun hakkını vermiyor. Ama kariyerimin her zaman gelmesi gerektiğini biliyordum. Bu arada, o terimi doğru kullandım mı? "Gram" mı?"

Jane omuz silkti. Bir akşam yemeğinde onu utandıracağı korkusuna meydan okuyan ve ona tepeden bakan herkesi yere sereceğini söyleyen Edward'ı düşünüyordu. Hâlâ onun bunu yapacağına inanıyordu.

"Ama resim hâlâ canımı yakıyor," dedi Jane.

"Evet, resim hala acıtıyor. Ama üstesinden geleceğim. Kendimi kadro düşünceleri ile oyalıyorum," dedi yarı alaycı bir tavırla.

"Çok romantik," diye onayladı Jane.

"Dickens'ı 'aşık' ama nihayetinde uyumsuz ve talihsiz evliliklerin örnekleri için okumalısınız. *David Copperfield*'da ünlü bir cümle vardır - tam olarak ifade edemeyeceğim ama şöyle bir şey: "disiplinsiz bir kalbin ilk yanlış dürtüsü. "

Jane cümleyi tekrarlardı ve ardından ekledi, "Yani güzel eski sevgilinin yanlış bir dürtü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Beni yanlış anlamayın: seks harikaydı, bu dürtüde hata yok." Bu Jane'in sırtıtmasına neden oldu. "Ama hiçbir ortak noktamız, konuşacak hiçbir şeyimiz yoktu. Kalbinizi disipline edersiniz; kimi seveceğinizi ortak hedeflere ve ortak ilgi alanlarına göre seçersiniz."

"Kulağa çok pratik geliyor. Ama romantik tavsiyelerimi kendisi de on çocukla boşanmış, gizli bir metresi olan ve bir asır önce ölmüş Viktorya dönemi yazarından almadığım için beni bağışlayın."

İnce bir gülümseme takındı ve başını salladı. "Peki ya sen? Benimle ya da yalnız geçirdiğin zamana bakarak erkek arkadaşın olmadığını varsayıyorum."

"Aşkta da şanssızdım. Pratik olmadığı için değil, sadece, bilirsiniz, dış koşullar." Hiç tereddüt etmeden bu kadarını söyleyebildiği için kendinden etkilenmişti. Daniel, Jane'in çok takdir ettiği bir incelik ve sağduyu göstererek daha fazla soru sormadı ve bunun yerine sohbeti ilerletti.

"Bu akşam boş musun? Jamison Hall'da bir konser var; mezun olan müzik öğrencilerinden bazıları ..."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde boştu ve Jane o akşam kendini, muhtemelen oda müziğinin hala bir şey olduğu zamanlarda inşa edilmiş ve bir araya getirilmiş iki sınıf büyüklüğündeki antika konser salonunda Daniel'in yanında oturmuş, Beethoven'ın Senfoni no. 7 numaralı La Majör Senfonisi'ni seslendiren ve oldukça da iyi bir iş çıkaran öğrencileri dinliyordu.

Müziğin tehditkâr sesi hoşuna gitti ve ahşap panelli odaya ve insanlara bakarken giderek artan seslerin içini doldurmasına izin verdi.

İki koridor ötede oturan Profesör Karian ve eşini çoktan fark etmişti ve el sallayarak gösteriden sonra onlara yetişeceğini söyledi. Oturduğu kucakta flütçünün rolünü taklit eden bir üniversite öğrencisi gördü, yan tarafta oturan müzik profesörünün telefonuna yapıştığını ve her şeyi görmezden gelerek futbol maçı izlediğini gördü, bir trompetçinin kısa bir aradan yararlanarak tükürük valfini komşusunun ayakkabısına boşalttığını gördü. Jane, kendisinin de görüyor olması gereken bu hatalar komedisi konusunda onu dürtmek için Daniel'a döndü, ancak Daniel her zamanki konsantrasyonu ve bilgilendirici her şeye olan yoğunluğuyla programı özenle okuyordu ve Jane onun rahatsız edilmekten hoşlanmayacağını biliyordu. Koltuğuna geri oturdu.

Geceyi ulusal marşın coşkulu bir yorumuyla bitirdiler, ki bu geceye başlamak için daha mantıklı olurdu, ancak görünüşe göre birinin marş için notalarını unutmasıyla ilgili bir karışıklık olmuş ve bu yüzden oda arkadaşları onlara getirene kadar oyalanmak için her şeyin değiştirilmesi gerekmiş. Müzik profesörünün arkadaşı olan Profesör Karian'ın eşine göre durum böyleydi.

Dördü konser salonunun merdivenlerinde , resepsiyonun bir parçası olarak verilen ucuz şarapla dolu kırmızı plastik bardaklarının tadını çıkarırken Jane güldü ve hatta Daniel bile kıkırdadı.

Jane, Profesör Karian'ın karısı Camila'dan hoşlanıyordu; güzel ve heykelsi bir kadındı ama tamamen kendini küçümsüyordu ve o kadar arkadaş canlısı ve resmi biriydi ki Jane onun yanında dururken kendini mahcup hissetmiyordu. Güney Amerikalıydı, hafif bir aksanı vardı ve Jane'e karşı konulmaz bir şekilde Edward'ı hatırlatan geniş, yaramaz bir sırıtışı vardı. O da trompetçinin tükürükle ilgili aşağılık hareketini yakalamıştı ve dördü bardaklarını attıktan sonra kampüsün bahçesinde yürürken, karısı ve Daniel arkalarından yürürken Jane'le kollarını birleştirdi ve Jane'in de bunu gördüğünü duyunca neşeyle güldü.

"Eşim sizden övgüyle bahsediyor. Her gün dersten heyecanla ve yeni fikirlerle geldiğinizi söylüyor; uzun süredir öğretmenlik yapan bizler için her şeyin yeni ve heyecan verici olduğu birine sahip olmak çok ferahlatıcı."

"Oh." Jane gülümsedi. "Bunu duymak güzel. Yapacak işleri olduğunda kulağınızı çok fazla büküğüm için endişeleniyorum."

Camila güldü. "Hiç de değil. Biz profesörüz, konuşmayı severiz; bu mesleğin bir parçası. Ve sohbet etmenizden memnun. Onlarla çalışmaya başladığında çok sessiz ve çekingen olduğunu söyledi."

Jane omuz silkti ve sadece daha resmi bir ortamda çalışmaya alışkın olduğunu ve alışmak için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek bunu önemsemedi. Konuyu değiştirdi ve Camila'nın matematiğin hangi alanlarında ders verdiğini sordu.

"Analitik geometri." Jane'in boş bakışları karşısında güldü ve açıkladı: "Ben mühendisim, ya da öyleydim, bu yüzden şimdi her mühendis için temel dersler olan kalkülüs ve analitik geometri gibi şeyleri öğretiyorum."

"Neden öğretmenliğe geçtiniz?"

"Ah, bir sürü sebep var." Elini havalı bir şekilde çırttı. "Eşimle tanıştım ve onun akademik yaşam tarzını sevdim -pek çok profesörün birbiriyle evli olduğunu fark edeceksiniz. Öğretmenliği gerçekten sevdim. Kadın bir mühendis olarak hayat zor, hele Kolombiyalı iseniz daha da zor. Bazen kavga etmekten ve iki kat daha fazla çalışmaktan biraz yoruluyorsunuz."

Jane sempati içinde kaşlarını çatı.

"Sanırım Profesör Raine'in kızı olarak etiketlenmekten bıkmışsınızdır."

Jane başını salladı.

"Başkalarının bize yüklediği kimliklerden kaçış yok. Stereotipler. Arketipler eşimin bahsetmeyi sevdiği bir konudur. 'Kendimi en çok ne olarak görüyorum' sorusuna cevap vermek zorunda kalsaydınız ne düşünürdünüz? "

Jane'in aklına hemen *Foster'ın çocuğu* geldi ve verdiği cevap karşısında yüzünü buruşturdu. Ama hayır, artık öyle değildi. Bu etiket onu yeterince uzun süre rahatsız etmişti; hayatının o dönemi sona ermişti. Bir değil, iki kez okula gitmeyi başarmıştı, önce sekreter olmak için, şimdi de diploma almak için. Bunun çok daha fazla anlamı olmalıydı.

Edward ona koruyucu aileden söz ettiğinde, "*Başına gelen çok boktan bir şey*," demişti. Başına gelen, üstesinden geldiği bir şey, daha fazlası değil. Eğer bu dizeyi bir şiir gibi inceliyor olsaydı,

Kendisinin, yani ismin fiilden ayrılışını işaretlerdi. Onun bakış açısını benimsemeye çalıştı. Peki şimdi neydi?

Öğrenci, onun yerine tedarik etmeyi denedi ve bu onu gülümsetti. Evet, *öğrenci*. Edward'ın hayranlık dolu bakışını düşündü, *benim pratik Jane'im*. Sırada *yetkinlik* olabilirdi. Ve *dirençli*. Ne yazık ki *kalbi kırık* da bu listede bir yerdeydi.

"Her neyse," diye devam etti Camila, "artık endişelenmesi gerekenler daha çok senin erkek arkadaşın gibi tipler. Onun gelenekçi yöntemlerinin modası geçti." Başıyla, Karian'la derin bir sohbete dalmış olan ve hâlâ arkalarında yürüyen Daniel'ı işaret etti.

Jane otomatik olarak, "O benim erkek arkadaşım değil," dedi.

"Hmm," dedi Camila ama neyse ki konuyu değiştirdi. "Son zamanlarda Kaliforniya'daki orman yangınlarıyla ilgili haberleri gördün mü? Korkunç şeyler ..."

- - -

Ağustos sıcaklığı bunaltıcıydı. Jane kadar uzun yıllar boyunca serin esintileriyle göl kenarında yaşamıştı ki, havanın ne kadar sıcak olabileceğini unutmuştu. kilometrelerce içeride olmak.

"Bu senin için Ontario," dedi Daniel, kadın şikayet ettiğinde. "Tüm paramı kışın ısıtma faturasına, geri kalanını da yazın klimaya harcıyorum."

Kiraladığı dairede merkezi havalandırma, hatta bir kutu pencere kliması bile yoktu ve Jane birçok geceyi küvetin serin porseleninde, satın alabileceği her vantilatör ona doğrultulmuş halde uyuyarak geçirdi.

Bir sonraki dairemde klima olacak, diye karar verdi. Port Credit'teki güneşli sarı duvarlarına dönme ihtimali giderek azalıyordu.

Burada, bu kampüste tam olarak evinde değildi ve bir ya da iki kez babasının profesör olmadığı başka bir üniversitede olmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü ve belki bir iki derece daha fazla anonimliğin tadını çıkardı; ama kendini Dekan Richards'ın nezaketine bıraktı.

başlamıştı ve şimdi potansiyel olarak daha yeşil alanlar için ayrılmak acımasızlık gibi geliyordu. Profesörlerle olan işini seviyordu, eğer isterse altı ay daha çalışabilirdi, küçük kampüs kasabasını seviyordu, yeni arkadaşı Daniel'i ve yeni arkadaşı Camila'yı seviyordu (görünüşe göre sohbetleri hoşuna gitmişti ve onu bir ara kahve içmeye ya da Profesör Karian'ın evine yemeğe davet etmekten bahsetmişti), Toronto'nun beton kalabalığından çok farklı olan yapraklı ağaçların altında tek başına yürümeyi seviyordu ve derslerini tamamen seviyordu.

Şimdiden Eylül ayında öğrenci olmak için başvuru formunu dolduruyor ve mali durumunu hesaplıyordu. Tüm masraflarını karşılayacak kadar çalışabilmek için dönem başına iki dersle kendini sınırlaması gerekecekti. İş, artı Port Credit'te kiraladığı evden elde ettiği bir miktar gelir (ve bu anlaşmayı daha ne kadar sürdürmesine izin verilecekti?), artı hukuk bürosundaki birikimleri ve işten ayrılmış olmasına rağmen bir anda ortaya çıkan cömert tazminat paketi, artı hak kazandığı düşük gelirli fonlar ve eğer o kompozisyon bursunu alabilirse, mucizevi bir şekilde bunu başarabilirdi.

Hayat dolu, umutlu ve yine de ... hissettiriyordu.

Daha önce kendini hiç yalnız hissetmemişti, daha doğrusu, düşünce tarzını değiştirdi, Edward'la tanışana kadar yalnız olabileceğini tam olarak fark etmemişti. Daniel, Karian ve Camila arasında, gerçekten de hayatı hukuk firmasındaki kadar , hatta daha da kalabalıktı - firmadayken tek gerçek arkadaşı Adele'di. Ama yine de Edward'la arasındaki sevginin, ilginin, anlayış düzeyinin ve kişilikleri arasındaki dengenin yanına bile yaklaşamıyordu.

Derin bir iç çekti. Evrenden üniversiteye, belki başka bir üniversiteye ve Edward'a sahip olmasına izin verilmesini istemek çok fazla görünüyordu. Ne zaman bu kadar açgözlü olduğunu merak etti.

- - -

Jane, sıcak dairesinden kaçmak için öğrenci kafesinde daha fazla boş zaman geçirmeye başladı ve ilk buzlu suyunu bitirdiğinde buzlu suyunu yudumladı.

ay (ve onun gibi her kuruş için endişelenen diğerk öğrenciler arasında olmak güzel değıl miydi? Öğrenci kafesinde bir buzlu çay parasına saatlerce masa işgal ettiğiniz için kimse size ters ters bakmazdı), kompozisyonları üzerinde çalışır, sınıfın zorunlu okumalarını tamamlar ya da güz dönemi ders kataloğunu incelerdi. Daniel onu bir Perşembe öğleden sonrasında bu ikinci işle uğraşırken buldu.

"Sen kalıyorsun," dedi gülümseyerek, onun zaten tahmin ettiğı şeyi doğruladığını düşündüren bir ifadeyle.

"Delirmiş olmalıyım. Daha yeni gerçek bir güvence oluşturmaya başlamıştım ve şimdi gidip yine bıçak sırtında yaşayacağım, maddi olarak konuşursak, her ne kadar haklı olsan da - üniversite çok fazla yardım sağlıyor, olabileceğini düşündüğümde daha fazla, aksi takdirde bu okula giden yolu daha erken bulabilirdim.

"Bazen mesele sadece para değildir; biraz cesaret gerekir."

"Bu doğru," diye kabul etti Jane. Konuşmak için durakladı, zihninde açıklamak istediğinden emin olmadığı bir şeyi evirip çeviriyordu. "Bana üniversiteye gitmemin neden bu kadar uzun sürdüğünü, babamın ölümüyle burası arasında geçen yıllarda nerede olduğumu hiç sormadın."

Daniel ona her zamanki ciddi ifadesiyle baktı ve, "Hoş bir şey olsaydı paylaşırdın diye düşünmüştüm. Paylaşmadığın için ben de tahmin ettim. Şey, ketum ya da melodramatik değilsiniz. Eğer bilgi veriyor ya da saklıyorsanız, bunun için sebepleriniz olduğuna inanıyorum. Siz pragmatik bir kadınsınız. Babanızın işinden size hiç para kalmadığını söylediğinizde şaşırmıştım ama İngiltere'de ölüm vergisinin banka hesaplarını nasıl yuttuğuna inanamazsınız. Kanada'da nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yok."

"Ben de öyle." Jane güldü ama beynini kemiren bir şey vardı.

"Bana hangi dersleri almayı düşündüğünü göster," dedi Daniel, ders kataloğunu işaret ederek.

Jane sıırttı, bu konuda bir şeyler paylaşmaya hevesliydi. "Akşam ya da sabah erken saatlerde planlanmış işler arıyorum, böylece iş günümü bölmek zorunda kalmam. Yani, üçlü ders için dışarı çıkmam konusunda çok iyi.

ama bu sadece yaz dönemi. Bahse girerim sonbaharda her şey hızlanır ve ben de masamın başında olurum."

Daniel, "Klasikler Bölümü'nde ne tür bir trafik öngördüğünüzü bilmiyorum ama demek istediğinizi anlıyorum," dedi.

"Bu da seçeneklerimi şuradaki beş ya da üç ile sınırlıyor." Bir sayfadaki iki sütunu işaret etti ve sonra sayfayı çevirip "ve bunu" göstererek kitabı ona doğru çevirdi. Gülmeyi düşünüyormuş gibi garip bir yüz ifadesi takındı.

"Ne?" Jane talep etti.

"Sanırım internetteki bilgiler yerine hâlâ kurs kataloğunu kullanan tanıdığım tek kişi sizsiniz. Bunları hâlâ bastıklarını bile bilmiyordum. Bunun 1980 değil de bu yılın sonbaharı olduğuna emin misin?"

"Çok komik," diye kestirip attı. "Şunlar arasında seçim yapıyorum: Shakespeare'e Giriş ve Jane Austen'in Eserleri *ya da* Anlatıbilim Bölüm II ve Brontë'lerin Eserleri. Sen ne düşünüyorsun?"

Yüzüyle küçük bir mimik yaptı ve ardından "Dürüst fikrim mi?" diye sordu.

"Uh, evet? Bu kurs seçimi. Sana bu elbisenin içinde şişman görünüp görünmediğimi sormadım."

"Elbisenizin içinde çok hoş görünüyorsunuz. Yunan Edebiyatına Giriş ve Anlatıbilim Bölüm II derslerini alırdım."

"Gerçekten mi?" Jane kuşkuluydu. "Kulağa ağır bir yük gibi geliyor. Babamın *Odyseia* ve *Oresteia* üzerine verdiği bazı dersleri hatırlıyorum. Onlar yavaş okunuyor, Anlatıbilim Bölüm II de öyle. Daha yeni başlıyorum ve bunu günlük işimle dengelemek zorundayım."

"Kendini yetenekli görmüyor musun? Çünkü bence fazlasıyla yeteneklisin. Yoksa bu gerçekten Austen ya da Brontë okumayı tercih etmenle mi ilgili?"

Jane iltifatı duymazdan geldi, adamın ses tonunda küçümseyici bulduğu bir şey onu sinirlendirmişti. "Charlotte Brontë okumak istemenin nesi yanlış?"

Bunu yaşıyordum.

"Hiçbir şey yok. O klasik bir İngiliz yazar - ben de İngilizim, ona büyük saygı duyuyorum. Ama bir akademisyen olarak ciddiye alınmak istiyorsanız, lisansüstü okul başvurularınız için ileriye düşünüyorsunuz ..."

"Oha," diye araya girdi Jane. "Yüksek lisans hakkında kim bir şey söyledi? Ben sadece lisansın ilk yılını bitirmek için yarı zamanlı çalışıyorum. Bu hızla gidersem, yaz kurslarına devam edersem mezun olmam beş yılını alacak ve burs alamazsam ikinci bir iş bulmak için küçülmem gerekirse altı yıl olacak."

Bunu yüksek sesle söylemek kendi başını . Planlarını bir ayağını diğerinin önüne atmakla sınırlı tutmasının bir nedeni vardı, ilerlemeye devam etmek ve projenin kapsamıyla kendini bunaltmamak.

"Bursu ve bursiyeri alacaksın," diye Daniel ona güvence verdi. "Bunu neden sorguladığını anlamıyorum. Bu konuda yeteneğin ve geçmişin olduğu çok açık. Bir akademisyen olarak çok faydalı olacağını düşünüyorum."

"Faydalı mı?" Jane bu kelimedenden etkilenerek sordu.

"Bilime yaptığınız katkılarla faydalı oldunuz. Üniversite için faydalı. Kendin için faydalı." Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı ve Jane garip, kısa bir an için onun "benim için yararlı" diyeceğine yemin edebilirdi. Nabızı hızlandı ama ... "benim için yararlı" romantik bir ifade olmaktan çok uzaktı. Öyle olmasını ister miydi ki? Eğer Edward evlenmiş ve sonsuza dek gitmişse, o zaman ...

"Bence sen pratik bir insansın ve buna pratik olarak bakmalısın. Uzun vadeli."

"Bronte'ler uzun vadede pratik değil mi?"

Daniel içini çekti ve Jane ondan ilk kez sinirlendiğini hissetti, sanki hayatı için çizdiği bu yol zaten üzerinde anlaştıkları bir şeydi ve o aniden ve sebepsiz yere yoldan sapıyordu. Ama bu hiç mantıklı değildi. Dersler ve kitaplar hakkında konuşmuşlar ve kendi hayatlarına hafifçe değinmişlerdi ama Jane onunla geleceğini hiç tartışmamıştı.

"Ben sadece, eğer eğitiminize devam ederseniz, herhangi bir akademik komitenin arayacağı genişlik ve derinlik konusunda size tavsiyede bulunuyorum. Eğer dersleri sadece zevk için seçiyorsan" -ve burada dudağı kıvrıldı- "o zaman öyle

Olabilir. Ya da paradan tasarruf edip şarap içilen bir kitap kulübüne katılabilirsiniz."

"Vay canına," dedi Jane arkasına yaslanarak. "Sadece vay canına."

Çantasını kaptı ve sinirli hareketlerle içine kitap doldurmaya başladı.

"Jane . ." diye itiraz etti.

"Hayır, sorun değil. Bugün senden alabileceğim dürüstlüğün bu kadar olduğunu düşünüyorum. Sonra görüşürüz."

"Jane, özür dilerim." Arkasını döndü. Sesi pişmanlık duymuş gibi gelmiyordu ama samimiydi. "İnsanlar için katı standartlarım var ve senden daha uzun süredir bu akademik oyunun içindeyim. İşlerin nasıl değerlendirildiğini, oynamak zorunda kaldığınız oyunları görüyorum. Tavsiyem sert olabilir ama bu onu yanlış yapmaz. Ama seni üzdüğüm için özür dilerim. Potansiyelini görüyorum ve sana yardım etmek istiyorum. Hepsi bu kadar."

Jane iç çekti. Bazen bu tür konuşmalar hedeflerin ıskalanmasına neden oluyordu.

"Bana yardım etmek istemenizi takdir ediyorum ve ne dediğinizi anlıyorum, gerçekten. Ama buraya gelmek için gerçekten çok çalıştım, bu yüzden çalışmalarımın asla küçümseyici bir şekilde bahsetme."

Başını sallamadı ya da onaylamadı ama Jane'in sözlerini inceliyormuş gibi bir havası vardı, Jane de öylece bıraktı. Çantasını omuzlayarak kafenin çıkışına yöneldi, kıs kıs gülen ve birbirlerini pek de çaktırmadan dürtüp Jane'i işaret eden bir grup genç adamın yanından geçti. Önlerindeki masaya bir dizi kitap, kâğıt ve yıpranmış dizüstü bilgisayar yayılmıştı ve tavus kuşu tüyleri gibi rengârenk yapışkan notların yayıldığı bir ketçap şişesine açık bir şekilde sıkıştırılmış olan babasının kitaplarından biriydi.

Bir an durakladı, manzara karşısında tutuklanmıştı ama nedenini bilmiyordu. Tabakların ve kâğıtların arasında her çocuğun kitabın kendi kopyasına sahip olduğunu gördü. Bir çalışma grubu o zaman. Çocuklardan ikisinde de aynı baskı vardı, beyaz karton kapaklı, ön yüzünde genel bir manzara resmi olan, eski ve iyice parmaklanmış. Üzerlerinde kampüs kitapçısının yeniden satılan kitapların yeşil damgası vardı; her sömestr sonunda mağazaya geri satılan ve bir sonraki gelen öğrenci tarafından daha düşük bir fiyata satın alınan kitaplar.

aynı dersi alıyorlardı. Çok yıllık zorunlu okumalar için yaygındı. Jane'in kendi çantasındaki kitapların çoğunda da aynı yeşil damga vardı. Gözüne ilk çarpan, ketçaba yaslanmış kitabı taşıyan çocukta belli ki en yeni baskı vardı. Koyu mavi renkte, yakışıklı bir ciltli kitaptı, başlığın harfleri basılı değil, ön tarafa damgalanmıştı ve diğerlerinden iki kat daha kalındı, şüphesiz arkasında genellikle bilimsel metinlerin pahalı versiyonlarına eşlik eden ekler ve çalışma kılavuzları vardı.

Jane'in içinden yine tuhaf bir his, bir sezgi kıvılcımı geçti, öncekinden daha güçlü bir şekilde, Daniel ile olan tartışmasını bir tarafa itti. Dağınık masanın önünde kıpırdamadan durdu, birbirlerine endişeyle bakan çocukları görmezden geldi, daha önce aval aval baktıkları için yakalanmış gibi hissediyordu, ama Jane sadece kitaba sertçe baktı ve düşündü.

Bu kampüse adımını attığından ve küçük bir şöhret olduğunu fark ettiğinden beri zihnini kurcalayan şey neydi ve bunu insanlara defalarca inkar etmişti ... Ve bir anda ampul patladı.

Ve hemen, keşke olmasaydı diye düşündü.

Sakin, soğuk bir öfke duygusu kapladı içini. Eğer haklıysa... o zaman az önce bir uçurumdan atlamıştı ve hayatının bir ilkesi yıkılmak üzereydi.

"Jane?" Daniel onun durakladığını görünce masalarından kalkıp arkasından geldi. Hafifçe dirseğinden tutarak onu trans halinden çıkardı.

Jane kendine gelerek onun yüzüne baktı. "Gitmem gerek," dedi ve onu başından savdı.

- - -

Kampüsteki kitapçı çok uzakta değildi, aslında klasikler üçlüsünün ofisinin bulunduğu binanın hemen köşesindeydi ve Jane ona doğru bir çizgi.

En üstteki iki kat, yazarlara ya da konulara göre gelişigüzel gruplandırılmış basılı kitaplara ayrılmıştı.

yaz boyunca orada çalışan yarı zamanlı lisans öğrencileri. Sonbahar geldiğinde ise yeni bir üçüncü yıl amirinin baş ağrısı olacaktı.

İçeride gezinmek tam bir kâbustu ve Jane aradığını bulana kadar üç farklı koridorda bir aşağı bir yukarı dolaştı.

Orada. Babasının kitaplarıyla dolu üç raf. Üstlerine, bu kitapların zorunlu olduğu ya da okunması tavsiye edilen tüm dersleri listeleyen, el yazısıyla yazılmış bir tabela yapıştırılmıştı. Kitaplar parlak ve yeni görünüyordu.

Jane dikkatle bir tanesini aldı ve ters çevirdi: üzerinde 20.99 dolar yazıyordu. Üzerinde babasının yüzünün küçük bir resmi basılıydı. Yayıncı bilgilerini bulana kadar ilk birkaç sayfayı karıştırdı: *Son baskı, 2018, şimdi Profesör'ün aydınlatıcı önsözüyle birlikte ...* görünüşe göre yeniden basılmasının nedeni buydu.

Profesör Raine'in denemelerinden oluşan koleksiyonun eski görünümlü bir başka kopyasını aldı: 22,99 dolar, 2017'de toplanmış ve basılmış. Bir diğeri 14.50 dolara, 2018'de üçüncü baskı. Bir diğeri, yanlışlıkla karton kapaklı raflara sıkışmış bir kopya, 25,99 dolar, 2016'da basılmış.

Rafların önünde bir heykel gibi kıpırdamadan durdu, düşündü, sonra bir kol hareketiyle yarım düzine kitabı topladı ve kasaya doğru yürüdü. Kasadaki toplam tutarı görünce irkilmedi bile. Alışverişini yaptıktan sonra hemen dekanın ofisine yöneldi.

Parlak Mac'inden başını kaldırmayan sekreterin yanından geçip gıcırdayan çift kapıyı aştı ve doğruca içerideki kutsal odaya girdi.

Dekan kitabından başını kaldırdı, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı.

"Jane, hayatım. Bu beklenmedik bir ziyaret, hoş karşılanmadığından değil." "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. Jane'in

Dekan onun keskin ses tonu karşısında aniden döndü ve yüzüne bir miktar gerginlik yayıldı.

"Hiç de değil. Burada her zaman hoş karşılanırsın. İş nasıl? Dersler nasıl gidiyor? Hocalarından duyduğuma göre çok başarılı oluyormuşsun. Seni takip ediyorum, biliyorsun."

"Evet, bunu fark ettim. Yıllardır kimse nerede olduğumu umursamazken senin beni bu kadar önemsemeni ilk başta biraz tuhaf bulmuştum.

Belki de yanılmışımıdır; belki de çok tatlıydı. Ama şimdi bunun sadece şüphe uyandırıcı olduğunu düşünüyorum."

"Dil!" diye azarladı. gözlerini kaçırıldığını ve belirgin bir şekilde ürkek görüldüğünü fark etti. Terlemeye mi başlamıştı?

"Al. Bugün kitapçıda ilginç bir şey buldum." Babasının bir kucak dolusu kitabını masasına bıraktı, dekanın kâğıtları ve kalemleri etrafa saçıldı. Dekan onları almak için başarısız bir hamle yaptı ve bunun yerine sandalyesinde geriye doğru büzüldü.

"Babamın kitapları satılık. Ucuz da değil. En azından son yarım düzine yılda yeniden basıldı. Bunlar bu üniversitede en az beş ders için zorunlu okuma. Sınıf başına yılda kaç öğrenci bu kitapları satın alıyor? Ve bu sadece bu kampüste. Peki ya ülke genelinde? Diğer ülkeler? Bunca zamandır, akademik yayıncılığın parası olduğunu düşünüyordum; babam hayattayken kazanmış olabileceği şey uzun zaman önce kayboldu. Ünlü Profesör Raine ve ünlü kitapları. Ama şimdi düşünüyorum da bunca yıldır kitaplarını satın alan onca öğrenci

-Bu oldukça fazla bir meblağa tekabül ediyor, değil mi? Yayıncının payını çıkardıktan sonra bile ve hatta bir edebiyat ajansının payını düşseniz bile - ama ondan sonra bile, tam olarak hiçbir şey toplamıyor, değil mi? Bilmek istediğim şey şu: Para nereye gitti?"

Zor nefes alıyordu ama ses tonu düz ve dengeliydi. Dekan şimdi kesinlikle terliyordu, kel yuvarlak kafası terden parlıyordu. Nefes nefese bir ses çıkarıyor ve sanki daha derli toplu görünmeleri duruma bir şekilde yardımcı olacakmış gibi masasındaki kitapları beceriksizce üst üste yığıyordu.

"Jane, Jane, bu değil ..."

"Telif haklarını kim cebe indiriyor? Söyle bana." "O kadar basit değil ..."

"Bana kim olduğunu söyle yoksa yayıncıyı aramaya başlarım."

"Üniversite!" diye ciyakladı sonunda.

"Ne?" Jane kısa bir süre durdu. "Üniversite parayı nasıl alabilir?"

"Anlamak " -hırıltılı bir sesle- "anlamak zorundasın. Baban öldüğünde, arkasında hiçbir talimat bırakmadı. Çok stresliydi! Benimle birlikte

Kitaplarından elde ettiği geliri bir vakıfta topladı. Niyeti, gelirin en azından bir kısmını, üniversiteye gelen akademik liyakat sahibi öğrenciler için bir burs fonuna bağışlamaktı. Bu yüzden ben de ortak sahibiydim."

"O zaman burs var mı? Eylül'de bir bursa ihtiyacım olacak."

"Niyeti buydu, bana öyle söyledi, ama bunun için hiçbir belge yoktu. Öldüğünde ..."

"O öldüğünde, bütün parayı sen aldın." Jane midesinin ekşidiğini hissetti. "Ve burs fonu bile oluşturmadınız. Ya da parayı bana, yani vasiyeti olmadığı için onun doğal ve yaşayan tek varisi olarak yorumlanabilecek kızına vermedin."

"Reşit değildin." Yakasını çekti, yüzü artık solgundu. "O yaşta bu parayı alamazdın. Niyetim sen on sekiz yaşına gelene kadar paraları elinde tutmaktı, sonra yarısını sana verecek, diğer yarısını da burs için kullanacaktım."

"Çok cömertsiniz. Nerede peki?"

"Canım, bu benim için çok sıkıntılı, çok utanç verici ..." "Sana bir kez daha soracağım: Nerede o?"

Adam ona bir balık gibi baktı ve gözlerini hızla kırıştırdı. "2008," diye mırıldandı. "Ne?"

"2008. Ekonomik durgunluk. Çok fazla kayıp. Üniversite, katı parametreleri bu tür yatırımları yasaklayan bir bağış fonunun bir kısmıyla piyasalara girmişti ..."

Anlamsızca ona baktı. On yıl önce. On yıl önce 2008 Bay Street'i yerle bir ettiğinde ve Edward batmakta olan bir şirketi kurtarmak için evliliğe satıldığında. On yıl önce borsalar çöktüğünde, o henüz bir genç kızken ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorken. On yıl önce bir bağış fonu borsaya yatırıldığında, olmaması gereken bir yere. Buna *izin verilmemişti*.

Her şey yerine oturdu.

"Babamın parasını kayıplarınızı karşılamak için kullandınız. Uğradığınız kayıplar *yasadışı olarak*."

"Anlamak için çok gençsin! 2008 vurduğunda, yıkım astronomik boyutlardaydı. Fonlar sağdan, soldan ve ortadan kesiliyordu; parlak genç profesörler işten çıkarılıyordu. Ondan önce de işler zaten sıkıştı; sırf zarar etmemek için harçların artırılması tartışılıyordu. Üniversiteyi ve öğrencilerini korumak benim ahlaki görevimdir."

"Ve onları korurken beni feda ettin. Ve yasadışı bir şey yaptınız."

"Yasallık meseleleri o kadar da siyah-beyaz değildir."

"Kendine sakla," diye tersledi Jane. "Avukatların terimleri senden daha iyi tartıştığını duydum. Seni öğle yemeği niyetine yiyecek Bay Street avukatlarıyla uğraştım."

Uzun zamandır kendisiyle gurur duyduğu soğukkanlılığı gitmişti. "Koruyucu aileye . Beş yıl . Sonra sekiz yıl garson olarak çalıştım. Goodwill'de alışveriş yaptım, kira için endişelendim. Ve bunu umursamamaya çalıştım, gerçekten, çünkü babamın ölmesine yardım edemeyeceğimi, bunun sadece hayatın bana sunduğu bir el olduğunu ve devam etmekten başka yapacak bir şey olmadığını düşündüm. Ama öyle değildi; bu senin bana dağıttığın bir eldi, böylece sinsi anlaşmalarınla yüzleşmek zorunda kalmayacaktın. Böylece burada, lüks ofisinizde oturup bilge ve gençleri önemseyen gibi davranabilecektiniz. Genç bir kadın, *arkadaşınızın kızı*, sekiz yıldan fazla bir süre boyunca hamburger kazıyarak yoksulluk sınırının üzerinde zar zor yaşarken, siz burada deri koltuğunuzda, güzel ofisinizde oturdunuz."

Hayatında hiç bu kadar öfkeyle tutuşmamıştı. Hiç bu kadar güçsüz, bu kadar canı, her ayrıcalık sarayını ve kendisinden daha iyi bildiğini iddia eden her insanı çıplak elleriyle yıkmaya bu kadar hazır hissetmemişti. Edward şirketten ve onu ne tür insanlarla doldurmak istediğinden bahsederken haklıydı, "olağan tipler" için çok kötüydü. Yüksek ya da alçak insanların hepsi birbirine benziyordu. Değerlerini eylemleriyle kanıtlıyorlardı ve başka hiçbir şey bunun kadar önemli değildi. Edward onu korumak, onunla birlikte olmak ve onunla ilgilenmek için yanlış bir girişimde bulunarak yalan söylemişti ve bunu hatırlayınca hatalarını sık sık yumuşatmıştı.

Bu adam, bu adam onu soymak için ona yalan söylemişti.

"Jane, Jane, bu kadar acı çektiğini bilmiyordum. Elbette sana yardım etmek için elimi uzatırdım. Şimdi sana yardım ettim, değil mi? İş ve kurslar konusunda. Seni kontrol ediyordum. . ."

"Anlayabileceğimden endişe ettiğin için beni izliyordun. Yalan söylemeyi bırak. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence bir şekilde o parayı hep saklamayı planlıyordun." Adam boncuk boncuk onu izliyordu, hâlâ küçük nefes alma hareketleri yapıyor, hâlâ terliyordu. "Bence kendine ekonomik durgunluğun seni zorladığını söylüyorsun, ama bence o parayı görür görmez ve kimse sahip çıkamayınca, kendinin olduğunu düşündün. Buna hakkın olduğunu hissettin. Sen bir hırsız ve yalancısın." İrkildi. Hava duraksamaya gebeydi.

"Buna değmesini ." "Pardon?"

"Olan ." Kendini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı, sonra parmaklarını dikleştirdi ve sandalyesinde geriye yaslandı. Duruşundaki kendinden emin havayı bol terlemesi ve Jane'in şakaklarında ve boynunda zıplayan nabızı bozmuştu. Jane şaşkına dönmüştü. Adamın pazarlık yapmayı denemesini hiçbir şekilde beklemiyordu.

"Şu anda size nasıl bir başvuru yolu açık? Tazminat için bana dava açabilirsiniz ama para gitti; geri almaya çalışmak uzun ve zorlu bir süreç olacaktır. Avukatlar pahalı ve dediğiniz gibi zaten paranız yok. Maliyeti, emeği ve belirsiz sonucu düşünün. Bunun yerine size ömür boyu ücretsiz eğitim teklif edebilirim. Doktoraya kadar gidebilirsin -zeki bir kızsın- ve asla tek kuruş ödemek zorunda kalmazsın. Tamamen borçsuz mezun olursun ve ben de seni yüksek bir maaşla profesör olarak işe alırım. Kampüsün hemen dışında küçük bir evim var, çok güzel. Senin adına transfer edebilirim. Bunu bir düşün." Daha yakına eğildi, fareye benzeyen gözleri hipnotik bir şekilde onunkilere odaklanmıştı. "Bütün bir ev senin adına, yüksek bir kariyer yolu, garanti bir gelir. İsminden öte babanın kızı olacaksın, çocukken sahip olduğun hayata geri döneceksin."

Şimdi çizdiği resim önünde açılırken, nefes alıp verme sırası Jane'deydi. Tüm o mutsuz yılları, koruyucu aileliği, garsonluğu, hatta Edward'ı bile unutmuştu. Kampüsten hiç ayrılmamış gibi olabilirdi ve geri kalan her şey kötü bir rüyaydı. Güvenlik, hayatında ilk kez gerçek bir güvenlik. Kendi dört duvarı. Gelir. Saygın, yüksek bir

meslek . . . Ağaçların altında yürüyüşler, konferanslar ve arkadaşlarıyla akşam konserleri. Babasının hayatı. Onun hayatı, tekrar.

Sonra her şey birdenbire yerine oturdu ve aylar önce Rosen, Haythe & Thornfield'daki ilk gününden önce kazara bluzunu yaktığında kendisine söylediği şeyi hatırladı.

Kendime yalan söylemek benim sahip olmadığım bir lüks.

Babası hala ölmüş olacaktı. Edward hala evli olacaktı. Hala evlatlık olarak kalacaktı. Ve her gün kampüse girip dekanla karşılaşmak zorunda kalacak, sahip olduğu ve elde ettiği her şeyin bir yalan ve varlığından nefret ettiği bu adam tarafından küçümsenerek kendisine bahşedilen sahte bir ödül olduğunu bilecekti.

"Hayır," dedi Jane ve sesi odada yankılandı. "Tek kuruş bile görmesem, herkesin senin ne yaptığını bilmesine değer. Tüm bunların sana ait olduğunu düşünerek nereye varmaya çalışıyorsun? Ölebilirsin; kovulabilirsin. Sen yaşlı, üzgün bir adamsın; verecek hiçbir şeyin yok."

Adam titreyerek ona baktı, sahte cesareti hızla azalıyordu. "Ne yapacaksın?"

Öfkesinin çok az bir kısmı, en ufak bir kısmı bile azalmaya başladı. Artık güç ondaydı. Yaptığı şey etik dışı, yasadışı ve inanılmaz derecede bencilceydi. Ve şimdi üniversite yönetim kurulu ve bağış fonuyla ilgilenen her kimse, avukatların kendi adına ona neler yapabileceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Yıllarını kaybetmişti ama toparlayabilirdi; zamanı vardı. Dekan yaşlıydı. Bu onun sonu olacaktı. Artık gücü vardı.

"Jane, para geri alınamayabilir bile. Lütfen, ben babanın bir arkadaşıyım..." diye yalvardı.

"Hayır, değilsin. Bana bu şekilde davranılmasını asla istemezdi. O beni severdi." Nefesini sertçe verdi, bu odada geride bırakabileceği ne kadar olumsuz duygu varsa temizlemeye çalışıyordu.

"Sana söyleyecek başka bir şeyim yok, bunun dışında: avukat tutsan iyi olur, pislik."

Dekanın şaşkın sekreteri bakarken odadan çıktı.

Aaron Sorkin gerçekten en iyi çıkış repliklerine sahip.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Kampüsün etrafında agresif bir hızla birkaç tur yürümesi ve Jane'in evindeki yastığına birkaç ilkel çığlık atması gerekti.

herhangi bir derecede geri dönen sakinlik. Bu enerjiden kurtulmak için Port Credit'teki dairesinin etrafındaki eski demir yangın merdivenini aşağı yukarı çınlatmayı tercih etti. Bunun "ne olabileceği" belki de hayatının geri kalanı boyunca peşini bırakmayacaktı. Stoacılık ne bu büyük adaletsizliği bastırabilir ne de dayanıklılık bunun üstesinden tam olarak gelebilirdi. Ama Jane'in mizacı öfke için yaratılmamıştı. Önce çığlık atıp sonra ağlarken kendini bitkin hissediyordu. Dekanın boynunu kırmak istiyordu ama bundan daha çok uyumak istiyordu.

İki gün boyunca uyudu, kanepede sörf yaptı ve rahatlatıcı yiyecekler yedi. İşe hasta olduğunu söyleyerek gitti ve derslerinden en az birini kaçırdı. Ve sonunda, Edward'ın büyük ifşasından sonra yaptığı gibi, kendine hayatın devam etmesi gerektiğini söyledi, çünkü devam ediyordu.

Paranın geri alınabileceğine dair büyük umutları vardı ve eğer olmazsa, en azından gelecekteki tüm telif ücretlerini aldığından ve dekanın açığa çıktığından emin olacaktı. Hayatındaki en büyük endişe paraydı; belki de bu, sorunu kısmen de olsa çözebilirdi. Aksi kanıtlanana kadar tehditleri tehditten başka bir şey değildi.

Gerisini çözmek ona kalmıştı. Bunda yeni bir şey yoktu. Aslında, diye düşündü Jane, dün geceki ekstra peynirli pizzanın kalıntılarını temizleyip kendine tavuklu salata yapmaya başlarken, bu konuda daha iyi olmaya başlamıştı. Bunu bir başka yıkım olarak görmek, umutlarının enkazında durmak yerine, kendi hayatına dair yeni anlatı görüşüne göre, bu sadece bir başka engeldi

ve üstesinden gelebileceğini biliyordu. Aksine, tekrar ayağa kalkma konusunda giderek hızlanıyordu. Bunda bir tür çarpık rahatlık vardı.

Kendimden, iki ayağımdan ve bastığım yerden başka bir şey yok. Edward'a da böyle demişti. *Kendi iki ayağım sandığımdan daha sağlammış.*

Artık bu kampüste uzun süre kalamayacağını biliyordu. Yaz kurslarını bitirecek ve bu notları ve referansları kullanarak sonbahar için başka bir yere başvuracaktı. Diplomasını almaya ve onunla birlikte gelen kariyer fırsatlarını ya da geleceği kucaklamaya kararlıydı. Dekan ofisinde onun bir sonraki hamlesini beklerken nefes alıp verebilir ve sinip kalabilirdi. Bir daha asla sessizce sızıyıp gitmeyecekti.

Ben hasarlı bir insan değilim.

O korkunç gün Edward'a söylediği şey, ikisinin de hasarlı insanlar olduğu, yanlıştı. Jane geçmişini her zaman mantıklı bulmuştu: evrenin soğuk ve kayıtsız olduğunu, insanların başına her zaman kötü şeyler geldiğini, ebeveynlerin öldüğünü ve ihanetin var olduğunu, aksini beklemenin aptalca ve zaman kaybı olduğunu. Bunun son derece mantıklı bir bakış açısı olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi geriye dönüp *baktığında* - aksini beklemenin aptalca olduğunu söylemek, aslında kendine aksini beklemeye hakkı olmadığını söylemenin bir yoluydu, değil mi? Kendisine hiçbir şey borçlu olmadığını söylemenin bir yoluydu ve bu doğru değildi. O bir çocuktü; ona bakım ve koruma borçluydu. Hayatındaki yetişkinler ona göz kulak olmak, geleceği için düşünmek ve plan yapmak zorundaydı. Babası pek çok açıdan başarısız olmuştu ama şimdi onu yoksul bırakmadığını biliyordu. Dekan hatalıydı. Ve şimdi bunu kesin olarak bildiğine göre, sonunda *bunların hiçbirinin kendi hatası olmadığını* anlayabilirdi.

Çünkü tüm travma geçirmiş çocuklar gibi, zihninin karanlık ve gizli bir köşesi suçu, suçu üstlenecek tek kişiye atmıştı: kendisine.

Evren ona hiçbir şey borçlu değildi; o *kendine* bir şey borçluydu. Yıllarca o garsonluk işinde görünmemeyi umarak çürümekten daha fazlasını borçluydu kendine. Yalnız, izole bir hayattan daha fazlasını. Edward'la olan ilişkisinin tek olası sonucunun kalp kırıklığı olduğuna inanmaktan daha fazlasını.

O zamanlar ihanet, bir erkeğin onu gerçekten sevmesinden ve onunla bir aile kurmak, birlikte bir yuva kurmak istemesinden daha mantıklı, daha beklenen bir şey gibi gelmişti.

Kendi kendine uyguladığı karantina - erime olarak okuyun - sırasında Edward, bilinçli olarak ona tanıdığından daha sık ve daha fazla lisansla zihninde sürüklendi. Acının, yalnızlığın ve özlemin dalgalanması hâlâ oradaydı. Şimdi merakla da doluydu. Onunla konuşmak, her ikisinin de hayatının mali bir kriz ve onları gözetmesi gereken iki adamın açgözlülüğü yüzünden nasıl dengesizleştiğini düşünmek için büyük bir istek duyuyordu. Karşı konulmaz bir düşünce silsilesiydi bu ve her seferinde doğrudan ona geri dönüyordu.

Vancouver'da ne yapıyordu? Kendini işine mi veriyordu? Yeni insanlarla tanışıyor muydu? Bir Toronto çocuğu ve Montreal mezunu olarak Vancouver'da kimseyi tanımadığını düşünüyordu. Vancouver'a gitme arzusundan hiç bahsetmemişti. Karısının hikâyesi ortaya çıktığı için mi saklanıyordu? Karısının onu özlediği gibi o da karısını özlüyor muydu?

Adele'i aramak, onun hakkında az da olsa bir bilgi kırıntısı bulmayı ummak için duyduğu istek çok fazlaydı. Sınıfta ve işteyken günde onlarca kez telefonunu eline alıp bırakıyor, bu yeni tiki fark eden Daniel'in meraklı kaşlarını kaldırmasına neden oluyordu.

Dersten sonra kahve içerken " mu bekliyorsun?" diye sordu.

"Bir tane yapmaya direniyorum," diye yanıtladı Jane, telefonunu tekrar masanın üzerine çevirerek.

"Randevu sizi geri aramadı mı?"

"Endişelendiğim bir arkadaşım"

"Şok oldum. Benden başka arkadaşın olduğunu ."

Jane ona gözlerini devirdi ama nadiren sergilediği mizah anlayışına gülümsedi, sonra telefonunun ekranını yukarı ve sonra tekrar aşağı çevirdi.

Araları tam olarak düzelmediyse bile, kavgalarından sonra her şey normale dönme yolundaydı. Bu olay Jane'e çok uzun zaman önce yaşanmış, bir sonraki sarsıcı olayla karşılaştırıldığında çok önemsiz görünüyordu. Daniel birkaç gün sonra bir konuda fikrini sormak için mesaj attığında

İkisi de okurken, bunun bir barış teklifi olduğunu fark etti. Daha önce olmadığı bir şekilde, şimdi onun yanında gardının biraz yükseldiğini inkâr edemezdi, ama aynı zamanda kendi kendine, onun girdisi yanlış yönlendirilmiş olsa da, iyi niyetli olduğunu ve hayatı boyunca olduğu gibi kendi kendine yeterli ve bağımsız olduğunu, belki de onun müdahalesine aşırı tepki verdiğini kabul etti.

"Eğer bir neden arayıp kontrol etmiyorsun?" diye sordu. Jane, "Şu anda konuşmuyoruz," diye araya girdi. "O-"

"Oh, o bir erkek," diye Daniel onun sözünü kesti. Yüz ifadesini gizleyerek pencereden dışarı bakmak için döndü.

"Uzun zaman önceymiş gibi gelen bir 'erkek'. Yeniden bağlantı kurabileceğimden emin değilim."

Başını salladı ve daha fazla burnunu sokmadı, Jane de bunu takdir etti.

"Yarın akşam için var mı?" diye sordu, aniden konuyu değiştirip ona doğru döndü. "Misafir akademisyenler için bir yemek düzenleniyor ve yeni bir nakil olarak ben de dahil edildim. Yanıma bir kişi daha aldım. Gelmek isteyebileceğini düşündüm."

"Yemeğe gidelim. Seninle mi?" Kadın irkildi.

"Evet, az önce ifade ettiğim davetin doğasının bu olduğuna inanıyorum."

"Tamam." Jane soğukkanlılığını yeniden kazandı. "Tamam, evet, kulağa hoş geliyor.

Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Aristokrat yüzünde ne bir şaşkınlık ne de bir memnuniyet ifadesi beliren adam, kadının kabulü karşısında başını salladı ve Mary Shelley hakkında daha önce yaptıkları konuşmaya devam etti.

Bölüm 24

Misafir akademisyenler yemeği kampüsün en eski binalarından biri olan Hart House Hall'da düzenleniyordu (Jane bir şeyin nasıl hem eski hem de yeni olabileceğini merak ediyordu).

ev ve bir salon, ama bu sizin için kampüs hayatıydı). Komik, küçük bir taş binaydı, neredeyse bir bungalov gibi, sadece tek katlı ve çok düzdü, uzağa ve etrafa uzanıyordu. Binanın tam ortasında, sanki bina kare bir çörek modelinde inşa edilmiş gibi teraslı bir açık bahçe vardı ve her taraftan kemerli kapılar terasa bakıyordu.

Yirmi kişilik uzun, beyaz örtülü masa, kemerli geçitlerden birine yerleştirilmişti, böylece masanın konuklarının bir ucu dışarıyı görecek şekilde içeride, diğer tarafı ise dışarıya bakıyordu. Akşam serinlemiş olmasına rağmen, hala ağır bir sıcaklık vardı ve batan güneş aşağıya doğru eğiliyordu, bu yüzden Jane masanın kapalı tarafında oturmayı kesinlikle tercih ederdi, ancak küçük bir ön düzenleme vardı, bu yüzden o ve Daniel dışarıdaki yerlerini almak zorunda kaldılar.

aşaağı ter damlacıkları süzölüyordu ve açık renkli mavi yazlık elbisesini giydiğine pişman olmuştu; koyu bir renk ter lekelerini daha iyi gizleyebilirdi. Özenle düzelttiği saçları kabarmaya ve kıvırcıklaşmaya başlamıştı. Daniel'ın sıcağa karşı tek tavizi ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asmak oldu; onun dışında her zamanki gibi soğukkanlı ve derli toplu görünüyordu.

Ahmak, diye düşündü Jane iyi huylu bir şekilde. Bir kez olsun ter lekeleri ya da uyumsuz çoraplar gösterse ya da repliklerini yanlış söylese ne güzel olurdu.

Yemeğe teorik olarak, fakülte yönetiminde küçük bir pozisyona sahip olan ve bu nedenle de kendi yetki alanına giren yaşlı Profesör DeGroone ev sahipliği yapıyordu. O kadar yaşlı ve bilge biriydi ki, yemekte elini sıkarken

Jane gecenin başında aniden onu ezmiş olabileceği korkusuna kapıldı ve parşömen kâğıdı inceliğindeki derinin ve narin kemiklerin parmaklarının altında toz haline geldiğini zihninde canlandırarak elini hemen gevşetti. *Tanrım, üzgünüm, işte elini geri al.*

"Ne, o da ne?" Kulağını kavradı ve ona doğru eğildi, kalın gözlüklerinin arkasındaki vahşi beyaz kaşları kalkıktı.

"JANE RAINE," diye telaffuz etti Daniel, giriş cümlesini öncekinden daha yüksek sesle tekrarlayarak.

"Jolene? Seni Dolly Midler hayranı sanmıyordum, eski dostum. Ha ha!" Daniel sadece içini çekti ve Jane'in dirseğini kavrayarak onu sıranın aşağısına taşıdı.

Daniel gibi kalıcı bir iş bulmayı uman bir ya da iki gurbetçi İngiliz, Hindistan'dan bir misafir profesör, kot pantolonla gelen ve bu kararlarından dolayı çok pişmanmış gibi görünen İzlandalı iki doktora öğrencisi ve Jane'in sonradan ekogastronomi gibi belirsiz bir alanda çalıştığını öğrendiği, özellikle çalıştıkları bir konuda bir dizi ders vermek üzere sadece birkaç haftalığına şehirde bulunan Avustralyalı emekli bir profesör vardı. Bu ekibe, üniversitenin şu ya da bu nedenle seçilmiş olağan öğretim üyelerinden birkaçı ve Jane gibi dağınık sayıda artı-one eklenmişti. Karian ve Camila'nın da gelebileceğini ummuştu ama görünüşe göre gelmemişlerdi.

Uzun boylu bir adam da vardı ve varlığıyla ağırbaşlılık ifade ediyordu. Daniel, yemekten önce etrafta dolaşırlarken kulağına Profesör Kwame James olduğunu mırıldandı ve görünüşe göre etkilemeye değer bir adamdı; üniversitede çeşitli komitelerde çeşitli görevlerde bulunuyordu.

Dekan hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

Daniel onunla sıkıca tokalaştı ve sonra Jane'e, Daniel'den daha az sade bir adam için bir süs olarak adlandırılabilir bir sundu.

"Bu da Jane Raine," diye tanıştırdı onu. Soyadına sesli bir vurgu yapmadı ve Jane soyadının kötü şöhretinden o kadar paranoyaklaştı ki, sadece soyadını söyleyerek onun zaferini hayal edip etmediğini merak etti.

"Profesör Raine'in kızı mı?" Profesör James onun elini sıkarak sordu. "Kampüste olduğunuza dair bir söylenti duymuştum."

Jane kibarca gülümsedi ve sonra konuyu değiştirmek için, "Yelegini beğendim," dedi, Daniel'ın giydiği koyu yeşil giysiyi göstererek. Daniel'ın yanında hafifçe gerildiğini hissetti, şüphesiz bu ciddiyetsizlik karşısında, ama Profesör James güldü ve ona teşekkür etti.

"Karım bunun çok eski moda olduğunu söylüyor ama ben çocukken üniversitedeki tüm saygın erkekler yelek giyerdi."

Jane gülümsedi. "Papyon takmakta ısrar eden bir hukuk profesörü tanıyordum. Bir keresinde ona nedenini sormuştum, papyon bağlama becerisini göstermek için olduğunu söylemişti. Her zaman çok şık görüldüğünü düşünmüştümdür."

Profesör James başını geriye attı ve güldü. "Masada modamı takdir eden birinin olmasına sevindim."

Jane, Daniel'ın bu sıcak yaklaşma karşısındaki şaşkınlığını görmekten çok hissetti ama aynı zamanda onayladı. Zihinsel olarak kendi sırtını sıvazladı.

Sıcakta biraz solmuş olsa da yemekler iyiydi. Salatalar ve ana yemekler süslü görünmek için aşırı sayıda garnitürle süslenmişti ama Edward'la birlikte Toronto'nun daha lüks yemek ortamının tadını çıkaran Jane, daha az gösterişli ve daha lezzetli yemeklerden daha fazla keyif alınabileceğini biliyordu.

Böyle bir yargıyı düşünmek bile onu şaşırtmıştı ama Bay Street'te geçirdiği kısa süre bile, görgü kurallarının, konuşulmayan kuralların ve resmiyetin zirvesiyle, bir zamanlar ona endişe verebilecek akademik bir yemeği ... daha iyi bir kelime bulamadığım için kolay hale getirmişti. Bu, Bay Street'teki pek çok sahne gibi bir savaş alanı değildi. Sohbet oldukça, her biri kendi bilgi alanında o kadar ki, neredeyse diğer bilgileri dışlıyordu, bir fen profesörünün bir müzik profesörüyle sohbet etmeye çalışmasını izlemek neredeyse acı vericiydi, ancak herkesin samimiyeti ve iyi niyeti uzun bir yol kat ediyor gibiydi.

Daniel etrafta dolaşan konuşmalara aktif bir şekilde katılıyordu, ancak her zamanki nazik tavrıyla başkalarının konuşmasına izin verip kendini kısıtlamaya dikkat ediyordu. Jane sessiz kalmayı ve gözlemlemeyi tercih ederdi ya da

Kavgaya katılmak yerine bireylerle bire bir konuşmayı tercih etti, ancak Daniel onu dışarı çekmek ve katılımını sağlamak için çaba sarf ediyor gibiydi.

"Evet, Jane ve ben konserdeydik. Özellikle hoşumuza gitmişti -hareket neydi, Jane? . . Jane kısa bir süre önce Toronto'da yaşıyordu ve oradaki senfoniye katıldı. . ."

"Jane, Profesör Karian için çalışıyor. Muhtemelen size Klasik Bölümü'nün bu konferans hakkında ne düşündüğünü söyleyebilir..."

"Evet, Jane Viktorya dönemi romanlarının büyük bir hayranıdır. Ne düşündüğünü size gerçekten kendisi söylemeli..."

Jane, aralarındaki tartışmayı düşününce bu sonuncusunun biraz zengin olduğunu düşündü. Sohbet edebiyattan California'daki orman yangınlarıyla ilgili son gelişmelere döndüğünde rahatlamıştı.

Kürek kemikleri arasında ve elbisesinin durduğu ve çıplak teninin sandalyenin boğucu süetine baskı yaptığı uyluklarının arkasında ter birikmeye devam etti. Jane eski geri döndüğünü hissetti: gülümsemesi kibar ve ifadesiz, cevapları gerçekçi ve isabetli. Görünüşe göre sohbeti yeterince sıkıcı bulan yaşlı Profesör DeGroone'a imreniyordu, öyle ki yemeğin yarısında işitme cihazını kapatmış, bir kitap çıkarmış ve diğer herkesi görmezden gelerek yemeğin geri kalanını okumaya devam etmişti.

Nedenini tam olarak kestiremiyordu ama yemek boyunca, kendisinden gösteri yapmasının istenmesine karşı giderek artan bir kızgınlığa benzetilebilecek tuhaf bir his yaşadı. Babasının adının ötesinde bir şeydi bu; öğrendiklerini, kültürlü olduğuna dair kırıntıları, Toronto şehir merkezinde geçirdiği zamanı (ki bu daha uzak kasabada bir tür sosyal para birimine sahipti) sürekli olarak ortaya koyan ve iddiayı yerine getirmesi, değerini göstermesi için takip eden bir ihtiyaçla birlikte konuşma işaretleriydi. Duygularını kontrol etme konusunda daha az eğitilmiş olsaydı, yanakları öfkeden yanıyor olabilirdi. Hal böyle olunca, tatlı getirildiğinde iyice perişan olmuştu.

Ve bu ışıktaki ona baş işkencecisi, daha doğrusu onu eğitilmiş bir hayvan gibi gösteriye çıkaran terbiyecisi gibi görünen Daniel'a iyice sinirlenmişti. Belli ki kendisi de aynı titiz taleplerde bulunuyordu:

Oxford'daki eğitimini, kampüsteki önemli profesörlerle olan dostane ilişkilerini ve yakın tarihli bir makale hakkındaki bilgili (ve Jane'e göre açıkça prova edilmiş) görüşlerini kurnazca ortaya koymaya dikkat etti.

Profesör James'in, kendisinin ya da Jane'in konuşmalarında değindiği her noktaya verdiği tepkiyi ölçüyordu ve Jane, aslında zemin kazandıklarını görmekten bir şekilde daha da rahatsız oluyordu.

Bu kampüste kalmayacağına çoktan karar verdiğini ve bir akademisyenin kızının üniversitenin şapkasında bir tüy olmasından ziyade, aslında meşhur bir el bombasının üzerinde oturduğunu düşünerek kısır bir zevk aldı. Profesör James ve Daniel'ın, dekanın sahtekârlıklarını ortaya çıkardığında (diye düzeltti kendini) ne düşüneceklerini merak . Kendi kendine, *dönemi bitir, notlarını al ve çık*, diye hatırlattı. *Sonra da onları dava edeceğim*. Dekanın başka ne gibi taktikler deneyebileceğini bilmiyordu ama ona transkriptini ya da davayı durdurmak için pazarlık kozu olarak elinde tutabileceği başka bir şeyi "kaybetmesi" için hemen bir neden vermeyecekti. Sakinleştiğini düşünmesine izin vermek daha iyiydi. Sonra Daniel'ın Profesör James'e karşı takındığı tüm tavırlara rağmen Jane'in tüm üniversitenin dekanıyla kişisel bir ilişkisi olduğunu bilmediğini ve o son patlayıcı sahnede onun önünde sinmiş olduğunu düşününce neredeyse kahkahasını bastırmak zorunda kalıyordu.

Bay Street ve akademi benim için bunu yaptı. Ben güç delisiyim. Kendi düşüncelerine homurdandı.

"Neye gülüyorsun?" Daniel sordu.

"Yok bir şey," dedi Jane ve sandalyenin terli elbisesini sırtına bastırmaya devam etmemesi için ihtiyatlı bir şekilde öne doğru eğilmeye çalıştı.

Sonunda çay ve kahvenin son turuna gelmişlerdi. Profesör James kadehini hafifçe tokuşturdu ve kadeh kaldırmak için ayağa kalktı.

"Yurtdışından gelen dostlarımıza" -("Ha! Broad," dedi Profesör DeGroone, görünüşe göre tekrar ayarlanmıştı)- "ister ziyaret edin ister kalın," diye devam etti Profesör James sanki hiçbir şey duymamış gibi, "topluluğumuz çeşitli sesler için çok daha zengin. Kampüsümüzü, öğrencilerimizi ve personelimizi olabildiğince misafirperver bulacağınızı umuyoruz." Tekrar yerine oturdu.

Muhtemelen Jane'in Şimdiye kadar duyduğu en kısa ve en yerinde konuşmaydı. Edward bunu kesinlikle onayladı.

Garsonlar masadaki son tabakları da kaldırdı ve insanlar yavaş yavaş kalkmaya başladı. Profesör DeGroone, ay için kullanılan iki minyatür bal kavanozunu, köpüklü tartının bitmemiŐ kabuğuyla birlikte cebine soktu ve kimseye tek kelime veda etmeden kalkıp uzaklaştı.

Jane onun gidişini izlerken Daniel'a çok ciddi bir Şekilde, "Bu adam benim kahramanım," dedi.

"Aaren DeGroone'da hayran olunacak çok Őey var." Profesör James beklenmedik bir Őekilde arkalarından çıkageldi. "Ruh ve dűŐünce bağımsızlığı ğretililebilecek bir Őey değildir, ama ağırlığınca altın değerindedir."

Daniel, "Kesinlikle, daha fazla katılamazdım," dedi. "DűŐünce bağımsızlığı akademisyenlik için çok önemlidir. Jane ve benim aramdaki tartıŐmaları bu kadar canlı tutan Őey de bu." Bir elini Jane'in sırtının küçük kısmına koydu. Jane öne doğru küçük bir adım attı. Sadece sırtı terli olduğu için değil.

James ikisiyle de tokalaŐtı ve sonra nezaketle, "Bu akŐam size eŐlik etmekten keyif aldım. Güz döneminin baŐında birkaç kiŐi için dűzenlediđim bir İngilizce Bölümü öđle yemeği var. İkiniz de katılırsanız çok memnun olurum. Eylül'ün yedisinde."

Daniel, "Teşekkür ederim, ikimiz de orada olacağız," diye cevap verdi.

Jane, sonbahara kadar umarım buradan gitmiş olurum cevabını ısırarak geri aldı.

Bölüm 25

İyi geceler dileyip biraz daha serin olan gece havasına çıktılar. Jane eteğini çekiştirip savurarak üzerine biraz esinti sağlamaya çalışıyordu.

ve sıcaklığı düşürün.

Daniel sakince, "Bunu yapmak için görüş alanımızdan çıkmamızı bekleyebilirsin," dedi.

Jane hemen elindeki eteği bıraktı.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler, Daniel'ın kendi evine gitmeden önce onu bırakmayı alışkanlık haline getirdiği dairesine doğru ilerlediler.

"Sanırım iyi gitti," dedi sonunda, sanki bu açıklamayı kafasında tartmış ve sonucun sağlam olduğuna karar vermiş gibi.

"Yemekler pek değildi," diye Jane.

"Diğer öğretim üyeleriyle olan uyumumuzu, Profesör James üzerindeki izlenimimizi kastetmiştim."

"Oh," dedi Jane.

"Sanırım daha modern yazarlara da değinebilirdik, ama bilirsiniz ..."

"Sen . . . gerçekten de bu gecenin karnesi gibi bir oyun mu oynuyoruz?" Jane kuşkuyla sordu. Stratejiye ve sosyal durumların alt akıntılarına yabancı değildi, şirketten her el sıkışmada iletilen kişiliğin önemli olduğunu biliyordu, ama bu geceyle ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu.

Daniel içini çekti. "Fakülte tarafından iyi algılanmamız sizin için önemli değil mi?"

"Biz ne zaman paketlenmiş bir set olduk?"

Daniel yine içini çekti ve Jane onun kendisinde bu kadar yorucu bulduğu şeyin ne olduğunu merak etti. Yemyeşil, çimenlerle kaplı, içinden küçük patikaların geçtiği ve banklarla süslü bir avlunun ortasından geçiyorlardı. Nispeten ıssız bir yerdi.

Daniel her zamanki sakinliğiyle, "Belki de oturup konuşmalıyız," dedi. banklardan birine götürdü ve yanına oturdu. Çok yakınına. "Jane, ikimiz de aşkta hayal kırıklığına uğradık."

"Kız arkadaşını terk ettin çünkü reality TV'den hoşlanıyordun ve senin kariyer hedeflerine uymuyordu. Hayal kırıklığının sorumlusu sensin."

Ona normalde ciddiyetini geri kazanmasını sağlayacak ve sözünü kestiği için kendini kötü hissetmesine neden olacak bir bakış attı, ama bu geceki küçük gösteriden sonra, birdenbire onun her sözsüz talebini savuşturmak ve engellemek için çocukça bir dürtü duydu.

"İkimiz de akademik kariyer istiyoruz. İkimiz de zeki, çalışkan ve pragmatik insanlarız. Ve sanırım ikimiz de bir partner olmadan tek başımıza hayatın ne kadar zor olabileceğini tecrübe ettik. Her engeli kendi başınıza aşmak, rehberlik için, kararlar için sadece kendinize güvenmek, danışacak kimsenin olmaması."

"Bizim gibi pek çok insan var." Jane omuz silkti, bu konuşmanın nereye gittiğini öğrenene kadar onun önüne koyduğu eşleştirmeyi kabul etmek istemiyordu. Bildiğini sanıyordu ama bu pek olası görünmüyordu.

"Senden bu kadar hoşlanmam senin için sürpriz olabilir. Bu benim hatam. Duygularımı gösterme konusunda temkinli davrandım. Son birkaç aydır senin sınıf öğretmenisin; sen benim öğrencimken sana iltimas geçmem haksızlık olurdu ve romantik bir ilişki başlatmam da uygun olmazdı."

Oh. Yani oraya gidiyoruz.

Jane, güç farklılıkları üzerine bir dersle başlayan bir başka açıklamanın muhatabı olmaktan dolayı rahatsız edici bir dejavu yaşıyordu. Ancak ilki onu umutlu bir sevinçle doldurmuşken, bu seferki soğuk bir dehşet uyandırıyordu.

"Ama senden çok hoşlanıyorum. Ve birlikte çok şey başarabileceğimizi düşünüyorum. Bir çift olarak."

"Ama sen benden hoşlanmıyorsun," diye ağzından kaçırdı Jane.

Ve ağzından çıktığı ana kadar bunun ne kadar doğru olduğunu fark etmemişti. Adam ondan hoşlanmıyordu. Onu düzeltmek, eğitmek ve maksimum potansiyeline ulaşana kadar şekillendirmek istiyordu. Ona maksimum faydası olana kadar.

"Evet, tabii ki biliyorum."

"Hayır, açıkçası bilmiyorsun," dedi Jane, sözlerini Edward'ın rakiplerine en kaba sıfatlarını söylerken tercih ettiği o düz, künt kaliteyle noktalayarak. Her kelimeyi rakibine karşı yükselen bir taş duvara dönüştüren nitelik.

"Joseph Raine'in kızı olmamı seviyorsun. Yemeklerde iyi bir performans sergilememiz, Toronto'da deneyimim olması ama senin kariyer olarak hala benden olman hoşuna gidiyor. Özgeçmişini tamamlamam hoşuna gidiyor. Bu romantik bir ilan değil; bu bir birleşme teklifi."

Listesini bitirdiğinde zor nefes alıyordu, doğruluğundan emin hissediyordu ama aynı zamanda adrenalınle coşmuştu. Sanki bir şeyle savaşmak üzereydi, Daniel'in şimdiye kadar fark etmediği, yavaş ve sinsî bir şekilde onu boğması gibi. Nazik düzeltmeler, ince kaş çatmalar. Hayatı boyunca kölelik ettiği için düşüncesizce karşılık verdiği tüm o küçük baskılar, ayarlamalar, içeri çekilmeler, Edward'ın özgür bırakılmasına yardım ettiği o canlı ruhların sönmesi.

Siktir et.

Daniel o konuşurken çok sakindi, düşünceli ve çalışkan ifadesi hiç değişmemişti. Elleri hafifçe dizlerinin üzerinde duruyordu; duruşu dikti ama yine de rahattı. Şimdi bir elini onunkinin üzerine koydu. Avuç içi soğuktu. Kadının konuşması onun soğukkanlılığını zerre kadar bozmamıştı.

"Sizin için yeterince romantik olamıyorsam özür dilerim. Ben Brontë ya da Austen'dan bir kahraman değilim. Kırlarda çılgınca koşmayacağım. Ama bu gerçek değil. Bu gerçek. Senden hoşlanmadığımı düşünüyorsun ama . Birbirimizi önemsiyoruz. Biz çekici insanlarız ..."

Jane homurdandı. İkisi de onun ne görünüş ne de cila açısından onun liginde olmadığını biliyordu.

Onun homurdanmasını duymazdan geldi. "Ben zaten bir eğitmen olarak tanınıyorum. Burs başvurularınızda, çalışmalarınızda yardımcı olabilirim, size rehberlik edebilirim. . ."

Jane güldü. Elinde değildi. Babası öldüğünden beri aradığı güvenceyi son bir yıl içinde bu kadar çok erkeğin ona sunması -Edward, dekan, Daniel- ve hiçbirinin bunu ona verebilecek donanımına sahip olmaması gerçekten şaşırtıcıydı.

Ama dekan beni susturmak istedi; Daniel beni kontrol etmek ve kullanmak istedi. Edward sadece beni sevmek ve benimle birlikte olmak istedi.

Burada, bu garip gecede, bu garip adamdan gelen bu garip teklifle, çünkü onlar Daniel'in anlayamayacağı kadar yabancılardı, Jane Edward'ı bastırılmayan bir şiddetle özlüyordu ve ... başka ne olabilirdi *ki*? Bir an için kendi duygularına karşı renk körü olduğunu hissetti. İçinde hareket ediyorlardı ama onları tanımlayamıyordu. Neydi bu? Kızgın mıydı? Sıkılmış mıydı? Ağlamaklı mı? Sanki ... Daniel'in melodisiyle dans ettiği, gerçeği öğrenmeden önce üniversiteyi etkilemeye ve dekanı memnun etmeye çalıştığı ve şimdi sonraki adımları düşündüğü haftalar gibi, hepsi ... dikkat dağıtıcıydı. Telaş. Her şey onun içinde yeni bir şeye dönüşmüştü. İşlerin nasıl olabileceğine dair yeni bir vizyon. Düşüncelerinde aniden bir berraklık, onu o restorandan ilk çıkaran hareketin itici gücü vardı.

Kampüsten ayrılıyordu. Dekanla mahkemede savaşıacaktı. Daniel'in yarattığı olmayacaktı. Ve Edward'a umutsuzca aşıktı ve muhtemelen her zaman da aşık olacaktı.

Şimdi anlıyordu, aşktan çok birleşme olan bir ilişkiye girmenin ve oraya nasıl geldiğini bilmemenin ne kadar kolay olduğunu. Daniel'la birlikte kendini bu uçurumdan geri çekmişti ama Edward Julie'yle evlenmişti ve hiç şüphesiz Jane'in Daniel ve dekan tarafından hissettiği kadar onun ve tacizci babası tarafından manipüle edilmiş ve bastırılmış hissediyordu. Ve Edward hâlâ manipüle ediliyor, hâlâ Julie'nin melodisiyle dans etmek zorunda kalıyor, özgürleşemiyordu. Onunla evlendiği için kendisine sümüklü bir aptal dediğinde, Jane onun ifade ettiği şeyin bir kurbanın yersiz utanç duygusu olduğunu fark etmemişti. Bu, ona yalan söylemesini mazur göstermiyordu ama bunu daha iyi anlıyordu

Şimdi, bunu gizleme ve başına gelmemiş gibi davranma, geleceğini belirlememe arzusu.

Ve şimdi kendini daha iyi anlıyordu. Edward'ın bir gün onu terk etmesinden duyduğu dehşet, o gün acı ve ihanet kokteylinin üzerine acı veren kovalayıcı olan o baskın korku, sonunda etkisini kaybetmişti. En büyük korkusunun çoktan gerçekleştiğini fark etti -onun hayatından çıkmıştı- ve işte hâlâ ayaktaydı, her zamankinden daha dirençliydi. Her gün daha güçlü ve daha bilgeydi. Daniels'ı ve dünyanın dekanlarını bir kenara atıyordu. Kendini güvende hissetmesi için bir evliliğin evrak işlerine ihtiyacı yoktu. Edward onu kimsenin görmediği kadar görüyor, kimsenin sevmediği kadar seviyordu ve eğer sonu yine kalp kırıklığıyla biterse, bu riske değirdi. Tekrar ayağa kalkmak için kendine güveniyordu.

"Dinle, Daniel. . ."

Sözü kesildiği için kaşlarını hafifçe kaldırarak sitem etti.

Tanrım, hala konuşuyor muydu?

Her neyse. Jane umursayacak iradeyi bulamadı.

"Bu işe yaramayacak. Gerçekten üzgünüm. Hayır, üzgün değilim. Bana karşı nazik davrandığını ve bunun iyi bir anlaşma olduğunu düşündüğünü anlıyorum ama öyle değil. Ve değil. Umarım sana uygun birini bulursun ve kariyerin iyi gider ama sen benim bir erkekte, bir ilişkide ve bir hayatta istediğim şeylerden o kadar uzaksın ki tüm bu konuşma çöplük yangını gibi."

Daniel ondan uzaklaştı. Aristokrat burnunu tam olarak kırıştırmadı ama buna çok yakındı. Kadının ona karşı tekrarlanan kabalığı karşısında kişiliğinden asitli bir şeyler sızıyordu. Onun küçümseyerek sessizce "çöplük ateşi" sözcüklerini ağzından çıkardığını neredeyse görebiliyordu.

"Çöplük yangını. Felaket olan bir şey için kullanılan deyimsel bir ifade. Şahsen ben bu terimi oldukça şiirsel buluyorum."

"Eğer böyle hissediyorsan." Adam ondan uzaklaştı, rengi daha da açılmıştı. "Gerçekten öyle."

Banktan kalktı ve tıpkı yemekten sonra yapmasına engel olduğu gibi eteğini agresif bir şekilde savurdu ve uzaklaştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Sınavlar hemen ertesi haftaydı. Jane büyük bir zihinsel çabayla, çalışmak, çalışmak ve için diğer her şeyi bir kenara itti. Profesör Karian

Hatta Jane görünürde Klasikler Bölümü için işini yaparken, şiir terminolojisi hakkında sorguladı, vezin ve volta için birçok terim için kısaltmalar oluşturmaya yardımcı oldu, potansiyel kompozisyon sorularını pratik olarak çalıştırdı.

Ondan sonraki hafta, o felaket fakülte yemeğinden iki hafta sonra, final notları açıklandı. Sınavı başarıyla geçmişti. *Güzeldi*. Artık devam edebileceği bir transkripti vardı.

Çiçeği burnunda akademik kariyerini halletmişti; şimdi sırada özel hayatındaki karmaşa vardı. Edward'la istediği konuşmayı ancak yüz yüze yapabilirdi ama o hâlâ Vancouver'da mıydı? Onunla konuşacak mıydı?

Adele'i aradı.

"Chérie!" Adele ilk zil sesinde telefonu açtı. Sesi gergin ve şaşkıncı.

"Adele. Seni bu karmaşanın içine soktuğum için üzgünüm, ama . . . Ama bilmek zorundayım.

Hâlâ Vancouver'da mı? O iyi mi?"

"Onun" kim olduğunu açıklığa kavuşturmaya gerek yoktu. Adele onun sorusu üzerine uzun ve sert bir nefes verdi.

"O zaman biliyorsun. Sen iyi misin?"

"Ne?"

"Seni aramak istedim. Son birkaç gün içinde neredeyse onlarca kez arayacaktım ama yarardan çok zarar verip vermeyeceğimi bilemedim. Bu trajik, ama . . ."

"Adele. Hiçbir şey bilmiyorum. oluyor?"

Hat üzerinde uzun bir sessizlik oldu. Jane hırpalanmış cep telefonunu daha sıkı kavradı. Evde, masasında oturuyordu, ders notları hâlâ önündeki bilgisayarda görünüyordu. Onları gördükten hemen sonra Adele'i aramıştı.

"Bay Rosen"-Adele tereddüt etti-"işler kötüden daha kötüye gitti. Size karısıyla yaptığı kavgadan bahsetmiştim. Tüm ortaklar öğrendi. Siz gittikten sonra kendinde değildi. Huysuz değildi. Tehlikeliydi. Kurul, sakinleşmeye gitmesinin en iyisi olacağına karar verdi. Vancouver'daki ofisi kontrol ediyordu, sonra da izne ayrılacaktı. Bir süreliğine hukuk fakültesinde ders vermek üzere görevlendirildi."

"Onu şirketten mi attılar? Bunu yapabilirler mi?"

"Hayır, hâlâ sahibi... je ne sais pas." Adele sinirlendiğinde her zaman ana dili olan Fransızcaya kayardı. "Hâlâ şirketin sahibi, hâlâ yönetiyor ama avukatlık yapmıyor. Öğretmenlik yapıyor. Sonsuza kadar değil, ama ..." *Ama yönetim kurulu kendini toparladığını düşünene kadar.*

Jane parmaklarını şakaklarına bastırarak haberi sindirmeye çalıştı. Aşağılanmış olmalıydı. İfşa edilmiş, Bay Street'ten kovulmuş, tüm niyet ve amaçları için kenara atılmıştı. Şirketin kontrolü hâlâ ondaydı, onu bir kurumsal sosyal sorumluluk modeli haline getirme planlarını hâlâ uygulayabilirdi ama günlük işlerden, müşterilerden ve ortaklardan uzaklaştırılmıştı. Öğretmenlik yapıyordu. Bu nasıl bir şeydi? Adele sabırla beklerken telefonda sessizce nefes aldı.

"Chérie, iyi misin?"

"İyiyim," dedi Jane.

"Dahası da var. Haberleri izliyor muydun?"

"Daha fazla mı?" Jane homurdandı. "Hayır, hayır, çalışıyordum ve ... dikkatim dağılmıştı.

Neden, haberlerde ne var?"

"Mon dieu. Kaliforniya'daki orman yangınları. Karısı Julie, tahliye edilmeyi reddetti. Öldü."

Oda döndü.

Ölmek için ne korkunç bir yol. Ölmek için ne kadar berbat, korkunç ve trajik bir yol. Jane'in aklına, kaybından duyduğu dehşetin ötesinde bir şey gelmiyordu.

hayatın. Telefondaki boğucu alaycı ses tonunu, web sitesindeki fotoğraftaki buz gibi sarışını, yeryüzünden bu kadar çabuk silinebilecek biriyle bağdaştıramıyordu. Bu çok üzücüydü.

Ve Edward. O ne hissediyordu? Korumak için çok şey feda ettiği şirketinden koparılmış, Gerry'yle arası açılmıştı (çünkü aldatmacasının ortaya çıkmasının aralarını açacağını biliyordu) ve şimdi de karısı gitmişti. Sevdiği ve sonra kızdığı kadın. Herkesin iyiliği için çok korumacıydı, sevmediği insanlar için bile. Bunun için suçluluk ve sorumluluk hissedecekti. Ve kimse ona bir ülke ötedeki orman yangınının onun suçu olmadığını söyleyemezdi.

Kolu sıfırlanmış küçük bir çocuk ve konuşmak yerine onu yalnız bırakıp köşelerine çekilen ebeveynler. Yine yalnız kalacaktı, hayatı paramparça olacaktı. Onu bu şekilde bırakamazdı, bunun düşüncesine bile katlanamazdı.

"Adele, onu nerede bulabilirim?"

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Bu şimdiye kadar yapmak zorunda hissettiği en romantik, en düşüncesiz, en cesur şeydi. Aynı zamanda en aptalcasıydı.

Aciliyet, yüz yüze cevap alma ihtiyacı ve o vahşi kısmet duygusu Jane'i biletin satın alınması (kendi ülkesinde uçmanın fiyatı neden bu kadar göz yaşartıcıydı?), aceleyle bir gece çantasının hazırlanması ve havaalanına yolculuk boyunca ayakta tuttu. Hareket düşünmeye zaman bırakmıyordu.

Ama havada geçirdiği beş saat ona düşünmek için çok fazla zaman vermişti. Filmlerde ve kitaplarda, kişinin eski sevgilisiyle yüzleşmek için acele etmesi genellikle romantik bir acelecilikti, ama Jane şimdi sıkışık bir uçakta oturup gümrüksüz satış kataloğunu karıştırarak geçirdiği onca zamanı ortadan kaldırması gereken düzenleme sürecini düşünüyordu. Fakülte yemeğindeki aydınlanmasının üzerinden iki hafta geçmişti, Daniel ile Edward'ın keskin zıtlığı netlik getirmişti ve Adele ile yaptığı telefon görüşmesinin üzerinden sadece bir gün geçmişti. Kendine çok güveniyordu ama ya şimdi? Ya o hayatına devam ettiyse? Belki de hiç yalnız değildi. Belki de yeni birini bulduğu için onunla iletişime geçmemişti. Karısının hayaletini görmezden gelmekten mutlu olan ve artık yeni bekârlığının tadını çıkarabilecek biri. Bu, dulluğunu tanımlamak için fazla kaygısız bir yol gibi geldi. Ama gerçekten de geleneksel anlamda bir dul muydu? Belki de Vancouver'da öğretmenlik yaparken yeni birini bulmuştu. Belki de . . .

Çok fazla "belki" var. Bu yüzden gidiyorsun. Öyle ya da böyle öğrenmek için.

Tüm dikkatini dergide yer alan, çoraba da dönüşebilen boyunluğa odakladı ve düşüncelerinin dağılmasına izin vermedi.

Dört saat daha var.

- - -

Vancouver havaalanı modern ve havadardı, insanlar Toronto Pearson Havaalanı'nı dolduranlardan rahattı. Dışarı çıktı

Gelen yolcu kapısından taksi durağına doğru ilerlerken, geride bıraktığı Ontario sıcağından sonra ılık ve ferahlatıcı bir okyanus kokusuyla karışık serin bir hava esintisi hissetti. Başka bir durumda olsa, evinden bu kadar uzakta olduğu için hayret ederdi; Kanada'nın uzak tarafına gitmek şöyle dursun, daha önce Ontario'dan hiç ayrılmamıştı.

Telefonundaki haritaya göre British Columbia Üniversitesi Hukuk Fakültesi sadece yirmi dakika uzaklıktaydı. Şehrin caddelerinde hızla ilerlerken kalbi göğsünde hızlanmaya başlamıştı ve sonunda büyük, kare şeklinde yeşil-beyaz bir binanın önünde durdu.

"Fakülte kanadını arıyorum, Profesör Rosen'ın ofisi?" diye sordu yoldan geçen bir görevliye.

Ofisinin kapısı hafifçe açıldı ve ona eski ofisinin üçte biri büyüklüğündeki bir odayı gösteriyordu. Üzerinde, âdeti olduğu üzere kolları kıvrılmış, buruşuk beyaz bir gömlek vardı ve esmer, dağınık kafası masanın üzerine eğilmiş, yazıyordu.

Sarsıcı bir dakika boyunca, çölde bir serap gibi hayali bir şey görmek gibiydi. Dört ay sanki dört yıl geçmiş gibi gelmişti, Jane'in düşünebildiği tek şey böylesine yoğun bir deneyimin ve bağlantının aniden kesilmesinin tuhaf etkisiydi. Zihninde tuttuğu anıdan daha yakışıklıydı ve Daniel'ın soğuk, hesaplanmış sevgi versiyonundan sonra Edward'ın sadece varlığı bile ona bir sıcaklık yayıyor ve son karşılaşmalarındaki öfke ve incinmeyi yumuşatıyor gibiydi. O sadece bir adamdı, hatalar yapan kusurlu bir adamdı ve onu seviyordu.

Jane parmaklarını kapıya vurdu ve eşikten içeri adımını attı. Edward irkilerek başını kaldırdı ve yüzündeki kısa süreli sevinç ifadesi endişelerini yatıştırmaya yetti, ta ki hemen ardından bir ihtiyat duvarı örülene kadar.

"Demek Bay Rosen artık Profesör Rosen oldu," dedi Jane, sesi hafifçe titreyerek. Sertçe yutkundu ve konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu.

"Evet, Profesör Rosen. Artık davranışlarıma daha çok dikkat etmem gerekiyor. Ama şaşırtıcı bir şekilde, düşündüğümde daha çok hoşuma gidiyor." Dudaklarını ıslattı. "Nasılsın Jane?"

"Karıınız öldüğü için üzgünüm," diye cevap verdi onun yerine, konuya doğrudan yaklaşarak.

"Bunun gerçek bir evlilik olmadığını biliyorsun." "Yine de, bir zamanlar onu sevdiğine inanıyordun."

"Evet." Boğazını temizledi. "Kardeşi olaydan sonra beni aradı. "Güzel, trajik bir ruh," dedi. Ve tek düşünebildiğim neden burayı terk etmediği idi. Steven ve ben ona evi boşaltması için yalvarmıştık. Güldü, asistanımın nereye gittiğini sordu, son sevgilisi hakkında benimle alay etti. Ne yapmam gerekiyordu, gidip onu fiziksel olarak mı taşıyacaktım? Kendi iradesine rağmen onu güvende mi tutacaktım?" İki eliyle yüzünü ovaladı ve derin bir nefes verdi. Aniden yorgun görünüyordu. "Ondan kurtulmak için yıllarca mücadele ettim ve işte böyle oldu."

"Edward," dedi Jane yumuşak ama kararlı bir sesle, "yapabileceğin başka bir şey yoktu. Çok üzgünüm. Keşke uzun zaman önce senden boşanmış olsaydı, ama asla ölmesini dilemedim."

"Yaptım," dedi, her zamanki gibi acımasızca açık sözlü. "Birçok kez, özellikle de son dört aydır ve şimdi bu dehşeti de vicdanımda taşıyorum." İçini çekti. "Nasılsın Jane, gerçekten?"

"Nasılım?" Düşünüyormuş gibi yaptı. "Şey, ben bir öğrenciyim. Potansiyel olarak orta derecede zenginim. Kafam karışık. Ve üşüyorum çünkü Vancouver'da yaz Toronto'da yazdan daha soğuktur."

"Bir öğrenci mi?" Biraz neşelendi. "Güzel, sevindim. Belli ki zamanını benden çok daha iyi geçirmişsin ama sen her zaman daha olgun bir insandın."

Kadın gülümseyerek teşekkür etti ve sonra adam durakladı ve kadın onun zihinsel olarak madde listesini geri sardığını görebiliyordu.

"Neden kafan karıştı?"

Şimdi meselenin en can alıcı noktasındaydılar.

"Kafam karıştı... çünkü karınızın öldüğünü duyduğumda... senden duymadım."

Dik oturdu, tetikteydi, gözleri sanki bu çözülmesi gereken bir mantık bulmacasıymış ve aniden kazanmak istiyormuş gibi onun yüzünde geziniyordu. "Seninle iletişime geçmememi söylemiştin."

"Evet, söyledim ve buna saygı duyduğunuz için teşekkür ederim. Ancak bir avukat olarak, nisi kararnamesi ile mutlak kararname arasındaki farkı anlayabileceğinizi düşündüm." Durakladı ve adamın hızlı hızlı göz kırpışını fark etti. "Tamam, bu benzetme tam olarak işe yaramıyor ama bilirsiniz ..." Nefes nefese kaldı. *Reddedilmeye hazır ol ve ağlama.* "Edward, incinmiştim, kızgındım, korkmuştum ve kalbim kırılmıştı ama karına olanları duydum çünkü nerede olduğunu öğrenmek için Adele'i aradım çünkü seni tekrar görmem gerekiyordu. Bilmelisin ki . . . Seni hâlâ seviyorum."

Ölü bir sessizlik vardı. Kelimelerin inmesi zaman aldı.

Aniden, bir şimşek çakmasından daha hızlı, kokuyu yeni almış bir tazıdan daha hızlı bir şekilde sandalyesinden kalktı. Kadının iki adım ötesinde neredeyse dengesiz bir şekilde durdu ve zorlukla kontrol edilebilen bir enerji yayarak orada durdu.

"Bana ikinci bir şans vereceğini ."

"Neden bunu ikinci bir atış gibi değil de daha çok yeni bir şey gibi düşünmüyoruz? Bu sefer daha eşit şartlarda."

Ona baktı.

Jane sormak zorundaydı, ama bunu söylerken kendi de acı çekiyordu. "Beni hâlâ seviyor musun? . beni hala seviyor musun?"

"Jane, ben ..." Yüzü kör edici bir sırtışıla ikiye ayrıldı. Beş dakika önceki yorgun görünümlü adam artık yoktu ve *onun* yerinde Edward duruyordu. Tutkulu, vahşi, sevgi dolu Edward.

Yüksek sesle küfrederek Jane'in sıçramasına neden oldu ve tek bir hamleyle kalan mesafeyi geçerek onu kucağına aldı. Jane kollarını adamın boynuna doladı ve onun coşkulu öpücüklerini memnuniyetle karşıladı.

Sonunda geri çekildiğinde, kadın hem gülüyor hem de ağlıyordu.

"Seni her öptüğümde ve seni sevdiğimi söylediğimde ağlıyorsun!
Bir erkeğin egosuna zarar veriyorsun, Raine."

"Bu sadece iki kez oldu. Bunu daha birçok kez yapmalısın ve o zaman söz veriyorum ağlamayacağım." Onun kucağına daha sıkı gömüldü, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Ve bu her şeyi çözmiyor; yalan söyleme meselesini ve daha sağlıklı iletişim alışkanlıklarını konuşmamız gerektiğini biliyorsun." Hızla ve hevesle başını salladı.

"Evet, ." Onu tekrar tekrar öptü.

Adamın beyninin yeniden çalışmaya başladığını ve hafifçe geri çekildiğini hissedebiliyordu. "Bekle, orta derecede varlıklı olabilirim de ne demek?"

Onun hiçbir detayı atlayamamasına güldü.

"Meğer babamın kitaplarından benim için epey para kazanılmış ve üniversite gidip hepsini harcamış."

"Harcadın mı?!" O tuhaf, yüzünü buruşturan mimiklerinden birini yaptı. Jane onu çok özlemişti. "için onlarla savaşacak mısın?"

Jane başını salladı ve gülümsedi. "Tanıdığın iyi bir avukat var mı?" Sırıttı ve onu tekrar öpmek için başını eğdi.

"Bekle, bu Lamp mi? Lamp'i ülkenin öbür ucundaki hukuk fakültesine mi getirdin?"

Epilogu

İKİ YIL SONRA

Güneş dalgaların üzerinde parıldıyordu, dağ silsilesi suyun uzak tarafında belirliyordu ve Jane durakladı

oturma odasının geniş pencerelerinden Vancouver'ın muhteşem manzarasını seyretmek için sık sık kitabından uzaklaşıyordu. Öğleden sonraki sonbahar güneşi her şeyi bakır renginde sıcak bir ışıltıyla aydınlatıyordu.

Jane'in ayak parmakları yere değmese de Edward'ın gövdesinin bile sığabileceği büyüklükteki pelüş deri kanepeye uzanmış, makalesi için aldığı notları yanındaki mindere yaymış ve kucağında Edith Wharton'ın *The Custom of the Country* (*Taşranın Adeti*) adlı kitabının yıpranmış bir kopyasını açmıştı. Aralık bırakılmış veranda kapısından gelen keskin bir esinti sayfaları karıştırıyordu ama geçen hafta düşüncesizce aldığı beyaz kaşmir kazağı ve yumuşak gri bir battaniyenin yarı örtüsüyle rahat ve sıcaktı. Kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde dumanı tüten bir fincan çay duruyordu.

Huzurlu ve hareketsizdi.

Fazla durgun.

"LANET OLASI APTALLAR!"

Ah. Edward evdeydi.

"TÜM APTALLARIN, ALEV ALEV YANAN MORONLARIN ..." Ön taraf

Kapı çarptı, ağır meşe palto sehpasının bu hafta üçüncü kez devrilmesiyle yankılandı ve ardından Edward onu tekrar dik konuma getirmek için çabalarken daha fazla küfür ve takırtı duyuldu. "AYAKTA BİLE DURAMAZKEN KENDİNE PALTO SEHPASI DIYORSUN! Bu saçma şeyi neden aldık ki? JANE! Jane, neredesin?!"

Jane kanepedeki sıcak yuvasına yerleşmeden önce uyuklu bir kedi gibi memnuniyetle gerindi. "Marco," diye seslendi hafifçe.

"Polo!" diye bağıarak karşılık verdi.

Aslında daireleri o kadar da büyük değildi ama Jane'in eski dairesinden çok daha büyük ve *çok* daha güzeldi. Birlikte bir ev aramaya ilk başladıklarında Edward'ın her zamanki fazladan olma eğilimini bastırmak için elinden geleni yapmıştı, hala mali eşitsizlik korkularıyla boğuşuyordu. ("Gerçekten, Jane, küçük eş-kız kişiliğini takdir ettiğimi biliyorsun, ama ensuite çamaşırhane ve güvenlik için bir kapıcı asgari gerekliliklerdir, lüksün zirvesi değil.") Ancak yeni keşfettiği servetin boyutunu tam olarak kavradığında yumuşamıştı.

Edward ve Gerry'nin yardımıyla açtığı dava yorucu ve halka açık olmuştu. Uzun zamandır unutulmuş bir kızın aniden ortaya çıkması ve para talep etmesi şüphe uyandırmıştı. Ancak dekanın sadece zararını karşılamakla kalmayıp daha sonra da kuyuyu kurutmaya devam ettiğini gösteren belgelerin, e-postaların ve banka havalelerinin ortaya sonra sular durulmuştu. Üniversite dekanla arasına mesafe koymakta ve uzlaşmayı kabul etmekte gecikmedi. Bunun da ötesinde, babasının "mirasına" yaptıkları ödemeleri hiçbir zaman sorgulamadıklarını utanarak itiraf eden yayıncılar, kitapların yeniden basılması için Jane ile yeni bir sözleşme müzakere ettiler, şimdi British Columbia Üniversitesi'nde tam zamanlı öğrenci olan kızı Jane Raine'in önsözüyle. İlk kez babasının eserlerini gurur duyarak yeniden gözden hissetti.

Özgürlük anlamına gelen bir banka hesabıyla, Edward'ın emlak seçimlerini daha zordu ve nefes kesici manzaraya sahip, etrafı saran pencereleri, krem rengi duvarları, kartonpiyerleri ve pırıl pırıl mutfağıyla iki yatak odalı alt çatı katına girdiklerinde, kadın yıkıldı. Edward da aynı şekilde aşık olmuştu, ancak kira kontratını imzalayana kadar onu beş yatak odalı üst çatı katı birimleriyle tehdit etmeye devam etti.

Uzun zamandır ikisinin de ilk kez gerçek bir evi vardı ve o, akıllıca olmaktan çok hevesli bir dekorasyon çılgınlığına kapılmıştı, bu da onun baş düşmanı olan portmanto ile sonuçlanmıştı.

"Marco!" Jane tekrar seslendi ve köşeyi döndü, buruşuk gömleği, buruşuk saçları ve yumruğunda kızgın kırmızı işaretlerle kaplı buruşuk bir kağıt demeti vardı.

"Ne var ne yok, as?" diye sordu şakacı bir tavırla. "Huysuz yaşlı palto standı yine sana yumruk mu attı?"

"Bu, bu bir saçmalık." Kâğıtları ona doğru salladı. "Bugünlerde akademisyenlik böyle bir şey işte. Bu bir üçüncü -birinci değil- *üçüncü* sınıf hukuk öğrencisinin haksız fiil hukuku üzerine yazdığı bir makale!"

"Uh-oh," dedi sakince, "yazım hatası mı yapmışlar?"

"Eğer adını doğru yazdıysa, bu lanet olası makalede doğru olan tek şey olacak!"

Büyük bir nefes vererek onun yanındaki kanepeye yığıldı, battaniye ve her şeyiyle onu öpmek için kucağına çekmeden önce notlarını ve makalesini uçurdu.

"Bana neden hâlâ profesör olduğumu hatırlatır mısın?" "Hoşuna gittiğine karar verdin."

"Bunun kendi şirketimden utanç içinde kovulduğum için olduğunu sanıyordum." "O da var." Saçlarını geriye doğru düzeltti ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Ama sonra sizi oyun alanlarına geri almaya karar verdiler ve siz de kalıp öğretmenlik seçtiniz, bu sizin suçunuz."

"Sevgili kız arkadaşımдан böyle bir teselli."

Jane homurdandı ve onu tekrar öptü ve bu sefer adam onu beline doladığı bir kolla yerinde hapsederek öpücüğü uzattı.

Sarsıntılı geçmişleri hakkında şakalaşıp dalga geçtikleri bu noktaya gelmiş olmaları ona hâlâ şaşırtıcı geliyordu. Edward kovulmamıştı; Adele'in dediği gibiydi: evliliği ortaya çıktıktan sonra sakinleşmesi için Vancouver'a gönderilmişti. Diğer ortaklar karısıyla olan karmaşık ilişkisinden pek etkilenmemişlerdi ama karısının ölümü bu sorunu önemli ölçüde ortadan kaldırmıştı. Adele'in deyimiyle, antetli kâğıdı değiştirip "kirli çamaşırları Bay Street'te havalandırmak" yerine, onun şirkete geri dönmesinden ve geçmişin halının altına süpürülmesinden oldukça memnundular.

Edward Vancouver'da kalıp hukuk profesörü olarak devam etmek istediğini söylediğinde Gerry ve Jane dışında herkes şok olmuştu.

Bir anlaşma yapıldı: Edward yarı zamanlı olarak Vancouver ofisinde danışman olarak çalışacaktı. Firmanın yönetiminde, özellikle de hayır işleri ve yeni yeteneklerin işe alımında söz sahibi olmaya devam edecekti. Buna elini direksiyonun üzerinde tutmak diyordu. Geri kalan zamanda öğretmenlik yapıyor ve homurdanmasına rağmen bundan büyük keyif alıyordu.

Şirket ortaklarıyla ilişkiyi onarmak nispeten kolay olmuştu. Jane ile ilişkinin onarılması ise daha uzun sürdü.

Yeniden bir araya geldikleri için çok mutluydu ama yine de Jane o gün ofisinde ona açık iletişim hakkında konuşmaları gerektiğini söylerken şaka yapmıyordu. Bir zamanlar sahip oldukları güveni tamamen yeniden inşa etmek zaman ve birçok konuşma gerektiriyordu. Jane onun incinmişliğini ve ayrılma nedenlerini daha iyi anlaması gerektiğini hissetti. O da panik ve çaresizliğin, kendi deyimiyle, fevkalade aptalca bir karar vermesine yol açtığını anlattı.

Jane, uzun bir günün sonunda burada, evlerinde birbirlerine sarılmış bir şekilde oturmanın buna değdiğini düşündü.

"Sevgili kız arkadaşın akşam yemeğinde ne olduğunu bilmek istiyor."

"Bu akşam kendimi hırslı hissediyorum. Benedict yumurtasına ne dersin?"

"Haşlanmış yumurtada daha geçen hafta ustalaştın. Bugün mezuniyet günün mü?"

Onu kanepeye yatırdı ve çığlık atarken battaniyesinin kalkanını bir kenara fırlattı.

"Hain! Yeteneklerimi sorguluyorsun! her şeyde çok iyiyim; sen de yumurtalı olmalısın, gülmeyi kesmelisin! Bu seni öpmemi ya da daha fazla yumurta kelime oyunu bulmamı zorlaştırıyor."

Uzun ve derin bir öpücük için onu kulaklarından tutup kendine çekti ve ancak akşam yemeğini unuttuğundan şüphelendiğinde öpücük sona erdi.

"Git, bana bu harika yumurtaları yap o zaman." Güldü ve göğsüne sert bir itiş verdi, bu bir santim bile hareket ettirmedi, ama bir öpücük daha aldıktan sonra homurdanarak kendini ayağa kaldırdı.

"Eggs Benedict hemen geliyor."

Düşen kâğıtlarını topladı, battaniye yuvasını yeniden yerleştirdi ve Edward'ın arka planda yemek pişirirken çıkardığı rahatlatıcı sesle işine devam etti; neşeli ıslıklar, öfkeli küfürler ve takırtılar

Bir başka bölümü daha bitirirken ve güneş yavaş yavaş batarken tüm mutfak eşyaları rahatlatıcı ve tanıdıktı.

"Raine," diye seslendi sonunda, sesi neşeli geliyordu, "yemek hazır! Gelin de muhteşem Benedict'lerime bakın!"

Mutfakta ona katıldığında, her iki elinde de ikişer Benedict yumurtası bulunan birer tabak salladığını gördü.

Aslında oldukça sarhoş görünüyorlardı; yaptığı dört taneden sadece bir tanesi hala İngiliz muffin tabanı üzerinde tehlikeli bir şekilde duruyordu, diğer ikisi ise kaymış ve inanılmaz derecede pütürlü görünen hollandaise denizinde yüzüyordu. Bir tanesi açıkça yanlış sırayla bir araya , pastırma tabak ve muffin arasındaydı.

"Çok güzeller," diye mırıldandı Jane, Edward'ın yemekleri hâlâ yanmış bir hokey diskinden ayırt edilebildiği için her zaman minnettardı. Bir tabak almak için mutfak adasına uzandı ama Edward donup kalmıştı ve aniden gözlerini kocaman açmış, elindeki Benedict'lere bakıyordu.

"Rosen, hâlâ onlara hayran mısın? Yoksa onları yiyor muyuz?" "I . . . Hangisinin senin olduğunu bilmiyorum."

"Uh ... tamam, fark eder mi? Benedict'in yeniden yorumunu alacağım." Pastırmalı tabağa uzandı, ama Edward iki tabağı da ona doğru geri çekti, dudaklarını ıslatırken yüzünü bir panik ifadesi kaplamıştı. Kulakları hızla kızarmaya başlamıştı. Bu ikisi de onun en önemli özellikleriydi: Jane onları en son bir arada gördüğünde bir öğrenci onun atıp tutmalarından birini viral olan bir meme dönüştürmüştü.

"Ne yaptın sen?" diye sordu. "Ne mi yaptım?"

"Edward William Rosen, ne yaptın sen?" "Sürpriz oldu."

"Sürpriz mi?"

"Hollandezin içinde. Sanırım. Ya da belki pastırmanın altına sıkıştırılmıştır?" "Tamam, muhtemelen hollandezin içinde bir sürpriz var," Jane

düşündüm. Bu, aşırı yumruluğu ve hacmi açıklıyordu. "Hangi tabak?"

"Bunu bilseydim Jane, hiçbir sorunumuz olmazdı!" Panikle miş görünüyordu.

"Tamam tatlım, sorun yok. Sürpriz ne?"

Kaşları gergin alnında yukarı kalkmış bir halde ona baktı ve sonra ifadesi yumuşayarak teslimiyete dönüştü. "Bir yüzük." diye sessizce itiraf etmeden önce uzun bir duraklama oldu.

"Bir yüzük," diye
tekrarladı Jane. Sonra
tıkladı.

Yanaklarının ısındığını ve yüzünde gülünç bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. Gözleri yaşlarla dolup taşıyordu. "O tür bir yüzük mü?"

Edward başını salladı, kendi çaresiz sırtışı onunkine karşılık olarak kıvrıldı. "Ve sen de Benedict yumurtalarının arasına bir yüzük sıkıştırıp iyi bir fikir miydi?" Göğsünde bir sevinç patlaması yaşanıyor ve gözyaşlarını tutma savaşını kaybediyordu.

"Sen kahve makinesini büyüledikten sonra tanışmamız beni kahve içinde bıraktı ve aşk ilanımız bir yangın tatbikatı sırasında terli bedenlerimizi altmış beş katlı bir merdiven boşluğundan aşağı atarken oldu; yumurtalı bir sürpriz teklifin daha sakın ve normale daha yakın olabileceğini düşündüm. Ama şimdi dağınık ve bizim tarzımız haline geldi," diye mırıldandı.

Jane ağlamaya başlarken bile güldü. "Aman Tanrım, ne kadar da ele avuca sığmazsın. Seni çok seviyorum."

Tabakları bir takırtıyla tezgâha bıraktı, mutfak adasının etrafında döndü ve onu göğsüne çekti, geri çekilmeden önce saçlarını, yanaklarını, çenesini öptü.

"Jane, benimle kazmaya gelir misin?" -iki çatal uzattı- "Evet."

"Evet."

Teşekkür

Bu romanın büyük bir kısmını COVID karantinası sırasında yazdım; kitapta yer alan dükkânların, restoranların ve küçük mekânların kapanışını ya da salgının Toronto üzerindeki etkileri nedeniyle dönüşüm geçirişini izledim. Onlar *Jane & Edward*'da sevgiyle hatırlanıyor.

Olağanüstü rehberliği için acentem Melissa'ya ve Stonesong ekibine minnettarım.

Çok bilge editörüm Kate'e ve Berkley'deki ekibe teşekkür ederim.

Ve son olarak, Jane Eyre'i kahramanların en dikkat çekicisi olarak kalan Charlotte Brontë'ye tam bir saygı.

OceanofPDF.com

Jan & Edwar

JANE EYRE İLE İLGİLİ BİR M O D E R N R E M A G I
N I N G

MELODIE EDWARDS

Tartışma Soru

1.

Jane & Edward'ın *Jane Eyre*'in modern bir yeniden uyarlaması olduğunu düşünürsek, Charlotte Brontë'nin romanıyla ne gibi benzerlikler ve farklılıklar ilginizi çekti? Hangi çağdaş güncellemeleri takdir ettiniz? Sizce yazar neden romanın büyük bir kısmını Rosen, Haythe & Thornfield LLP'de geçirmeye karar verdi? Bu üst düzey hukuk bürosu Thornfield Hall'a ne kadar benziyor? Modern Jane ve Edward nasıl orijinal Jane ve Edward'a benziyor ve nasıl farklılar?

2.

Jane birkaç yıldır garsonluk yapmaktadır ve bu hayatın iniş çıkışlarını normalleştirmiş görünmektedir. Bu hayata "uyum sağlamayı" öğrenmiş. Mandi'nin arkadaşıyla sohbet etmesi, Jane'in lise sonrası eğitime giden yollardan bahseden birini ilk kez duyması olamaz. Peki bu onu neden *şimdi* harekete geçirdi?

3.

Jane anlaşılabilir bir şekilde risk almaktan kaçınıyor, ancak yine de roman boyunca birçok cesur karar veriyor. Sizce onun cesur davranışlarını ve ne kadar korkutulursa korkutulsun hayatını değiştirme kararlılığını yönlendiren şey nedir? Onu başarılı kılan hangi niteliklere sahip? Kendiniz için büyük bir risk ya da inanç sıçraması yaptığınız bir zamanı düşünün. Hangi faktörleri göz önünde bulunduruyordunuz ve sizi "devam etmeye" iten neydi?

4.

Önceki yardımcılarının çoğu ayrılmışken Jane neden Edward'la çalışabiliyor?

5.

Jane neden dairesini yavaş yavaş yeniden dekore ediyor?

6.

Eğitim, zenginlik ve sosyal statü Jane ve Edward'ın aşkının bariz engeller olabilir, ancak aralarındaki bağı oluşturan ve güçlendiren ortak noktaları nedir?

7.

Oxford doktoralı Daniel Holland pek çok açıdan rüya gibi biri olmasına rağmen Jane onu uygun bulmuyor. Neden? Daniel'in nesi var?

8.

Jane'in etkinliği ve kendini savunması Edward'la yüzleşirken sarsılmaz ama dekanla yüzleşirken çok daha fazla. Restorandaki ürkütücü masa dokuz adamına katlandığından ya da ondan kaçtığından beri onda ne değişti?

9.

İlişkilerin zaman içinde nasıl büyümesi ve güçlenmesi gerektiği hakkında çok konuşuyoruz, ancak belki de partnerlerin bireyler olarak büyümek ve gelişmek için nasıl yer açmaları gerektiği hakkında yeterince konuşmuyoruz. Jane ve Edward roman boyunca birey olarak nasıl değişiyorlar? Birbirlerinin gelişmesine nasıl yardımcı oluyorlar?

Yazar fotoğrafı Dahlia Katz

Melodie Edwards, Toronto Üniversitesi'nden lisans, McMaster Üniversitesi ve Syracuse Üniversitesi'nden yüksek lisans derecesine sahiptir, Second City Eğitim Merkezi'nde komedi yazarlığı eğitimi almıştır ve iletişim alanında çalışmaktadır. *Jane & Edward* onun ilk romanıdır.

ONLINE BAĞLAN

MelodieEdwards.com

[Melodie_Edward](https://www.instagram.com/Melodie_Edward)

 [MelodieWritesEdwards](https://www.instagram.com/MelodieWritesEdwards)

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.